සහන්‍යා

Sahanya

tharanga punsadani bodhinayake

SIHINA

තරංගා පුන්සඳනී බෝධිනායක

අල්මාරියේ පලු දෙකම හැරදැමූ මම ඇඳේ වාඩි වූනෙමි. සූට්කේසය තවමත් හිස්ය. තවත් මොහොතක් කල්පනා කර ඇඳෙන් නැගිට්ටේ ඇඳුම් කීපයක් තෝරා ගැනීමටය. ඩෙනිම් කලිසම් දෙකකුත් විවිධ පාටවලින් යුත් ටී ෂර්ට් කිහිපයකුත් ඇඳ උඩට වීසි කළෙමි. ඊ ඇඳුම් කට්ටල දෙකකුත් සල්වාර් ඇඳුම් කීපයකුත් තෝරාගෙන තවත් අත්‍යාවශ්‍ය ඇඳුම් පැළඳුම් සහ භාණ්ඩ සූදනම් කර ගත්තෙමි.

"සහන්‍යා බේබි....." දොරට තඩිබාන්නේ රාජනීය.

"එන්න......" කියන්නත් පෙරම ඇය දොර ඇරගෙන ආවාය.

"මොකද....?" මම ඇඳුම් නවමින්ම රාජනී දෙස බැලූවෙමි.

"නෝනා කිව්වා බේබිට උදව් කරන්න කියලා..."

"ආ...එහෙනම් ඔයා රෙදි ටික පැක් කරන්න... මම පහලට යනවා.." මම අඩි දෙකතුනක් ඉදිරියට ගොස් ආපසු ආවෙමි.

"රාජනී "

"ඇයි බේබි"

"ඔයාට මොනවද අපි එනකොට ගේන්න ඕනා....?"ඇය මඳ සිනාවක් පෑවාය

"කොණ්ඩ කටු තමයි " ඇය රෙදි නවමින් කීවාය.

SIHINA

"වෙන මොනවද ...?"

"මෙච්චර ඕන දෙයක්."

"ඕනේ ඕනේ..." මම සිනාසෙමින් පහත මාලයට යාමට තරප්පු පෙළ බැස්සෙමි.

◆ ◆ ◆

රාජනී කුඩා අවධියේ පටන්ම හැදී වැඩී ඇත්තේ අපේ නිවසේය. ඇය සාමාන්‍ය පෙළ දක්වා ඉගෙන ගෙන ඇත. නිවසේ සාලේත් වැඩපල කරදෙමින් නිවසේ සියළු අවශ්‍යතා ඉටුකරමින් අවංකව කටයුතු කරන කෙනෙකි. දෙමළ ජාතික යුවතියක් වුවත් ඇය ඉගෙන ගත්තේ සිංහල භාෂාවෙනි. මම ඇයට සැලකුවේ මගේම සොහොයුරියක් මිතුරියක් ලෙසය.

අම්මාත් මල්ලීත් කුස්සියේ මොනවදෝ රස බලමින් උන්හ.

"ආ...... ඔයත් කාලා බලන්න. මමයි මල්ලියි හැදුවේ......" අච්චාරු සහ වම්බටු මෝජු හිස් අයිස්ක්‍රීම් බඳුන් දෙකකට දමා තිබුණි.

"මේ ගෙනියන්නද අම්මා...." බැදුනු වම්බටු කෑබැල්ලක් මුවට දමාගනිමින් ඇසුවෙමි.

"ඔව්"

"අක්කේ මට පොඩි හෙල්ප් එකක් දෙනවකෝ......"

"අනේ මල්ලී මම පොඩි ගමනක් යනවා.... සොරි පැටියා..."

"මම උදවිව හම්බවෙලා එන්නද අම්මා....." මා කියද්දී අම්මා මඳ සිනාවක් පෑවාය.

"ඔය යන ගමන ගැන කියන්නද......?"

"ඔව් අම්මෙ......." "ඉතිං දරුවෝ කෝල් කරලා කියන්නකෝ..."

"බෑ අම්මා උදවිව මුණ ගැහෙන්නම ඕනා......"

"හොඳයි එහෙනම් ත්‍රීවීල් එකක යන්න... ඉක්මණට එන්න... මල්ලිවත් ඕනද.....?"

"අපෝ එපා.... මා කියද්දී යළිත් අම්මා සිනාසුනාය. මල්ලී මට රැව්වේය.

මා ත්‍රී වීලරයේ ඉඳගත්තේ නිදහස් සිතිනි. උසස් පෙළ විභාගය අවසන් වී ගෙවුනේ සති දෙකක් පමණි. කොළඹ නාගරයේ හැදී වැඩුණු මා ඉගෙන ගත්තේ උසස් පාසලකය. මල්ලී තවත් අවුරුද්දකින් සාමාන්‍ය පෙළට සූදානමින් සිටී. තාත්තා සුපිරි වෙළඳ ව්‍යාපාරයක කළමණාකරුවෙකි. පර්චස් සියක ඉඩම මැද තනා ඇති අපේ දෙමහල් නිවස සුන්දරය. නිස්කලංකය. අම්මාත්, තාත්තාත්, මල්ලීත් සමඟින් රාජිනී සහ ආච්චිද නිවසේ සිටිති. මගේ හොඳම යෙහෙළිය උදවිය. ඇගේ නිවස අසලට එනතුරුම මා සිටියේ මගේ නිස්කලංක ජීවිතය ගැන මෙනෙහි කරමිනි. ත්‍රීවීලයේ රියදුරුට කුඩා පසුම්බිය හැර රුපියල් සියයක් දුනිමි.

"ඉතුරු තියාගන්න."

"තෑන්ක් යූ මිස්....." රියදුරු මා දෙස බැලුවේ කෘතඥතා බැල්මකිනි. මම අඩියට දෙකට උදවිගේ වත්තට ඇතුළු වී සීනුව නාද කළෙමි. දොර විවෘත කර ඉදිරියට ආවේ උදවිමය.

"අනේ සහනා........ උඹ...... කෝල් එකක්වත් නොදීම ආවනේද...?"

"හදිසියේ කෙල්ලේ ආවේ......" මා කියද්දී උදවි තරමක් බිය වූවාය. මට එය තේරුණි.

"ඒයි පිස්සි...... කරදරයක් නෙවි......" මම කීවෙමි.

"ඒක මිසක්.... යමු යමු ගෙට....." මම ඇය සමග ගෙතුලට ගොස් හිඳ ගත්තෙමි. උදවි බීම වීදුරුවක් රැගෙනම සාලයට ආවාය. මට මේ නිවස හුරුපුරුදුය. මා නිතර මෙහි ආවාය.

"අද ගෙදර උඹ විතරද.....?" බීම වීදුරුව අතට ගනිමින් ඇසුවෙමි.

SIHINA

"ඔව්... අම්මා මාකට් ගියා. අයියත් නුගා දවසක් ගෙදර ඉඳලා අද ආපහු කැම්පස් ගියා...."

"උදරී..... නුගා දවසකට උඹව මීට වෙන්නත් බැරිවෙනවා, හෙට ඉඳලා..."

"ආ..... මොකක්ද ඒ කතාවේ තේරුම......?"

"හෙට අපි නුවරඑළියේ යනවා....." උදරීගේ මුවේ තුනී සිනාවක් නැගිණ.

"හරි ෂෝක්... දවස් කීයකටද.....?"

"සති දෙක තුනක් එහේ ඉන්නවා... අම්මයි මල්ලියයි යනවා."

"එතකොට තාත්තා......?"

"එයා දවස් දෙක තුනක් ඉඳලා එවී. තාත්තට නිවාඩු නැහැනෙ බං."

"කොහෙද නවතින්නේ.........? උදරී ආශාවෙන් ඇසුවාය.

"අපේ අම්මාට අයිති නුවරඑළියේ ගේ. මේ පාර පෙරටු කළේ නෑ...... එහේ තමයි නතර වෙන්නේ......."

"හරි ෂෝක් වෙන්ජ් එකකටත් එක්ක...... අම්මා [illegible] ඉතිං එච්චර පිනක්......"

"උඹට ඉරිසියයි නේද.......?"

"ඉරිසියයි තමයි...... ඇති තරම් එන්ජෝයි කරලා තවත් සුදුවෙලා එව්..." උදරී කට ඇදකර කීවාය.

"තව.... තව මොනාද.....?"

"තව නුවරඑළියේ සුදුම සුදු අයිස්කැටයක් වගේ කොල්ලෙකුට මේ කොළඹ පිස්සියගේ හදවතත් දීලම එයිද කියලයි බය........"

"ඒවා කියන්න බෑ......." අපි දෙදෙනාම මහ හයියෙන් සිනාසුනෙමු.

මේ යොවුන් ජීවිතයේ වසන්ත කාලය නොවේදැයි මට සිතුණි.

ගසක කොළ ලියලා මල් පොහොට්ටු ටිකෙන් ටික විකසිත වෙද්දී ගසත් කොතරම් සුන්දරද.....? ළමා විය ගෙවා යොවුන් වියට පැමිණ ගෙවී යන මේ තරුණ ජීවිතත් එතරම්ම සුන්දර නොවේදැයි මට සිතිණි.

"සහනා...... මං කියපු කාරණේ ටිකක් සිරියස්ව හිතපන්...." මා යන්නට සැරසෙද්දී උදරී කීවාය.

"මොන කාරණේද........?"

"මට සුදු මස්සිනෙක්ව හොයාගෙනම වරෙන්......."

"අනේ මන්ද උඹටනම් හැදිලා තියෙන්නේ පුදුම උණක්නේ...."

"බලමුකෝ නුවරඑළි ගමනෙන් පස්සේ කාටද උණ ගන්නෙ කියලා....."

"උදරී...... එහෙම ඇති...... මං හිතන්නෑ මෙච්චර කාලෙකට [illegible] හිත ඉදිරියටත් දෙයි කියලා...... මං ඒ ගැන වැඩිය හිතන්නෑ....... මේ ගෙවෙන ජීවිතේ සුන්දරයි නිදහසයි දෙකම තියෙනවා. ඒක නෙමෙ උඹේ ආදරේ කොහොමද.....?" මම සිනාසෙමින් ඇසුවෙමි.

"ලස්සනට ගලාගෙන යනවා....... උදරී කීවේ මුහුණ පිපී විකසිත වෙද්දීය. ලදේ මූණ ගැහුනේ නැද්ද දෙන්නා......? කෙල්ලගේ මුහුණ විකසිත වූවාය.

"ගිය ඉරිද හම්බවුණා.... හැමදාම හැංගිහොරා සෙල්ලම් බෑ සහනා....... මං එයාට කිව්වා ගෙදරට ඇවිත් අම්මව හම්බවෙන්න කියලා......." බැයැරුම් ස්වරූපයෙන් ඇය කියද්දී මම ද එය අනුමත කළෙමි.

"මට ආදරේ අත්දැකීම් නම් නෑ තමයි...... ඒත් හැම දේකම පිළිවෙලක් තියෙන එක හොඳයි."

මමත් උදරීත් පැය කීපයක්ම කතා කරමින් සිටියේ බොහෝ දිනකින් මූණ නොගැසෙන නිසාය. මම ඇයට සමුදී එන්නට ආවෙමි.

පසුදාට පහන් වෙමින් තිබුණි. රාජිනී කිරි තේ කෝප්පයක් ද

SIHINA

සෙනම මා අවදි කරන්නට පැමිණියාය. වේලාව උදෑසන 5.30 පසුවෙන්ව ඇත. වෙනදාට නම් උදේ හතුවනතුරුම මා නිදන්නේය. නුවරඑළි යන නිසා අද පාන්දරින්ම නැගිට්ටෙමි. ඉක්මණින් සූදානම් වූයේ අම්මාගෙන් බැණුම් අසන්නට වන නිසාය.

කළු වෙනිම කලිසමට රතු අත්කොට බ්ලවුසය මනාවට ගැළපුනි. මම කැඩපතේ ඇඳෙන මගේ රුව දෙස බැලුවෙමි. කළු දිග කෝල් එක කරවටා දමා ගත්තේ නුවරඑළියේදී දැඩි සීතලක් ඇතිවේ යැයි සිතාය. මා මෙසේ අප දමන්නේ උත්සවයකට යනවානම් පමණි. සමාජය ගමනක් යද්දී වෙනිවැල්ගැට, සුදුහඳුන්, කොකුම්පොතු, කිරි මිශ්‍ර කොට සාදන ක්‍රීම් වර්ගයක් පාවිච්චි කළෙමි. ලිප්ස්ටික් දෙතොල්වල සවරා කැඩපත දෙස බලා සිටියෙමි. මගේ තාරුණ්‍යය ගැන මට ඇත්තේ ආඩම්බරයකි. අංග සම්පූර්ණ නොවෙදැයි සිතුවෙමි. නැත...... ගැහැණියකගේ ජීවිතය සර්ව සම්පූර්ණ වන්නේ බිරිඳක්, මවක් වූ පසුවය. බිරිඳක් සියා මේ වනතුරු මට පෙම්වතෙකු වත් සිටියේ නැත. එසේ නම් මගේ ජීවිතය අංග සම්පූර්ණ වුවත් සර්ව සම්පූර්ණ නම් නැත. එහෙත් උදාරිගේ ප්‍රේමය අවුරුදු දෙකකුත් ~~පරණ එකකි~~. ඇගේ ප්‍රේමය දෙස බලා මගේ හිතද පිරී ඇත. ආදරය කොතරම් සුන්දර ඇත්දැයි මම කල්පනා කළෙමි. මම පෙම්වතෙකුගෙන් එය විඳ නැතත් ගෙදර උදවියගෙන් යාළුමිත්‍රයින්ගේත් ආදරය හඳුනමි.

"අම්මෝ......... ලස්සනයි ලස්සනයි....." මල්ලී කාමරයටම පැමිණ කියද්දී මම කල්පනාවෙන් මිදුනෙමි.

"දන්නම් ඔයා...... කුවුදු අර...... පරණ හින්දි නිළිය..... මධුබාලා වගේ.....මරු....... නුවර කොල්ලෙක් නවත්ත ගනීද දන්නෑ......." මම මල්ලිට රැව්වෙමි.

"හා එහෙමත් ලස්සනයි.... ඇත්තමයි අක්කා කොයි ඇන්ගල් එකෙන් බැලුවත් ඔයා ලස්සනයි......" ඔහු මහා ආඩම්බරයෙන් කියා යන්නට හැරුණේය.

"ඒයි මෝඩයා......" ඔහු හිස පමණක් හරවා බැලීය.

"මගේ බෑග් එක....." මම ආදරයෙන් කීවෙමි.

"මට බෑ...... ඔය ඇග බහින්නත් එක්ක උස්සගෙන එනවා...."
"අනේ මල්ලී....... හොඳ පුදු පුතානේ මගේ........" අම්මා ඔහුට අමතන ලෙස මමද කතා කළෙමි. ඔහු සූට් කේසය රැගෙන මා පසුපසින්ම ආවේය.

අම්මත්, තාත්තත් සාලයට වී රාජිනිට උපදෙස් දෙමින් සිටියහ. මම ආච්චි ලඟට ගියෙමි.

"ආච්චී...... ඔයාව දාලා යන්න දුකයි......." මම ඇගේ කරවටා අතක් යවමින් ලං වූනෙමි.

"ඒයි පිස්සි...... නුවරඑළියෙ නතරවෙන්නමද යන්නේ......? නෑනේ..... ඉක්මන් ආපහු ඉක්මණට එනවනේ......" මම ආච්චිට බිම දණගසා වැන්දෙමි.

"සුරක්ෂිතවෙයි...... රත්තරන්ට......" ඇය මගේ දෙකොපුල් සිඹ සිටියා.

"ඉතින් අනේ කෙල්ලේ ආච්චිව බලාගන්න ඕනෑ..... තේරුණාද......"

"බේබි බයවෙන්න එපා...... ලොකු නෝනව ඇස් දෙක වගේ බලාගන්නම්" ඔවුන්ට සමුදී අපි ගමන් ආරම්භ කළෙමු.

තාත්තා සමග ගමනක් යන්නට ලැබෙන්නේ කලාතුරකිනි. උදේම රාජකාරියට ගිය පසු නැවත එන්නේ රාත්‍රියේය. නිවාඩු ඇත්තේ සෙනසුරාදා හවස් වරුවේත් ඉරිදා දවසත් පමණි. සෙනසුරාදා දිනයක් වූ අද උදේ වරුව තාත්තා නිවාඩු දමා තිබිණ.

"තාත්තා දවස් කීයක් අපිත් එක්ක ඉන්නවද......?" කාරය පදවන අතරතුර තාත්තාගෙන් මම ඇසුවෙමි.

"හෙට මම ආපහු කොළඹ එනවා......"

"අයියෝ...... තාත්තේ.... ටික දවසක් ඉන්නකො......." මල්ලී කීවේ සිත් වේදනාවෙනි.

"ඔයා දන්නවනේ සහන් තාත්තට නිවාඩු නැහැ කියලා....."

SIHINA

කාන්තා වෙනුවෙන් කතා කලේ අම්මාය.

"මං නැතිවුණාට ඔයාලා තුන්දෙනා ඇතිතරම් එන්ජෝයි කරලා එන්නකෝ..... කාන්තා කීවේ මද සිනාවක් පාමිණි. එක අතකට කාන්තගේ ජීවිතය ගැන මට දුකක් දැනුනි. ඔහු දිනපතා රැකියාව කරමින් වෙහෙසෙන්නේ අප වෙනුවෙනි. අද ලෝකයේ සතුටින් ජීවත් වෙන්නට ආදරය, කරුණාව, රැකවරණය තිබූ පමණින් නොහැක. අනේකවිධ අවශ්‍යතා සඳහා මුදල් අත්‍යාවශ්‍යය.

පැය කීපයකින් පසු අපි ගමනාන්තයට ලංවීමු. සීතල මුළු සිරුරම වෙලාගෙන තිබුණි. මද මීදුමක්ද මුළු පරිසරයම වෙලාගෙන තිබුණි. කඳු හෙල් මැදින් වැටී තිබූ මාවත දෙපසම තිබුණේ තේ වතුය. මීට පෙර දෙතුන් වතාවක් නුවරඑළි පැමිණ තිබුණත් මේ ගමන තරම් විශේෂයක් එහි නොවීය. පාසල් අධ්‍යාපනය අවසන් වී ඇත. දැන් හිතට බරක් නැත. වගකීමක් නැත.

අම්මාට අයිති නිවස පිහිටා තිබුණේ නුවරඑළිය නගර මධ්‍යයේ කුඩා කඳු ගැටයක් මතය. අපි වත්ත තුලට වාහනය ඇතුල් කරද්දී නිවස රැක බලාගන්නා මුරකරු ඉදිරියට ආවේය. ලොකුවට හිනැහෙමින් ඔහුගේ කටේ දත් සියල්ලම කළු පැහැ ගැන්වී තිබුණි. [illegible] කරවටා තිබූ ෂෝල් එක උඩුකය වැසෙන පරිදි ඇඟට දමා ගෙන ඇත්තේ සීතල වැඩි නිසාය.

"අප්පු.... කොහොමද.....?" අම්මා වාහනයෙන් බසිද්දීම මුරකරුගෙන් ඇසුවාය.

"වරදක් නෑ නෝනා....." ඔහු අවිහිංසකව පැවසුවේය. අම්මා සාරිපොට කරවටා දමමින් වටපිට බැලුවාය.

"අප්පු..... ඩිකියේ තියෙන බෑග් ටික ගෙනියන්න....." කාන්තා අප්පුට යතුර දී නිවසට ඇතුල් වීය. මල්ලී නිවස තුල ඇති හීටර් යන්ත්‍ර ක්‍රියාත්මක කලේ සීතල නිසාය.

මම සූට්කේසයද රැගෙන කාමරයට ගොස් දොර වසා දැමුවෙමි. හීටර් යන්ත්‍ර නිසා සීතල කෙමෙන් පහව ගියත. කාමරයේ සුවපහසු යුගල යහනාවක්, කණ්ණාඩි මේසයක්, අල්මාරියක්, පුටුවක්, මේසයක් තිබුණි. සූට්කේසය හැර දිග බොටම් වර්ගයේ කලිසමකුත් අත්දිග හැට්ටයක් සහ ස්වීටරයක් පිටතට ගත්තෙමි. ඉක්මණින් නාන කාමරයට වැදී උණු ජලයෙන් සිරුර තෙමා ගෙන ඇඳුම් ඇඳ ගත්තෙමි. කාමරයේ ජනේලය ඇර දමා වටපිට බැලුවෙමි. කොළඹ නගරයේ ජීවත්ව මෙවැනි ස්වභාවික පරිසරයකට පැමිණි කල දැනෙන්නේ අපූරු සතුටකි. එය සිතටත් ගතටත් දැනේ. ඈතින් පෙනෙන්නේ පයිනස් ගස් කැලෑවකි. ඊට මෙහායින් අර්තාපල්, කැරට්, ගෝවා සහ තවත් එළවළු වර්ග ප්‍රමාණයක් වගාකොට තිබුණි. නම නොදන්නා කුරුල්ලන් රැනක් ඒ අවට කෑකෝ ගසමින් පියාඹූහ.

විශාල වත්තක් තිබූ නුවරඑළිය නිවස කාමර හතරකින් සමන්විතය. යාබද නාන කාමර සහිත සෑම කාමරයකම සුවපහසුව පිරී ඉතිරී තිබුණි. මේ සීතල පරිසරය තුල ජීවිතය නිවී සැනසෙන අපූරුව...... කොතරම් අපූරුද.......? කාමරයේ දොරට තට්ටු කරන හඬින් මම දොර විවර කලෙමි.

"නෝ... අප්පු...." ඔහු අතේ බන්දේසියක් විය.

"මොනවද තේද.....? කෝපිද.....?"

"මෙහිලාට සීතල අඩන්නෙ........ ඒ නිසා කෝපි හැදුවා...."

"ඒක හොඳයි. කෝ අනිත් අයටත් ඕකිල්ලා දෙන්නම්......."

අප්පුගෙන් කෝපි බන්දේසිය ගත් මම අම්මාට, කාන්තාට සහ මල්ලීට කෝපි දුන්නෙමි.

"මැණිකේ..... ඔයාට හරි පාඩුයි නේද මේ පාර ගේ රෙන්ට් කලේ නැති නිසා......" කාන්තා අම්මාගෙන් ඇසුවේය.

"රුපියල් කිස්කාලිස්දහ වගේ ගෙවෙයිනේ දරුවන්ගේ සතුට..... විනෝදය......." අම්මා කීවේ අප දෙස බලාගෙනය. දෙමව්පියන් අප වෙනුවෙන් කොතරම් ඇප කැප වී ඇත්දැයි මට සිතුනි. ඔවුන් අපට නොදුන් සැපත් නැත. ඔවුන් සෑම දෙයක්ම කරන්නේ අප වෙනුවෙනි.

"කාන්තේ...... අද සැටඩේ නිසා ක්‍රවුඩ් එක..... ඒත් කමක් නෑ යමුද මෝටර් රේස් එකක් තියෙනවා බලන්න......" මල්ලී කීවේ

SHINA

ආගාවෙනි.
"මේ ආවා විතරයි මහන්සි නැද්ද හලෝ....... අනිකා තාත්තා ඩ්‍රයිව් කරලා මහන්සි ඇති." මම මල්ලිට කීවෙමි.

"තාත්තා හෙට ආපහු කොළඹ යාවි. එතකොට මට තනියමද යන්න කියන්නේ.....?"

"ඇයි අම්මයි අක්කයි ඉන්නේ......." තාත්තා අප දෙස බලා කීවේය.

"අපෝ මේගොල්ලො නම් එයි..... මට තියෙන්නේ පිස්සු හොයිස්පුනෙ......" මල්ලි කටකොනකින් කීවේය.

"හරි හරි මෙහෙ ඇවිල්ලත් ඔය දෙන්නා ගෝරි නම් දගන්න එපා. සහන් අපි දෙන්නා යමු...... ඔයා ලෑස්ති වෙන්න."

"තැන්ක් යූ තාත්තේ......." මල්ලිගේ මුහුණ පිපි විකසිතව තිබුණි.

"ඔයාලා එනවද.......? මොකද කරන්නේ........?"

"නෑ පෙනෙවී..... මමයි දුවයි ටිකක් රෙස්ට් කරනවා......" අම්මා කීවේ විඩාබර බවිනි.

තාත්තත්, මල්ලීත් ගිය පසු අම්මාද ඇඳේ හාන්සි වී හිඳ එහෙම්මම නින්ද ගොස් තිබුණි. නිදිමතක් නොවූ නිසා මම කුස්සිය පැත්තට ගියෙමි. අප්පු දහවල් කෑම පිළියෙල කරමින් සිටියේය.

"මොනවද අප්පු දවල්ට උයන්නේ.......?"

"සම්බා බත් උයලා, චිකන් කරියක් හදලා, අල තෙල්දානවා.... කව පිපිඤ්ඤ සලාද හදනවා."

"හරි ෂෝක්...... මේන් කටට කෙළත් එනවා. ඉන්න මම උදව් කරන්නම්......"

"අනේ බේබි ගමනේ මහන්සියත් ඇතිනෙ...... ටිකක් විවේක ගන්නකො......"

"අනේ කමක් නෑ අප්පු. එද්දිත් මං නිදාගෙනමයි ආවේ....." මම කෑම පිසීමට අප්පුට සහය දුනිමි.

"බේබි ගියපාර එද්දී පොඩි දරුවා නොවැ..... මේ ටිකේ පෙරේද උස්මහත් වෙලා තියෙන්නේ..... ඇස්වහක් කටවහක් වදින්නෙපා..... ලොකු නෝනගේ මූණකට එහෙමම පිහිටලා තියෙනවා....." ඔහුගේ කතාවට මට හිනා නැගුණි.

"ඒක නෙවී..... අප්පුගේ හාමිනෙයි දරුවොයි ගැනත් අහන්න හිටියේ බැරි වුණා..... කෝ දැන් එයාලා.....?"

"අපේ පවුල නම් නිතරම ලෙඩගානේ ඉන්නෙ..... උන්දට පෙම් අමාරුව.... කවදවත් හොඳ වෙන්නෑ......"

"එතකොට දරුවො.........?"

"දෙන්නාගෙත් බැඳලා. බාලම දූ කඳුරට තේවත්තේ දළ තෙලනවා."

"ඇ[illegible]ට බලන්නත් ආසයි....."

"අද කොළඹ ඉඳන් නෝනලා එනබව දන්නවා. අම්මයි දූයි දෙන්නා සව ටිකකින් එවී මේ පැත්තෙ......" සාලයෙන් දුරකථන නාද වෙනු ඇසිණ. මම ඉක්මණින් දිව ගොස් රිසීවරය ගත්තෙමි.

"හෙලෝ......" එහා කෙළවරින් ඇසුනේ හුරුපුරුදු ගැහැණු හඬකි.

"බේබි..... මං රාජිනී......"

"හානේ.... කෙල්ලේ........"

"මං බලාගෙන හිටියා නුවරඑළියේ ආවයි කියලා කෝල් කරනකම්......"

"අනේ සොරි..... කෙල්ලෙ...... කතා කරන්නයි හිටියේ... අපි කරදරයක් නැතිව ආවා. අප්පු උයනවා මං ටිකක් උදව් කරා..... ඒකනෙවී කෝ මගේ ආච්චි පැටියා....."

SIHINA

"ඉන්නවා ඉන්නවා... සතුටෙන් ඉන්නවා......"

"මං මහත් කරා කියන්න." රාජිනීගෙන් සමුගත් පසු මම උදරිට දුරකතන ඇමතුමක් දුන්නෙමි.

"හෙලෝ......"

"හෙලෝ ඇන්ටී....... කෝ උදරී....." කතා කළේ උදරිගේ අම්මාය.

"ආ... සහනයා දුව... නුවරඑළි ගියාද.....?"

"ඔව් ඇන්ටී... එහේ ඉඳන් තමයි කතා කරන්නේ......"

"සීතලද........?"

"අම්මෝ ඔව්. හීටර් තියෙනවා මෙහේ... ඒ නිසා එතරම් ප්‍රශ්නයක් නෑ......"

"කොළඹට වැඩිය හිතට ඇල්ලුවද මෙහේ.........?"

"එහෙමත් නෑ ඇන්ටී...... චේන්ජ් එකකට හොඳයි මෙහේ."

"කරුවෙන් කරුව කියන්නත් බැරිවුණානේ... උදරී ගෙදර නෑ දුව....."

"ඇයි කොහේ ගිහින්ද......?" මට දුක සිතුණි.

"එයා ගියා ජොබ් එකක් බලන්න....."

"මොනවා...! ඒ ලෙවල් රිසාල්ට්ස් එන්නත් කලින්ම......"

"ඔව්. විභාගේ පාස් වුණත් කැම්පස් යන්නෑ කියනවා......"

"ඒ මොකද.......?" මම වේදනාවෙන් ඇසුවෙමි.

"ඔයා දන්නවනේ තාත්තත් නැතිව උදරිවයි, අයියවයි මං මේ තත්වෙට ගත්තේ හුගක් මහන්සි වෙලා...... උදරී කියනවා තවත් අම්මට බරක් වෙන්න බෑ කියලා..." සුසුමක් හෙලමින් ඇය කීවාය. පවුල ගැන බරක්, මුදල් උපයා ගැනීමේ අවශ්‍යතාවක් මේ වනතුරුත් මට දනී නැත. මට උදරී ගැන දුකක් දැණුනාය. මෙවන් තීරණයක් ගැන ඇය කවදාවත් මට කියා නැත.

SIHINA

"මොනවද සහනයා කල්පනා කරන්නේ......?"

"නෑ ඇන්ටි මුකුත් නෑ.... උදරිට කියන්න මං කෝල් කලා කියලා." ඒ දුරකථන සංවාදයෙන් හිතට බරක් දැණුනි. නුවරඑළියට පැමිණි කල හිතටත් ගතටත් දැනුන සැහැල්ලුව ක්‍රමයෙන් පලාගොස් තිබිණ. ඒ ඇයගේ දෛවය නම් කුමක් කරන්නදැයි මට නොතේරුනි. දවල් කෑම සඳහා අම්මාව ඇහැරවීමට මට දුක සිතුනි. අප්පු හැදූ කෑම මා කෑවේ ආශාවෙනි. සීතල නිසා අධික කුසගින්නක් දැනෙමින් තිබුණි. දෙවෙනි වතාවටත් බත් හැන්දක් බෙදාගෙන කෑවේ කුස පිරෙන්නටමය.

"කොහොමද...... කෑම රසද.......?"

රාජිනීගේ කෑම වලටත් වැඩිය රසයි. හැබැයි රාජිනීට නම් කියන්න එපා." අප්පු කට හදකරගෙන සිනාසුනේය.

...ගේ තිබූ ලොග්ගට් බලන බිස් කාලේ අතුරුපස ගැනීමේ පුරුද්ද නිසාය ... කවමත් හිඳිය. තාත්තාගේ මල්ලීත් එදී හවස්වනු ... කරගෙන මිදුලට බැස්සේ දැනුන සම්මැලි කමටය. ... පුරා වවා ඇති රෝස ගස්වල විශාල රතු රෝස පිපි තිබුණි. රෝස ගස්වල අතු අනවශ්‍ය ලෙස වැඩී තිබුණි. පැත්තකට වන්නට වවා තිබුණු සූරියකාන්ත ගස්වලද වටේට වල් බිහිවී තිබුනි. වෙනම දිනයක මේ ගස් ශුද්ධ පවිත්‍ර කිරීමට සිතා ගත්තෙමි. මා කවදත් මල් පැල වලට සාත්තු කිරීමට කැමතිය. වත්ත වටේටම ඇවිද බැලූ මම ඇසින් පෙනෙන කඳු හෙල්වල සුන්දරත්වය වින්දෙමි. කොතරම් රස වින්දත් ඇති නොවේ. මීදුම් පටල පේල එලුවාක් මෙනි. මට කඳු පාළුවක් දැනෙමින් තිබුණි. උදරීවත් සිටියානම් මොන මොනවා හෝ කියව කියවා සිටින්නට තිබුණි. සීතලද අධිකය. කට ඇරි මුළං පොදක් පිටට තල්ලු කළෙමි. ඉන් දුම පිටවන අයුරු කොළඹ අපට අපත් අත්දකීමය. දැන් එකිනෙක පටලවා ගත්තේ සීතල අධිකව දැනුන නිසාය. වැලිපාර දිගේ හෙමි හෙමින් අඩි තබා ගියෙමි. දන්නෙනම නැතිව තාරපාරට පැමිණ තිබුණි. සම්මැලිකම නිසාම තාරපාර දිගේ බඳ දුරක් ඇවිද ගියෙමි. නුවරඑළියේ පාර වල් වල වැඩිපුරම දුවන්නේ කැබ්රථ යැයි මල්ලී කිවුවද විවිධ වාහන පාර පුරා විය. එක් අතකට කොළඹට වී සිටියානම් හොඳ යැයි සිතුණි. තනි නොතනියට කවුරුන්හෝ සිටියානම් මේ ගමන කොතරම් ආශ්වාදජනකදැයි මට සිතුණි. එකවරම මා අසලින් ගිය වාහනයක්

තව හුලෙන් මගේ ඇඟේ වැදෙන්නට යද්දී මා පාරේ පැත්තකට පැන්නෙමි.

"පිස්සුද මිනී...... උඩ බලාගෙනද යන්නෙ........?" මම ලයිට්කණුවට හේත්තු වී ගිය වාහනයට බැන්නෙමි. තව තත්පරයක් පරක්කු වුනානම් මගේ කෑලි ටික එකතු කරගන්නවත් බැරිවෙයි..... මම සිතුවෙමි. වාහනය කැබ් රථයකි. අඩි විස්සකට එහායින් වාහනය නතර වී තිබුණි. මම ගණන් නොගෙනම ඉදිරියට ඇදුනෙමි.

"සමාවෙන්න...... වැරැද්දක් වුණේ........" කැබ් රථයේ රියදුරු අසුනේ උන්නේ තරුණයෙකි. පැහැපත් කඩවසම් තරුණයෙකි. මම ඔහු දෙස රවා බැලුවෙමි.

"අවසිහියෙන්ද පාරේ යන්නේ ආ........" මම ඔහුට බැණ වැදුනෙමි.

"ඒකනම්යි සොරි කිව්වේ......." ඔහු කීවේ තැන්පත්වය.

"මාව මැරුණනම්........ සොරි වෙයි......"

"ඔයාව මැරුණේ නැනේ........." ඔහු අවිහිංසකව කීවේය.

"වැරැද්ද කරලා තව පණ්ඩිත කම් කියවනවා......" තවත් වරක් රවා බලා මම ඉදිරියට ඇදුනෙමි. මොහොතකින් කැබ් රථය පණගැන්වෙනු ඇසිණ. මා අසලදී රථයේ වේගය බාල විය. වීදුරුව ඇතුලතින් ඔහුව පෙනෙන්නේ වඩාත් සුදු පැහැයෙනි. මා ඔහු දෙස බැලුවේ ඇස්කොනකිනි.

"පෙර ආත්මෙක මගේ හතුරෙක් වෙන්නැති...... තව පොඩ්ඩෙන් මාව මරලා දානවනෙ......" මම මටම කියාගත්තෙමි. වාහනය ඉදිරියටම ඇදී ගියේය. මම අඩිපාරට හැරී ඉක්මන් ගමනින් අඩි තැබුවෙමි. තවමත් පපුව වේගයෙන් ගැහේ. පරිසරයෙන් දැණුන සීතලට වඩා මගේ සිරුර බියෙන් ගිනියම් වී තිබුණි. මා වත්තට ඇතුළු වෙද්දීම අම්මා දොරකඩට වී බලා සිටියාය. ඇය අසලම තවත් ගැහැණුන් දෙපළක්ද වූහ.

"සහනා........ කොහෙද ඔයා ගියේ........?" අම්මාගේ හඬේ

SIHINA

බිය මුසුවී තිබිණ.

"කම්මැලි කමට චුට්ටක් පාර දිහාවට ගියා......"

"හරි ෂෝක් ඔයානම්.... මං බයවෙච්ච තරමක්.... අප්පුටවත් කියලා යන්න තිබුණනේ........"

"සොරි අම්මා......"

"ඒකනෙමේ..... මෙන්න ඔයාව බලන්නම කියලා මෙයාලා ඇවිත් තියෙන්නේ......"

"මේ අප්පුගේ හාමිනෙයි දූයි වෙන්නැති......" මම අනුමාන කළෙමි.

"බේබි අපිව අඳුරගන්න එහෙනම්........ පුංචි සන්ධියේ දැක්කට පස්සෙ අදනේ දැක්කේ......" අප්පුගේ බිරිඳ කීවාය.

"ඔයාගේ නම මොකක්ද......?" අප්පුගේ දියණියගෙන් ඇසුවෙමි.

"ලතා......" ඇය අහිංසකව සිනාසුනාය. ඇය සිටියේද තරුණ වයසේමය. ඒ නිසා මට සතුටක් දැණුනා.

"තේ දළු නෙලන්න යනවලු නේද.........?"

"ඔව් බේබි......"

"නිකන් ඉන්න වෙලාවට මෙහේ එන්න....."

"හා බේබි..... තාත්තත් කීවා......"

මම ඉක්මණට මගේ කාමරයට ගියෙමි. ඇඟ සෝදා ගැනීමට නාන කාමරයට ගියෙමි. උණුවතුර ඇඟට වැටෙද්දී ඉතා සනීපය. කොළඹදී උණක් හෙම්බිරිස්සාවක් හැදුනත් ඇඟ සෝදන්නේ ඇල්වතුරෙනි. කොළඹ පරිසරය ගිනිගන්නා පරිසරයකි. බුරුල් සායකුත් හැට්ටයකුත් ඇඳගත් මම පුළුල යහනේ හාන්සි වූයෙමි. අද මගේ හිත කලබල වූවා වැඩිය. මා පැමිණියේ පාරේ අයිනට වන්නය. වංගු සහිත පාරවල්වල රිය පැදවීම ඉතා අසීරුය. රියදුරුගේ අධික වේගය නිසා මා වාහනයට හැප්පෙන්නට ගියේය. මේ කිසිවක්

ගෙදර කාටවත් නොකීමට මම සිතා ගත්තෙමි. ඔවුන් මටත් වඩා මා ගැන කරදර වන පිරිසකි. කැම් රටේ උන් කරුණයා මා හට වැද්ද පැටවුයේ නැති එක ගැන පුදුමය. ඔහු තම වැරැද්ද පිළිගත්තේය. කාමරයේ දොරට තට්ටු කරනු ඇසිණ. මම කල්පනාවෙන් මිදුනෙමි.

"එන්න දොර ලොක්කරලා නෑ......" මම යහනේ සිටම කීවෙමි. මොහොතකින් දොර විවර කරගෙන ආවේ අප්පුගේ දියණිය ලතාය.

"මෙන්න බේබි තේ......" කෝප්පයක් පිටට තබා ඇඳට ගේන්නු වූයෙමි.

"කවුද තේ හැදුවේ.....?" ඉඟුරු කෑලි විතෙනා තේ උගුරක් බොමින්ම ඇසුවෙමි.

"මම බේබි....."

"ඇත්තද ඔත්කොම ගාණට තියෙනවා......" ඇගේ මුහුණ සතුටින් බර වූවාය.

"බේබිට මොනවහරි වැඩක් කරලා දෙන්න ඕනනම් කියන්න.....?" මම මොහොතක් කල්පනා කළෙමි.

"එහෙනම් මේ සූට්කේස් එකේ රෙදි ටික නවලා අල්මාරියට අඩුක් කරන්න......" ඇය ඒ සැනින්ම රෙදි නැවීම ආරම්භ කළාය.

"ලතාගේ කොණ්ඩේ පොඩිකාලේ ඉඳලාමද වැව්වේ......?"

"ඔව් බේබි කවදාවත් කපලා නෑ..... ඉඳලා හිටලා අගිස්සනම් කපනවා......" ඇගේ කොණ්ඩය ඉතාම දිගය. තද කළු පාටය. මා මගේ කොණ්ඩය දෙස බැලුවේ දුකෙනි. ඒ බව ලතාට තේරෙන්නට ඇත.

"ඇයි බේබි කොණ්ඩේ වවන්න අකමැතිද........?"

"අනේ නෑ ලතා හරි ආසයි. ඒත් කොළඹ වැප් වතුරට කොණ්ඩ ගස් යනවා. මොනවා කරන්නද.....?" මම දුකින් කීවෙමි.

"හැමදාම මෙහේ නතර වුණානම් මගේ වගේ කොණ්ඩේ වවාගන්න තිබුණා. අපේ ගෙට පහළ පීල්ලක් තියෙනවා. පීල්ලේ වතුර වැංකියකට එකතු කරනවා. හැමදාම ඒ වතුරෙන් නානවා...."

ලතා කියද්දී ඒ දියපිල්ල මා සිහින් මවා ගත්තෙමි.

"සීතල නැද්ද........?"

"පුංචි සන්ධියේ ඉඳලා පුරුදු වෙලා දැන් ගානක් නෑ......" ඇය කීවේ අහිංසකවය. දුප්පත් ගැමියන්ගේ ජීවිත කොතරම් සරලද අහිංසකදැයි ඇගේ කථාබහෙන් ක්‍රියාවෙන් මට අවබෝධ වුණි.

"ඉන්නකෝ...... මං බේබිට හොඳ තෙලක් තියෙනවා ගෙනත් දෙන්නම්....."

"මමත් ආසයි කොණ්ඩේ ටිකක් දිගට වවාගන්න......"

"බේබි දන්නවද.....? නුවරඑළියේ වැවෙන ගස් ජාතියක් තියෙනවා අරුව කියලා....."

"ඉඩ්......"

"ඒ අරුව ගහේ කොළ අරගෙන අපේ අම්මා තෙල් ජාතියක් හදනවා. ඒක ඉද්දිදී කොණ්ඩේ වැවෙනවා.

"නෑ......"

"ඔව් බේබි....... මං ගෙට එද්දී තෙල් ටිකක් බේබිටත් ගේන්නම්.... හරි සුවඳයි."

"ඒක නෙමෙ ලතා...... නුවරඑළියේ ජීවිතේ සුන්දරයි නේද........?" මා කී දේ ගැන ලතා බොහෝ වේලා කල්පනා කළාය.

"ඔය තරම් කල්පනා කරන්න දෙයක්ද ළමයෝ මම ඇහුවේ......?"

"නෑ බේබි මෙහේ ගෙවන ජීවිතේ එතරම්ම සුන්දර නෑ. හරිම කටුකයි. විවේකයක් නිවාඩුවක් ගත කරන්න හොඳයි..... අපි උපන්ද ඉඳලම හරියට දුක් විඳිනවා." ලතා කථා කලේ හිත් වේදනාවෙනි.

"ඇයි ලතා එහෙම කියන්නේ.....?" මා ඇසුවේ කිසිවක් තේරා බේරාගත නොහැකිවය. මේ සීතල නිසා මිනිසුන්ට හරියට

ලෙඩෙක් හැදෙනවා. නිතරම වැස්ස. හිටපු ගමන් නාය යනවා. බඩුත් කොළඹට වැඩිය හුගක් ගණන්. පහසුකම් අතින් දුප්පත්. මිනිස්සු හරියට දුක් විඳිනවා." ඈගේ කථාව සතෙ බව මටද වැටහුණි. දිගු සුසුමක් හෙලුවේ ඒ නිසාය.

◆ ◆ ◆

එදා සවස් වරුවේ තාත්තත් මල්ලීත් ආවේ දවල් කෑමත් පිටින් ගෙනය. ලතාත් ඈගේ මවත් ආපසු ගියේ හෙටත් පැමිණෙන බවට පොරොන්දු වීය. ලතාගේ පැමිණීම නිසා මගේ කම්මැලිකම පහව ගොස් තිබුණි. අම්මාත්, තාත්තාත්, මල්ලීත් සාලයේ සුවපහසු පුටු සෙට්යේ ඉඳගෙන සවස බලන්නට ගිය මෝටර් රේස් එක ගැන කථා කරමින් සිටියහ. මට නම් මේවා එකම කරච්චලයක් විය. ඒ බව අම්මා හොඳින්ම දනී. මල්ලිගේත් මගේත් ආශාවන් සිතුම් පැතුම් වෙනස්ය. ඒ නිසාම මම රූපවාහිනිය දමා ගත්තෙමි.

"අපරාදේ...... තාත්තා හෙට යන්නේ නැත්නම් අපිට ආපහු රේස් බලන්න යනෑකි......" මල්ලි කීවේ දුකෙනි.

"මං ඊලඟ වීකෙන්ඩ් එකේ ආපහු එනවා....."

"ඒක නෙවී සෙනෙවී.... ඔයා හෙට යන එකේ අපි හතරදෙනාම රෑ කෑමට එළියට යමු......" අම්මා යෝජනා කළාය.

"දැට්ස් ගුඩ් අයිඩියා......" තාත්තා එය අනුමත කළේය.

"දුව ඔයා මොකද කියන්නේ.......?"

"යනවනම් යමු......"

"මොකද ඔයා නිකම් ඇලි මැලි වෙලා......" මල්ලී ඇසුවේ සිනාසෙමිනි.

"කම්මැලියි හලෝ......"

"ආ නුවරඑළිය කම්මැලිද ඔයාට........" මල්ලී යලිත් සිනාසුණේය.

"ඇයි දරුවෝ කොච්චර නම් ඇවිදින්න යන්න තැන් තියෙනවද මෙහේ...... දියඇලි තියෙනවා හතර වටේම...... ලස්සන

වැවක් තියෙනවා ටවුන් එකේම. පෝනිගේ පිට උඩ යනෑකි..... තව මිනිසිකල් ගොල්ෆ්... ඉතින් තව කොච්චර දේවල් කරන්න පුළුවන්ද......?" තාත්තා නැල්ලක්ම කියාගෙන ගියේය.

"ඔය නැන්වල පස්සේ යමු..... අද රෑ ඩිනර් එකට ලස්සන තැනකට යමු......" අම්මා යෝජනා කළාය.

කාගේත් කැමැත්ත පරිදි අපි සූදානම් වුනෙමු. කළු සහ කොළ මිශ්‍ර සල්වාර් ඇඳුමකින් සැරසුණු මම උරහිසට මඳක් පහල දක්වා පැතිරුණු කොණ්ඩය කවා දමා නළල මැද කළු වී ඇටයක හැඩයේ පොට්ටුවක් තැබුවෙමි. වාහනය ප්‍රධාන පාරට දමා නගරය පසුකර තරමක් දුරට ගොස් නතර කෙරිණ. රාත්‍රියට නුවරඑළිය නගරය පුරා විදුලි බුබුළු දැල්වී සුන්දර දසුනක් මැවී තිබුණි.

"තාත්තා කොහොමද මෙතන දන්නේ.......?"

"ඇයි දුව [illegible] එක්ක ඉස්සර එන්නෙත් මෙතනටනෙ......"

[illegible] තරම් මහතයක් තිබුණේ නැත. සුන්දර අවන්හල [illegible] විදුලි බල්බ දල්වා තිබුණි. වැඩි ජනකායක් නොමැති නිසා නිදහස් තැනක අපි හිඳ ගත්තෙමු

"මොනාද ඕඩර් කරන්නෙ........?"

"ෆ්‍රයිඩ්රයිස් එක්ක චිකන්......" මල්ලි යෝජනා කළේය.

"දුවට ප්‍රෝන්ස් කරි එකකුත්......" අම්මා මා ගැන හොඳින්ම දන්නා නිසා කීවාය.

"මොනවහරි බොනවද..........?" තාත්තා යලිත් ඇසුවේය.

"මැන්ගෝ ජූස් හොඳයි......." මම කීවෙමි.

අපි හතරදෙනාට කොළඹදී මෙවන් විවේකයක් ලැබෙන්නේ කලාතුරකිනි. ජීවිතය මිරි ඉසිරී යන්නේ මෙවන් මොහොතකදීය. එහෙත් ජීවිතයේ නොදනුත හුදකලා පාළුවක් දැන් දැනෙන්නේ ඇයි දැයි මට නොතේරුනි. ඒ පාළුව තිබෙන්නේ කොතැනදැයි හරිහැටි නොදනෙත්. වේටර්වරයා ගෙන ආ මැන්ගෝ බීම වීදුරුව ඉතාම රසවත් එකක් විය. එක්වරම වීදුරුවේ අඩක් බීම බිව් පසු අත වැදී වීදුරුවේ බීම ටික ඇඟට වැටුණි.

"අයියෝ අපරාදේ......." මට කියැවිණි.

"ඩ්‍රින්ක් එක හැලුනා එකටද.....? ඇඳුම තෙමුන එකටද.......?" මල්ලී සිටින්නේ මාව තේන්ති ගැස්සීමටය. මම ඔහු දෙස රවා බැලුවෙමි.

"ඉන්නකෝ තව එකක් ඕඩර් කරන්නම්....."

"එපා තෑන්ක්ස් ටිකයිනේ හැලුනේ......."

"දරුවෝ ඔය ඇඳුම හෝදගමු......" අම්මා කිවාය.

"ඉන්න මම ගිහින් හෝදන් එන්නම්....." මම කීවෙමි.

"මමත් එන්නම්....."

"ඕන නෑ.... මට තනියක් නෑ... මම අවුරුදු විස්සක කෙල්ලෙක්නෙ.... අම්මට තාම බයයි මං ගැන නේද.......?" මම ඇගේ දෙවුරෙන් සොලවා කීවේ මුහුණට එබීය. මම සේවකයෙකුගෙන් අසා නාන කාමරයක් සොයා ගියෙමි. සල්වාර් ඇඳුමේ හැට්ටය තෙමී තිබුණි. එය සෝදා ගත්තෙමි. අපරාදේ ඉහුරු බිම ටික... [illegible] සිතුවෙමි. අඩි බිම වලට මම කවදත් ආසාය. ඉහළ [illegible] තිබූ නානකාමරයෙන් මම එළියට ආවේ හැට්ටය [illegible]මිනි.

"අම්මෝ....... එකවරම මාව කාගේදෝ ඇඟක [illegible] ගොස් බිම වැටුණි. මොන අපලයකටදෝ මට මේ දිනවල සිදුවන්නේ හදිසි අනතුරුය. එක අතකට මෙය මගේ වැරැද්දය. මා ආවේ වෙන සිහියකිනි.

"නැගිටින්න........" මා දෙසට දෑතක් දික්වෙද්දී මම උඩ බැලුවෙමි. දකලා පුරුදු මුහුණකි. මම තත්පර ගණනාවක් ඒ මුහුණ දෙස බලා සිටියෙමි. කොළඹදී දුටු අයෙකුද නොවේ. නිල් වෙනිම වර්ගයේ කලිසමකට කහපාට ටීෂර්ට්වයක් හැඳ සිටි ඔහු උස මහතය. මේ ශරීරයේ හැපී බිම වැටී බේරුණ එක ඇතිය. ඔහු මා දෙස බලා සිටියේ සිනාමුසුවය. මම දෙවරක් නොසිතාම ඒ දෑතේ එල්ලී නැගිට්ටෙමි.

"සොරි......" මම කීවේ බිම බලාගෙනමය. මොකක්දෝ හේතුවකට ඔහුගේ මුහුණ බැල්මට සිත මැලි කරයි.

"ඔයාට මාව මතකද......?" ඔහුගේ වචන අහිංසකය.

"ඒක තමයි මං කල්පනා කළේ......."

"ඇයි අද දවල්.... මට බැ.....ස්....නෙ...." ඔහු කියද්දී මම සිහිගැස්සුනෙමි.

මොහොතකින් මට සිහිවිය. දවල් පාරේ යද්දී කැබ් රථයක හැපෙන්නට ගොස් මා බේරුනේ අනු නාමයෙනි. මා බැණ වැදුනේ මොහුටය. ඒ මොහොතේ මා දුටුවේ මුහුණ පමණි.

"මත....ක....ද.......?" මම දෙතොල් පමණක් ඔසවා හිස වැනුවෙමි. එවිට මා දුටුවේ බිම වැටී කැලි විසිරී තිබූ ඔහුගේ ජංගම දුරකථනයයි. අනතුර වූයේ මගේ වැරැද්දෙනි. දෙවරක් නොසිතාම බැට්රියත්, වසන පියනත්, ජංගමය සහිත කොටසත් අහුලාගෙන එකින් එක [illegible] කළෙමි.

"අ........ [illegible] සියල්ල බලා සිට දුරකථනය අතට ගත්තේය. [illegible] ගෑටිණ. ඔහුගේ අත ඉතා උණුසුම්ය. සීතල මගේ අතට ඒ උණුසුම කදිමට දැනිනා.

"තෑන්ක්ස්......." ඔහු කියද්දී මම යන්නට හැරුණෙමි.

"ඕ...... ඔයා........" ඔහු අත දිගු කර යමක් අසන්නට තැත් කළේය. මගේ දෙපා නතර විය. මම ආපසු හැරී බැලුවෙමි.

"මම...... ලෝ.....ච.....න..... ඔයා.....?"

"ම....ම ස...හනා....."

"නයිස් ටූ මීට් යූ......." ඔහු අතට අත දුන්නේය. මම යළිත් ඔහුට දකුණත දිගු කළෙමි. යළිත් වරක් ඒ දෑතේ උණුසුම දැණුනි. අපේ දෑස් එකිනෙක පැටලී ඇත. පැටලිල්ල ලිහා ගැනීමට අසීරුය. මෙතරම් වනිතයක්. මහා මොකක්දෝ නොදනෙන හැඟීමක් හිත පුරා දිව ගියාය. ඔහු මගේ අත තවමත් අතහැර නැත. මීනෑ තරම් පිරිමි මට හමුවී ඇත. කතාබස් කොට ඇත. එහෙත් මේ අවුරුදු විස්ස පුරාවට මෙවන් අයෙකු හමුවී නැත. ඔහු ඉදිරියේදී දනෙන මේ වෙනස කුමක්ද.......? මේ නුහුරු චනිතය කුමක්ද.......?

SIHINA

"මම යන්නෝන....." ඔහු මගේ අත අත්හැරියේ ඉන්පසුවය. ඒ පුළුල් අතට මගේ පුංචි අත පොඩිවී තිබිණ. ඇඟිලි පහ විහිදූ යලිත් නමා ගත්තෙමි. මම පඩි පෙළ බැස පහත මාලයට පියෙමි. අවසාන පඩියේ සිට ආපසු හැරී බලද්දී බලාපොරොත්තු වූ ලෙසම ඉහළ මාලයේ සිට ඔහු සවමින් මා දෙස බලාගෙනය. යලිත් වරක් ඒ බැල්ම ඉදිරියේ මා අසරණ වූණි. මම ඉක්මන් ගමනින් අප සිටි මේසය දෙසට ගමන් කළෙමි.

"මොකද දරුවෝ පරක්කු වුණේ....?" මගේ දිවකට ගොළුවී හිටුණි.

"නෑ.....ත් අම්මා මං ටිකක් උඩ ඇවිද්ද, පාරවල් වල ලයිට් ලස්සනට පේනවා උඩට......" එහෙම කියනවා හැර වෙන කුමක් කියන්නද.....? මම පුටුවේ ඉඳගෙන දෑස් කරකවා වටපිට බැලුවෙමි. සමහර විට ඔහු කොහේ හෝ සිට බලාහිඳිනවා ඇත. මේසයේ රාත්‍රී ආහාර වේල සූදානම්ව ඇත.

"කෑවේ නැද්ද කවුරුවත්.......? මම ඇසුවෙමි.

"නෑ ඔයා එනකම් හිටියා......" අම්මා කීවාය.

"එහෙනම් කමු......" අම්මා පිගානට බත් හැඳි කීපයක් බෙදා ඉස්සෝ කීප දෙනෙක්ම බෙදුවාය. කෑම කන්නට [illegible] පුටුවේ ඉඳගෙන සිටීමටවත් නොහැකිව හිත නොසන්සුන් වී ඇත. ඇත්තටම මටත් පිස්සු. මම සිතුවෙමි. ෆ්‍රයිඩ්රයිස් සමග ඉස්සන් කරිය තිබේ නම් මට වෙන කිසිවක් කෑමට අවශ්‍ය නැත. අද කෑම පිගාන අතගගා ඉන්නවා හැර කුස පිරෙන්නේ නැත.

"අයියෝ අක්කේ..... කෑම ටික එහෙමමයි...... කන්නැද්ද...?"

"ඇත්ත තේන්නම්...... මොකද දුව..... කෑම රස නැද්ද......?"

"රසයි අම්මේ......"

"එහෙනම් අතගගා ඉන්නේ.........?"

"බඩගිනි නෑ ඒකයි......." මම දිගු සුසුමක් හෙළා බෙදූ බත් ටික ඉක්මනින් කෑවෙමි. මා සිටියේ වෙනම කල්පනාවකය. අද දවසේ දෙවරක්ම අහම්බෙන් මුණගැසුන ඔහු මගේ සිතේ දඟකාරකම්

පාමින් සිටිනු මට දැනිණ. දවල් ඔහුව දුටුවේද අහම්බෙනි. ඒ සිදුවීම මා අමතක කර දමා සිටියදී මේ මොහොතේ පටන් මතකය යළිත් අලුත් විය.

"මොනවද වෙසට් ගේන්නේ සර්......" සේවකයෙකු අසද්දී මම කල්පනාවෙන් මිදුනෙමි. තාත්තා බැලුවේ මා දෙසය.

"අයිස් ක්‍රීම් වින් සට් සැලඩ් නොදැයි තාත්තා......" මල්ලිද එය අනුමත කළේය. මට අවශ්‍ය වූයේ සැමගෙන් මිදී තනිවන්නටය. මට පිස්සු හැදීගෙන එනවාදැයි මට බියක්ද දැනිණ. මෙතෙක් කල් පුරාවට සිදුනොවූ අපූරු වෙනසක් හදවතින් දෝරගලනවා නොවේදැයි මට සිතුණි. එද රාත්‍රිය මගේ ජීවිතයට අමුත්තකු හඳුන්වා දුන්නේය. [illegible] පැමිණි ප්‍රථම දිනයේදීම මගේ හිත සසල වේයැයි මා සිතුවේ නැත. ඒ කෑමෙන් අනතුරුව රාත්‍රී දහයත් පසුවී අපි ආපසු [illegible]. වාහනයට නගිද්දීම දුටු රුවින් යළිත් මගේ හිත [illegible] නැමි වකල් කැබ් රථයේ ඉදිරිපස අසුනට වී [illegible] මා දෙසම බලා සිටින්නේ ඔහුය. මට වාහනයට නගින්නට [illegible] තරමක් දැනිණ. කවදාවත් නොඇල්වූ දේවල් හිත ඇල්ලූයි. හිතට එන දඩබ්බරකම්වලට ඉවදිය නොහැක. මම වාහනයට නැග වසා ඇති වීදුරුවෙන් බොඳවී පෙනෙන ඒ රුව දුටුවෙමි. වාහනය ඉදිරියට ඇදුනේ සෙමින්ය. එහෙත් මගේ හිත එහා මෙහා දිව ගියේ වේගයෙනි. අපි නිවසට එද්දී මද වැස්සක් ඇද හැලුණි. පරිසරයේ සීතල බව තවත් වැඩි විය. නිවසට පැමිණි ගමන්ම මා කාමරයට වැදී දොරවසා ගත්තෙමි. වෙනදමෙන් ඇඟපත සෝදා ගැනීමටවත් මට උවමනාවක් නොවීය. කවදාවත් නැති කම්මැලිකමකින් හිත පිරී ඇත. ඇඳ මත එහා මෙහා පෙරළෙමින් මා කල්පනා කළේ ඔහු ගැනය. "මට මස්සිනෙක්ව හොයාගෙනම වරෙන්" උදවියේ වචන දෙසවන් ලඟ ලඟම ඇසේ. ඒකියේ කථාව ඇත්ත වෙන්න යනවවත්ද.....? මම සිතුවෙමි. කුමන හේතුවකට ඔහු මට විශේෂ වී ඇත්ද.....? ඔහුගේ රුව සිත අපේක්ෂා කරයි. නැමැතින් නැතිවිට මා ඔහුව සිහින් මවා ගනිමි. මේ මොන පිස්සුවක්ද......? මා මටම දෙස් නගා ගත්තෙමි. මෙතරම් බොළඳ හිතක් කවදාවත් මට පහළ වී නැත. හදවතට ඕන ඕනා දේ කරන්නට නොදිය යුතුය. මම යටිසිතට නිසි තහංචි දැමුවෙමි. පිස්සු හිතන්නැතුව වෙනද හිටිය වගේ ඉන්නෝන. මම දුව්සේ සිතා හදවත තම්මා ගෙන නින්දට

SIHINA

වැටුණෙමි.

පසුදු සේ පාසලෙන් පසු සාන්තා කොළඹ යන්නට සූදානම් විය.

"ඔයාලව මෙහෙ තියලා යන්න දුකයි...... ඒත් රාජකාරිය දේවකාරියට වඩා උතුම්......." සාන්තා කීවේ වගකීමෙනි. මමත් මල්ලීත් දණ නවා ඔහුට වැන්දෙමි.

"දෙවිපිහිටයි...... දෙන්න රණ්ඩු කරන්නැතුව අම්මට කීකරුව ඉන්න ඕන...... අන්ඩර්ස්ටෑන්ඩ්......"

"යෙස්......" මටත් කලින් කීවේ මල්ලීය. සාන්තා කෙරෙහි අපේ සිත් තුළ වූයේ බියක් නොවේ දැඩි ගෞරවයකි. ඊළඟ සති අන්තයේදීත් එන පොරොන්දුව පිට සාන්තා පිටත් විය. අප අතර දැඩි නිහඬ බවක් ඇති විය. මම මිදුලට ආවේ අරමුණකින් තොරව වුවත් මල්ගස් වටේට වැවී ඇති වල්පැල දැක උදුරා දැමීමට සිතුවෙමි. මේ සීතල නම් විශේෂ මහා වදයකි. සීතල නිසා වරින් වර ඇතිවන ඔඩගින්න ඊටත් වඩා කරදරයකි. ස්වීටරය දෑත් වලින් පිටතට පැන ඇති නිසා අගලක් පමණ නවාගත්තෙමි. වල්පැල උදුරමින් ගොඩගැසුවෙමි. විනාඩි පහළොවක් විස්සක් යද්දී සූර්යකාන්ත පැළ කැපී පෙනුනේ කණකොළ නොමැති නිසාය. මෙසේ වැඩක් කරද්දී සීතල දැනෙන්නේ අඩුවෙනි.

"ආ...... උදේම වැඩද......?" කාගෙදෝ හඬින් මම ගැස්සී පිටුපස බැලුවෙමි. දුටුවින් මාගේ සිතත් ගතත් කලබල විය. මම ඉක්මණින් නැගිට දැත් එකිනෙක ගසමින් පිසද ගත්තෙමි. වචනයක් සොයා ගැනීමට බැරිව මගේ මුව ගොළුවී තිබුණි. ඒ බව ඔහුට දැනෙන්නට ඇත.

"මොකද බය වෙලා......? හරියට යකෙක් දැක්ක වගේ......" ඔහු කථා කරන්නේ සැහැල්ලුවෙනි.

"ඇයි ඔයාට මාව මතක නැද්ද......? ඔහු යළිත් වරක් ඇසුවේය.

"මත....ක....යි..." අපහසුවෙන් මුත් අකුරු එකතු කළෙමි.

"කවුද......?" ඔහු ඇසුවේ මගේ දෙතොල් වලිනි.

"ලෝ... ලෝ...ච...නා...." මගේ දිව පැටළුනි. දෙවියනේ ඔහු මෙහාට ආවේ ඇයි......? ගේ හොයා ගත්තේ කොහොමද......? මගේ සිතේ ප්‍රශ්න පත්තරයක් මතු විය. මම වටපිට බැලුවෙමි. අම්මා හෝ මල්ලී දුටුවොත්.... කොහොත් කොලවර වේවිද......"

"ඇයි සහනා...... බයවෙලා වගේ......?"

"නෑ...... එහෙම දෙයක් නෑ. ඔයා ඇයි මෙහාට ආවේ......?" මා අසද්දීම අම්මා ගෙතුලින් ආවාය. මගේ දෙපා පණ නැති විය. අම්මා දොරකඩ සිට අප දෙස පුදුමයෙන් බලා සිද ඉක්මන් ගමනින් අප දෙසට ආවාය.

"කා...වුද මේ.......?" අම්මා අසද්දී මගේ දිවකට ගොළුවිය. මා ආමත් කියාමිද....? මම අසරණව ඔහු දෙස බැලුවෙමි.

"ආ...... මේ ආවේ පොඩි විස්තරයක් දැනගන්න....." ඔහු අම්මා දෙසට හැරුණේය.

"මොකක්ද......"

"මගේ නැදෑ කට්ටියක් තව සති දෙකකින් විතර ලන්ඩන් ඉඳන් ලංකාවට එනවා...... මේ ගේ රෙන්ට් කරන ගෙයක් කියලා දැනගෙනයි අහන්න ආවේ." උඩට ගත් හුස්ම පහතට වැටුනේ දැන්ය. ඔහු මේ කියන්නේ ඇත්තක්ද ? බොරුවක්දැයි මා සිතන්නට ගියේ නැත.

"ගේ නම් රෙන්ට් කරනවා තමයි. හැබැයි සති දෙකකින් නම් දෙන්න බෑ. මගේ දුවයි පුතයි එක්ක චේන්ජ් එකකට මෙහෙ ආවේ..... මාසෙකින්නම් පුළුවන්......"

"ඇත්තද......? එතකොට මිසිස්ලා කොහේද......?" මෙතැනින් ඉවත් වී නොගොස් තවත් ප්‍රශ්න අහන හැටි.... මම කෙල සපාගන්නේ දනුත තෝත්තියටය.

"අපි කොළඹ......"

"එහෙනම් මම ගිහින් එන්නම්. අවශ්‍ය වුණොත් එන්නම්."

"හා හොඳයි......"

SIHINA

"තෑන්ක් යූ......."

"වෙල්කම්......."

ඔහු යන්නට හැරුණේ මා දෙස හොරැහින් බලාය. අම්මාද එය දකින්නට ඇත. මා සිටියේ දැඩි පීඩනයකිනි. ඔහු ගිය පසු වෙනසක් නොපෙන්වාම මම උදුරා දැමූ වල්පැල එකතොගයක් ගැසුවෙමි.

"ඒ කොල්ලා කොයිවෙලේද ආවේ.........?" අම්මා ඇසුවාය.

"මේ දැන්......" මම ගණනකට නොගෙන කීවෙමි.

"මොනවද ඇහුවේ.........?"

"අම්මගෙන් අහපුවම තමයි......" ඉවත බලාගෙනම කීවෙමි.

"ඉතිං මට කථා කරන්න තිබුණනෙ......"

"එතකොට තමයි අම්මා ආවේ......." තවත් මොහොතක් රැඳී අම්මා ඉවත්ව ගියාය. කරමින් උන් වැඩය නවතා මම විශාල පයිනස් ගසකට හේත්තු වුණෙමි. නුවරඑළි පැමිණිද පටන්ම මට සිදුවන්නේ අමුතුම සිදුවීම්ය. කිසිවක් මින්පෙර සිදුවූ ඒවා නොවේ. මගේ සිතක් ගතත් මේ සිදුවීම් හරහා සසල වෙමින් තිබුණි. [illegible] යලිත් වරක් ඒ නම් සිහින් මිමිණුවෙමි. මගේ [illegible] ඔහුව මට මුණගස්සන්නේ ඇයිද.....? ඈත කඳු වලල්ල [illegible] සේල ඇසිපිලි දමුවාක් මෙන් මීදුම් පටල වැතිර තිබුණි. මගේ සිරුර සිපගෙන යන මීදුම් දෑතින්ම අල්ලමින් මා මොලද ක්‍රියාවක නිරත වීමි.

"බේබි..... බේබි..... උදේම වැඩද.....?"

"හානේ..... ලතා..... උදේම ආවද......?"

"මේ මං බේබිට බඩුවක් ගෙනාවා......" පැමිණ සිටියේ ලතාය. මම සිටි කල්පනාවෙන් මිදුනෙමි.

"මොනාද ගෙනාවෙ......?"

"මේ..... මිලුවට දන තෙල්......." මට ඇය ගැන දුකක් දැනුණි.

"අද වැඩට ගියේ නැද්ද......?"

"බේබිව බලන්න ආපු නිසා පොඩි නිවාඩුවක් දැම්ම......."

"අනේ පව්...... ඇයි ළමයෝ ඔයාගේ පඩිය අඩුවෙනවා නේද....?"

"ඒකට කමක් නෑ බේබි........" ඇය සුන්දරව සිනාසී කීවාය.

"හරි හොල්ලෙන්නේ______" මම ඇගේ පිටට තට්ටුවක් දැමුවාය.

ලතාත් සමඟ එකතු වී ඉතිරි වල්පැල සියල්ල උදුරා දැමුවෙමි. අහිතකර ලෙස වැවී තිබුණු රෝස ගස්වල අතු පිළිවෙලකට කප්පාදු කර ඉතිරි ඒවා වෙනම පාත්තියක සිටවූයෙමි. කුමන වැඩක නිරත වුවත් කුන්හිතම අවුල් වී ඇත. මනසේ තිබුණේ විසඳාගත නොහැකි අවුලකි. ශ්‍රීන්වාටර් කොට කලිසමට සුදු ටී ෂර්ටයක් ඇඳ සිටි ඔහුට තිබුණේ මහා ආඩම්බර මුහුණකි. කීපවරක් මගේ දෑත් වල රෝස කටු ඇනුණි. [illegible] ලේ බිඳු තැන තැන මතු විය.

"අයියෝ බේබි...... ලේ එනවා නේද......?" ලතා කෑ ගැසුවේ [illegible]

"මේ වගේ වැඩ කරද්දී හිත එහේ මෙහේ දුවන්න හොඳ නෑ......" මම කිහැක්කී ඇය දෙස බැලුවෙමි.

"ඇයි එහෙම කියන්නේ........?"

"නෑ ඉතිං......... බේබි මොකක් හරි ලොකු දෙයක් හිතනවා වගේ තේරුණා......." මට ලැජ්ජාවක් දැනිණ. ඇය කීවේ ඇත්තය.

"ඒකෙන් වැඩක් නෑ...... මේ වැඩේ ඉක්මනට ඉවර කරමු____" මාතෘකාව වෙන පැත්තකට හරවා පටන්ගත් වැඩය අවසන් කළෙමි.

"සහනා........ ඇයි දරුවෝ අප්පුට කිව්වනම් වත්ත අස්කරලා දනවනේ......." ගෙට ගිය ගමන් අම්මා කීවාය.

"ඒකට මොකද.......? මං ඉන්නෙත් කම්මැලි කමේනේ....."

"ඒ වුනාට මේ සීතලේ පින්න වැටිලා ලෙඩ වුණොත් තමයි බලන්න පුළුවන්......"

එක අතකට මීදුලේ සිටි එක හොඳය. ඔහු එනවිට නිවසතුල

SIHINA

සිටියා නම් මොනවයින් මොනවා සිදු වේවිද......? මම සිතුවෙමි. උදේ එකොළහට ආසන්න වී තිබුණි. ලතාත් සමග එක්වී කිරිකෝපි හැදුවෙමි. අප්පු දවල් කෑම උයමින් සිටියේය. සාලයේ පසෙක තිබූ වේවැල් පුටුවට බරවී කිරිකෝපි උගුරක් බීවෙමි. වේෆර්ස් බිස්කට් පැකැට්ටුවක් ගෙනාවේ ලතාය.

"මන්න කැමතිම බිස්කට්......" ඇය පැකැට්ටුවක් මට දිගු කළාය.

"ඔයා කොහොමද දන්නේ......?"

"තාත්තා කිව්වා. ඊයේ වේෆර්ස් හෙව්වා කියලා.... ඉතිං මං එමින් ගමන් කඩෙන් ගෙනාවා....."

"අනේ මිස්සී...... පණ්ඩිත වැඩනෙ කරන්නේ........"

"බේබි වේෆර්ස් කාලා තේ බොන්න...... මං ඔළුවට තෙල් දලා මසාජ් කරන්නම්......"

"හරි ෂෝක්....." ලතාගේ කුළුපග බව මට සතුටක් ඇති කළාය. නුවරඑළි පැමිණි පසු මා සිටියේ හිතවත්, මිතුරියක් නැතිවය. කොළඹ සිටියානම් උදරී හෝ රජනී ඕනෑම අවස්ථාවක ළඟින්ම සිටිති. තෙල් බිඳ බිඳ හිස තවරා අතගාද්දී ලතාගේ හිස්කබලට මහා වැස්සක් ඇද හැලෙනවාක් මෙන් සීතල බවකි.

"හරි සනීපයි ලතා.... ඔයාට හුගක් පින්....."

"අනේ අපොයි මේ පොඩි දේටත් පින් දෙනවද මට......" ඇය හිනැහෙමින් කීවාය.

"අනේ ලතා.... මටත් තෙල් ටිකක් දෙන්නකෝ........" අම්මා පැමිණ මා අසලින්ම හිඳ ගත්තාය.

"ලතාගේ තෙල් සුවඳ කාමරේටත් ආවා......"

"ඉන්නකෝ මං නෝනටත් තෙල් දන්නම්කො......" මොහොතකින් ලතාගේ තෙල් සාත්තුවට මට නින්ද ගියාය.

"කොහොමද නෝනා තෙල් වල බලේ..... බේබි නිදි..."

ලතා කීවේ හිනැහෙමිනි.

පැයක් පමණ මට නින්ද යන්නට ඇත. අවදිවන විට මුළු නහයම බරවී තිබුණි. හිරවුණු දෙනාහෙත්ම එකවිටම පිට විය.

"මොකද දුව...... හෙම්බිරිස්සාව හැදීගෙන එනවද......?"

"ඒ වගේ අම්මා......"

"උදේ මිදුලේ මල් ගස් සුද්ද කරද්දී මට හිතුනා ලෙඩක් හැදෙයි කියලා. ලතාගේ තෙල්වලට සෙම බුරුල් වෙලාද කොහෙද....?"

"එක අතකට සෙම යන එක හොඳයි......" මා කීවේ අම්මාව අස්වැසීමට සිතාය. මගේ කටහඬද වෙනස් වී තිබිණ.

"ඒකට කමක් නෑ ඉන්න මං අප්පුට කියන්නම් ඉඟුරු කොත්තමල්ලි [illegible] හදන්න කියලා....." අම්මා ඕනාවටත් වඩා බියවී සිටියාය. ඒ ඇගේ [illegible]. තවත් මොහොතකින් ඇගපත සෝද ගත් [illegible] එය නාද වෙද්දිය.

"හෙලෝ......"

"හෙලෝ සහනා...... කොහොමද......?"

"හායේ උදරී....... ඉතිං....... කොහොමද තොරතුරු......?"

"වරදක් නෑ..... හිටියා වගේ ඉන්නවා......"

"මොකද නහය බර වෙලා වගේ ......" කටහඬේ වෙනස ඇයටද වැටහෙන්නට ඇත.

"හෙම්බිරිස්සාව හැදීගෙන එනවද කොහෙද......?"

"උඹව දකින්නත් ආසයි..... කවද්ද කොළඹ එන්නේ.....?"

"අනේ පිස්සියේ..... මෙහේ ආවා විතරනේ... ඔන්න තාත්තා නම් කොළඹ ආවා....."

"ඒකනෙවී මං උඹට කියන්නමයි හිටියේ..... මං ජොබ් එකකට ඉන්ටවීව් ගියා......"

SIHINA

"උඹලගේ අම්මා කිව්වා..... මොකද වුණේ.....?"

"පස්සේ දන්වන්නම් කිව්වා...... සුවර් නෑ...." ඇය කීවේ උදාසීනවය.

"කෙලිරිච් විදිහට හිතන්න එපා උදා.... උඹට ජොබ් එක ලැබෙයි."

"එහෙම වුණොත් ලොකු දෙයක්...... පොඩ්ඩක් හරි අම්මගේ බර අඩුවෙයි." එසේ කියා ඇය නිහඬ වූවාය. මගේ හිතට කුඩා වේදනාවක් දැනුණි. ලෙඩකදී දුක් වේදනා විඳිනවා හැර වෙන කිසිම මොහොතකදී මා හෝ මල්ලී දුක් විඳ නැත. ඒ මා ලබා උපන් හැටිය. මේ උදාරි ලබා උපන් හැටිය. එකම ජීවිතය දෙදෙනෙකු විඳින්නේ දෙවිදියකටය. මා ගැන නැතත් සමාජය දෙස බලද්දී දැනෙන්නේ කලකිරීමකි.

"සහනා...... ඇයි.....?"

"නෑ උදාරි..... මුකුත් නෑ....."

"එහෙනම් කෙල්ලේ මං තියන්නද.....?"

"හරි..... මං උඹට පස්සේ කෝල් කරන්නම්....."

"මතක ඇතුව හෙම්බිරිස්සාවට බෙහෙත් බීපන්..... ආ ඒක නෙවී..... අනේ අමතක වුණා......"

"මොකක්ද......?"

"මට.... මැසි...නෙක්ව තාම.... හ..ම්බවු...නේ නැද්ද.....?" ඇගේ කතාවට මට බකස් ගා සිනා නැගුණි. තවත් මොහොතකින් මුළු සිතම රසබර විය.

"හෝ හෝ..... මොකද ගොළු වුණේ......?"

"අනේ පිස්සියේ එහෙම මුකුත් නෑ...."

"නැතිවෙන්න බෑ..... චුට්ටක් හරි ඇති......" ඇයනම් මහා කපටි ඉව ඇති කෙල්ලෙකි.

"ඉතිං කියපන්කෝ අගේ නොකර......"

"අනේ මන්ද උඹ මොනා හිතයිද දන්නෑ...." මට ලෝවනට සිහිවිය.

"දැන් වැඩේ කොච්ද.....?"

"ඒයි උදා..... එච්චර දුර ගිහින් නෑ......" මෙයි නම් කපටි කෙරක්. මම සිතුවෙමි.

"උඹට නොකියන දෙයක් තියෙනවද උදා.... මේ ආපු ටික දවසට පිස්සෙක් කැරකෙනවා මගේ වටේ...." මා කීවේ වටපිට බලමිනි. අම්මා පේන්නට නැත.

"මගේ සුබ පැතුම්......" උදාරිගේ හඬ ප්‍රීතිමත්ය.

"සුබ පතන්න තාම මුකුත් වෙලා නැහැ......"

"[illegible] යනකොට වෙයි....."

"හරි [illegible]නම් කියන්නම්..... බුදු සරණයි උදාරි...."

"[illegible]ට් බුදු සරණයි....." රිසීවරය තබා මම මිදුලට ගියෙමි. අව්වක් කියා අව්වක නාමයක් නැත. පරිසරය සැම විටම වහින්නට මෙනි. කොළඹ සිටියානම් ඉන්නේ රස්නෙට දැවි දැවිය.

"මෙන්න බේබි කොත්තමල්ලි ටික බීලා හිටින්න......" අප්පු ගෙනා බෙහෙත් වතුර වීදුරුව බීවෙමි.

"අම්මෝ තිත්ත......" මම කට උල් කරගත්තෙමි.

"වෙනිවැල් ගැට කෑලි දෙකකුත් දම්මනේ..... එකයි තිත්ත.." අප්පු කීවේ සිනාසෙමින්ය.

"කෝ අම්මා........"

"මැඩම් ඇඳේ හාන්සි වෙලා.... මං එක්ක කිව්වා ප්‍රෙෂර් ටිකක් වැඩිවෙලා කියලා......" අප්පු කීවේය.

"අනේ දෙයියනේ...." මම අම්මගේ කාමරයට දිව ගියෙමි. ඇය උඩුකුරුව නිද සිටියාය. මම ඇය අසලින්ම හිඳ ගත්තෙමි.

"අම්මා....... ඇයි...... මේ....."

SIHINA

"ඇ... ටිකක් අමාරු ආවා... මගේ ප්‍රෙෂර් මැෂින් එකෙන් චෙක් කරලා බැලුවා ටිකක් වැඩි වෙලා....."

"අම්මා බෙහෙත් බිව්වද.......?"

"ඔව්...." මම ඇගේ හිස සෙමින් පිරිමැද්දෙමි. අවුරුදු දෙකක් තිස්සේ අම්මා රුධිර පීඩනයට බෙහෙත් ගත්තාය. එය වරින්වර අඩු වැඩි විය. එම අතේ මැණික් කටුවට පාහින් දමන හතරැස් කොටුවක් සහිත බෙල්ට් පටියකින් යුතු රුධිර පීඩනය මනින උපකරණයක් තාත්තා අම්මාට මිලට ගෙන දුන්නේ ලංකාවෙන් නොවේ. එංගලන්තයේ සිටින මිතුරකු මාර්ගයෙන් එය ලංකාවට ගෙන්වා දුන්නේය. එහි විශේෂත්වය තමාටම තනිවම රුධිර පීඩනය බැලිය හැකි වීමයි.

"තාත්තට කෝල් කරලා කියන්නද.......?"

"එපා.... කලබල වෙයි.... අනික පොඩි දේවල් තාත්තාගේ ඔලුවට දාන්න එපා...... පව්....." අම්මා කියන්නේ ඇත්තය. තාත්තා සේවය කරන්නේ මහසිති. පැය අටක් තිස්සේ මහත වෙහෙසවන ඔහුගේ හිතට බර දීම පවුය. අපි මේ සැපසම්පත් විඳින්නේ ඔහු නිසාය.

"අම්මට බොන්න මොකුත් ගේන්නද.......?"

"ඕන නෑ දුව..... ඔයා හරියට බය වෙලානේ..... එක නෙවි අප්පු බෙහෙත් හදලා දුන්නද.......?"

"බීලත් ඉවරයි......." මා කීවේ දිවද පෙන්වමිනි.

"හරි වැඩේ තමයි..... ගෙදර බඩු ඉවරයි..... අප්පු දන්නේ කීවේ..... මං මේ කල්පනා කලේ කොහොමද යන්නේ කියලා....."

"මං යන්නම්....."

"මේ සනීප නැතුව...."

"මේක මහා ලොකු අසනීපයක්ද අම්මා....."

◆ ◆ ◆

ඒ බෝ වන්නට පෙර මම ඇඳුමක් ඇඳ ගත්තෙමි. අප්පුව

නිවසට යවා ලකාවද ගෙන්වා ගත්තෙමි. අපි දෙදෙනා ඉක්මන් ගමනින් මහපාර දක්වා ඇවිද ගියේ නිවසට අවශ්‍ය කළමණා ගැනීමට නගරයට යාමටය.

"ලකාට අපි නිසා හරි කරදරේ නේද.......?" යන අතරතුර කීවෙමි.

"අනේ මන්ද බේබිත් කියන කතා... ඕන දෙයක් කියන්න කරලා දෙන්නම්." දුප්පත් මිනිසුන් ලඟ ඇති හොඳ ඕකය. අපි දෙදෙනා පාරේ පේව්මන්ට් එක දිගේ ඉදිරියටම ගියෙමු.

"බේබිත් හරි පුදුමයි.......?"

"ඇයි ඒ.....?"

"මැඩම් ත්‍රීවිලර් එකක යන්න කිව්වට ටවුන් එකටම පයින් ආවනෙ."

"මං ආසයි ... කොට බලන්නත් එක්ක පයින් යන්න. හැමදාම ... නම් මෙහෙම යන්න බෑ...... එහෙත් දූවිල්ල. අව්ව. මෙහෙම ... වාහන පෝලිමයි. සෙනගයි.... මේ වගේ නුළගක් ආශ්වාදවත් නෑනේ..."

"මං මේ බැලුවේ බේබි දිහා යන එන හැමෝම හැරී හැරී බලනවා..... සර හැතැප්මක්වත් පයින් ගියොත් කවුරු හරි මටත් ගහලා බේබිව අරන් යනවා......" අපි දෙදෙනාම සිනාසුනේ එකමවිටය. තවත් විනාඩි කීපයකින් සුපිරි වෙළඳසලකට ගොඩවීමට අපට හැකි විය. එතරම් සෙනගක් නොමැති නිසා මම හෙමින් බඩු තෝරුවෙමි.

"අපරාදේ මට අප්පුත් එක්ක කතා කරලා ලිස්ට් එකක් හදන් එන්න තිබුනා." ලකා වෙළඳසලේ වෙන වෙනම ඇති රාක්ක දෙස මහත් උවමනාවෙන් බලා සිටියාය.

"මොකද......? අදමද ෆුඩ් සිටියකට ආවේ......?" මම ඇගේ මුහුණට එබී සිනාසෙමින් ඇසුවෙමි.

"ඔව් බේබි.... හරි ශෝක්.... හැමදේම හරි පිළිවෙලයි.... මෙවායේ බඩු ගණන්ද බේබි.....?"

SIHINA

"එහෙමමත් නෑ... ඒ වුනාට එකම තැනකින් නැමදෙම ගන්න පුළුවන්නේ. ඒ නිසා හරි ලේසියි. කඩවල් කීපයක රස්තියාදු වෙන්න ඕන නෑ...."

"එහෙනම් ඇත්ත..."

යෝගට්, අයිස්ක්‍රීම්, කුකුළු මස්, සීනි, තේකොළ, පරිප්පු ඈ මගේ හිතට එන බොහෝ දේ මිලට ගත්තෙමි. කෙඩිය පිරී ඇත. ලකා තල්ලු කරමින් ඉදිරියට ගියාය. මට ඇය ගැන දුකක් දැනුණි. මම ඇය වෙනුවෙන් සෙන්ට් බෝතලයක් සහ ෂැම්පු, සබන් වැනි තවත් ද්‍රව්‍ය ගත්තෙමි. ෆා වර්ගයේ සුවඳ විලවුන් බෝතලයට අත තැබූ තවත් අතක් එයටම තැබුවේය. මම හිස හරවා බැලිමි. ලෝ...චා...නා.. යලින් මගේ හුස්ම හිරවිය. ඔහුගේ දෑස් එක එල්ලේ මා වෙත වැදී තිබුණි.

"මේ හම්බවුන හතරවෙනි පාර....." මම සිනින් සිතුවෙමි.

"ඔයා...... මේක ගන්නවද.........?" ඔහු ඇසුවේය.

"නෑ.... කමක් නෑ ඔයා ගන්න......." මම කීවෙමි.

"ක...මක් නැද්ද.....?" ඔහු අසද්දී මම හිස අනෙක්පසට හැරුවෙමි.

"ෂැම්පු බෝතල් අතර මා පාවිච්චි කරන ෂැම්පු වර්ගය නොමැති විය.

"මොනවද මිස් හොයන්නේ.........?" සේවිකාවක් ඇසුවාය.

"මං ගාන ෂැම්පු එක නෑ....... මෙතන......"

"මොකක්ද වර්ගය.....?"

"වසිකා......"

"එකනම් ඉවරයි මිස්..... ඕඩර් කරලා තියෙන්නේ..... හෙට උදේට දෙනැකි."

"ආ.... කමක් නෑ....." මම ඇයට සිනාවකින් සංග්‍රහ කොට ඉදිරියටම ගියෙමි. පිටුපස හැරී බැලුවේ ඉබේටමය. පුදුමයකි. ඔහු බලාගෙනම හිඳී. ඒ ඇස්වලින් කියන කථාව කුමක්දැයි මට තේරා ගත නොහැක.

"අපි යමුද ලකා....."

"යමු......" බඩු වල බිල ගෙවා වෙළඳ සැලෙන් පිටවීමු.

මොකානම් අමතක වුණා වගේ දැනෙනවා... මම පිටතට පැමිණ යලිත් ලුඩි සිටිය දෙස බැලුවෙමි... ලකාගේ මුහුණේ මහමෙළ සිනාවක් විය.

"මොකද කෙල්ලේ උඹට වෙලා තියෙන්නේ.........?"

"යනවා කියන්න අමතක වුණාද.......?"

"කා...ට...ද?"

"අරයට......" ලකා ඇඟිල්ල දිඳුකලේ ලුඩි සිටිය තුලටයි.

"ආ... හරි වැඩක්නෙ... එයාට මොකටද යනවා කියන්නේ... ඔ...න්න...එ...නවා..." අපි දෙදෙනාම බැලුවේ එකම විටය.

[illegible] කලිසමට කළු අත් දිග ටී ෂර්ටයක් ඇඳ සිටි ඔහු [illegible] ඔහු කෙලින්ම ආවේ අපි ලඟටය.

"බඩු අරන් ඉවරද.......?"

"ඔ...ව..."

"මොකෙද්ද ආවේ......?"

"පා...යි...න්..."

"මෙච්චර දුර....."

"මේ දුරක්යෑ......?"

"කෝ කාර් එක....." ඔහුට ඕන නැති දෙයක් නැත.

"තාත්තා කොළඹ ගියා......"

"දන් යන්නේ කොහොමද...? ඔය බඩුත් උස්සන්....."

"ත්‍රීවිල් එකක යනවා......"

"මං...... ඇ...ර...ල..න්නද.....?"

"අපෝ එපා...." මම ගත් කටටම කීවෙමි.

SIHINA

"අම්මෝ මච්චර ආඩම්බර වෙන්නෙපා..... මං ගිලින්නෑ..."

"ඒක මං දන්නවා.... පළතුරු වගයක් ගන්නත් ඕනා...." ඔහුගේ මුහුණ අඳුරු විය. මගේ හිතට කරමක දුකක්ද දැනිණ.

"මං..... ය...න්නම්..." ඔහු යන්නට හැරුණේය.

"මේ......" මගේ හඬින් ඔහු යළිත් නතර විය.

"ක..ර..නා වෙන්නෙපා....." මා කියද්දී ඔහු මඳ සිනාවක් පා රථයට නැග යන්නට ගියේය. ඔහු නොපෙනී යන තුරුත් අපි බලා සිටියෙමු. එළියට බැස්සොත් එයාවමයි හම්බවෙන්නේ..... මම සිතුවෙමි. හරි පුදුමයි.

"අපි යමුද.....?" ලතාගේ මුහුණ මනමාල වී ඇත

"යමු......"

"බේබී..... ඒ මහත්තයව මිට කලින් අඳුරනවද......?"

"නෑ......"

"හරි පෙනුමයි නේද......?"

"එයා විතරක් නෙවී නුවරඑළියේ කවුරුත් පෙනුමයි....." මෙහිට මින්නැති දෙයක් නෑ මම සිතුවෙමි. කථාවෙන් තුරුව පළතුරු වෙළඳ සැළක් ලගටම පැමිණියෙමු....

"ආ..... අළුත් පළතුරු.... ඇල්පුවත් සනීපයි....." අළුත් අලිගැටපේර ගෙඩි අතගාමින් කීවෙමි.

වහළට පොල් අතු සෙවිලි කර බිත්ති මැටියෙන් තනා ඇති පුංචි පළතුරු කඩේ පළතුරු සියල්ල අළුත්ය. අලිපේර, මිදි, පෙයාර්ස්, කෙසෙල්ගෙඩි, අඹ, පැපොල් සියල්ලම මිලට ගත්තෙමි.

"ලතාට බරත් ඇති....." ඇගේ දෑත්වල මලු කීපයකි.

"මේකත් බරක්ද බේබී..... අපි තේ දළු කිලෝ ගණන් උස්සන්නේ...." ලගම තිබූ ත්‍රීවිලරයක නැගී නිවසට ගියේ බඩුමලු බොහෝ තිබූ නිසාය. අපි යන විටත් අම්මා පෙරමගට වී සිටියාය.

"මොකද දරුවෝ පරක්කු වුනේ.......?"

"අපි යනකොට රවුන් එකටම පයින්නේ ගියේ..."

"ඔයා නම් හරි ළමයෙක් තමයි..... ත්‍රීවිලර් එකක යන්නෙපැයි..."

පුටුවකට බරවූ මම අප්පුට කියා බීම වීදුරුවක් සාදාගෙන බීවෙමි.

"ඇත්තටම අම්මේ මේ පැත්ත නම් මගේ හිතට හොඳට ඇල්ලුවා...... හැම අතින්ම හොඳයි. දේශගුණය, හැම බිම, පරිසරය.... හැමදේම... කොළඹ හිටියනම් හැමිනි හැමිනි ඉන්නවා...."

මට එතරටම ලෝවනාව සිහිවිය. ඔහු මෙතරම් මගේ හිතට වද දෙන්නේ ඇයි දැයි සිතුවෙමි. ඔහුව අමතක වී යද්දී මහතය අවත් කරමින් යළිත් [illegible] ගැසේ. ඔහු මා සමග කතා බස් කිරීමට විශාල කැමැත්තකින් [illegible] බව දනේ. යමෙකුට දකින වාර ගණන වැඩිවෙන හිතේ හැගෙන්වන ප්‍රමාණයද වැඩිය. ඔහු සමග කථාකර තොරතුරු දැනගැනීමට මගේ සිතද මට දන් බල කරයි.

උඩ සිටියෙන් ගෙනා බඩු අස්පස් කළේ ලතාගේද උදව්වෙනි. ඇය වෙනුවෙන් මිලට ගත් දුව්‍ය වෙනම බෑගයකට දමා ඇයට දුන්නෙමි.

"මේ මොනාවද........?"

"මේ ලතාට......"

"අනේ දෙයියනේ...... බලන්නකෝ සාක්කේ...." ලතා අප්පුටද පෙන්විය.

"බේබී උඹට ආදරෙයිනේ කෙල්ලේ...... ගනින්....." ලතාගේ මුහුණේ දුකක් සතුටක් මුසුවී තිබුණි. ඇගේ තොල්වල කඳුළු පටලක්ද වුවාය. හැකිබැරි කම් මැද අවුපාඩු මැද වේලක් දෙකක් කා ජීවත්වන ලතාට මේ දේවල් ඉතා වටිනා අගනා බැව් මම දනිමි.

"එයි පිස්සි....... මොකද මේ........?"

SIHINA

"බේබිට හුගක් පින්....." ඇය දෑත් එක් කළාය. ඇගේ දෑත් මම පහතට දමා කණින් මිරිකුවෙමි.

"දැන් ඒ වුණා.... ගෙදර ගිහින් උදේම එනවා...."

"හරි හරි..... බේබි මතක ඇතුව බෙහෙත් බොන්න...."

"අයියෝ ලකා.... මට ෆාමසියෙන් ඇමොක්සිලින් ටිකක් ගන්න අමතක වුණානේ...."

"මම ගිහින් ගේන්නද දැන්.......?"

"පිස්සුද....... දැන් රෑත් වෙලා..."

"හැමදේම අමතක වුණානේ දක්කට පස්සේ..... නේද...?" ලකා මගේ කණට කර කීවාය.

"හා හා පණ්ඩිත නොවී ගෙදර පලයන්...." තවත් මොහොතකින් ලකා ගිය පසු මම ඇඳට වැටුනෙමි. හදවතට පෙර නොදැනුනු අපූරු චමත්කාරයක් දැනේ. අද වෙනදටත් වඩා පරිසරය සීතලය. ගස්කොළත් නිහඬය. කාමරයේ ජනේලයෙන් [illegible] සීතලද නොනතාය. පහත පාරේ දිවෙන [illegible] එළි [illegible] පෙනුණි. ඈතින් පෙනෙන හෝටල් සංකීර්ණයේ [illegible] එළි දැල්වී තිබුණි. මේ පුංචි එංගලන්තයට අහම්බෙන් [illegible]කට පැමිණි ගමන මෙතරම් සුවිශේෂී වේයැයි මම නොසිතුවෙමි. සිහිපත්වන් මෙහි පැමිණියත් මෙවර දනෙන අපූර්වත්වය ඔහුගේ හමුවීම බව පැහැදිලිය.

පසුද එළිය වැටෙත්ම මගේ නාසය හොඳටම බරවී තිබුණි. කිවිසුම් ගියේ එක පෙළටමය. එක දිගටම පරිසරයේ සීතල රෑ සිහිමද විපටක වදයකි. ලේන්සුවෙන් නාසය පිසිමින්ම මම දොරකඩට ගියෙමි.

"මෙන්න බේබි කිරි එක......"

"තැන්ක් යූ අප්පු......." අප්පු ගෙනා කිරි වීදුරුව දෑතට ගනිමින්ම දොර අසල පඩිය මත හිඳ ගත්තෙමි.

"එළකිරි වලට තවත් සෙම අල්ලයිද දන්නෑ අප්පු......"

"ඒකනම් ඇත්ත..... හැබැයි මම එළකිරි රත් කරන්නේ ඉඟුරු කෑලි දෙකකුතකුයි, ගම්මිරිස් ඇට කීපයකුයි දලා.... එච්චර සෙමක් අල්ලන එකක් නෑ බේබි.... අනික කනිසරම එළකිරි නොබීපෝ....ගේ සහටිස්සෙන් හදන්නේ......."

පැමැච්චම අප්පුගේ අතින් හැදෙන කෝපත් ඉතා රසවත්ය. කෑමබීම පිළිබඳ ඔහු සූපවේදියකුගේ තරමටම දන්නේය. අප්පු ඒ අතින් ඉහළටම යැව්වොත් පබිලිස් මහත්තයා වගේ ජනප්‍රිය වෙයි..... මම සිතුවෙමි.

"අක්කේ.... ගුඩ් මෝනින්......"

"අම්මෝ.... දන්න කල්......" මල්ලි පැමිණ මා අසලින්ම ඉඳ ගත්තේය.

"[illegible] දන්නේ නැද්ද.....?"

"[illegible] ඉන්න එපැයි...."

"[illegible] ආවේ එන්ජෝයි කරන්න..... ගේ අස්සේ ඉන්න නෙවෙ....."

"එන්ජෝයි කරනවා කියලා මුළු දවසෙම රස්තියාදු වෙනැහිද....?"

"මෙහේ රස්තියාදු වෙන එකත් එක්තරා ෆන් එකක් තමයි මයි...."

"පිස්සු....." මම ඔහු සමඟ වාද කිරීමට නොගියෙමි.

"ඒකනෙවී ඔයාට හොඳටම හෙම්බිරිස්සාවනේ...... මුකුත් බිව්වේ නැද්ද......?"

"සිංහල බෙහෙත් වගයක් බිව්වා...... අඩුපාඩුවක් නෑ......"

"එහෙනම් වාෂ්පයක් අල්ලන්න........" මල්ලි කියද්දී අම්මාත් අප්පුත් අප අතරට ආවේ බෙහෙමක්ද රැගෙනය.

"මෙන්න දුවේ මේ දුම අල්ලන්න..... එතකොට සනීපයි."

මේසෙමින් හැර උමක් පිට විය. ඔළුව වැසෙන්නටම රෙද්දක් දමූ අම්මා මගේ ඔළුව මේසෙමට පාත් කළාය. විනාඩි කීපයක් යත්ම හිසට යම් සහනයක් දැනුණි. ඔළුවේ බර අඩු විය.

"දැන් ඔහින් හොඳු හුරනවා....." මල්ලි මා හිස ඔසවන්ම කීවේය.

මට සිනා නැඟිනි. ඔහුගේ තරමට කැස්සක්ද ඇසිවිය.

"අම්මෝ...... ලෙඩ වාට්ටුවක්නෙ........" මම කාමරයට ගොස් මුහුණ සෝදා ගත්තෙමි. උණුසුම් වාෂ්පයට හිසේ සෙම උගුරට ආවේ වේගයෙනි. සෙල ගසමින් නාසය හුරමින් සෙම පිට කල පසු ඉතා සහනයක් දැනුණි. දිග ජීන්ස් කලිසමට අත් දිග ටී ෂර්ට් එකක් ඇඳගෙන් මං කාමරයෙන් පිටතට ආවේ දවල් කෑම පිසීමට අප්පුට උදව් කිරීමට සිතාය.

"අප්පු...... දවල්ට මොනාද උයන්නේ......?"

"අනේ බේබි දවල්ට උයන්න කලින් උදේට කාල ඉන්නකෝ..."

"උදේට කන්න තරම් පිරියක් නෑ අප්පු..... කටටත් අරුචියි මේ හෙම්බිරිස්සාව නිසා..."

"ඉන්නකෝ මං බේබිට කට්ට ලුණුමිරිසක් හදලා පාන් රෝස් කරලා දෙන්නම්."

"අම්මයි, මල්ලියි කෑවද.....?"

"දෙන්නම කෑම කෑවා..... බේබි මහත්තයා නම් කාලා ගියේ එක්ක..."

"අද ගියාද....?" මල්ලිගේ වැඩ ගැන මට කේන්ති ගියේ ඉබේටමය.

"පුළුම් මිනුස්සයෙක්නෙ...... නුවරඑළි ආවා කියලා මම නම් ගියේ නෑ ඇවිදින්න.... එයා එක දවසක් ගෙදර හිටියද......? හැමදා කොහේ හරි ඇවිදලා රෑට ගෙදර එනවා..... අඩුගානේ අම්මට අසනීප

වුණා කියලවත් දන්නෑනෙ......" මා කෑගසද්දීම අම්මා කුස්සියට ආවාය.

"මොකද සහනා මේ කෑගහන්නේ.........?"

"නෑ අම්මා..... මේ මල්ලිගේ වැඩ......"

"ඇයි ළමයෝ කොළඹ ඉඳන් මෙහේ ආවේ චේන්ජ් එකකටනෙ.... ඒ ළමයා කොල්ලෙක්. ගේ ඇතුළට වෙලා ඉඳීද......? ඉන්න සති දෙකතුන විනෝද වෙලා ආපහු කොළඹ යන්න ඕනෙ.... ඔයත් ගෙට වෙලා ඉන්නැතුව ටිකක් ඇවිදින්න යන්න මල්ලිත් එක්ක." අම්මා කීවේ තරමක් සැරෙනි.

මගේ සිතට දුකක් දැනිණ. මල්ලි ඔහු යන තැන්වල මා එක්කන් යන්නේද නැත. එහෙත් අම්මාගේ අසනීප ගති නිසා ඇය ගැන බැලිය යුතුය. එය විනෝදයට වඩා වටින්නේය. මට දුක සිතුණේ ඒ නිසාය. මම කුස්සියෙන් පිට වුනෙමි. කාමරයට ගොස් දොර වසා ගත්තෙමි.

"එක අතකට හොඳින් තමයි... මමත් ගෙට වෙලා ඉන්නැතුව කොහේ හරි යනවා......" මම වේදනාවෙන් සිතුවෙමි. අම්මා අසනීප නිසා ඇය තනිව ගමන් බිමන් යාමට අකමැතිය. කොළඹ සිටියත් පුංචි සිටියදීකට, කීල්ස් සුපර්මාර්කට් එකකට යන්නේ නිවසට බඩු ගැනීමට පමණි. තාත්තා මෙහි සිටියානම් අපි සියළුදෙනා සමඟ කොහේ හෝ ඇවිදින්නට යයි. තවත් විනාඩියක් යන්නට මත්තෙන් කාමරයේ දොරට තට්ටුකරන හඬ ඇසුණි. 'අම්මා වෙන්නැති.....' මම සිතුවෙමි.

"එන්න......"

අම්මා යැයි සිතුවාට කාමරයට පැමිණියේ ලතාය.

"මොකද බේබි..... කාම් අඩු නැද්ද......?"

"නෑ ලතා......" ලතා පැමිණ මා අසලින්ම ඉඳ ගත්තාය.

"මෙන්න බඩුවක්......" ලතා සඟවාගෙන උන් කුඩා බ්‍රවුන් පේපර් බෑගයක් මට දිගු කළාය.

"මොනාවද මේ......?"

"බේබිම බලන්නකෝ......" මම බෑගය විවර කර බැලුවෙමි.

SHINA

"අනේ අනේ උඹ හරියට පැහිලනේ..... ෆාමසියට ගියාද මට බෙහෙත් ගේන්න....."

"මම ගියේ නෑ....."

"එහෙනම්....."

"මන්න අහගන්න......." ලතාගේ මුහුණ රතඹර වූවාය.

"අනේ හොඳට කියපන්කෝ........"

"ඊයේ හම්බවුණ අර මහත්තයා...... දෙන්න කිව්වා....."

"මො..හා..න ලෝ..ච..න.."

"අන්න හරි..... ලෝචන දුන්නා කියන්න කිව්වා...." මම යළිත් වරක් මැගය තුළ වූ බෙහෙත් පිටතට ගෙන බැලුවාය. පොන්ස්ටන් ඇමොක්සලින් සහ තවත් අලුත් පෙති වර්ග ඇති කාඩ් දෙකකුත් සිරප් බෝතලයකුත් විය. ලතා මගේ මුහුණ දෙස බලා සිටියේ ලෙන්ගතුවය.

"මොනවද බලන්නේ.......?" මා ඇසුවේ ලතාවගෙනි.

"ඇස්දෙක දිලිසෙනවා....... ඒකයි මං මේ බැලුවේ......"

"පිස්සු කෙල්ල......."

"ඇත්තටම බේබි හරි වාසනාවන්තයි.... ඒ මහත්තයා බේබිට හුඟක් ආදරෙයි......" ලතාගේ වචන මගේ හදවත පුරා රැව් පිළිරැව් දුනි.

"පව්....." මට සිතැවිණි. නෑදෑ කමක්, යාළුකමක්, හිතවත් කමක් නැතිව ඔහු මා කෙරෙහි දක්වන ලෙන්ගතුකම ගැන මට දැනුණේ සසරේ එන පුරුදු බැඳීමක් සිතාය.

"කොහේදිද හම්බවුණේ........?" බෙහෙත් ටික තුරුල් කරගනිමින් ඇසුවෙමි.

"මං මෙහාට එන්න අඳුරු පාරට හැරෙද්දිම මගේ පිටිපස්සෙන් ඇවිත් හෝන් කරා. මං බයේ උනා...... බැලින්නම් ලෝචන මහත්තයා. වාහනේ වීදුරු පාත් කරාමයි අඳුර ගත්තේ...."

"තව මොනවත් කිව්වේ නැද්ද.......?" මගේ කටහඬ මිනැවට වඩා ආදරණීය වී ඇතැයි සිතුණි.

"බේබිට හොඳටම හෙම්බිරිස්සාව තියලා ලෝචන මහත්තයට තේරිලා. ඉක්මනට සනීප වෙන්න කිව්වා. බෙහෙත් ටික දෙන්න විදියක් නැතිව ඉඳිද්දී තමයි මාව දකලා තියෙන්නේ......"

"ස...ඩ......" යළිත් වරක් ඔහු ගැන මට අනුකම්පාවක් දැනිණ.

"ඉතිං දැන්මම බෙහෙත් වෙලක් බොන්නකෝ......"

"එහෙනම් ගිහින් උණු වතුර ටිකක් ගේන්න...." ලතා ගිය පසුව නැමී බෙහෙත් පෙති වර්ගයකින්ම නියමිත ප්‍රමාණය අතට හලා ගත්තෙමි. බෙහෙත් වර්ග දෙකක් හැර ඉතිරිවා මම නොදන්නෙමි. එහෙත් ඒ විය යුතු නැත. ඔහු මට යහපතක් මිස අයහපතක් නොකරන බව මට සිතුණි. ලතා ගෙනා වතුර වීදුරුවෙන් බෙහෙත් [illegible].

"බේබිට තව බඩුවක් දෙන්න තියෙනවා......"

"ඒ පාර මොනවද.......?" මම හිස එසවූයේ කුතුහලයෙනි. ලතා හැට්ටය අස්සේ තිබූ යමක් එළියට ගත්තාය.

"මරු තැන්වල තමයි හංගන්නේ......." මම සිනාසෙමින් කීවෙමි.

"මෙ...න්....න..." හතරට පහට නැමූ කුඩා කොලයක් මට දුනි.

"මේ මොකක්ද........?"

"ලෝචන මහත්තයාගේ ටෙලිෆෝන් නොම්මරේ....." මම එය දිග හැර බැලුවේ ආශාවෙනි. ඉලක්කම් රවුම්ය. ඉංග්‍රීසියෙන් ලෝචන යැයි කැපිටල් අකුරින් ලියා තිබුණි. ඒ අකුරුද හැඩකාරය. කුඩා කොල කැබැල්ල දෙස තවත් වරක් බලා කොට්ටය යටින් තැබුවෙමි. ලතා මා දෙසම බලා සිටියාය.

"උඹ මොනවද කෙල්ලේ හිතන්නේ......?" ලතාගෙන් ඇසුවේ

SIHINA

දයාබරවය.

"අහන්න දේවල් නම් හුගක් තියේ තියෙනවා......."

"මොනවා ගැනද......? ඕනා දෙයක් අහන්න......."

"ඒ දේවල් පස්සේ අහන්නම්...... දන් බේබිට හොඳක් වෙන්න කියලා ප්‍රාර්ථනා කරනවා......" ලතාගේ අව්හිංසක සිතුවිලි ගැන මට දැනුනේ දුකකි. ඇය කැලි පොඩිවූ යුවතියක නොවේ. ඇගේ හිත පිරිසිදුය. ඇගේ ලෙන්ගතුකම මට දනෙන්නේ සහෝදර බැඳීමක් මෙනි. රංජනී, ලතා, උදේනී වැනි අය මගේ සහෝදරියන් නොවූයේ ඇයි දැයි සිතා මම දුක් වුනෙමි. ලෝචනාගේ ප්‍රථම හමුවීම මෙතරම් දුරක් අප ගෙන යාවිදි මා මෙන්ම ඔහුද සිතන්නට නැත. ඔහු මට බෙහෙත් එවූවේ මා ඉක්මනට සුවපත් කිරීමට සිතාය. එසේනම් මගේ වේදනාව, අපහසුව ඔහුට දනී ඇත. මගේ දුක, සතුට, ප්‍රශ්න, කරදර, බාධක, කම්කටොලු වල ස්වභාවයද ඔහුගේ හදවතට දවසක දනෙනු ඇත.

• • •

ලෝචන එවා තිබූ බෙහෙත් ටික කණ්ණාඩි මේසයේ ලාච්චුවට දමා වැසුවෙමි. අම්මා, තාත්තා, මල්ලී හැරුනුකොට තමන්ගේම තවත් අයෙකු ජීවිත පොතේ හතරවැනියට පැමිණ ඇත. ඔහු ගැන දනෙන මේ හැඟීම් ආදරය නොවේදැයි මට සිතුණි. තවත් වරක් ඔහුව දක ගැනීමට ඇත්නම් යැයි හිත ඉල්ලා සිටියි. උදේ ප්‍රාර්ථනා කළේද නුවරඑළි ගමනෙන් මස්සිනෙක්ව සොයාගන්න කියායි. ඇගේ ප්‍රාර්ථනයද සඵල වෙමින් පවතින බව ඇයට කියන්නට ඇත්නම් යැයි මට සිතුණි. ඊටත් ප්‍රථම ලෝචනව හමුවීමට හිත බල කරයි. ලෝචනාගේ දුරකථන අංකය අතේ ලියාගෙන පුංචි කොළ කැබැල්ල අල්මාරියේ ඇඳුම් අස්සට එබුවෙමි. සාලයේ කවුරුත් පෙනෙන්නට නැත. දුරකථනය ලඟට ගියේ ගැහෙනා හදවතිනි. පපුවේ ගැස්ම එකවරම වේගවත් විය. තොලකටද වේලී ගියේ ඉබේටමය. මීට පෙර පිටස්තර පිරිමි සමඟ මා වචනයක්වත් කතා කර නොමැත. පිටස්තරයෙකු මා කෙරෙහි මෙතරම්ම උනන්දු වීද නැත. පෙර බැඳීමක් නිසාදෝ අප දෙදෙනාම හදවත් වලින් බැඳී ඇත. ගැහෙනා ඇඟිලි තුඩුවලින් ලෝචනාගේ අංකය එබුවෙමි. ජංගම දුරකථනයක් නාද වීමට ප්‍රථම ඇසෙන බිව් බිව් නාදය ඇසුනි. රිසිවරය කනටම

සද කර ගත්තෙමි.

"හෙලෝව්........." එකවරම දුරකථනයේ එහා කෙලවරින් කථා කළේ ලෝචනය.

"හෙ....ලෝ...." කථා කිරීමට වචන එකතු කළෙමි.

"ස...හ...න...යා...... කොහොමද......?"

"හානේ අඳුරගත්තද......?" මට දනුනේ සතුටකි.

"බෙහෙත් බී...ව්...වද.....?"

"ඔව්...."

"එද පින්නට අනුවෙලා නේද ලෙඩ වුනේ.......?"

"කවදද.......?"

"[illegible] මං ඔයාලගේ ගෙදර ආපු දවසෙ..... ඔයා මල් පාත්ති සුද්ද කර[illegible]යේ.......?"

"ම්...න් වෙන්නැති....."

"බේත් ටික ඉවර වෙන්න බොන්න...."

"හොඳයි දොස්තර මහත්තයෝ......" ඔහුත්, මමත් සිනාසුනේ එකම විටය. මම බියවී වටපිට බැලුවෙමි. සිනාහඬ ඇසී අම්මා එනු ඇතැයි සිතුණි.

"මො...කා...ද කථා නැත්තේ.........?" ඔහු ඇසුවේ මගේ නිහඬකමටය.

"නෑ....න් අම්මා එනවද බැලුවා........"

"ස...හ...නයා.... මං එහෙනම් ෆෝන් එක තියන්නද.....?"

"එ....පා...." මට කියවුනේ ඉබේටමය. අපේ කථාවට විරාම තබන්නට මට දක සිතිණ.

"ඉතිං...... කථා... කරන්න දරුවෝ..." ලෝචනාගේ හඬ අතිශය ආදරබරය.

SIHINA

"මට.... ඔ..යා..ව මුණ ගැහෙන්න ඕන......" හිතේ ඉපදී තිබූ ආශාව මතුව කීවෙමි.

"මටත්.... ඕන.... ඔයාටත් වඩා මට ඕන......"

"කැ..ව..දද....?"

"ඔයාට පුළුවන් ඕනම වෙලාවක......" මම මොහොතක් කල්පනා කළෙමි.

"එහෙනම් අද හවස......"

"හා.."

"මං කියන්නද....? ඔයා මෙහෙන් රෝඩ් එක දිගේ එන්න. මං එන්නම්......" මහුගෙත් මගෙත් දුරකථන සංවාදය අවසන් වූයේ සිතට තවත් සතුටක් එක් කරමිනි. තවත් පැය කීපයකින් ඔහුව මුණ ගැසීමට යා යුතුය. නිවසින් පිටවන්නේ කෙසේදැයි සිතුවෙමි. මෙහි පැමිණියේ විනෝද වීමට නමුත් මා තවමත් කොහේවත් ගියේ නැත. මම සාලයේ සිට කුස්සියට ගියේ කල්පනා කරමිනි. ලතාගේ ඇමතුම ඇසුනේ වෙන කල්පනාවක සිටි නිසාය.

"සොරි ලතෝ......"

"ඒකට කමක් නෑ බේබි....."

"කෝ අප්පු...."

"තාත්තා කඩපලට ගියා......" ලතා කීවේ දවල් කෑම සූදානම් කරමිනි.

"ඒකනේ.... ලතා එනවද මාත් එක්ක ගමනක් යන්න......"

"කො....හේද.....?" මම වටපිට බැලුවෙමි.

"ලේ..ව..ත මහත්තයාව හම්බවෙන්න......" ඇගේ මුහුණේ සිනා රැල්ලක් නැගිණ.

"මං එන්නම්...... කීයටද.....?"

SIHINA

"දවල්ට කාලම යමු......"

"හා......" ලතා ගැන මට දුක සිතිණ. ඇය කිසිවකට මා කියන්නේ නැත. කෑම පිසීමට මම ලතාට උදව් කළෙමි. කුකුල් මස් ව්‍යාංජනයක්, අල බැදුමක්, පරිප්පු කරිය සමග පිපිඤ්ඤා සලාදයක් සැදුවෙමු. මේ මා කැමතිම කෑම ලැයිස්තුවය. එසේම මගේ අතින් හැදෙන රසවත්ම කෑම වේලකි.

දැන් පිටුපසට බැඳගත් අම්මා කුස්සියට ආවාය. ඇය කෙලින්ම ගියේ ගෑස් ලිප මත ඉදෙන මස් හොද්ද ලඟටය. මම පිපිඤ්ඤා වල කිරි අරිමින් හිටියෙමි.

"මං ආවේ සුවඳට......" අම්මා මස් හොදි ස්වල්පයක් හැන්දට ගෙන අල්ලට හලා දිවගා බැලුවාය.

"මස් එක හැදුවේ ඔයාද......?" අම්මා මගෙන් ඇසුවාය.

"ම..."

"මට තේරුණා....... අද රසට බත් ටිකක් කන්න පුළුවන් ලතා."

"ඒක තමයි මැඩම්..... මං දන්නේ හිටියේ නෑ... බේබිට මෙච්චර සුවඳට රසට කෑම උයන්න පුළුවන් කියලා......"

"එහෙම තමයි ලතා..... ගෑණු ළමයෙක්ව පුංචි කාලේ ඉඳන්ම හැමදේටම පුරුදු කරන්න ඕනි. බේබි අවුරුදු හතර පහ කාලේ ඉඳන්ම මට උයන්න උදව් කරනවා. පොඩිකමට රතුළූනු සුද්ද කරලා දෙනවා..... දැන් එයා තනියම දහයකට හරි උයයි....." අම්මගේ කතාවට මට මද සිනාවක් නැගුණි. අම්මා කුස්සියෙන් ගිය පසු ලතා මා අසලට පැමිණ බිමින් ඉඳ ගත්තාය.

"ඇත්තටම කොහොමද බේබි මච්චර හොඳට උයන්නේ කුකුල් මස් ....?"

"පහේ ඔක්කොම දලා හොඳට අනලා ටිකක් වෙලා තියලා තමයි තෙලට ඉඟුරු, සුදුළූනු, රම්පෙ, කරපිංචා, කරදමුංගු, කරාබුනැටි දලා පස්සෙ මස්ටික දන්න." ලතා අසා සිටියේ ආශාවෙනි.

"ලෝ...ව...ක මහත්තයා නම් හරි වාසනාවන්තයි.... හැමදම රසට කයි."

"අනේ පලයන්.... උඹ හිතලා තියෙන දුර...." මම ඒ අනාගතය ගැන නොසිතුවෙමි. එතරම් දුරක් මට සිතුනේම නැත. මෙසි හිතලා තියෙන දුරක්..... මම තනියම සිනාසුනෙමි.

සලාදයට මිරිසු දෙහි බැගේ ඇතිරි වූ ලෙල්ල දෑත්වල නියපොතුවල තවරා ගත්තෙමි. දූවලක් ප්‍රථමයෙන් මුන ගැසෙද්දී දනෙන හුඟුරු හැගීම් ගොන්නක් මා වටා වෙලී තිබුණි. නවකතා පොත්වල, ටෙලිනාට්‍යවල සිටි පෙම්වත් වචන වලින් මා දුටු හැගීම අද මට දනෙනවා නොවේදැයි සිතුණි. දහවල් දෙකේ සීනුව බිරලෝපුවේ නාද විය. මම අම්මාගේ කාමරයට ගියෙමි. අම්මා සිටියේ පුවත්පතක් කියවමිනි.

"අම්මා කෑම කන්න......."

"ඔයාලා කෑවද.....?"

"තාම නෑ........." මගේ යටිහිත මා කරන්නට යන දෙයට දනී. ඒ නිසාම මා සිටියේ අපහසුතාවයකිනි.

"අම්මේ..... තව ටිකකින් මං ටිකක් ඇවිදින්න යනවා..... ගෙදරමනෙ හිටියෙ....."

"ඒක හොඳයි.... ඒත් තනියමද ඔයා යන්නෙ.....?"

"නෑ.... ලතා ඉන්නවනෙ....."

"අපරාදේ මටත් එන්න තිබුණා.... ඒත්.... අනේ මන්ද මේ ලෙඩ... මැරෙනකම්ම හොඳ වීමක් නැති වෙයි....."

"ඔන්න අම්මා පිස්සු හිතනවා....."

"මේ සීතල දේශගුණයට හැංගිලා තියෙන ලෙඩ පිට දනවා...."

"ඔවා හිතන්න එපා. අම්මා බත් ටිකක් කන්න..... මමනෙ කෑම ඉව්වෙ___"

"හරි.... යමු...." අම්මා ඇඳෙන් නැගිට ආවේ සිනාමුසුවය. ඇය පමණක් නොවේ නිවසේ සවුරුත් මා අතින් හැදෙන කෑම කන්නේ ආශාවෙනි. මම ඉක්මනින් ඇගපත සෝදාගෙන ඇඳුමක් ඇඳ ගත්තෙමි. ලා නිල් ඩෙනිම් කලිසමකට රෝස ස්කිනියකට උඩින් ෆුල් ජර්සියක් ඇඳ ගත්තෙමි.

"ලැස්තිත් වුණද.......?" අම්මා සිටියේ කෑම ගනිමින්ය.

"ඔව්......" අද වෙනද මෙන් අම්මාගේ මුහුණ බලා කතා කල නොහැක.

"බේබි.... කටට දෙකට බත් ටික කන්න....." අප්පු බත් පිගාන මගේ අතටම දුන්නේය. අප්පු කිව් පරිදිම කටට දෙකට කෑවෙමි.

"බේබි ඩෙසර්ට්......"

"[illegible] අප්පු....."

"[illegible]යි..... බලන්නකො ලොකු නෝනා බේබිට අද [illegible] එපා වෙලා......"

"ඒකනෙ...... කන්න සහනයා......" අම්මා කීවේ කෑම අවසන් කර අත සෝදමිනි. කෑමට වඩා ගෙදරින් පිටවී ඉක්මනින් යාමට හිත බල කරයි. එහෙත් අප්පුගෙනා අලිගැටපේර වලට දමූ වැනිලා අයිස්ක්‍රීම් වෙනද මෙන් රස කර කර සිටියේ නැත. අම්මාගේ බල කිරීමට කෑවෙමි.

"හැබැයි රජෝ හෙම්බිරිස්සවට වස වගේ......"

"දන් කන්න කියලා ඊට පස්සේ තරහලු......" මට එකවිටම මතක් වූයේ ලෝවන එවූ මෙසෙන් ගැනයි. ඉක්මනින් කාමරයට දිවගොස් සඟවා තිබූ බෙහෙත් පැකැට්ටුවෙන් නියමිත බෙහෙත් ගෙන බීවෙමි.

"ලතා..... හරිද.....?"

"හරි බේබි......"

"අපි ගිහින් එන්නම් අම්මා........"

"වෙස්සෙයා දුව..... ඒ වෙන්නැතුව එන්න..... සමහර විට ලේලිව ගම්බවෙයි......" මගේ ලතාගේ අකුරු පාරෙන් මහපාරට ආවේ අවියට දෙකටය. උඩරෙන් ඇසිවන බියත් පසුවට වැදෙයි. ආගන්තුකයෙකු හමුවීමට යන මංගල ගමන නොහැරම් සුවියෙහි දැයි දනෙන්නේ එය විඳින විටයි. මේ සියල්ල සුන්දර අත්දැකීම් නොවේදැයි මට සිතේ.

"සතියම හිනා..... මටත් කියන්නකෝ ඔය හිතේ තියෙන විකත්...." ලතා කීවේ සිනැහෙමිනි.

හරියට තේරුමක් නැතත් හිතට මොකක්දෝ ලොකු සතුටක් ඇතිවෙලා.

"මේ ඔය ඇඳුමට හරියට ගින්දි නිළියක් වගේ..... හරිම ලස්සනයි...... හිම කුමාරි කථාවේ හිම කුමරිය වගේ....."

"අම්මෝ..... මට දැන් නම් සීයක් දම්මද......?" අපි මහපාරේ පේමන්ට් එක දිගේ සෙමින් ඇවිද ගියෙමු. ඇසින් එන කඳු පැහැති ඩබල් කැබ් රථයට මගේ නෙත් දිව ගියේ ඉබේටමය.

"එයා.... එනවද කොහෙද......?" මා පෙන්වූ දෙස ලතා ඉස්සි බැලුවාය.

"ඔව්මයි.... සුදුම සුදු පාට බෝලගෙඩියක් වගේ....." ලතා කීවේ ආසාවෙනි.

මගේ මුහුණ විකසිත වෙනු දැනිණ. අලුත් ලේ ගමන් කරනු දැනිණ. හිතට දනෙන බිය, විකිතය, නොසන්සුන් බව, ගැස්ම ආදර හිතක් ඉදිරියේ හා හා පුරා දනෙන හැටි මම විඳගත්තෙමි. වාහනය අප අසල නවත්වනතුරු අපි දෙදෙනා තැවතී බලා සිටියෙමු. වාහනය විනෙන් විත අප පසුකර යද්දී මගේ හිත වේදනාවෙන් පිරුණි. ලතාත් මගේ මුහුණට මුහුණ බලා ගත්තේ අසරණවය.

"ලෝචන මහත්තයා අපිව දක්කේ නෑ වගේ....."

"නෑ..... ලතා හොඳටම දක්කා....." විකසිත වූ සැනින් මගේ මුහුණම පරවී ගියේ සත්පරයක පරක්කුවෙනි.

"දැන් අපි මොකද කරන්නේ......?"
"මො...නා...ව කරන්නද.....?"

"මහත්තයාගේ නොම්මරය මොකාවද...?"

"නෑ ලතා.... ගෙදර......" පාර අද්දරම සකා තිබූ කුඩා ලෑලි බංකුව උඩ මම වාඩි වූණෙමි. දෙනෙත් බිමට යොමුවී තිබුණේ කිසිවක් සිතා ගැනීමට නොහැකිවය. ගතවූයේ නිමේෂයකි.

"හායි......" ඒ හඬින් මම තිගැස්සුනෙමි. හිස ඔසවා බලද්දී අප අසලට පැමිණ සිටියේ ලෝචනය.

"අපිව දකලත් නොදක්කා වගේ ගියා නේද.....?" මා කීවේ නෝක්කාඩු ස්වරූපයෙනි. ඔහු දසත් පෙන්වා සිනාසුනේ හොරයක් කර අහුවූ පරිද්දෙනි.

"[illegible]යෝ..... කෝත්ති ගියාද......?"

"[illegible] ලතා හිනුනා....."

"අනේ...... මං හිත රිද්දන්න හිතුවේ නෑ.... පොඩ්ඩක් බය කරන්න හිතලයි නොදක්ක වගේ ගියේ...... ඉතිං ඉතිං......... ඇවිල්ල ගොඩක් වෙලාද......?"

"නෑ...... මේ එනගමන්....."

"බෙස් බීව්වද.......?" ඒ හඬ දයාබරය.

"උදේ වේලයි දවල් වේලයි බීලා ආවේ....."

"ඉක්මනට සනීප වෙව්..... ඒක නෙවී යන යන තැන මේ බොඩි ගාඩ්ව එක්කන් යනවද.....?" ඔහු ඇසුවේ ලතා දෙස බලා සිනාසෙමිනි.

"ඇයි ලතා හොඳ නැද්ද.....?"

"හොඳයි හොඳයි.... ඒත් මේ අහිංසක කෙල්ල මොනාව කරන්නද.....? කවුරු හරි ඔයාව උස්සන් ගියොත්.... ආ......" මගේ ලතාත් මුහුණ බලා සිනාසුනේ ඔහුගේ කථාවටය.

SIHINA

"මං වගේ කෙනෙක් ඉන්නකම් ඔයාව බලාගන්න......" ඒ කථාවට අපි දෙදෙනාගේ දෑත් පැටලුණේ ඉබේටමය. ඒ කතා කළේ ඔහුගේ යටි සිතය.

"ඒක නෙවී මෙතන කථා කර කර ඉන්න බෑ නේද.....?" ඔහු කීවේ වටපිට බලමිනි.

"අපි යමු කොහෙට හරි......" මම හිස සැලුවෙමි. ලෝචනාගේ පිටුපසින් මමත් ලතාත් ගියෙමු. පාරේ අයිනට වන්නට නවතා තිබූ ඩබල් කැබ් රථය අළුත්ය. අංකයද අළුත් අංකයකි.

"නගින්න......" ඔහු වාහනයේ පිටුපස දොර හැර කීවේය. වාහනයට නගින්නට හිතේ චකිතයක් ඇති වූ නිසා මම අසරණ වුණෙමි. කොතරම් සමීප වුවත් ඔහු ආගන්තුකයෙකි.

"ඇයි මුකුත් ප්‍රශ්නයක්ද.....?"

"නෑ..... නෑ..... එන්න ලතා නගින්න...." අපි තිදෙනාම වාහනයට ගොඩවී ප්‍රධාන පාර දිගේ ඉදිරියට ඇදුනේ සෙමිනි. ලෝචන වාහනය පදවන අතරතුර ඉදිරිපස කණ්ණාඩියෙන් කීපවර මා දෙස බැලීය.

"අපි කොහෙද දැන් මේ යන්නේ......?"

"කථා කරන්න පුළුවන් නිදහස් තැනකට....." වාහනය ප්‍රධාන පාරෙන් අතුරු පාරකට හැරවීය. වටපිට තිබූ සොබාවික සුන්දරත්වය වචනයෙන් කිව නොහැකි තරම් අපූරුය. රමණීය කඳුගැට පෙළින් පෙළට වටකර පිහිටා තිබුණේ මේ නගරය ආරක්ෂා කරන්නට නැගී සිටින සෙබළුන් මෙනි.

"කොළඹ වගේද මෙතන......" ලෝචන නිහඬබව බිඳිමින් කථා කළේය.

"සෑහෙතරම් වෙනස්....... කොළඹ කොන්ක්‍රීට් වනාන්තරයක් ඒත් නුවරඑළිය පරිසරය වගේම දේශගුණයත් කියලා වැඩක් නෑ....."

"ඉතිං ඇයි කොළඹට වෙලා ඉන්නේ.....? මෙහේ තියෙන ගේ රෙන්ට් කරන්නැතුව මෙහෙම නවතින්නකෝ......" ඔහු කීවේ

ආයාචනයක් මෙනි. මම සිනාසුනෙමි. කාන්තා රැකියාව කරන්නේ කොළඹය. මා මෙන්ම මල්ලී ඉගෙනගන්නේද කොළඹය. එවැනි තත්වයක් උඩ මෙහි නතර විය නොහැක. එහෙත් දැන් මේ නගරය හදවතට බද්ධ වී ඇත. ශරීරයේ ලේ නහර වලට කා වැදී ඇත. දැන් මේ නගරය අත්හැර යාම ලේසි පහසු නොවේ. වාහනය නතර වූයේ විශාල තේක්ක යායක් අසලය. කඳුවින් පුංචි දිය සීරාවක් කඩා හැළේ. තරමක් එහායින් මැටි ගැසූ පුංචි පැලක් විය. එය කුඩා වෙළඳ සැලකි.

"බහින්න......" වට පිට බැලුවේ අවට සිරිය විඳගනිමිනි. නගරයටත් වඩා මේ ප්‍රදේශය සීතලෙන් වැඩිය. වාහනයෙන් බැස්සේ දෑත් එකිනෙක හකුලුවා ගනිමිනි. ලෝචනටත් ලතාටත් සීතම අපහසුවක් නොවුනේ නැත. ඔවුන්ට මේ දේශගුණය පුරුදුය. අත්දිග වී ෂර්ටයක් හා නිල් ඩෙනිම් කලිසමක් ඇඳ සිටි ලෝචනගේ හිසේ නත්තල් සීයාගේ මෙන් තොප්පියකි.

"[illegible]..... ඔයා මේක දාගන්න......" ඔහුගේ හිසේ තිබූ තොප්පිය ඔහු මට දුන්නේය.

"පින්න වැටිලා ආපහු හෙම්බිරිස්සාව ඩබල් වෙයි....." දිය සීරාව අසල තිබූ කළුගලක් උඩ ඉඳගත්තේ මට දැනුනු ආශාවටය. මා ස්වභාවික සෞන්දර්යයට කවදත් කැමතිය.

"දන්නම් ලස්සි ෆිල්ම් එකේ අර සල්මන් එක්ක ඉන්න පුංචි කෙල්ල වගේ......"

"මයයි ලතයි දෙන්නම එකයි........ වැඩේම මම කවුරුහරි වගේ කියනවා......"

"ලස්සන දේ ලස්සන තමයි...... නේද ලතා......" ලෝචන කියද්දී ලතාද සිනාසෙමින් එය අනුමත කලාය.

"ලතා එන්න මෙහෙට......" ඇය පැත්තකට වී සිටි නිසා මම කතා කලෙමි.

"මෙතිලා කථා කරකර ඉන්න...... මං පාර පැත්තට වෙලා

SIHINA

ඉන්නම්....." එසා කියද්දී ඇය අපෙන් ඉවත්ව ගියාය.

"උප්පත් කොල්ලෙක් වුනත් මැනත් දන්නවා........" ලතා යන දෙස බලා ලෝචන කීවේය.

මම අත් ඔරලෝසුව දෙස බැලුවෙමි. ගෙවී ඇත්තේ තවම විනාඩි හතළිහක් පමණි.

"මොකෝ..... යන්න හදිස්සිද......?" මම හිස දෙපසට සැලුවෙමි.

"ඔයාට සීතද......?"

"නෑ.... අව්ව විතරනේ.... අනික දවල්ට කාපු ගමන් ආවේ....."

"මොනවද කෑවේ......?"

"ම...... බතුයි... මාළුයි, අල බැදුමයි, පරිප්පුයි, පිපිඤ්ඤා සලාදයි....."

"මේ.... කටට කෙළත් එනවා..... මම නම් තාම බඩගින්නේ....."

"ඇයි නොකා ආවේ......?"

"බඩගින්නක් තිබ්බේ නෑ....."

"ඒ වුණාට වෙලාවට කන්න. නැත්නම් ගැස්ට්‍රයිටිස් හැදෙයි....."

"හොඳයි ඩොක්ටර්........" ඔහු කීවේ සිනාසෙමිනි. කුඩා දිය ඇරව අසල පරිසරයේ පිහිටි තිබූ තරමක් විශාල ගලක් මත මමත් ලෝචනත් ඉඳගෙන සිටියෙමු. කතා කළ යුතු බොහෝ දේ තිබුණද ඒවා මතකයට එන්නේ නැත.

"දැන් ඔබා ඉස්කෝලේ ගිහින් ඉවරද........?" ඔහුගේ කථාව ඇදුණිය.

"කොයි ඔබද......?"

"ඔ....ය ඔබා....." ඔහු කීවේ ඇඟිල්ල දිගු කරගෙනමය. මම සිනාසුනෙමි.

"ඒ ලෙවල් කළා විතරයි...... රිසල්ට්ස් ළඟදී එයි....."

"ඒ හතරත් ප්‍රවර්ද......?"

"ඒ හතර කොහේ වෙතත් විභාගේ නම් පාස් වෙයි......"

"ඊට පස්සේ කැම්පස් සිලෙක්ට් වුනොත් යනවද......?"

"ඔව්......"

"ඊට පස්සේ මාව අමතක වෙවි නේද......?"

"අයියෝ මොනවද මේ කියන්නේ.....? පිස්සු කියවනවද......?"

"නෑ......ත් මට හිතුනා..... මට පොරොන්දු වෙන්න......" ඔහු වචන දිගු කළේ දෑස්වල කඳුළු පිරෙද්දීය.

"මං පොරොන්දු වෙනවා......" ඔහුගේ අතට අත තොගියා හිසට අත කැලුවෙමි. ඉස්ස ඉස්සෙල්ලම මගේ ජීවිතේට ආපු ඔයාව කවදාවත් මට අමතක වෙන්නෑ......" ලෝචන මා දෙස බලා සිටියේ කවා දෑවෙන [illegible] කොහොමත් උස්මහත් වූ තරුණයෙකු වුවත් ඔහු [illegible] ඇති බව මට සිතුනි.

SIHINA

"ඔයා හිතනවා ඇති මං මහා පිස්සෙක් කියලා......? නේද.....?"

"නෑ...... ඒකනෙවී ඔයාට බඩගිනි ඇති නේද......? අර අතන තියෙන පුට්ටි කඩෙන් මොනවා හරි කමුද........?"

"හ්ම්........" ලෝචන හිස වැනුවේය. මම ලතාට කතා කළෙමි.

"අනේ ලතෝ........ අර කඩෙන් මොනවහරි කන්න දෙයක් ගේනවද.......? ලෝචන මහත්තයා දවල්ට කාම කාලා නෑ....."

"දන්නවනම් බත් එකක් අරන් එනවා නේද බේබි......."

"හ්ම්........"

මගේ මුදල් පසුම්බිය හැර රුපියල් සියයේ නෝට්ටුවක් ලතාට දෙද්දී ලෝචන එය වැලැක්කුවේය.

"ඉන්න මං සල්ලි දෙන්නම්........"

"ඒකට මොකද......? මං දුන්නම්...... ආ....ලතා....."

"ඔයා නම් පුදුම කෙල්ලෙක් තමයි........" ඔහු සිතුවේය.

"ඒක නෙවී මීට පස්සේ මහොම බඩගින්නේ ඉන්න එපා...... වෙලාවට කන්න........ කෑම එක පරක්කු කරන එක හොඳ දෙයක් නෙවී..... තේරුණාද.....?" ඔහුට මොනදේ කීවත් ඔහු සිටින්නේ වෙන කල්පනාවකය.

"මෙන්න මෙහී........ ගෙනාවා......"

"මොනවද......?"

"බත් එකක්........ වතුර බෝතලයකුත් ගෙනාවා........"

"ආ..... කන්න....." බත් පාර්සලය ඔහුට දිගු කලෙමි. බත් පාර්සලය අතට ගත්තද ඔහුට කන්නට උවමනාවක් නොවීය.

"මහත්තයා....... ඒ කඩේ පුංචි වුනාට හරි පිරිසිදුයි. කෑම එක ඒ වෙලේමයි බෙදලා දුන්නේ...... උණුවට තියෙනවා කන්න......." ලතා කීවේ අහිංසකවය.

ලෝචන කම්මැලි කමින් බත් පාර්සලය කන්නට පටන් ගත්තේය. එදෙස මා බලා සිටියේද කම්මැලිකමිනි.

"මං කවන්නද..........?" ඔහු ගැන පපුවට කැක්කුමක් ගෙන දුනේ.

"නෑ........" බත් පාර්සලය මට දුන් ලෝචන කවනතුරු බලා සිටියේ ආශාවෙනි. කැකුළු බතට ව්‍යංජන දෙකකුත් කට්ට ලුණු මිරිසකුත් තිබුණි. කෑම අනන දෙස ඔහු බලා සිටියේ දෑස් ඉවතට නොගෙනය. බත් අහුරක් කටට තබන්නටත් පෙරම ලෝචන කට ඇරිද්දී මට දැනුනේ දුකකි.

"රසයිද.......?"

"ඔව්.........." ඒ දෙනෙත් වල දිලිසෙන්නේ කඳුළුදැයි මම දැසට එබී බැලුවෙමි.

"ඇයි මේ.........?"

"සැරයි...... ඒකයි......" ඔහු කීවේ ඇත්තක්ද බොරුවක්ද කියා

මා සිතන්නට ගියේ නැත. කෙසේවත් නොමැකිව මගේ දෑස් තෙත්වූයේ ඒ දැස් දකය. බත් මුලම අනා කැවවත් ඔහුට තවත් බඩගිනි පාටය.

"තව බත් එකක් ගේන්නද.........?"

"අපෝ එපා...... මාව තවත් මහත් කරන්නද හදන්නේ.......?" ලෝචන වතුර බී ඉතිරි වූ වතුර වීදුරුවෙන් අත සෝද ගත්තෙමි.

"දැන්ම යන්න ඕනද........?" ඔහු ඇසුවේ දුකෙනි. නිවසින් පිටවී පැය එකහමාරක් ගෙවී තිබුණි.

"තව විනාඩියකින් යමු........" මා කීවේ ලෝචනගේ දෑස් දෙස බලාගෙනයමිය.

"මට නම් ගෙදර යියන් පාළුයි........" ලෝචන කීවේ ඉවත බලාගෙනය.

"ඇයි ඒ........? ඔයාලාගේ ගෙදර ඔයා විතරද ඉන්නේ......?" ඔහුගේ මුහුණ අඳුරු වූයේ සැනෙකිනි.

"ඇයි මේ........"

"මුකුත් නෑ........" ඔහු කීවේ ගොළු භාෂාවෙනි.

"ඇයි ලෝචන ඔයාට මුකුත් ප්‍රශ්නයක්ද......?" බැරිම තැන ඇසුවෙමි. ඔහුගේ හිත තුළ විශාල පීඩාවක් ඇතැයි මට සිතුණි. පැමිණි මොහොතේ පටන් මතුපිටින් සිනාසුණත් ඇතුළතින් දුක් විඳින ලෝචන මට මහා ප්‍රහේලිකාවක් ගෙන දුනි.

"කමක් නෑ.......... කියන්න බැරි දෙයක් නම් නොකියා ඉන්න......" එක අතකට මා ඇසුවේ මෝඩ ප්‍රශ්නයකි. අපි මුණගැසුණේ ප්‍රථම වතාවටය. ඔහු මගේ හදවත් තුල ලැගුම් ගෙන තිබුණත් ඔහුට තවම මා ආගන්තුක වන්නට ඇත.

"මොනවද කල්පනා කරන්නේ.......?" නිහඬබව බිඳිමින් ඔහු කතා කලේය.

"අපි යමුද.........?"

"මං එක්ක තරහා වුණා නේද.......?"

"නෑ......"

"මට ඔයාට හංගන්න දෙයක් නෑ සහනා....... මං කියන්නම්..... මට අ...ත්...තේ... කාන්සා වීකරයි......." ඔහු කීවේ දෙතොල්පට විකාගනිමිනි.

"මොනවා..........." මගේ දෑස් විසල් විය. මේ මං බලාපොරොත්තු වූ දෙයක් නොවේ.

"අ..... ඇයි අම්මා......." මං ඇසුවා නොව මගේ මුවින් පිටවිය.

"අ...ම්...මා..." ඔහු කියන්නට වචන එක් කළේය. ඒ දෑස්වල කන්තරයට කඳුළු පිරී ඉතිරී ගියේය. කුමක් හෝ අවාසනාවන්ත දෙයක් සිදුවී ඇතැයි මට සිතුණි.

"මට සමාවෙන්න මං වැරදි දෙයක් ඇහුව නම්........" ඔහුගේ දෑත ඇල්ලුවේ ඉබේටමය. කෙල බිඳක් ගිලීමට නොහැකිව උගුර වේලී තිබුණි. හමුවූ ප්‍රථම දිනයේදීම අඬන්නට සිදුවේයැයි මං සිතා ඔහුවත් නොසිතන්නට ඇත. සිදුවූයේ මුසල සිදුවීමක්යැයි සිත දෙගිඩියාවෙන් පසු විය. එකවරම පොද වැටුනේ විශාල වැස්සක් කඩා හැලෙමින්ය. අපි ඉක්මනින්ම වාහනයට නැග ගත්තෙමු.

"දැන් මොකද කරන්නේ.........?"

"අපි යමුනේද........? මීදුමට පාරත් පේනෙයිද දන්නෑ........." කාලගුණය හැනෙසින් වෙනස් වූ නිසා සිතට බියක්ද දැනුනි. වාහනය පණ ගන්වා ඉදිරියට ඇදුනේ සෙමිනි. ලෝචනගේ මුහුණ රතුවී තිබුණි. පිටුපස අසුනේ සිට ඉදිරිපස කණ්ණාඩියේ ඇඳෙන රුව දෙස බැලුවේ වේදනාවෙනි. ලතා වරින් වර මා දෙස බැලුවේ විමසියෙනි. ලෝචනත් මමත් නිහඬව ගමන් කළ නිසා ඇය සිටියේ ප්‍රශ්නාර්ථයකිනි. විනාඩි කීපයකින් රථය ප්‍රධාන පාරට දමුවේය. වැස්ස තරමක් තදින් ඇද හැලුනි. සීතලද දෙගුණ තෙගුණ විය.

"අම්ම ඉස්සරහින් බස්සන්න........"

"ශාලාව පෙනෙනවනෙ......"

"ලතා කුඩයක් ගෙනත්........." මට කිවිසුම් කීපයක් ගියේ එක පෙළටමය. නාසය බරවූයේ සැනෙසිනි. ලේන්සුව අමතක වූ නිසා මා සිටියේ මහත් අපහසුතාවයෙනි.

"ආ...... මගේ ලේන්සුව......" එය පදවන ගමන්ම සාක්කුවෙන් ඇද ගොඩු ලේන්සුවක් ඔහු දිගු කළේය. ඒ ලේන්සුවෙන් නාසය පිසදමන්නට ලෝභ කමක් දැනිණ.

"ඔයාට ආපහු මේක දෙන්න වෙන්නෑ........"

"ඒකට කමක් නෑ...... තියාගන්න......."

"මුලින්ම ලේන්සුවක් දුන්නම ඉක්මනට තරහා වෙනවලු......"

"කවුද ඔය බොරු කියලා දුන්නේ........"

"ම[illegible]වා ලදී......"

"ඒ [illegible] නතා ඔබා........ දෙන්නෙක්ගේ මැදිමත් ලේන්සුවක් [illegible] ලිහන්න බෑ......." රථය නතර විය. ඔහුගෙන් වෙන්ව යන්නට මැලිකමක් දැනුණි. රථයෙන් බැස ගියත් හදවත හුවමාරු කරගෙන අවසානය. එහෙත් ඔහුගේ රුව නෙතට උළෙලකි. ඔහුගේ සුවඳ හදවතට ලෙන්ගතුය. එහෙයින් වෙන්ව යාම දුක් වේදනාවක් වී ඇත.

"මෙහි...... ඔහිමු......" ලතාගේ හඬින් මම තිගැස්සුනෙමි. ඒ මුහුණ දෙස බලා සමුදෙන්නට බැරිය. මට ප්‍රථම වතාවට ඔහු දමායන්නට ලෝභකමක් ඇති වී තිබුණි. මේ විඳින්නේ මේ දනෙන්නේ ආදරයේ පරම පිවිතුරු සුවඳ නොවේද.......?

"මං...... යන්නම්......"

"ගිහින් එන්නම් කියන්න........"

"ගිහින් එන්නම්.........."

"මතක ඇතුව බෙහෙත් බොන්න දරුවෝ........ අද සීතලත් ඇල්ලුවනේ...... මට බයයි ඒ නිසා......" මම හිස සැලුවෙමි.

SIHINA

රියදුරු අසුනට අත තබා රථයෙන් බසින්නට සැරසෙන්ම එම් අත මගට ඔහුගේ අත තබිනු දුනිණ. ඒ උණුසුමින් අපේ තොත් මොහොතකට අතරමං විය. ඔහුගේ ඇස් වලින් කියන කතාව ආදරය නොවේදැයි මට සිතුණි. නුවරඑළියේ සීතලත් සමඟ හදවත උණුසුම් කළ ඒ ආදරය මගේ ජීවිතයටම බද්ධ වී ඇතැයි දැනුණි.

• • •

මමත් ලතාත් ප්‍රධාන පාරෙන් හැරී අතුරුපාරට වැටුනේ කඩා බනකින් තොරවය. ගල්කැට වැනි වැහිකැට කුඩය බිල්කරගෙන යන තරමට සැරය.

"බේබී......" ලතා කටහඬ අවදි කලේ නිහඬ බව බිඳිමිනි.

"ඇයි ලතා......"

"යද්දී සිඹුණ මූණ දන් නෑ......" ඇය කීවේ මගේ මූණ දෙස බලාගෙනමය. ඇගේ කතාව ඇත්තකි.

"ඔව් ලතා...."

"ඇයි....? මුකුත් ප්‍රශ්නයක් වුණාද.....?"

"එහෙමනම් දෙයක් නෑ...... ඒත්..... මට මහා අමාරුවක්දෙ අමුත්තක් තේරෙනවා......"

"ඒ කිව්වෙ......?"

"ලෝචන ඉන්නේ මොකක් හරි ලොකු කරදරේකින් වගේ..... මට එයාගේ මූණෙන් ඒක දැනෙනවා...."

"ඉතිං...... ඇහුවේ නැද්ද......?"

"ඇහුවා...... ඒ ගැන කතාකරනකොටම වහින්න ගත්තා....."

"එහෙනම් පසුවෙලා කියයි......"

"ඒත් මගේ හිතට හරි බයක් දැනෙනවා..... මගේ ජීවිතේ මුලින්ම ආපු පිටස්තර පිරිමියා ලෝචන........"

"දෙවියන්ගේ පිහිටෙන් හැමදේම හරියයි බේබී....... බයවෙන්න එපා......" ලතා මගේ හිතට ධෛර්යය එක් කලේය. මා ඔහු ගැන

SIHINA

දන්නේ ඔහුගේ නම පමණි. ඔහු ගැන කිසිදු පෞද්ගලික තොරතුරක් දන්නේද නැත. අවංකව ආදරය කරන අය හිතින් බැඳුනද කරාතිරම් සොයන්නේ නැත. එහෙත් අපි අපේ වටපිටාව දැනගත යුතුය. කථාවෙන් කථාව අපි ගෙමිදුලටම පැමිණ සිටියෙමු.

"අන්න බේබී ලොකු මහත්තයා ඇවිල්ලා......" ලතාගේ කථාව ඇත්තය.

"ඇත්ත තේන්නම්...... තාත්තා ඇවිල්ලා වගේ......" තාත්තාගේ මෝටර් රථය මිදුලේ නතර කර තිබිණ. හිතට අමුත් සතුටක් දැනිණ. බලාපොරොත්තු නොවූ මොහොතක ඔහු පැමිණ ඇත. අපි ඉක්මන් ගමනින් නිවස දෙසට ගියෙමු. මා කෙලින්ම ගියේ තාත්තා සොයාගෙනය.

"පුතේ...... සුදු දුව...... ඔයාට කොහොමද......?" තාත්තා මා [illegible] ආදරයෙනි. අම්මාත්, තාත්තාත්, මල්ලිත් සාලයේ ඉඳගෙන [illegible]

"තාත්තා කොයි වෙලාවෙද ආවෙ......?"

"දැන් පැයක් විතර වෙනවා......"

"කොහොමද නිවාඩු ගත්තෙ......?"

"ඔයාලත් එක්ක හැමදාම එකටම ඉන්නකොට ගාණක් නෑ..... ඒත් ඔයාලා නැති වුණාම මට ලොකු පාළුවක් තනිකමක් දැනුණා..... ඉතිං මැනේජ්මන්ට් එකට කියලා දවස් දෙකක් නිවාඩු ගත්තා......" මට තාත්තා ගැන දැනුනේ දුකකි.

"දැන් තමයි අපේ අගේ දැනෙන්නේ........" අම්මා කීවේ විහිළුවටය.

"එහෙම කියන්න එපා...... ඔයාලව හැමදාම මට අගෙයි......"

"ඒකනෙව් තාත්තා...... ආච්චියි, රාජිනියි සනීපෙන් ඉන්නවද.....?"

"වරදක් නෑ....... හැබැයි පාළුයි කියනවා......"

"තව සතියකින් විතර ආපහු අපි ගෙදර එනවා කියන්න......"
අම්මාගේ කරාබට පනුව ඇවිලුනේ මගේය. මේ නුවරඑළිය දමා දන් මා කොහේ යන්නද......? කෙසේ යන්නද......? මට හිල්ලිත.

"අද එක්කෙනෙක් ලොකු මිනිහා වගේ ඇවිදින්න ගිහින්......"
මල්ලී කීවේ මා පෙන්වමිනි.

"ඔයා මොකද අද වෙලාසන ගෙදර ඇවිත්...... වෙනදට ඒ ජාමේ එන්නේ...... අද තාත්තා එන බව වෙලාසනම දනගෙන එක දුගන්න ඇවිල්ලා......" මම කීවේ තාත්තාට ඇසෙන්නටය.

"හරි හරි දුව ගිහින් චේන්ජ් කරගන්න...... බාගෙට තෙමිලනෙ......" අම්මා කීවේ මමත් මල්ලීත් ඇවිලෙන්නට පෙරය. මම යන්නට හැරුනෙමි.

"හෝ...... හෝ පොඩ්ඩක් ඉන්න......" තාත්තා මා නැවැත් වූවේය.

"ඔයාලා නුවරදනාම ඉන්න නැන මේ අහන්නෙ...... අද රෑට ඩිනර් එකකට යමුද.....?"

"ඕකත් අහන්න දෙයක්ද තාත්තා......" මල්ලී කීවේ ආශාවෙනි.

"දුව මොකද කියන්නේ.....?"

"යනවනම් යමු......."

"ඔයාට හෙම්බිරිස්සාව නිසා අමාරුද දුව......"

"අමාරුනම් මොකටද රවුම් ගහන්න ගියේ....."

"මේ..... කට වහගන්නවා....... ඒක මගේ කැමැත්ත......" මා කීවේ මල්ලිට දම්බගිල්ල උළුක් කරමිනි.

"අනේ මන්ද මේ ළමයි දෙන්නා ගින්දරයි පුළුනුයි වගේ..... ළඟ තියන්න බැ...... ඇවිලෙනවා......."

"මට අමාරුවක් නෑ අම්මා...... අපි යමු ඩිනර් එකට......" මම කාමරයට ගියේ අඩියට දෙකටය. ළඟා පේන්නට නැත. මම

SIHINA

අප්පුගෙන් විමසුවෙමි.

"ඒකී ගෙදර ගියා බේබි..... අම්මණ්ඩි විකරගේ ගෙදර....."

"කියලවත් ගියේ නැහේ......"

"ලොකු මහත්තයා එන්න බේබි සහා කර කර හිටපු නිසා කියන්න ආවේ නැත්තෙ."

"දන් අපි ඒ නැමට එළියට යනවා..... උයලා තියෙන කෑම අප්පුට තියාගෙන ගෙදරට ගිහින් දෙන්න ඉතුරුවා....."

"හොඳයි බේබි........" අප්පුගේ මුහුණ සතුටින් බර විය.

"මෙන්න ඔයාට කෝල් එකක්.." මල්ලී දුරකතනය ගෙනැවිත් දුන්නේ කුස්සියටමය.

"හෙලෝ.. කොහොමද සනතා.."

"හ...ත් උදරී..."

"උඹට ...ම කතාකරන්නෝනා..නැත්නම් මෙහේ යාලුවෙක් ...ට තියල ...වත් නෑ ...නේද..?"

"අනේ උද.. මේ ටිකේ කතා කරන්න බැරිවුනා තමයි..සොරි"

"හරි..හරි..කොහොමද අළුත් කොරතුරු..."

"කියන්න නම් ගොඩක් දේවල් තියෙනවා"

"ඉතිං කියපන්කෝ.."

"එහෙම කියන්න බෑ"

"ඒ තරම්ම ස්පෙෂල් නිව්ස්ද...?"

"හ්ම්..." වටපිට බලා කීවෙමි.

"ආව්...ආව්..." ඇයට යමක් අවබෝධ වන්නට ඇත.

"ඒක හෙට උදරී මම උඹට පස්සෙ කෝල් කරන්නම්.. දන් අපි ඩිනර් එකට එළියට යනවා.. තාත්තා අද මෙහේ .."

"දන්නව නම් ඇංකල්ට කියලා මමත් එනවා නුවරඑළි.."

"විලග එනතෙක් විතරෙන්.."

"හලෝ..." උදේනිගේ දුරකතන ඇමතුමට පිළිතුරු දී කෙළින්ම මා ගියේ කාමරයටය. වේලාව රාත්‍රී 7 ට පමණය. උණු දියෙන් ඇඟපත සෝදා ගත්විට දනුනේ අපූරු සනීපයකි. දිගු තුවාය හැඳගෙනම කාමරයට පැමිණ අල්මාරිය ඇරියේ ඔහින් ටික බොන්නටය. ලෝචන මොනවා කරනවා ඇද්දැයි මට සිතුනි. ජංගම දුරකතනයක් තිබුනා නම් නිතර නිතර ඔහුට කතා කළ හැක. තවත් පස්සර තිපයක් යන්නට පළමු දුරකතනය නාද විය. වයර්ලස් දුරකතනයේ රිසීවරය මගේ ඇඳ උඩය. මම ඇමතුම ගත්තෙමි.

"හෙලෝ...හෙලෝ.." කවුරුන් හෝ ඇමතුම ගෙන නිහඬව සිටින්නේය.

"හෙලෝ...ඔබා...ම..ම " ඒ වදනින් මගේ පපුව ගැහෙන්නට විය.

"සහනා..මම ලෝචන" ඔහු යලිත් කීවේය.

"අඳුරගත්තා."

"එහෙනම් ඇයි කතා කරන්නෙ නැත්තෙ."

"නෑ...නොහිතපු වෙලාවක..."

"ඔයාලා කරදරයක් නැතිව ආවනේ..?"

"ඔව් හැබැයි බාගෙට තෙමුනා.." දැන් මේ ඇඟ හෝදගත්තා විතරයි.

"බෙබී ගාඩ් කෝ..ලඟ ඉන්නවද.." ඔහු අහන්නේ ලතා ගැනය.

"ලතා ගෙදර ගිහින්.."

"ඔබා ආපහු කවදද අපි මුණ ගැහෙන්නෙ..?"

"ම්...අද..තව ටිකකින්.."

"ආ මේ ඒ කොහොමද..?"

"අද අපේ තාත්තා ඇවිල්ලා..ඩිනර් එකට එළියට යනවා

ගෙදර හැමෝම.. පුලුවන්නම් එන්න.. ඒත් ඉතින් කතා කරන්න බැරි වෙයි."

"ඒත් කමක් නෑ..දුර ඉඳන් බලන් ඉන්නම්..මට ඒකත් සැපයි.."

"ඔයා පව්.." මට කියවුනේ ඔහු ගැන දනුන දුකටය.

"ඔයාලා කොහේටද යන්නේ..?"

"මං හිතන්නේ එද ගිය හොටෙල් එකට යයි."

"මං එහෙනම් තියන්නම්..ඔයාට මුදු සරණයි."

"ඔයාටත්.." මං ඉක්මණින් දුරකතනය විසන්ධි කර ඇඳ පැලඳ ගත්තේ වේගයෙනි. කළු පැහැති සල්වාර් ඇඳුම සුදු සීකුවින්ස් වලින් හැඩකර වැඩ දමා ඇත. කොණ්ඩය මුදුනට කර ගෙඩියක් මෙන් ගැටගසා වටේට තුඩා මල් වලින් සකසා ඇති කොණ්ඩ බෝල්ලයක් දැමුවෙමි. කණ්නාඩි මේසය අසලින් ඉඳගෙන මුහුණට පාව්ඩර් ස්වල්පයක් දමා ගත්තෙමි. ඔහු එනබව දන්නා නිසා අද ලස්සනට එන්න හැදුනෙමි. තවත් මිනිත්තු කිහිපයක් යද්දී අපි නිවසින් පිට වුනෙමු. මා සිතූ සිටියේ එද ගිය හෝටලයට නොගොස් වෙනත් ස්ථානයකට යාවිදෝයි කියාය.

"තාත්තා දවස් කීයක් ඉන්නවද.......?"

"හෙට යනවා දරුවෝ........"

"අයියෝ අපරාදේ........"

"ඔයාලා ගමන් බිමන් ගියේ කොහොමද.........?"

"පයින්........"

"මොනවා........ ඇයි ළමයි ත්‍රීවීලර් එකක් අරන් යන්න තිබ්බනෙ........"

"පයින් යනකොට වටපිට බලබලා යන්න පුළුවන්...... ඒකත් හරි විනෝදයි තාත්තා...... සුද්දෝ වෙන රටකට ගියාම පුළුවන් තරම් ඇවිදින්නේ පයින්.... එක්කෝ පුටසයිකල් වල...... ඒ මොකද පරිසරය හොඳින් විඳගන්න පුළුවන්...." මල්ලී කියාගෙන ගියේය.

SIHINA

"ඒකත් ඇත්ත තමයි......." තාත්තා කීවේ සිනාසෙමිනි.

"ඒත් ඉතිං අම්මා නම් කොහේවත් ඇවිදින්න ගියේ නෑ.... සමහර විට තාත්තා කැති නිසා වෙන්න ඇති......" මා කීවේ අම්මා දෙස බලාය.

"ඇත්තද මේ දූ කියන්නේ.......?"

"එහෙමමත් නෑ....... මේ සීතල නිසා එළියට බහින්න කම්මැලියි..... එහෙනම් ළමයි අපි කවද්ද ආපහු ගෙදර යන්නේ.......?" මගේ පසුව අවසින් දුටුවේ අම්මා කිව් දෙයින්ය. එහෙත් ඇත්තට මුහුණ දිය යුතුය. කොයි මොහොතේ හෝ මේ පලාතට සමුදිය යුතුය. එහෙත් ඔහු දමා යාමට සිහිනෙන්වත් සිතිය නොහැක. කවදාවත් නොදැනුන අසරණ කමකින් හදවත හැඬුවේය.

"මොකද දුව කල්පනා කරන්නේ.........? මෙහාටම වෙලා ඉන්නද කල්පනාව......"

"නෑ...... නැත් අම්මා......."

"අපි ලබන සතියේ ගෙදර යමු එහෙනම්........" අම්මා ස්ථිර තවින් කියද්දී මගේ මුළු සිරුරම පණ නැති විය.

"ඒකනේ..... හොඳ එළවළු කඩයක් ලඟ නතර කරන්න...... ගෙදරට එළවළු ටිකක් ගෙනියන්න....... මෙහේ කෑම බීම නම් හරි අගේ...... " අම්මා කියද්දීම තාත්තා රථය නතර කලේය. කැරට්, ලීක්ස්, ගෝවා, අර්තාපල්, සලාද කොළ, විංචිට් ගෙඩි සහ තවත් එළවළු බොහෝ ප්‍රමාණයක් අම්මා ගත්තාය. මා වාහනයේ පිටුපස අසුනේ වීදුරුවට හිස බර කර ගත්තේ සිත් තැවුලෙනි.

"මොකද නංගේ........... මෙහෙන් යනවා කියපු වෙලේ ඉඳන් සුසුම් හෙලනවා......." මා අසලින් හිඳගෙන සිටි මල්ලී කීවේය. ඔහු බොහෝ වෙලාවක් මාව නිරීක්ෂණය කර ඇත.

"ඇයි ඔයාට දුක නැද්ද මෙච්චර ලස්සන පලාතක් දාලා යන්න.......?"

"පිස්සුද නංගේ....... මේ හැමදේම තාවකාලිකයි...... කවදාහරි අපි අපිවත් දාලා යන්නම යනවා නේද.........? ඔච්චර බොළඳ වෙන්න එපා අක්කේ......" ඔහු වයසින් බාල වුවත් කථාකලේ මහ මිනිසෙකු සේය. එක අතකට මල්ලී කියන්නේ ඇත්තය. එහෙත් මගේ සිතේ ඇත්තේ බැඳීමක් පිළිබඳ වේදනාවකි. විටෙක මල්ලීට ලෝචන ගැන කියන්නට සිතේ. එහෙත් දැන්ම ඉක්මන් නොවිය යුතුයැයි සිතුවෙමි.

වාහනය සෙමින් ඉදිරියට ඇදුණි. පෙරදිනක අප ගිය හෝටලය අසල වාහනය නතර කෙරුණි. හිතට සහනයක් දැනුනේ දැන්ය. ඔහු පැමිණ ඇත්දැයි වටපිට බලා සෙව්වෙමි. පෙරද මෙන්ම හෝටලයේ වැඩි සෙනගක් නොවීය. නිස්කලංක තැනක ඉටිපහන් දල්වන මේසයක අපි ඉඳගත්තෙමු. රතුරෝස මල් පිරුණු රෝස අතු සිරාවකින් මේසය මත මල් වාසය සැරසී තිබුණි. තාත්තා සුපුරුදු පරිදි කෝප්පයකට යමක් ඇණවුම් කර මෙනු පතේ කෑම තෝරුවේ අම්මා සමඟිනි. සවස් මොහොතකින් හුරු පුරුදු විලවුන් සුවඳක් [illegible] පාවී [illegible]ණි. දෙවරක් නොසිතාම පිටුපස හැරී බැලුවෙමි. මගේ මුළු [illegible] සිතාවත් ඇති වූයේ හදවත සුන්දර කළ ඒ ආදරබර [illegible] දකිමිනි. [illegible] අත්දිග ෂර්ටයක් ඇඳි ලෝචන කාටත් නොපෙනෙන්නට අත වැනුවේ ආදරය පිරුණු දෑසිනි. ලෝචන සහනාගේ පුංචි පවුල දෙස බලා සිටියේ මහත්වූ ලෝභකමිනි. අම්මාත්, තාත්තාත්, මල්ලීත් සමගින් බැඳී ඇති ඇගේ ලෝකය කොතරම් සුන්දර දැයි බැලූ බැල්මට පෙනුණේය. සහනාට අහම්බෙන් මුණ ගැස්වූ මේ සොඳුරු නිකේතනය ඔහුට රන් දහනක්ම විය. සහනාගේ රුව ඇඳ සිටි ඇඳුමට වඩාත් සුන්දරව පෙනුණි. නම අමතක හින්දි නිළියකගේ රුවක් ඔහුට සිහිවිය. ඇයට තිබුණේ අම්මාගේ සහ තාත්තාගේ රුව එකට කැටිවූ රුවකි. මල්ලීට තිබුණේ දයාකාර පෙනුමකි.

යාබද මේසයේ ලෝචන හුන් නිසා මා සිටියේ නොසන්සුන් බවිනි.

"මොකද දූ........ අද හරි නිහඬයි......."

"ඔව්....... ඔව් ඔයා දන් හරි වෙනස්........" අම්මාගේ කථාවට මල්ලී ලුණු ඇඹුල් දැම්මේය.

SIHINA

"විසල්විස් එන්නත් තව කල් තියෙනවනේ....... පිලැක්ස් එහෙ ඉන්න......" තාත්තා කීවේ ලෙන්ගතුවය. මට ඔවුන් ගැන දැනුනේ වේදනාවකි. මගේ පුංචි වෙනසකට පවා ඔවුන් කලබල වන තරමත්.

"එහෙම දෙයක් නෑ තාත්තා......"

"එහෙනම් දුව විසල්විස් එනකම් මුහුන් කෝස් එකක් කරන්න හැකි නැද්ද......?" තාත්තා කිව්ව දෙය ගැන සිතන්න සිත එකලස් නැත. මගේ සිත එහා මෙහා දිවීමේ හදවත ගැහෙනා වේගයටත් වඩා වේගයෙනි. කාටත් නොපෙනෙන්නට පිටුපස හැරී බැලුවෙමි. ලෝචන ඇසිපිය නොහෙලා අප දෙස බලා හිඳී. මට ඔහු ගැන දැනුනේ අනුකම්පාවකි....

"අම්මේ....... මං එහා පැත්තේ ක්ලබ් එකට යනවා..... ගේම්ස් මොනවද බලන්න ප්ලේ කරන්නෙ......." මල්ලී නැගිට ගියේ මගේ සම්මුලත් නොනින්නාය.

"දැම් කියයි වෙස් කියයි..... එයාට ඉන් තොර ලෝකයක් නෑ....." මා කීවේ මල්ලී යන දෙස බලාය.

"එහෙම තමයි දුව කොල්ලො.........." තාත්තා කීවේ සිනාසෙමිනි. සේවකයෙකු ගෙනා මෙනු පතේ කෑම තෝරාවේ අම්මාත් තාත්තාත්ය. යළිත් මම පිටුපස හැරුණේ ඇස බල කල නිසාය. ඉතා වේගයෙන් සැළුනි. ලෝචන උන් තැන නැත. මුළු සිතම අවුල් විය. වටපිට බලමින් ඔහුව සෙව්මුත් පෙනෙන්නට නැත. සමහර විට ඔහු යන්නට ඇත. පපුවෙන් හටගත් ගින්නෙන් සිරුරම දැවෙන්නට විය. අම්මාත් තාත්තාත් බර කථාවකය.

"තාත්තා........ මං ටිකක් මිදුලට යන්නම්......"

"හා..... හැබැයි පින්න තියෙනවා...." අම්මා කීවාය. මම මේසයෙන් නැගිට අඩියට දෙකට පය තබා එළියට ආවෙමි. ඒ රුව කොතැනවත් පෙනෙන්නට නැත. දෙමව්පියන් සමග පැමිණි බව පවා මට අමතක වී තිබුණි. සෙමෙන් පය තබමින් වාහන අංගනය දෙසට ආවෙමි. කළු පැහැති ඩබල් කැබ් රථය වාහන අතරින් දුටුවෙමි. සිතට දැනුනේ අප්‍රමාණ සැනසීමකි. වාහනයේ පිටුපසට හේත්තු වී

දෑත් බැඳගෙන හිස් අහසේ තරු ගනින්නේ ඔහුම දැයි මම ලඟටම ගොස් බැලුවෙමි.

"ලෝ...ච....න....."

"සහන් බබා...... ඔයා මෙහේ...."

"ඔව් මං හොයාගෙනම ආවේ......."

"කොහොමද දන්නේ මං මෙහේ කියලා......"

"ඉවට ආවේ......" මා කීවේ කුතුහලයටය.

"අම්මලා හොයයි බබාව........"

"නෑ..... එයාලා ලොකු කතාවක..... කාලෙකින්නේ ඒ කපල් එක මුණගැහුනේ. කියන්න දේවල් හුගක් ඇති..... එතකොට මොනවද හිත හිතා හිටියේ......?"

"හුගක් දේවල් හිතුනා...... ඒ වගේම ඔයාට කියන්න හුගක් දේවල් තියෙනවා......"

"දැන් කියන්නකෝ.........."

"බෑ..... මේ පුංචි වෙලාව මදි......." ලෝචනත් මමත් සිටියේ අඳුරේය. අප දෙදෙනාව කවුරුවත් දකින්නට ඉඩක් නැත. එවන් මොහොතක පෙම්වතුන් යුවලකගේ අභිංසක හැඟීම් අපටත් දැනුණි. ඔහුගේ දෑත් වලින් මා ඔහුට තුරුළු වූයෙමි. ආදරය, උණුසුම යුවතියක් ලෙස ප්‍රථම වරට දැනුනේ අදය. ලෝචනගේ දෙතොල් මුහුණ පුරා දිව ගියේ සෙමිනි. විනාඩි කීපයක් අප එසේ හිඳින්නට ඇත. ඔහුගේ බඳ වටා මගේ දෑත් වැටී තිබුණි.

"බබාට දැන් යන්න ඕන නේද......?" මම හිස වැනුවෙමි.

අපට අප දමා යන්නට ලෝභ කමක් දැනුණි. ලෝචන මගේ දෑත් යුගලම ඔහුගේ දෑත් වලින් වටකරගෙන මුවට ලං කරගත්තේ ආදරය ඉහිරෙද්දීය.

"සහනයා....... මං ඔයාට හුගක් ආදරෙයි..... රත්තරන්......"

"මමත් ආදරෙයි......" මා කීවේ ඒ පපුවේ මුහුණ ඔබා ගනිමිනි.

SIHINA

"ආපහු කවදද මුණගැහෙන්නේ.......?"

"හෙට........"
"එහෙනම් තාත්තා ඉන්නවා නේද.........?"

"ආපහු හෙට යනවා.... තාත්තා...... මට තව දෙයක් කියන්නට තියෙනවා ලෝචන........" මගේ මුහුණ බිමට බර වූයේ වේදනාවෙනි.

"ඇයි.... ස...හසා...."

"තව සතියකින් අපි කොළඹ යනවා......." මා කීවේ වේදනාවෙනි.

"මොනවා...... දෙයියනේ...... එහෙනම්....... ඔයා......" ඔහු ගොත ගැසුවේය. දෑස්වල කඳුළු පිරුණේය.

"අපි හෙට කථා කරමු........ දැන් මාව හොයනවත් ඇති......" මම යන්නට හැරුනෙමි. ලෝචන මගේ අතක් තරයේ අල්ලා ගත්තේය.

"කියන්න මාව දාලා යනවද......?" ඔහු ඇසුවේ කඳුළු ගලද්දීය.

"මම හිතක් මගේ හදවත ඔයාට දීලා ඉවරයි ලෝචන...... ඒ ආදරේ ගැන අවිශ්වාස කරන්න එපා......... හෙට මං එනවා...... " ඇඟිලි තුඩු වලින් ඉස්සී ඒ පිරුණු කම්මුලක් සිඹිමෙමි.

"මං ගිහින් එන්නම්......"

"හොඳයි ඔබා පරිස්සමින්." ලෝචනට සමුදී වාහන අතරින් හෝටලයේ ආපන ශාලාව වෙතට ගියෙමි. වෙනසක් නොපෙන්වාම කෑම මේසයට ගියෙමි. අම්මාත්, තාත්තාත්. මල්ලිත් මා දෙසම බලා සිටියහ.

"කොහෙද ගියේ.......?" අම්මාගේ හඬ තරමක් සැරය.

"මං...... ඒ.... එළියේ හි.... හිටියෙ......"

"පුදුම වැඩේනේ එළියෙ හැමතැනම හෙව්වා......" මල්ලි කීවේ විමතියෙනි.

"මං හිටියේ කා පාක් එක හරියෙ......."

"මං එතනටත් ගියා........ ඔයාව හොයන්න....... එතන කපල් එකක් හිටිය නිසා මං හැරිලා ආවා........" මල්ලි කියද්දී මාව රත්විය. බියෙන් තැති ගත්තාය.

"හරි හරි....... කොහොමත් හරි ආවනේ....... " තාත්තා කත්විය වෙනතකට හැරවීය

"දැන් කෑම කමු..........." සියල්ලෝම කෑම බෙදාගත්තද කෑමකන්නට ආශාවක් මට නොවීය. මා සිටියේ දෙලොවක් අතරය. තව තුළෙන් මල්ලි මාව දකින්නේය. අපි එකිනෙකාට තුරුළු වී සිටි නිසා කළුවරේ මල්ලිට අප හඳුනා ගන්නට බැරිවන්නට ඇත. පපුවේ ගැස්ම තවමත් සාමනාය අතට පත්වී නොමැත. මා පත් වූයේ දැඩි අපිරුතාවයකටය. පීඩනයකටය.

"[illegible]ද සහතා ඔයාට තියෙන ප්‍රශ්නය........?" අම්මා ඉ[illegible] ය. අම්මාරුවෙන් මා හිතට දිරි ගත්තාය. මෙජේ [illegible] ආදර කථාව උසත් ගෙයිම මරා දමන්නට සිදු[illegible] සැක නොසිතෙන්නට සිටිය යුතුයැයි සිතුවෙමි.

"මට លොකු බයක් තියෙනවා අම්මා........?"

"ඒ මොනවටද..........?"

"මගේ විභාගේ ගැන....."

"ඔයාට තාත්තා කිව්වා නේද ඔය ගැන සිරියස්ව හිතන්න එපා කියලා..... ඕන දෙයක් බාර ගන්න හිත එඩිතර කර ගන්න....."

"ඔව් හලෝ.... ඔයා මාර පිස්සු පොරත්තෙ......." මල්ලි කීවේ සිනාසෙමිනි.

"ළමයෝ........ කාලා බීලා සැහැල්ලුවෙන් ඉන්න...... මට නම් විශ්වාසයි ඔයාගේ රිසල්ට්ස් හොඳවෙයි කියලා..... දැන් ඉතිං අනගයා ඉන්නැතුව කන්න......"

රාත්‍රී ආහාරයෙන් පසු කඳු අතර සුන්දර සානුවක පිහිටා තිබූ හෝටලයට සමුදී අපි එන්නට පිටත් වීමු. මට අවශ්‍ය වූයේ තනිවන්නටය. කාටවත් මුහුණ දෙන්නට බැරි බවක් සිතේ ඉපදී

SIHINA

සිතිණි. මම කරන්නේ හරි දෙයක්ද, වැරදි දෙයක්දැයි සිතින් තර්ක කළෙමි. හරි වුවත් වැරදි වුවත් දැන් මා ඒ ආදරයට අවනත වී හමාරය. දැන් තිබෙන්නේ එක දෙයකට මුහුණ දීමය. හැමදාම දෙමාපියන් රවටිය නොහැක. හිත තුළ ප්‍රශ්න පත්තරයක් මතුවිය.

පසුදා උදේ කාන්තා පිටව ගියේ මට බොහෝ දේ පවසාය. නුදුන් සිතන්නේ උසස් පෙළ විභාගය නිසා මා මානසික පීඩනයකින් පසුවන බවය. මල්ලී සුපුරුදු ලෙස සංචාරයේ යෙදීමට නිවසින් පිටවී තිබේය. ලෝචන මුණ ගැසීමට එනමට කියා ආවා මතකය. මමද ඉක්මණින් සූදානම් වුණෙමි.

"සහනයා කොහේ යන්නද.........?" අම්මා ඇසුවාය.

"තව දවස් කීයද මෙහේ ඉන්නේ...... ඒ නිසා මාත් යනවා...... මල්ලී නම් ඇති තරම් ඇවිද්ද.........." මා නිදහසට කරුණු කීවේ සිතට හොරයක් ඇති නිසාය.

"ඔයාට මල්ලිත් එක්කගෙන යන්න තිබ්බෙ........?"

"දන්නේ නැයේ..... ඉක්මනට ගිහින් අල්ලගන්නවා......" මම ඉක්මණින් නිවසින් පිටත් වුනෙමි.

"අනේ මන්ද මේ ළමයි ගැන මට නම් බයක් නෑ......"

දියණිය යන දෙස බලා උන් මව කීවාය.

මදක් දුරට ගොස් ගමන උවමනාවෙන්ම බාල කළෙමි. මල්ලී පේන තෙක් මානයක නැත. ප්‍රධාන පාරට ගොස් දුරකථන කුටියකට වැදුනෙමි. මාරු කාසි කීපයක් දමා ලෝචනට ඇමතුමක් ගත්තෙමි.

"හෙලෝ......"

"ලෝචන..... මම......"

"ඔයා කොහෙද ඉන්නෙ....... නම්බර් එක ඩිස්ප්ලේ උනේ නෑ......"

"කාසි දාලා ගන්නේ...... එද මාවයි ලතාවයි හමබවුන තැනට දැන් එනවද.......?"

SIHINA

"හොඳයි මම දැන්ම එන්නම්......" ලෝචනගෙන් සමුගත් මා දුරකථන කුටියට හේත්තු වී බලා සිටියේ ඔහු එනතුරුය. දන්නා හඳුනන කවුරුවත් මේ නගරයේ නොවිය. ඒ නිසා බියක් වීමට දෙයක් නැත. තව නොබෝ දිනකින්ම මේ නගරයේ ගෙවූ කාලය අවසන් කර කොළඹ ගිය පසුව ඔහුව මුණ ගැහෙන්නේ කෙසේදැයි මම දස අතේ කල්පනා කළෙමි. එක අතකට මේ සම්බන්ධයක් නිසා නැති ප්‍රශ්න ඇති වී තිබේ. දුරදිග නොබලා ආදරයක පැටලුනා යැයි මම මටම දොස් නගා ගත්තෙමි. ලෝචන මගේ තුවුනා නම් වෙනත් තරුණියකට ඔහු හිමිවේ. සියල්ල පරයා ඔහු ගැන ලෝභ කමක් දනෙන්නට පටන් ගත්තේය.

"සහනයා........" ඒ හඬින් මම තිගැස්සුනෙමි.

"තාමත් ඔයා....... ඉක්මණට ඇවිත්නෙ...."

"ඔයා ඇවිත් හුඟක් වෙලාද.......?"

"නෑ..... ටිකක් වෙලා..... කොහෙට හරි ගිහින් කතා කරමු ලෝචන......"

"අනිවාර්යයෙන්ම ඔය රෝස මල දිහා හැමෝම බල බල යනවා......" මම ලෝචනගේ අතේ එල්ලී ගොස් වාහනයට නැග ගත්තෙමි. අද නැග්ගේ ඉදිරිපස අසුනෙනි.

"ඒකනෙමේ...... සෝ අද බොඩි ගාඩ්......."

"අද අපේ ගෙදර ආවේ නෑ......"

"එච්..... හොඳ කෙල්ලෙක්....."

"ඊයේ අපේ මල්ලී අපිව දැකලා......"

"ඕ මයි ගෝඩ්...." ලෝචන වාහනය නතර කළේ තැතිගෙනය.

"එයා අඳුරගෙන නෑ...... කවුරුහරි කපල් එකක් කියලා හිතලා තියෙන්නෙ........"

"දෙයියනේ....... හුලෙන් බේරිලා තියෙන්නේ......" ලෝචන යළිත් වාහනය පණ ගන්වා ධාවනය කළේ සෙමිනි.

"එක අතකට අපි මේ කරන්නේ වරදක්ද මන්ද.........?" ඔහු කීවේ බැරෑරුම් මුහුණකිනි.

"ඈ....යි ඒ.......?" මා ඇසුවේ පුදුමයෙනි.

"ඔයා උසස් පෙළ ලිව්වා විතරයි....... ඉගෙන ගන්න පුංචි කෙල්ලක්..... තව ඉගෙන ගන්න තියෙනවා. එහෙව් එකේ......" ඔහු වචන ගිල ගත්තේය.

"ඔයා බයවෙන්න එපා ඒ ලෙවල් පාස් වෙලා කැම්පස් සිලෙක්ට් වුනොත් යනවා. ලකුණු මදි වුනොත් ජොබ් එකක් කරනවා."

"හා....... නියමයිනෙ....... ළමයා හිතලා තියෙන දුර......"

"ඔයා හිතුවද ගෙදරට බොරු කියලා හොරෙන් ඔයාව හම්බවෙන්න ආවම මං මහා පිස්සු කෙල්ලෙක් කියලා......"

"අයියෝ ඕමා..... ඔයා ඒක සීරියස් හිතලනේ........" ලෝචන වාහනය නතර කලේ අපූරු තැනකය. විශාල තේ අක්කර ගානක් මැද පුංචි පාරක වාහනය නතර කෙරිණ. මීදුම තේ ගස්වල ගෑවී නොගෑවී යන්නේය. අතරින් පතර තිබූ පයිනස් ගස් සුන්දරය.

"ඔයාගෙන් අහන්න කියලා හිතන් ආපුවා එකක්වත් මතක නෑ....."

"ඔයාට කියන්න අද මට ගොඩක් දේවල් තියෙනවා......"

"කියන්න....... මං අහන් ඉන්නම්. ඔයාගේ හැන්ඩ්ෆෝන් නොම්බරෙයි, වාහනෙයි විතරයි මං අඳුරන්නේ..... ඒ නිසා මං ආසයි ගෙදර විස්තර දැනගන්න." මා කීවේ ආශාවෙනි. ලෝචනගේ මුහුණ පුරා තිබුණේ අඳුරකි. ඔහු සිරියේ හිස් අහස දෙස බලාගෙනය.

"මගේ ජීවිතේ මතුපිටින් ලස්සන වුනාට ඇතුලින් මහා ගිනි ජාලාවක් ඕමා...." ලෝචන කිවූ දෙයින් මම තිගැස්සුනෙමි. එහෙත් මම සන්සුන්ව අසා උන්නෙමි.

"මීට අවුරුදු දහයකට කලින් මගේ අම්මා මැරුණා........." මට ලෝචනගේ අතක් ඇල්ලිනා. දරුවකුට මවක් අහිමිවීම මහ තැලයක

අතරමං වීමක් වැනිය.

"කාලයක ඉඳන් අම්මට පපුවේ කැක්කුමක් තිබුණා..... මොන් කරන්න ඒ තරමම උනන්දුවක් තිබුණේ නෑ. එකපාරම හාට්ඇටෑක් එකකින් නැතිවුනා......" ලෝචනගේ වදන් මා අසා සිටිද්දී දැනුනේ සිහිනයක් ලෙසය. ඔහුගේ මුහුණම පරාජිතයෙකු මෙන් වේදනාබර වී තිබුණි. ඒ මුහුණෙන් මා දුටු හසරල් සිනිවක් දන් නැත. ඔහුගේ දෑත මා තරයේ තුරුළු කර ගත්තෙමි.

"මට ඕමා...... ඉතුරු වුනේ මගේ තාත්තා විතරයි..... අපි දෙන්නා දුක සැප බෙදාගෙන බොහොම දුකෙන් ජීවත් වුණා..... අපිට තේවතු, වී ඇක්කි තිබුණා. ව්‍යාපාර හුගක් තියෙනවා. සල්ලිවලින් අඩුවක් නැතත් ආදරය, කරුණාව, රැකවරණය අපි දෙන්නටම නැති වුණා." ඔහුගේ දෙනෙත් වල කඳුළු පිරී උතුරන්නට ආසන්න වී තිබුණි. ලෝචන ගැන මට දැනුනේ දරුණු දුකකි. ඔහු ගැන ආදරය පමණක් නොව මිදු මොලොක් කරුණාවක් හදවතේ පිදී ආවේය.

"ඉතින්...... තාත්තා..... දැන් ඔයාට අම්මා තරමම ආදරේ කෙනෙක් නැද්ද......?" ලෝචන උරහිස් වලින් මාව ඔහුදෙසට හරවාගෙන තුරුළු කර ගත්තේ ආදරයෙනි.

"ඔයාව මට මුණගස්සන්න ඇත්තේ..... මගේ මැරිච්ච අම්මා වෙන්නැති..... අම්මා කොහේ හරි ඉඳන් මං දිහා බලාගෙන ඇති....."

"ඔයාට වෙන සහෝදරයෙක් නැද්ද.........?"

"කවුරුත්ම නෑ..... මං විතරයි..........."

"දැන් ඔයයි තාත්තයි විතරද ගෙදර ඉන්නේ......? උයන්නේ..... රෙදි හෝදන්නේ එහෙම කවුද.........?"

ඔහු මගෙන් මිදී මදක් දුරට ගොස් තේ දල්ලක් කඩා කෑවේය.

"අම්ම මැරිලා අවුරුද්දක් යද්දී තාත්තට ප්‍රපෝසල් එකක් ආවා........"

"කාගෙන්ද...........?" මට දැනුනේ විමතියකි.

SIHINA

"එයාගේ මෙබඳු යාළුවෝ සෙට් එකෙන්......"

"අ....සි....ං" මගේ දෑස් විශාල විය.

"තාත්තා බැ...න්...ද......"

"මො.... මොනවා...." මම ඉවත බලා ගත්තේ වේදනාවෙනි.

"දහට අවුරුදු නවයකට කලින් තාත්තා කුඩම්මෙක් ගෙනාවා...... පිට ගෑනියෙක්ට තවදුවත් අම්මගේ තැන ගන්න බෑ බබා..... මහා නපුරු ගෑනියෙක් ඒ....."

"අනේ දෙයියනේ..... මාවත් පිච්චෙනවා........." මට අඩන්නට සිතුණි.

"තාත්තා කිව්වේ එයාට බිරිඳක් වගේම මට අම්මා කෙනෙකුත් ලැබුණා කියලා........ හැමදේම බොරු........" ලෝචනා කීවේ දුකත් කෝන්තියත් කැටිවූ වදනෙනි. ලෝචනාගේ අභ්‍යන්තරය ගැන මට දැනුනේ දරුණු සිත් වේදනාවකි.

"තාත්තාගේ නෝනත් කලින් බැඳලා ඩිවෝස් වුණ කෙනෙක්.... ඒ නසාදෙන් එයාට දුවෙක් ඉන්නවා. කාලයක් අපේ ගෙදර හිටියා. පස්සේ එයාව තාත්තා වියදම් කරලා රට යැව්වා ඉගෙනගන්න කියලා. දැන් ඉන්නේ ඕස්ට්‍රේලියා වල."

"අනේ දෙවියනේ......" මට කියැවිණ. ලෝචනාව පවා ඔහුගේ ජීවිතය මෙවැනි ඛේදවාචකයකට හසුවී ඇතැයි නිකමටවත් නොසිතුණි.

"මෙහෙම ජීවත් වෙන්න හරි අමාරුයි බබා......" ඔහු කීවේ සුසුම්ලමිනි. අපි දෙදෙනාම අරමුණකින් තොරව හිස් අහස දෙස බලා සිටියෙමු. ඒ හැර කුමක් කරන්නද?

ලෝචනාගේ ජීවිත කථාව මට කීවී නිසා ඔහුට සහනයක් දැනෙන්නට ඇත. ඔහු ගැන දැනුනේ දුවී වේදනාවකි.

"ලෝ..ච..නා මට තේරෙනවා ඔයාගේ දුක...... හැමදේටම මුහුණ දෙන්න හිත ශක්තිමත් කර ගන්න...... මීට පස්සේ ඔයාගේ හැම

දේකටම මාත් ඉන්නවා හරිද........?" මා කීවේ ඒ සුරත මගේ දෑත්වලට මැදි කරගනිමිනි. ලෝචනා ආදරබර සිනාවකින් මගේ කරවටා අතක් යවමින් මා තුරුළු කරගත්තේ ආදරයෙනි.

"බබාට දැන් හෙම්බිරිස්සාව හොඳයි නේද.....?"

ඔව්..... ඔයාට පින්සිද්ධ වෙන්න........"

"ඒත් ඔන්න මට බෝවෙලා ලෙඩේ......" ලෝචනා හාසය ඉහලට ඇද්දේය.

"ඇහෙනවා නේද.......?"

"මාව ඉඹින්නෙපා........ මගේ ලගට එන්න එපා......" මා කීවෙමි.

"ඇයි..... තව...... කියන්න තියෙනවද......?" ලෝචනා ඇසුවේ මගේ නාසය මිරිකා ගනිමිනි.

ගෙදර යන්න වීමට ප්‍රථම මම ලෝචනාට කියා ගෙවල් කිහිපයක්ම බලන්න ගත්තෙමි. ඔහුත් මමත් වෙන්ව ගියේ අපේ ආදරය තවත් තරවූ මොහොතකය.

අම්මා දෙස බලන්නටත් හිත හොරය. හිතේ තියෙන කපටි වැඩ ගැන දන්නේ මා පමණි. මා යන විටත් අම්මා මිදුලේ සිටියාය. අම්මා අසලින් ලතාද පැමිණ සිටියාය.

"කෝ.... මල්ලී....." අම්මා මගේම ඇසුවාය.

"මල්ලී නම්බවුනේ නෑ......"

"ඉතිං දෙයියනේ තනියමද ගියේ......?"

"ඔව් බයවෙන්නේ මොකටද......? හැමතැනම සෙනග.... කොළඹ වගේ තමයි....."

"ඒ වුණාට කමක් නෑ....... මීට පස්සේ තනියම යන්නෑ— කාත් එක්ක හරි යන්න......" අම්මා එය කීවේ සැරෙනි.

"අයියෝ අම්මා බොරුවට බයවෙලානේ......"

"කවදාහරි දවසක ඔයාටත් තරුණ දුවෙක් හිටියොත් එදාට දැනෙයි......"

"සොරි අම්මා........" අම්මා ගැන දුනුවේ දුකකි. ඊටත් වඩා ඇයව එළවැට්ටු වේදනාවද තිබෙන් විය. ලතා යටැසින් මා දෙස බලා සිනාසුනාය.

"කොයි වෙලේද කෙල්ලේ ආවේ.......?"

"දැන් ටිකක් වෙලා බේබි........"

"අපරාදේ උදේ ආවානම් මාත් එක්ක යන්න තිබුණා........" ලතා යළිත් සිනාසුනේ හොරෙන්ය. මා යන්නේ ලෝචන මුණගැසීමට බව ඇය දන්නීය.

"මං වෙන්ජ් එකක් දාගෙන එන්නම්........" මා ඉක්මණින් කාමරයට වැදුණි. ජීවිතයට දැනෙන මේ වෙනස ඔහුගේ ආදරය බව සහනාට වැටහී තිබිණ. මේ සම්බන්ධයට කවද හෝ ගෙදරින් සුබන ප්‍රතිචාරයක් ලැබේවිදෝයි ඇය සිතුවාය. ලෝචන උගතෙකි. ඔහුට රැකියාව ඇත. ගතිගුණද යහපත්ය. එසේනම් ඔහුට විරුද්ධ වීමට තරම් දෙයක් නැත. දියණියකට නම් දෙමාපියන් සොයන්නේ එවැනි තරුණයෙකි. ලෝචනගේ පවුල් පසුබිම ගැන නම් දෙමාපියන් සුබන ආකල්පයක් දරාවිදෝයි සහනා සිතුවාය. සිතුවිලි අතරේ සිටිද්දී ලතා දොර අසල සිට කතා කළාය.

"එන්න ලතෝ....... දොර ඇරලා......." මා සිටියේ ඇඳේ හාන්සි වීගෙනය. ලතාගේ දෑතේ බන්දේසියක් වූවාය.

"මහන්සිත් ඇතිනේ හොර ගමන් ගිහිල්ලා........" ලතා කීවේ විහිළුවටය.

"මෙන්න කේක් කාලා තේ බොන්න........." ඇය බන්දේසිය මා අසලින්ම තබා ඉඳ ගත්තාය. අයිසිං කේක් කෑලි දෙකකුත් ඉඟුරු තේ කෝප්පයකුත් බන්දේසියේ විය.

"ඉතිං කෙල්ලේ කොහොමද........?" කේක් කෑල්ල අතට ගනිමින් ඇසුවෙමි.

"කියන්න තරම් දෙයක් නෑ බේබි........ අපේ ජීවිත හැමදාම එක වගේ..... එකතැන පල්වෙනවා........." ලතා කීවේ ජීවිතය ගැන දුනුක කල කිරීමට වන්නට ඇත.

"ඇයි ලතා දුකෙන් වගේ කතා කරන්නෙ.......?" ඇය දෑස් බිමට බර කර ගත්තේ වේදනාවෙනි.

"ඇයි...... මුකුත් කරදරයක්ද......?" මා ඇසුවේ ලෙන්ගතුවය.

"අම්මට අද බේත් ගන්න ඉස්පිරිතාලෙට ගියා. උදේ හතට ගෙදරින් ගියේ......"

"බුදු අම්මේ...... ඇයි එච්චර උදෙන්ම......"

"ඉස්පිරිතාලේ ක්ලිනික්දට තොම්ලේ දෙස්තර බලලා තොම්ලේ බෙහෙත් දෙනවා. වතුවල ඉන්න මිත්තොම දුප්පත් මිනිස්සු [illegible] පාන්දර ගිය තරමට පෝලිමේ ඉස්සරහින් හිටිනැති. [illegible] යන්න බෙහෙත් දෙනවා. වතුර උගුරක්වත් නැතුව දවල් [illegible] වෙනකන් හිටියා. මට දුක අර වයසක උන්දෑ ගැනයි...." ලතා [illegible]නත් ඇගේ මව ගැනත් මට දුනුවේ දුකකි.

"ඇයි කෙල්ලේ මට කිව්වා නම් මම සල්ලි දෙනවනේ ප්‍රයිවට් ඩොක්ටර් කෙනෙක්ට පෙන්නන්න......"

"බේබිගේ වචනෙත් ඇති......" ලතා කීවේ මඳ සිනාවකිනි.

"ඒකනෙමේ........ ඉතිං බේබි...... කොහොමද ලෝචන මහත්තයා...... සනීපෙද........?"

"හෙම්බිරිස්සාව හැදිලා...... මට බනිනවා මම බෝ කලා කියලා........"

"ඇත්ත වෙන්නැති....."

"ඔව් ඉතිං උඹ ගන්නෙත් එයාගේ පැත්තනෙ........"

"ලෝචන මහත්තයා කොයි හරියෙද බේබි.......?"

"ම්........ ඇන්ඩ්‍රසන් රෝඩ් කියලා එකක් තියෙනවද......?"

SHINA

"මං අහලා තියෙනවා ඒ පාරේ ඉන්නෙ...... සුපිරි මිනිස්සු කියලා......" ඇගේ කතාවට මම සිනාසුනෙමි.

"එයාට සුපිරි ජීවිතයක් තියෙන්නේ පිටින් විතරයි. ඇතුලතින් පිච්චෙන ජීවිතයක් එයාට තියෙන්නේ........."

"ඒ කිව්වේ මොකක්......" ලතා බලන් සිටියේ අන්දමන්දවය.

"අපේ ලෝචන මහත්තයා ඉන්නේ තනිවෙලා හරි දුකින්. එයාගේ අම්මා මැරිලා. තාත්තා විතරයි ඉන්නෙ...... එයත් තව නෝනා කෙනෙක් ගෙනල්ලා."

"අනේ දෙවියනේ........" ලතා දෑතින්ම කටවසා ගත්තාය.

"ඔන්න බලන්න ලතා ඔයා ජීවිතේ ගැන කතා කරන්නේ හරියට කල කිරිලා... ඒත් ඔයාට තොකා තොකී හරි පැදුරු කෑල්ලක වැටිලා ඉන්න අම්මා තාත්තා ඉන්නවා. ඒත් එයා.... සැප සැම්පත් තිබුණත් තනිවෙලා....... ඔයාලා පිටින් දුප්පත් වුනත් ඇතුලතින් පොහොසත්..... ලෝචන මහත්තයට ඒකේ අනිත් පැත්ත...... ඕනම කෙනෙක්ට දෙයක් හිමිවන්නේ තව දෙයක් අහිමිවෙලා........"

"මට තේරෙනවා බේබි..... මහත්තයා පවු... [illegible] කියන්නත් අමාරුයි. එයාට ලතා දන් ඉන්නේ ම...[illegible] විතරයි. මේ විස්තර දැනගත්ත වෙලේ ඉඳන් මාවත් පිච්චෙනවා."

"බේබි ලෝචන මහත්තයට කවදාවත් දුකක් දෙන්නෙපා...."

"එහෙම කලොත් මට යන්න නිරයක් නැතිවෙයි ලතා......"

"මේ හිඟන ලතාට බේබිලා වෙනුවෙන් කරන්න දෙයක් තිබුණොත් කියන්න...... ඕනම දෙයක් කරන්නම්."

නුවරඑළියට පැමිණ සති තුනක කාලයක් ගෙවීගොස් තිබුණි. මේ නගරයේ සොබා සෞන්දර්යයට මා සිටියේ වශීකෘතවය. සීතල දේශගුණයට ගතත් සිතත් නිවේ. එළවළු, පලතුරු සහ මල් සොබා දහම තිළිණ කළ අපූරු දායාදයන්ය. ඒ නැවුම් බව මගේ ජීවිතයද නැවුම් කලේය. උදිට දුරකථන ඇමතුමක් දීමට සිතා සිටියත් අමතක විය. මේ මොහොතේම ඇයට කතා කල යුතු යැයි සිතා 'වයර්ලස්'

ෆෝනයේ රිසීවරය රැගෙන මිදුලට ගියෙමි. දුරකථනය නාද වෙද්දීම ගත්තේ උදිය.

"උදී....... කොහොමද කෙල්ලෙ......"

"අම්මෝ...... ඇති යන්තම් උඹට මතක් වුණා......"

"ඇති ඇති.... මෙන්න වැන්ද වෙරි සොරි......" උදී බනින්නට පෙරම මම කීවෙමි.

"ඒකනෙව්..... කවදද එන්නේ......."

"අම්මලා නම් ලබන සතියේ යමු කියනවා..... ඒත්......"

"ඇයි..... උඹ කොළඹ එන්න අකමැතිද.......?"

"[illegible]සින්ම උදා......" මා කීවේ උදෙරෙනි.

"[illegible] කියපන්...... මොකවද ඔහෙදි වුනේ......?"

"[illegible] තමයි කෙල්ලේ හිටියේ........ හෝ නිදහසක් තිබිලා නැහැනේ........"

"කවුද ඒ..... වා...ස...නා...වන්...ත...යා..." උදී ඇසුවේ කලින් සියල්ල දන්නා අයුරිනි. කවුරුන් සමග හෝ ඔහු ගැන කතාකරන්නට ආශාය. ඔහුගේ පෙනුම, කටහඬ, හැසිරීම ගැන සිතේ ඇත්තේ ආඩම්බරයකි. ඒ සියල්ලම අපූරුය.

"අගේ නොකර කියපන්කො......."

"එයා ලෝ...චන......"

"ලස්සන නමක්. කොල්ලත් ලස්සනද.......?"

"ඔව්. හැබැයි මං වගේ දෙකක් විතර උසමහතයි......" මා කීවේ ඔහුව මවාගනිමිනි.

"ගමත් ඔහේමද.......?"

"ඔව්, නුවරඑළියෙමයි. තේවතු කාරයෝ......."

"එහෙනම් බර පවුලක වෙන්නැති..... උඹලගේ ෆැමිලි එකට

SIHINA

"ඇලපෙන කෙල්ලෙක් හොයාගන්න එක හොඳයි. නැත්නම් ප්‍රශ්න...."

"ඒ වුණාට උදා...... මගේ ලෝචනා තනිවෙච්ච කෙනෙක්.... සැනසීමට දෙයක් ඇයට නැත. ඔහුගේ ඇතුලාන්තය ගැන උදරිට කීවෙමි.

"ඔව්........" උදරි කීවේ හදවතින්මය.

"උඹ අඩු නැතුව ආදරේ කරපන් කෙල්ලේ....... ඒ වගේ කොල්ලෙකුට ලංවෙන එකත් පිනක්......"

"ලෝචනාගේ විස්තර දැනගත්තට පස්සේ මං එයාට තවත් ආදරේ වුණා......"

"ඇත්ත තමයි.....කොල්ලව දාලා උඹ මෙහේ එන්නේ කොහොමද.......?"

"ආයේ පිච්චි පිච්චි තමයි ඉන්න වෙන්නෙ......." මා කීවේ පසුව ඇවිලෙද්දීය.

"වෙලාව ආවම පතාගෙන ආපු අය ලෝකේ කොහේ හිටියත් මුණ ගස්සනවා..... ඒකනෙමේ... අවුරුදු විස්සක් තිස්සේ පරිස්සම් කරන් හිටපු හිත එයාට ලෝභ කමක් නැතුවම දුන්නා නේද......?" උදරි කීවේ සිනාසෙමිනි.

"උඹේ කටවහ වැදිලා....... මතක නැද්ද මෙහේ එද්දි මස්සිනෙක්ව හොයන් එන්න කිව්වා."

බොහෝ වෙලාවක් උදරි සමග කතා කලේ මගේ පුංචි ප්‍රේමකථාව ගැනය. ඇය ආදරය කරන්නට ගත්තේ පාසල් යද්දීමය. මා සිටියේ අධ්‍යාපනය අවසන් වනතුරුය. එහෙත් පාසල් යද්දී වුව ඔහුව මුණ ගැසුනානම් පරිස්සම් කරගත් සිත් පොඩිය නොදී ඉන්නේද නැත. ජීවිතය සුන්දර බව දැනෙන්නේ දැන්ය.

පසුදට පහන් වූයේ පරිසරයේ සීතල තරමක් අඩුවෙද්දීය. 'කවදාවත් නැතිව අද නුවරඑළියට ඉර පායලා.......' අප්පු කියනු ඇසේ. ඒ සමග දොරට ගසනු ඇසේ. අප්පු වන්නට ඇත.

"එන්න....... ඇතුලට ......" මා ජනේලය විවර කර වටපිට බලා සිටියේ පුංචි අව්වක් පායා ඇති සැටිය.

"ගුඩ් මෝනින් බේබි......." පැමිණ සිටියේ ලතාය.

"මෝනින් ලතා..... මොකෝ පාන්දරම......"

"අම්මයි මමයි එකතුවෙලා ලැවරියා හැදුවා බේබි..... උදේම අරන් ආවා........" ලතා තේ වීදුරුව මට දෙමින් කීවාය.

"තව දෙයියනේ....... සල්ලි කොයින්ද......?"

"ඊයේ ලොකුනෝනා තාත්තට පඩි දීලා තිබුණා. උන්දට කියන් හරි විට කන්න ඉතුරු කරන් ඉතිරිවා ගෙදරට දෙනවා......" ලතාගේ කථාවට මට දුක සිතුණි. සාමාන්‍ය පවුලක නම් ආසා දෙයක් හදාගෙන කන්න ගන්නට තාත්තෙක් පඩි ගන්නා තුරු අම්මලා සුසු ලැව්වා ලා හිඳී.

"[illegible] කනවද......?"

"මටත් ආස හිතුනා...... ගේනන......" ලතා නාම්බරෙන් ඉවත්ව යද්දී දුරකථනය නාදවිය.

"ලතෝ ෆෝන් එකත් අරගෙනම එන්න......" මේ වෙලාවට මල්ලී නිදිය. අම්මා මුහුණකට සෝදන්නීය. එනිසා දුරකථනය ඔසවන්නට කෙනෙක් නැත. ලැවරියා දීසියත් රැගෙන ලතා ආවාය.

"හෙලෝ.......,"

"බබා...... මම......"

"හාහෝ..... අඳුරගන්නත් බෑ.. සනීප නෑ නේද...?" කතාකලේ ලෝචනාය.

"ඔව් බබා. හොඳටම හෙම්බිරිස්සාව......" ඊයේ මහුට යම්තම් රෝගය වැලඳී තිබුණි.

"ඉතිං දරුවෝ ඉතුරු කොත්තමල්ලි එකක් වත් බිව්වේ නැද්ද......?"

SIHINA

"කවුද මට ඔච හදලා දෙන්නේ මැණික......"

"ඇයි.... ගෙදර අය....."

"කා...වු...රු...ත් නෑ...."

"කොහේ ගිහින්ද.......?"

"ඇන්ටිගේ නෑදෑ කෙනෙක්ගේ වෙඩින් එකක්ලු...... පාන්දරම ගියා...... හෙට උදේ එන්නෙ....."

"අනේ දෙයියනේ......." මම ලතා දෙස බැලුවෙමි. ඇය තුෂ්ණිම්භූතවී බලා සිටියාය.

"ඔයාට කොහොමද.........?" ලෝචන ඇසුවේ ආදරයෙනි.

"මං ගැන අහන්නෙපා..... ඔයා ගැනයි මේ වෙලේ බලන්න ඕනි..."

"මතක් වෙනවා මතක් වෙනවා. හිතට සැනසිල්ලකුත් නෑ.... ඇස් දෙකට නින්දකුත් නෑ ඒකයි ගත්තෙ....." ඔහු කීවේ ආදරය පිරුණු හඬිනි.

"අනේ ලෝචන..... මට ඔයාව බලන්නෝන......"

"ඔබා එන්න අපේ ගෙදර......"

"ඔයා....ලා...ගෙ ගෙ...ද...ර......?"

"මට එන්න බෑ..ද පැටියට......?"

"එන්න ඕන. ඒත්...... බ...ය...යි මට"

"ගෙදර කවුරුත් නෑ..... වත්ත බලාගෙන ඉන්න අංකල් විතරයි ඉන්නෙ..... එ....න...ව...ද......?"

ඔහුට බෑ කියන්නට බැරිය. ඇරත් මේ ඔහුට බැරි වෙලාවකි.

"හා..... එන්නම්......"

"මං එන්නද එක්ක යන්න...... මගේ කෙල්ලව......"

"අපෝ එපා..... ඔයාට හුළං වදින්න හොඳ නෑ...."

"එහෙනම් ලෙඩවෙලා ඉද්දිදී ඔයා අපේ මාව බලන්න හොට්ටු ගල ගලා....."

"ඒ මමනෙ......."

"ඉතිං මං ආවම මොකද.......? මට ඒ නීතිය වෙනස්ද.......?"

"අනේ දෙයියො...... ඔයාට අමාරුවුණොත් ඔය ගෙදර කවුරුත් බලන එකක් නෑ..... මට බයයි..... මං ලඟ නැතේ රත්තරන්ගෙ......"

"ඉතිං අපි ඉක්මනටම කුඩු වෙමුකො......."

"ඒයි පිස්සා....... කුඩු හදන්න කලින් මට ඔයාව බලන්න ඕනා......"

"කොහියම එනැකිද ඔබාට......?"

"ලතා කෙල්ල ඉන්නවා..... ඒකිත් එක්ක එන්නම්..."

"[illegible] පරිස්සමින්....." දුරකථනයෙන් සමුගෙන මං [illegible] ලතා දෙස [illegible] ඇය ඇද ඇසිපිලි සසස් කරමින් උන්නාය.

"ලතෝ........." මං කියන්නටත් පෙර ඇය කථා කලාය.

"කියන්න දෙයක් නෑ. අපි යමු....."

"අහගෙනද හිටියෙ......?"

"ඇහුණා......"

"අපි නිසා කරදරේ නේද.....?" මම ඇගේ අතකින් අල්ලා ගත්තෙමි.

"ආදරේ කරන දෙන්නෙකුට උදව් කරන එක ලොකු දෙයක්..... අනික බේබි වෙනුවෙන් ඕන දෙයක් කරන්නම්....."

ලතා ගෙනා ලැවරියා වලින් එකක් හා කිරිතේ වීදුරුවක් බිවෙමි.

"ලැවරි රසයි ලතා......... මේවයින් දෙකක් ඔයා ගම්ද ලෝචන

SIHINA

මහත්තයාටත්......" ලතාගේ මුහුණේ මල් පිපුණි. අහිංසකයින්ගේ හැටි එහෙමය. ඇය ලන්ච් ෂීටයක ලැවරියා තුනක් ඔතා මුඩුක්කේජ් බෑගයක දමුවාය. අම්මා නාමරයට ආවේ එකවරමය.

"කොහේ යන්නද අද සාකච්ඡාව......?" මමත් ලතාත් මුහුණ බලා ගත්තෙමු.

"අයියෝ අම්මා.... මේ නගරය කොහෙද යන්න තැන් නැත්තේ.......? හැම තැනම ලස්සනයි. අද ලතා ඉන්නවනෙ......."

"ලතා මෙයින් එක්ක යන්න...... මං බයයි එයා තනියම යනවට.... නොදන්න පලාත්නෙ....... කරදරයක් එහෙම වුණොත්..... අනික අපි තව ටික දවසයි මෙහේ ඉන්නෙ..... ආපහු ඉතිං කවද ඒවිද කියන්න බෑ......" අම්මා කියද්දී ලතා බැලුවේ මා දෙසය. ඒ මොහොත ගැන මට සිතන්නට බැරිය.

වෙලාව උදෑසන අටයි සිත පසුවූවා පමණි. මමත් ලතාත් ප්‍රධාන පාරට පැමිණ පයින්ම ඉදිරියට ගියෙමු.

"ලතා මේ හරියේ ෆාමසියක් තියෙනවද.........?"

"මේ ඔය ඉස්සරහා තියෙන්නේ........" අපි ෆාමසියට ගියෙමු. එහි හිමිකරු ෆාමසිය ඇරියා පමණි.

"උදේ පාන්දරම මොනාවද මිස් ගන්නේ........?" මැදිවියේ පුද්ගලයා උදෑසනම කඩයට පැමිණි සුන්දර යුවතිය දෙස බැලුවේ අපූර්වත්වයෙනි.

"මට කොහොම ඕඩිකොලොන් එකකුයි, ටයිගර් බාම් එකකුයි, ඉන්හේලර් කැප්සූල් ටිකකුයි, තව මෙන්න මේ බෙහෙත් ටිකත් ඕනා." ගෙදරදීම ලියාගෙන ආ බෙහෙත් තුණ්ඩුව ඇය දුන්නාය. ලතා සහනයා දෙස බලා සිටියේ ආදරයෙනි. ඔවුන්ගේ ආදරයට කිසිම හැලිලක් නොවේවායි ඇය හදවතින් පැතුවාය.

මොනදේ කලත් සහනයා සිටියේ සිත තුල වූ අප්‍රමාණ වේදනාවකිනි. ලගදීම මේ සියල්ලන්ටම සමුදී ආදරය කල පරිසරයටත් ආයුබෝවන් කියා යා යුතුය. මේ ගමනින් නොපැතු නොසිතූ දේවල් හමුවිය. ආවේ ඉක්මණින් ආපසු යන්නටය. එහෙත්

සිද්ධවූයේ වෙනකකි. ලතාත් මමත් ත්‍රී විලරයකට නැගී ලෝචනාගේ ලිපිනය කීවෙමු. විනාඩි පහළොවක් ගත වීමටත් පුරාම ත්‍රීවිලය නතරවූයේ විශාල මන්දිරයක් අසලය. මුදල් ගෙවූ ත්‍රීවිලය පිටත් කලෙමු.

"බේබි මේක නෙයත් නොමේ මාළිගාවක්නෙ........" ලතා කීවේ පුදුමයෙනි.

"මේක වෙන්නැති නේ..." නොම්මර 5/17 සුදු පැහැති කාඩ්පය අසල ලියා තිබුණි. ඇතය නිවැරදිය. අපි ගේට්ටුවට තට්ටු කළෙමු. තවත් මොහොතකින් අප්පු වැනිම වයසක පුද්ගලයෙකු පැමිණ ගේට්ටුව ඇරියේය. ඔහු සිනාසුනේ අහිංසකවය.

"පුංචි නෝනා එනකන් තමයි අපි බලාන හිටියේ...." ඔහු කතා කළේ කාලයක සිට දන්නා හඳුනන අයෙක් පරිද්දෙනි.

"[illegible]......" ඔහු කියද්දී මම සුන්දර සිනාවකින් සංග්‍රහ කලෙමි.

ගේට්ටුවෙන් ඇතුළු වූ තැන තණකොළ පිටලි මත කොන්ක්‍රීට් ගල් පිළිවෙලට දමා තිබුණි. විශාල ක්‍රෝටන් පදුරු කාප්පය අයිනේ වවා තිබුණි. ඇන්තූරියම්, ඕකිඩ්, රෝස මල් මිදුල පුරාම විය. සුදු පැහැති දෙමහල් නිවස අපේ නිවසටත් වඩා ලොකුය.

"ලෝචනා මහත්තයා කොහෙද.......?"

"පුංචි මහත්තයා සාලේ පුටුසැටිය උඩ හාන්සිවෙලා ඉන්නවා........" මාවත්, ලතාවත් මුරකරු නිවසතුලට කැඳවාගෙන ගියේය.

"ඔය ඉන්නේ......." මුරකරු ඇඟිල්ල දිගුකර සාලයේ කොනක පුටු සෙට්ටියේ වැතිර උන් ලෝචනාව පෙන්විය. අපි එදෙසට ගියෙමු.

"ලෝ...ච...නා..."

"බ...බා...... ඔයා ආවද.....?"

"උණක් තියෙනවද.....?" ඔහුගේ නලලට අත තැබුවෙමි.

SIHINA

සැමක උණේ තිබුණි.

"එහි.... මියාලා කරදරයක් නැතුව ගේ හොයාගත්තද......?"

"ඔව්...."

"ලතා.... වාඩිවෙන්න..." විශාල මන්දිරය දෙස ලතා සමඟක් නොවේ සහනාද බලා සිටියේ ආශාවෙනි. ලතාත්, මුරකරුත් සාලයෙන් ඉවත්ව මිදුල දෙසට ගියේ මොනාවදෝ කියවමින්ය.

"සනීප නෑ කියලා කියපු වෙලේ ඉඳන් එතකන් සිහියක් සිහියේ නෑ...."

"මං දන්නවා...... ඔබා මාව බලන්න අපායට හරි එන විත්තිය."

"අපි දැන් බෙත් ටිකක් බොමු......" මම හැන්ඩ් බෑගය විවර කලෙමි.

"මට බෙහෙත් ගෙනාවද.......? ඔයානම් මගේ අම්මම තමයි...."

"උදේට මොනවද කැවේ.........?" මා ඇසුවේ ආදරයෙනි.

"මුකුත් නෑ........ අප්පිරියයි......" කොටු වැටුණු ෂර්ට් එකෙහි සුදු බත්තරමක් ඔහුට ගෙනාවේ වෙනස්ම සුන්දරත්වයකි. හැන්ඩ්බෑගය විවර කර මුවුන් ජෙප්ප් බෑගය ඉවතට ගත්තෙමි.

"මොනාවද ඔය.......?" ඔහු ඇසුවේ කුතුහලයෙනි.

"අද ලතාගේ ගෙදර ලැවරියා හදලා. අපිටත් ගෙනාවා.... මං ඔයාටත් ගෙනාවා...." ලන්ච් ෂීට් දිගහැර ලැවරියා ඔහුට දුන්නෙමි. ඔහුගේ දෑස්වල සතුට පිරුණි. අම්මා රස කෑමක් කැවොත් ටිකක් කාගෙන ගෙවින් තමාට දෙන්නේත් මේ ආකාරයෙනි. ඔහුට ඒ ලෙන්ගතුකම සිහිවී හදවත උණු විය.

ලෝචනට ලැවරියා එක කැවීවේ මාය. ඔහුගේ ඇසකින් වැටුණු කඳුලක් කම්මුලක් දිගේ ගලාගෙන විත් දෙතොල් අතර සිර විය. ඒ දැක මා ඔහුගෙන් අසන්නට ගියේ නැත. ඔහු අසලින් ඉවත්ව මා කොයාගියේ කුස්සියය. පසෙක තිබූ විදුලි කේතලයට වතුර පුරවා ස්විච්ය ගැසුවෙමි. ඔහු මා පසුපසින් පැමිණ බඳවටා අතක් දමා මා තුරුළු කරගත්තේය.

"සංසාරේ පුරාවට මේ විදියේම ඔබා මාව බලාගන්නැති..... එක තමයි උත්විඳලා හෙම්බත් වුනාම මුණ ගැහුනේ." ඔහු කීවේ උතුරාගිය ආදරයෙනි. ලෝචනට වුවද පටන් දැනුනේ පුරුදුපුරුදු බවකි. හඳුනාගෙන මාසයක් වත් නැත. එහෙත් දනොන්නේ උපන් ද පටන්ම දන්නා හඳුනන බවකි.

වතුර රත්වී ඇත. තේකක් හදාගැනීමට කළමණා සෙව්වෙමි.

"තේකොළද හොයන්නේ........?" ඔහුට ඉව ඇත.

"ඔව්...... කොහෙද තියෙන්නේ.......?"

"පැන්ට්‍රියේ අයිනේ කබඩ් එක බලන්න......" ඔහු කිව් නැතම සියළු කළමණා තිබුණි.

"ඔයා තියෙන තැන් දන්නවා නේද......?"

"සමහරවිට තේක හදාගන්නේ මමනේ..... ඒ නිසා දන්නවා...."

"මේ ... කොළ ඔයාලගේ ෆැක්ටරියේ ඒවද......?"

"ඔව්...."

"හරි සුවඳයි......"

"ඔබා කොළඹ යනකොට පෙට්ටියක්ම දෙන්නම් ගෙනියන්න......" ඔහු එය කීවා හොඳ ඔහුට කියවිණි. අපි දෙදෙනාම මුහුණට මුහුණ බැලුවේ ඉබේටමය. ඉඟුරු දැමූ තේ හතරක් සාද ඔහුගේ ජේක අතටම දුනිමි.

"මං කොළඹ යනවට කැමතිද.....?" මා ඇසුවේ ඔහුගේ මුහුණට එබීය.

"කොළඹ කොහේ..... මාව දලා එක විනාඩියකටවත් ඔයා යනවට මං කැමති නෑ..... මට ඉන්නේ ඔයා... විත...ර...යි...."

මම ලෝචනගේ පපුවේ මුහුණ ඔබා ගත්තෙමි. ඔහු මගේ හිස පිරිමැද්දේ ආදරයෙනි. මේ ආදරයෙන් මිදී ගමට බලායාමට හිත ඉඩ නොදේ.

"ඔබා අද අවන්න කියා ගන්න එපා......" ඔහුට මගේ

SIHINA

දෙපසෙන් කඳුලින් ඉතිරෙනු දකෙන්නට ඇත. මම තවත් ඔහුගේ පපුවට ඇලී වුනෙමි.

"මමා මය කඳුළු ඉකුරු කර ගන්න ඉස්සරහට........ දත් අපි අපි ලඟ ඉන්නවනෙ.........." ඔහු කියන්නේ ඇත්තය. අපිට ඉතිරි වී ඇත්තේ පුංචි කාලයකි. එනම් දින කීපයකි. අපි ලංව ඉන්න පැය ගණන කෙටිය. කඳුළුවලින් ඒ කාලය දියකර හැරීම අපරාධයකි.

ටී එකේ තැඹිලි තේ කූඩුත් රැගෙන මිදුලට ගියේ ලකා සොයාගෙනය. ඇය මුරකරු සමග කතා කරමින් උන්නාය. අපි දෙපුත් ලඟට යනතුරුම අපව දුටුවේ නැත.

"හානේ මෙසී....... තනියම තේත් නැද්ද.........?" ලකා ඇසුවේ පුදුමයෙනි.

"ඒකට මොකද..... ආ බොන්න........ අංකල් ඔයාටත් තේ නොවද.........." මුරකරු සහනයා දෙස බලා සිටියේ ගෞරවයෙනි. සිය ජවාම් දුවවත් තමාට තේ ලඟට ගෙනත් දෙනවා කියා තේ බොන්න කථා කරන්නේවත් නැත. මේ පුංචි කුමාරි හාමිනේව දන්නේත් අදමය. තේ සාද අතට දුන්නේද ආදරයෙනි. කරුණාවෙන් තේ නොබීවවත් බව පිරී ඇත. එතරම්ම නිරහංකාර ගුණයකින් යුතු රුවැති ඉණැති දියණියක් දෙමව්පියන් සද දී ඇත්තේන, දෙවියෝ ලබාදී ඇත්තේත් අහිංසක පුංචි මහත්තයාටය. ඇය ලීනයි. ඔහු සිතුවේය.

"ලකා...... ඇයි මේ එළියට වෙලා...... යමු ඇතුලට....." ලෝචන කතා කළේය.

"ඇයි ලකා...... ආවට බයයිද දත්........" මම ඇසුවෙමි.

"අනේ නෑ බේබී. යමු............"

"මිනා...... තේ රසයි......." ලෝචන කීවේ සතුටෙනි.

"ලතේ පොඩි වැඩක් කරන්න...... අර අංකල්ට කියලා බේසමක් හොයාගන්න........ උණු වතුර බාගයක් විතර පුරවලා අරන් එන්න........"

"හරි...... බේබී......" ලකා මිය පසු බෙත් කරල් සහ වේදනා නාශක පෙති ලෝචනට දුන්නෙමි.

"මින්සෙනම බොන්නද......?"

"ඔව්....... උගුරටම දලා බොන්න......." ඔහු කුඩා දරුවෙකු මෙන් බෙත් බිව්වේ මගේ පපුව ඇවිලෙද්දීය.

"බුදු සරණින්...... දෙවි පිහිටෙන් ඔයාට ඉක්මණටම හොඳ වේවි...... බෙත් ටික වෙලාවට බොන්න දරුවෝ...... මං නොහිටියට..."

"හොඳයි මගෙ අම්මේ........." ඔහු කියද්දී ලතින් පපුව දවා අළු විය. ලකා වතුර බේසම ඔසවාගෙන අප දෙසට ආවාය. වාෂ්ප ඇල්ලීමට නාමසියෙන් ගත් සුදු බෙත් කරලක් කඩා වතුර බේසමට දැමුවෙමි. ලෝචන සියල්ල බලා සිටියේය. ඔහු යටි සිතෙන් අම්මාව සමතනෙහි කරගන්නා බව මම දනිමි. විශාල රෙදි කඩකින් බේසමත් ඔහුවත් ආවරණය කොට වාෂ්ප ඇල්ලීමට සැලසුවෙමි. විනාඩි කීපයකින් ඔහු මිස එසවුයේ සැහැල්ලුවෙනි.

"දත්තාම හරි සනීපයි....... ටිකක් ඇඟ හොඳ ගත්තාම හොඳයි වගේ......... මේ දවියෙන් තැවිලා........"

ලෝචන තාත කාමරයට ගියේ ඡායාරූප ඇල්බම් කීපයක්ම මට දීය. ලකාත් මමත් ඇල්බම් ටික පෙරලා ගත්තෙමු. ලෝචනගේ කුඩා අවදියේ ඡායාරූප තරුණ විය දක්වාම තිබුණි. ඔහුගේ අම්මාත් තාත්තාත් ඔහුව තුරුළු කරගෙන උන්නේ ආදරයෙනි. ලෝචනගේ පියාගේ දෙවැනි බිරිඳගේ ඡායාරූප කීපයකුත් එහි විය. මහ සපුරු පෙනුමක් ඇ තුල දිස් විය. පෙනුම මෙසේ නම් හැසිරීම කෙබඳුදැයි සිතාගත හැකිය. වචනයට කියන්නේ කුඩම්මාගේ සැලකිලි කියාය. ඇගේ දියණියගේ ඡායාරූප පෙළක්ද එහි විය. පිටරට සිට ගෙන්වා ලද ඡායාරූප වල ඇය සිටියේ සුද්දියක මෙනි. අම්මා වගේම ඇති දුක් මම සිතුවෙමි. කාලයේ බිත්ති වල ලෝචනගේත්, පියාගේත්, කුඩම්මාගේත් විශාල ඡායාරූප කීපයක් විය. මවගේ ඡායාරූප එකක්වත් එහි නොවීය. ඇයව නිවසේ අය සම්පූර්ණයෙන්ම අමතක කර ඇති බව පෙනිණ. මට දැනුනේ දුකකි. ලෝචන හදවතින් කොතරම් දුක් විඳිනවා ඇත්ද......?

"ලෝචන මහත්තයා ඇග සෝදනවා කියලා තානවද දන්නෑ.....?" ලතා කීවේ මහු පරක්කු නිසාය.

"ඉන්න මං බලලා එන්නම්......." ලතාට ඡායාරූප ඇල්බම එක දී උඩුමහලේ තරප්පු පෙල නැග්ගෙමි. කාමර කීපයක්ම ඇත. මහුගේ කාමරය අමන්දයි සොයාගත නොහැකිව සියලුම කාමර වලට තට්ටු කළෙමි.

"ඔබ එන්න ඇතුලට දොර ඇරලා තියෙන්නේ......." මහුගේ කාමරය අසිනේම පිහිටා ඇත. දොර ඇරගෙන ඇතුලට ගියෙමි.

"මොකද කරන්නේ.......? ඇයි පරක්කු.......?" ලෝචනගේ කාමරය පිළිවෙලය.

"මම ඇග සේදුවා......."

"මෙච්චර වෙලා.......?"

"ඔව්, ඔයාගේ ට්‍රීට්මන්ට් වලින් හොඳටම හොඳයි වගේ ලෙඩේ..... ඒ නිසා විකක් වෙලා හේදුවා......" මහු සිටියේ ත්‍රීක්වාටර් වර්ගයේ කොට කලිසමක් පමණක් ඇඳගෙනය. මම මොහොතක් ඒ රුව දෙස බලා සිටියෙමි.

"මොනවද බලන්නේ.......? හොර කෙල්ල......."

"ලස්සන බැලුවා.......... මහත්තයෝ......."

"අදද මාව හරියටම දැක්කේ.......?"

"මහොම ඉන්නකොටත් ලස්සනයි....." මා කීවේ ආදරයෙනි. මහු මා ලඟට පැමිණ උරහිස් දෙකට උඩින් මහුගේ දෑත් යවා මගේ මුහුණට එබුනේය.

"ආපහු හෙමිහිට්ස්සාව බේ කරන්නද මගේ ලඟට ආවේ.....?" මම ඇසුවෙමි.

"සොරි.... මං පැත්තකට වෙලා ඉන්නම්....." ලෝචන මගෙන් ඉවත්ව ඇඳේ පැත්තකින් වාඩි වූයේ කතා බහකින් තොරවය. මට දුක සිතිනි. මහුගේ සිත විකෙළවටවත් රිදවීම වැරදිය.

"තරහා වුනාද.......? විහිළුවක්නේ කළේ දරුවෝ......"

"පැත්තකට වෙලා ඉන්න......" මහු කීවේ මවාගත් තරහකිනි. මට තවත් දුක සිතිනි. මම ලෝචනගේ බෙල්ල බදාගත්තේ අනවසරයෙන්මය. මහුට කොහේ හෝ යාර්කර ගත යුතුය.

"සොරි...... මගෙ දෙයියො....... මං විහිළුවක් කළේ..... ඔයා මගේ පණනෙ...... මොනා බේ වුණාම මොකෝ..... අපි දෙන්නා එක්කෙනෙක්නෙ......." උඩු අතට වැතිරී සිටින ලෝචනගේ මුහුණ සිපගත්තේ ආදරයෙනි. මේ හොර සොල්ලාව යාළු කර ගැනීම සිතන තරම් ලේසි පහසු නැත. ඒ විසල් පපුවට මුහුණ තබාගෙන හුස්ම ගත්තෙමි. ජීවත් වෙන බව දැනෙන්නේ එතකොටය.

"මගේ මළව විකක් අහගන්නකෝ......" මහු කීවේ තරහා අමතක කරය. ලෝචන අසලින්ම වැතිරී මහුගේ කළලත්, බදවත් හිටිනොලෙහ් දමා තදින් පිරිමැද්දෙමි.

"[illegible]සතියයි...... ඔයා නිසා මං දැන් ජීවත්වෙනවා කියලා දැනෙනවා...... [illegible]වෙලා හරි අපිව දෙවියෝ මුණගැස්සුවනේ...... [illegible]......"

"මගේ හොඳම යාළුවා සිව්වෙත් ඒ කතාවමයි......" මා කීවේ ආඩම්බරයෙනි.

"කවුද අජ්ජේ ඒ.....?"

"උදරි...... අපි යාළුවෝ නෙවී එක බඩෙන් ආපු සහෝදරියෝ වගේ......"

"ඇත්තට...... බලන්නත් ආසයි......"

"එයත් කිව්වේ ඔය කතාවමයි...... දවසක මුණ ගස්සන්නම්කො......"

"ඒක නෙවී බබා...... අද දවල්ට කන්නේ කොහොමද......? කොහෙට හරි යමුද......?"

"ඔයා ආස පිටින් කන්නද......?"

"පිටින් කාලම දැන් පුරුදු වෙලා......" ලෝචන දිගු සුසුමක්

SIHINA

හෙළුවේය.

"මමත් ආසයි ගෙදර හදන සම්බෝලයි බතුයි හරි කන්න. ඒත් මට කවුද එහෙම ආදරෙන් කෑම ටිකක් හදලා දෙන්නෙ......? ඔහු කියද්දී බිඳුණේ මටය.

"අපි අද ගෙදර උයලා කමු......" මා කීවේ ඔහුගේ කරවටා අතක් දමමිනි. ලෝචන කුඩා දරුවෙකු මෙන් හිස වනා සිනාසුණේ අහිංසකවය.

"මොනවද උයලා කන්න...... මේ බඩටට......"

"ඔයා හදලා දෙන ඕන දෙයක්...... ආදරේ කෙනෙක්ගේ අතින් හදලා දෙන ඕන දෙයක් රහයිලු...... ඉස්සර අපේ අම්මා ඇල්වතුර එකක් දුන්නත් මට රසයි......"

"යමු පහලට...... අර කෙල්ල බලාගෙන ඇති......"

"යමු......" පහත මාලයට බසින්නට පුරම ලෝචන යළිත් මා තුරුළු කර සිඹ ගත්තේ ලොබකමිනි. අපේ පුංචි ආදරේ අතු රිකිලි ද වැඩෙමින් උන්න. ඉදිරියේ දිනෙක මල්වල ගැනෙනු ඇති සුන්දර හීන පෙළක්ම හදවතේ ඉපදී ඇත. අපි දැන් පටලාගෙන කරත්තු පෙල බසිද්දී ලතා පහත මාලයට වී බලා සිටියාය.

"අනේ ලතෝ...... කම්මැලිද.....?"

"නෑ බේබී......"

"එහෙනම් අපි උයමුද කෙල්ලේ.......?"

"හා බේබී......" ලතා ප්‍රීතියෙන් කීවාය. මමත් ලතාත් උයන්න පියපදු ලෝචන පුටුවකට බරවී අප අසලට වී නොයෙකුත් දේ කියමින් උන්නේය. ඔහුගේ ජීවිතය නම් වියළී ගිය කතරට සිරිපොද වැටෙන්නේ දැන් බව ඔහුට දැනෙමින් තිබුණි. වෙනදටත් වඩා අද කියවන්නේ ඒ නිසාය. ජීවිතය පිරී ඉතිරී ඇත්තේ ඇය නිසාය. කියමින් උන් ලෝචනට ඉඳුරු දමූ තේ සහ බිස්කට් දෙකකුනක් දුන්නෙමි.

"උණු තිත්තද මන්ද කියනයි........." ඔහු කීවේ අහිංසකවය.

"ඕක බලා පිපිඤ්ඤා වල කිරි ඇරනැද්ද......?"

"අනේ පුරවන් දෙන්න........" ඔහු කීවේ ආසාවෙනි. මා ආයා කළේද ඔහු තුල ඇති එවැනි ගතිගුණ වලටය. ගැහැණියකගේ අහිංසක ඉල්ලීමකට කන්දෙන පිරිමියෙකුට ගැහැණියකගේ හදවතේ ඇතිවන්නේ අපූරු බැඳීමකි. ආදරයකි. කල්පනාවේ හෝ දෙවියන් මට දුන්නේ මා ප්‍රාර්ථනා කළ පිරිමියාවමය. ලෝචන දෙස බලා උන්නේ ආදරය ඉතිරෙද්දීය. වැඩ අතරතුර දැන් සෝද මිටිතොලෝන් බිඳ කිපයක් ඔහුගේ හිස් මුදුනට දමා හදින් අතගැවෙමි.

"පුටි බබෙක් ලඟ වගේ සුවදයි දන්______"

පුංචියට එළවලු මසක් සාද තෝරමාළු පෙති කීපයක් බැද්දෙමු. පිපිඤ්ඤා සලාදයක් සාද බටර් බෝංචි කරියක් හැදුවෙමි. චම්බටු තෙලෙන් බැදගෙන තිරෙන් උයා ගත්විට ගෑවෙන හැටෙන කෑකත් [illegible] රසය. මීටත් වඩා ව්‍යංජන හදන්නට කැත් කරද්දී [illegible] කීවේ ඔහුමය.

"[illegible] ටිකට එකතුත් දමුද......?"

"එහෙනම් මේ ටික ඇනලා දෙන්න______" කුඩා ගස්ලබු ඝණිය වරකා ගස්ලබු වර්ගයේ එකකි. අඹ ගෙඩි දෙකකුත්, කුඩා අන්නාසි ගෙඩියක්, ඇපල්, දොඩම් කීපයකුත් ඔහු ලෙලි ඉවත් කරද්දී කැබලි කපා සැලඩ් එක සැදුවෙමි. වරින් වර ලතා අපදෙස බලා මිනාමාල සිනාවක් පෑවාය. ඇය දීසිවලට මාළු පිනි බෙද මේසයට තැබුවාය.

"ලතා...... අර වත්තේ වැඩකරන අංකල්ව එන්න එන්න______ බඩගිනිත් ඇති......" ලතා හියපදු පිඟානකට මාළු පිනි පොදින් දමා බත් එකක් බෙදුවෙමි. බත් පිඟානත්, වතුර වීදුරුවත් වයසක මහල්ලාගේ අතටම දුනිමි.

"අනේ පුංචි නෝනෙ...... තනියම කෑමත් ඉව්වද......? මට කතා කරානම් උදව්වට එනවනෙ හාමිනේ........"

"ලතා හිටියනේ අංකල් උදව්වට...... කමක් නෑ..... මහන්සිත් ඇතිනෙ..... බත් ටික කන්නකෝ......"

"හොඳමයි..... සුදු නෝනා......" තැන තැන දත් කීපයක් හිඩු ඔහුගේ මුව සිනහවෙද්දී අපූරුය. ඔහු මට නම් කීයත් නම් කිව්වදයි එපා නැත. ඒ ආදරයටය.

"අපිත් යමු කන්න........" මම ලෝචනාව අතින් අල්ලාගෙන කෑම මේසය වෙත ගියෙමි. බත් සහ ව්‍යංජන මොනවද දන්නේද මාය.

"කන්න.... බඩකට පිරෙන්න දත් නැත්තං..... ඕනා." මා කියද්දී ලෝචනාගේ දෑස් බොඳවී ගියේය.

"මං කවන්නද....?"

"එපා රත්තරං..... උයලම මහන්සි ඇති. ඔයත් කන්න....."

"ලසෝ..... ඔයත් එන්න මෙහෙන් කමු......" මම ලසා සෙව්වෙමි.

"අනේ මෙයි..... මං කොහොමද ඒක කරන්නේ.......? මං කුස්සියෙන් කන්නම්......"

"තමත් නෑ. බඩපිරෙන්න කන්න........" මා කෑම බෙදා දෙන්නෙමි ඉන්පසුවය. ලෝචනාට පළමු බත්කට කවට ගනිද්දී අම්මාව සිහිවිය. අම්මා මියගිය පසු ඇගේ අතින් හැදෙනවා සමාන කෑමක් කෑවේ අදය. ඒ නිසා පසුව පිච්චිණි. ඔහුට හිර විය. සහනාව [illegible] ඔහුට දුන්නාය. ලෝචනාට සහනා ගැන දනුනේ අප්මිණි [illegible]. ඇය සේවකයින්ට දක්වන්නේ අසීමිත කරුණාවකි. මෙවන් උතුම් දියණියක් හැදූ දෙමව්පියන් කොතරම් වාසනාවන්තද.....? ඇය ලබන පුරුෂයාද එසේම වාසනාවන්ත විය යුතුය. තමාගේ ජීවිතයේ සැප සම්පත් තිබුණද තමා ඇතුලතින් දැවී අළුවී යන වාර අනන්තය. සහනා වැනි දෙව්දුවක් හිමිකර ගැනීමට තමාට පින් ඇත්දැයි ඔහු සිතුවේ දැවෙනා හදවතිනි.

"කෑම රසයිද.......?" සහනාගේ හඬින් ඔහු තිගැස්සුනේය.

"ම්...... නියමයි..... කොහොමද මෙච්චර රසට උයන්න දන්නේ.."

"අන්දුනේ..... ඒකනෙම් තව බෙදාගන්නකෝ........" මම ඔහුට

බත් හැඳි කීපයකුත් බැදපු මාළු පෙත්තකුත් බෙදුවෙමි.

"ඔබා.... ඔය ඇති. ඩෙසට් වලටත් ඉඩ තියාගන්නෝන......" දහවල් කෑමෙන් පසු ලසා හදන සෝද පුඩිමය. ලෝචනාට තවත් කොතෙක් වේලාක් මෙහෙන්නට දන්නෙහි. විටෙක මට මේ සියල්ල සිහිනයක්දෝ සිතේ. නොසිතූ නොපැතූ මොහොතක තන්හාදනාත ප්‍රදේශයකදී හමුවූ ආගන්තුකයා අද මගේ ජීවිතයම වී ඇත. ඔහුගේ නිවසටම පැමිණ කෑම උයාපිහා දී මොහොතක් හෝ සිටීමට හැකිවේයැයි නොසිතුවෙමි. හොර රහසේ ප්‍රේමකරන පුවලකට මෙවන් සුවිශේෂී අවස්ථාවක් උදාවන්නේ කලාතුරකිනි. ලෝචනාගේ පියාත්, කුඩම්මාත් මේ මොහොතේ පැමිණියා නම් කුමකින් කුමක් සිදුවේදැයි සිතුණි. මේ අසරණයාට නෑයෙකුට, හිතවතෙකුට කාටත් කියා ඇත්තේ මා පමණකි. එසේ සිටියදීත් ඔහු තනිකර කොළඹ යෑමට සිත එතරම් නොවේ සියදහස්වර අදිමදි කරයි.

"එපා..... ඉතුරු කරිස් ව්‍යංජනත් එපා..... රෑට කන්න ෆ්‍රිජ් එකේ දාලා තියන්න." ඔහු කියනු මට ඇසිණ. මෙවැනි කතා වලට [illegible] ගියේ නිරායාසයෙනි.

"හවස් වෙගෙන එනවා...... අපිටත් දැන් යන්න වෙලාව......" මා කීවේ අත් ඔරලෝසුව බලාය. අපි දෙදෙනාම දිගු සුසුමක් හෙළුවේ එකවරමය. අපි අපිව වැළඳගත්තෙමු. මොහොතකටවත් වෙන්වීමක් සිතන්නටත් බැරිය.

"ඔබා...... කවදද අපි අපේ වෙන්නේ........" අපේ දෙතොල් පැටලීන.

"ඉක්...ම...න...ටම..." මා කීවේ ස්ථිර හඬිනි.

"එතකන් පිච්චි පිච්චි ඉන්න වෙන්නේ......"

"ඇයි රත්තරන් දුක් වෙන්නෙ...... අපි අපිට ඉන්නවනෙ...."

"අපේ ආදරේ රත්තරන් ආදරයක්. නැත්නම් අපිව මේ විදිහට මුණගැහෙයිද.......?" මම ලෝචනාගේ පපුවේ මුහුණ හොවා ගත්තෙමි. ඒකවරණය, සෙනෙහස ඒ උණුසුමේ ගැබව තිබුණි. ඒ පපුවෙන් එන ආදරණීය රත්නය මගේ ජීවිතය ජීවත් කළේය.

SHINA

"මම ඇරලවන්නද......?" ඔහු ඇසුවේ හිස සිටිමදින ගමන්ය.

"අමාරුනම් එපා රත්තරන්......."

"මොන අමාරුවක්ද....... ඒකනෙවි යන්න කලින් තේ පාරකුත් දලා යමුද.....?" මට සිනා නැගුණි.

"ඒක තමයි..... ඔය හැටි මහත් වෙන්නෙ...... ලෑස්ති වෙලා එන්න මං තේ හදන්නම්..." ඔහු උඩුමහල නැග ගියේ අඩියට දෙකටය. කුස්සියට ගොස් තේ පිළියෙල කල මම ලතාටත්, මහළු සේවකයාටත් තේ දෙකක් රැගෙන මිදුලට ගියෙමි.

"අංකල් තේ එකක් බොමු........"

"මුදු සන්තෝ පුංචි නෝනා..... ඒ පාර තේත් හදලා......"

"ආ..... ලතා බොන්න......"

"අද බේබි හුඟක් මහන්සි වුණා......."

"ලෝචන මහත්තයා වෙනුවෙන් මට මොනවද කරන්න බැරි ලතෝ.... ඒ මගේ පණනෙ........"

"ඒක නෙවී කෙල්ලේ...... හවස් වෙගෙන ආවා..... අපිත් යමුද.....?"

"ඔව්..... දැනුනේවත් නෑ......."

"පුංචි නෝනා ආයේ එන්නේ කවදද.....?" මහළු සේවකයා ඇසුවේ ආශාවෙනි. මම හිස් අහස දෙස බැලුවෙමි.

"ලැබුන විටකදී එන්නම්..... වරම් නි....ඔබොත් ස...ද...හ..ටම එන්නම්..."

"නැ..ව..ති..න්නම් එන්නේ කවදද......?" ඔහු යළිත් ඇසුවේය. මම යම්තමට සිනාසුනෙමි. ඔහු බොහෝ දුර සිතලාය.

"ඉක්මණටම........" මා කීවේ ලතා දෙස බලාය.

"පුංචි නෝනව අපේ පුංචි මහත්තයාට දෙන්න ඇත්තේ දෙවියො වෙන්නැති..... අම්මව වෙන් කරාට ඒ ගතිගුණම තියෙන

නෝනෙක් දුන්නනෙ......" ඔහු උඩබලාගෙන වැන්දේය.

"අංකල් පුංචි මහත්තයාව ආදරෙන් බලාගන්න....." මා කළේ ඉල්ලීමකි.

"මං ඇස්දෙක වගේ බලාගන්නවා නෝනෙ........" මට සැනසීමක් දැනුණි.

"පුංචි මහත්තයාගේ අම්මා ඉන්න දවස්වල මේ ගෙදර සුරපුරක් වගේ අපේ නෝනෙ...... දැන්නම් එකම අසායක්....."

"මෙහේ.... ඒ තරම්ම කරදරද අංකල්....."

"නැතුව..... උදේට ඇවිත් හවසට යන ගෑනු කෙනෙක් වැඩට එනවා. ඒකී තමයි උයලා පිහලා රෙදි හෝදලා අහිකුත් වැඩකරන්නෙ.. මුත්දා මොලෝ දෙයක් කරන්නෑ...... මහත්තුරු කෑවද බීවද, අසනීපෙද්ද සියලුවත් බලන්නෑ.... නපුරුකම ඉහවහා ගිහිල්ලා...... [illegible]..... අපිට බනින හැටි.... අම්මා නැති දරුවට මුත්දා නිසා [illegible] වුනා.... ලොකු මහත්තයාටත් නෝනාගේ දකාව [illegible]නෙ.... ඒකනේ මේවගේ හිරවෙලා පැටලුනේ......" ඔහු දිගු සුසුමක් හෙලා තේ ටික බීවේ උගුරටය. මමත් ලතාත් ඇවිදී ගියෙමු.

"මෙහිට ඉක්මණට තීරණයක් ගන්න වෙයි වගේ......" ලතා කීවේ ඉවක බලාගෙනය. මා වැටුනේ ගැඹුරු කල්පනාවකටය. සියළු දේට වෙලාවක් ඇත. එහෙත් මේ කාලයට ඉවදී බලා සිටිය හැකි වෙලාවක්ද නොවේ. ලෝචන තේ කෝප්පය බොමින්ම මිදුලට ආවේය. හොඳින් කනට දමා යහමින් සිරි එකතු කොට සැදූ තේ එක රසවත්ය. තේ වීදුරුව සාද පීරිසියෙන් වසා මේසය මත තබා ඇසී අඩුරු දුටු ලෝචනට ඇය ගැන දැනුනේ බලවත් ආදරයකි.

"සිරිදස උන්නැහේ..... ඔය මහන්සිවුණා ඇති. දවසෙම වත්තේ වැඩ කරානෙ.... දැන් ටිකක් විවේක ගන්න..... මං නෝනව ඇරලලා එන්නම්..... ගෙට වෙලා නිදාගන්න......"

"හොදමයි පුංචි මහත්තයා......"

SIHINA

"ඒට මුකුත් උයන්න කරදර වෙන්නෙපා. දවල් කෑම ට්‍රිප් එකේ ඇති. මං ආවම රත් කරන්න බැරියැ...... ආපහු ඉතිං අපිට මේ වගේ කෑමක් කවද ලැබෙයිද....? ඔහු කීවේ මා දෙස බලාය.

"ලඟපාතක ඉන්නවනම් හැමදාම හරි බත්එකක් ගෙනත් දෙනවා......" මා කීවේ යටපත් කරගත් දුකකිනි.

"අපි යමු......" ඔහු කියද්දී මා බැලුවේ මහළු සේවකයාගේ දෙසය. ඒ මුහුණේ විඩාබර බව මැදින් දුක වේදනාවද පිරී තිබුණි.

"අපි ගිහින් එන්නම් අංකල්......"

"හොඳමයි හාමිනේ. බුදුසරණයි දෙවි පිහිටයි...... මගේ ආයුෂත් ලැබේවා......" ඔහු කීවේ හදවතින්මය.

ලෝචන වාහනය පැදවූයේ මිනාවටත් වඩා සෙමින්ය. උදේ තිබුණ මුහුණ දැන් නැත.

"ඇයි කල්පනා කරන්නෙ.........?"

"දුකයි...... තව ටිකකින් ඔබා ඔහින නිසා........"

"එහෙනම් මං ලතාව යවලා මෙහෙම නවතින්නද......?" මා ඇසුවේ විහිළුවටය.

"අපෝ එපා..... එතකොට අම්මගෙයි තාත්තගෙයි එකම දුව පැනලා ගියා කියයි කොල්ලෙක් එක්ක......"

"ඉතිං......"

"මං එහෙම ආස නෑ....... මට ඕන ඔයාව ලස්සන මනමාලියෙක් කරලා, මාලේ බැඳලා, මුද්ද දාලා සුරංගනාවියක් වගේ පෙරහැරකින් කැන්දන් එන්න." ඔහු ආශාවෙන් කියද්දී ඒ රූප පෙළ හදවතින් මවා ගත්තෙමි. හදවතට දැනුණේ සොඳුරු ලෝභ කමකි. ඒ දිනය ගැන සිහිනයක් නොව සුන්දර පොරොන්දුවක් ඔහු දුන්නේය. ලතා තනිවම සිනාසෙමින් මොනවදෝ රසකර සිතනු පෙනිණ.

"බබෝ..... බන්න ඔය පැත්තෙ ඉස්සරහින් තියෙන්නෙත් අපේ

ටී ෆැක්ටරියක්.... වාහනය නතර විය. විශාල තේ ෆැක්ටරිය පුරා ඝෝෂාව විය. යන්ත්‍රවල හඬක් ඇසිණ.

"ඇතුලට යමුද.......?"

"අම්මෝ නෑ........" මා කීවේ බියෙනි.

"ඇයි ළමයෝ ඔය වෙලා..... එතන ඔයා අඳුරන කවුරුත් නෑ..... යමු ලතාත්."

"යමු මිස්...... ලතා බත්තොටම කලින් වාහනයෙන් බැසගත්තාය. අවිවාදයෙන්ම මමත් ඔවුන් සමඟ එක්වීමි.

"මෙහිටත් පිස්සු......" මම සිතුවෙමි. ලෝචන ඉදිරියෙන්ම ගමන් ගත්තේය. ලතාත් මමත් පිටුපසින් ගියෙමු. සේවකයින් වැඩි ප්‍රමාණයක් සිටි අතර සේවිකාවන් සිටියේ අඩුවෙනි. විශාල යන්ත්‍ර සූත්‍ර [illegible] ශබ්දය සහිත මෙවලම් වලින් තේ දළු මිලු වන [illegible] හැටිත් මා බලා උන්නේ ආශාවෙනි. මේ සියල්ල ලෝචන [illegible]. අපි දන්නේ තේ කුඩු පැකට්ටුව කඩා තේ හැදීම පමණි. නමුත් කර්මාන්තශාලාවක් තුලදී කොපමණ ක්‍රියාදාමයක් සිදුවන්නේද......?

"සහනා...... මොනවද හිතන්නෙ......!" ලෝචන ලඟටම වී ඇසුවේය.

"හරි පුදුමයි. අදමනේ දන්නෙ........"

"අපේ පුංචි ව්‍යාපාර වලින් එකක් තමයි මේ......" ඔහු කීවේ අහිංසකවය.

"හොඳ පුංචි...... මටනම් පේන්නේ මහා පරිමාණ ව්‍යාපාරයක් වගේ කියලා......"

"අපි එක්ස්පෝට් කරන එක තමා කරන්නෙ......"

"හොඳ ඒවා රට යවලා රොඩු ටික අපේ අයට නේ......" මා කීවේ විහිළුවටය.

"අනේ බබා.... අපිත් අනිත් අය වගේ කියලද හිතන්නෙ......

SIHINA

"මේ ෆැක්ට්‍රියේ තේ එක්ස්පෝට් කරාට අනික් ෆැක්ට්‍රි වල තේ ලංකාවේ මාකට් එකට තමයි එන්නෙ. ඊකනෙවී යමු ඔෆිස් එකට....." ඔහු මගේ අතින් ඇල්ලුවේය. මා වටපිට බැලුවේ කවුරුන් හෝ දකීවිදෝයි සිතාය. එක්කෙනෙක් නොව බොහෝ පිරිසක් එය දුටුවහ. ඔහු මගේ අත අල්ලාගෙනම උඩුමහලේ ඇති විශාල කාර්යාලයට ගියේය. පුටුවල උන් සියල්ලෝම ඔහු දක අසුන් වලින් නැගිට්ටෝය.

"ගුඩ් ඊවිනින්ග් සර්......" සියළු දෙනා කීහ.

"ගුඩ් ඊවිනින්ග් ...."

"ඉඳගන්න ඔබා....." ඔහුගේ මේසයේ ඔහු ඉඳගන්නේ ඉදිරිපස අසුන මට පෙන්වමිනි. මට ලැජ්ජා සිතුනේ ඔහු 'ඔබා' කියූ නිසයි. සියල්ලන්ටම එය ඇසුණි. මම වටපිට බැලුවේ අපහසුවෙනි. සියල්ලෝම අතර කසුකුසුව මා ගැනය. සාරි ඇඳගත් තරුණියන් කීපදෙනෙකුත් තරුණ සහ මැදිවියේ පිරිමි දහයක්ද කාර්යාලයේ විය. ඔවුන්ට ප්‍රහේලිකාවක් වී ඇත්තේ මාවය. ලෝචනා ලිපිගොනු පරීක්ෂා කරමින් සිටියේය. මා සිටියේ අපහසුවෙනි.

"අද දවසටම දන් තමයි මේ ඔෆිස් ආවේ....... ටිකක් ලේට් කරා......" ඔහු කීවේ මා දෙසට හැරෙමිනි.

"ඔබා දන්නවද වෙනිමයි ටී ෂර්ට් එකයි දාගෙන ඔෆිස් ආපු පළවෙනි දවස මේ......"

"ඇත්තට.........." මා කීවේ ආදරයෙනි. සේවක පිරිස ලගට ගොස් පුවදුන් විමසන ඔහු වටා එක්රොක්වී සිටින සේවකයින් ඔහුගේ සුළුපග හිතමිතුරන් පරිද්ය. මා ප්‍රාර්ථනා කළ හීන කුමාරයා රජෙක් බඳු අයෙකුය. ලෝචනාට දන් පෙනෙන්නේද රජෙක් ලෙසය.

"සර් සනියම ෂේක් කාලා නේද......?" තරුණියෙකු ඔහුගෙන් ඇසුවේය. ලෝචනා දෙනෙත් කරකවා මා දෙස බැලුවේය. ඒ මුහුණ පුරා ආදරණීය සතුටක් ඇඳී තිබිණ. මම බිම බලා ගත්තේ ලැජ්ජාවටය.

"නෑ.... කොල්ලෝ...... ඒවට තව කල් තියෙනවා.... උඹලට තොඳී කේක් කනවද මං" ඔහු කියද්දී සියළු සේවකයෝ අසා සිටියේ සතුටිනි.

SIHINA

"අපේ සුභ පැතුම් සර්......"

"තැන්ක්ස්......"

"මැඩම් මේ ඇන්නෙමද.....?" මැදිවියේ අයෙකු ඇසුවේ මාගෙන්ය. උත්තර දුන්නේ ලෝචනය.

"නෑ කොලම්......"

"බිස්නස් ෆීල්ඩ් එකේ වෙන්නැති........"

"මොනා බිස්නස්ද...... තාම ඒ ලෙවල් කලා විතරයි.... මට නම් පුංචි කෙල්ලෙක් තාම....." ලෝචනා කීවේ සිනාසෙමිනි.

"නුවරඑළියේ කෙල්ලෙක්ටත් වඩා ලස්සනයිනේ සර්ගේ ගර්ල්ෆ්‍රෙන්ඩ්" කුටතියක පෙමින් මුමුණනු මට ඇසිණ. තවත් මොනා මොනාවදෝ [illegible] කසුකුසු ගැන. මද වේලාවකින් අපි එන්නට පිටත් වීමු. [illegible] පුටුවලින් නැගිට්ටෝය. මම යන්නට ගොස් [illegible] වේලා වචනයකූ ඔවුන් සමග දෙඩමින් [illegible] මට දුකක්ද දනුණි.

"ගිහින් එ...න්...නම්......" මා කියද්දී ඔවුන් සතුටින් හිස වැනුවෝය. අපි කර්මාන්තශාලාවෙන් පිටවූයේ පැය බාගයකට පසුවය.

"මොකද කෙල්ලේ කතා පෙට්ටිය වැහිලා......" මා ඇසුවේ ලතාගෙනි.

"අපි දළු කඩලා දෙන ෆැක්ටරිය වගේ දෙගුණයක් ලොකුයි මහත්තයගේ ෆැක්ටරිය........"

"ඊකද මේ බයවෙලා........" මා ඇසුවේ සිනාසෙමිනි.

"ෆැක්ටරියේ කට්ටිය ගල්ගැහිලා අපේ බේබිව දකලා.... නේද මහත්තයා...."

"ඊකනම් මටත් තේරුණා......" ලෝචනා කීවේ සතුටිනි.

"දන් ඉතිං කතාව ඔයා ගැන වෙන්නැති......"

බොහෝ කාලයකට පසු පපුව පිරී ඇත්තේ හදවත පුරා ගලන සතුටිනි. මේ අළුත් ජීවිතය තමාට දුන්නේ ඒ මිහිරාවියයි. ඇය නමුනොවුනි නම් අද තමාගේ ජීවිතය පාළු සොහොන් පිටියක් වී ඇත. අපමණ සැනසීමක් දැනෙන්නේ ඒ ආදරය හිමිවූ නිසාය.

"බබා......... ඔයාට ඉක්මණට යන්න ඕනද.......?"

"ඇයි නව ෆැක්ට්‍රියක් බලන්න යනවද......?" මා ඇසුවේ සිනාසෙමිනි.

"නෑ නෑ....... වෙන දේකට අහන්නෙ..... මෝඩියේ......"

"නව පැයකින් ගියාම ඇති....... " මා කීවේ අත් ඔරලෝසුව දෙස බලාය. නුවරඑළිය නගර මධ්‍යයේ වාහනය නතර විය. අපි තිදෙනාම වාහනයෙන් බැස ගත්තෙමු. විශාල නිමි ඇඳුම් විලාසිතාගාරයකට ඔහු අප කැඳවාගෙන ගියහ.

"බබා...... ඔයාට ආස ඇඳුම් ටිකක් ගමු........" ඔහු කියද්දී මට පුදුම සිතුනි.

"ඒකටමද මේ ආවේ.......?" මා ඇසුවේ පුදුමයෙනි.

"ඔව්........"

"ලෝ...ච...න.... ඇයි රත්තරං..... බොරුවට සල්ලි නාස්ති කරන්නේ.......?"

"ඔයාට ඇඳුම් ගන්න එක සල්ලි නාස්ති කිරිල්ලක්ද......? අනික ඔයා වෙනුවෙන් මට මෙහෙම දෙයක්වත් කරන්න බැරිද.......?" මම ලකා දෙස බැලුවෙමි.

"පව් බේබි...... " ඇය කීවේ රහසින්ය.

"බබා දන්නවද........? මං තාත්තගෙන් සැරින් සැරේට සල්ලි ඉල්ලලා කරදර කරන්නෑ වෙන පුතාලා වගේ...... මම මහන්සි වෙන තරමට තාත්තම පඩියක් දෙනවා......."

"කීයක් දෙනවද.........?" මා ඇසුවේ කතාව එබී සිනාසෙමින්ය.

"තිස්පහක් දෙනවා......."

"රුපියල් තිස්පහක්ද........?" මා ඇසුවේ සිනාසෙමින්ය.

"නෑ මෝඩියේ........" ඔහු මට ටොක්කක් ඇන්නේය.

"විහිළු නොවී...... සල්ලි ඔක්කොම වියදම් කරගන්නවද ඉතිං......?" මම ඇසුවෙමි.

"මම ඉතිං මොනාවට වියදම් කරන්නද.......? සමහරදාට පාළුව මකාගන්න රෙස්ටොරන්ට් එකෙකට ගිහින් බියර් එකක් බොනවා... වාහනේට තෙල් ගහනවා...... එච්චර තමයි.... ඉතුරුවා බැංක් එකවුන්ට් එකට දානවා."

"හොඳයි....... මං බලාපොරොත්තු වුනෙත් ඒකයි......" මා කීවේ [illegible]. ලෝචනගේ පවුලට එකතු වී ඇති පිරිස්සර බැනැඹිය [illegible] අනාගතය කුමන ආකාරයෙන් විසඳේ දැයි සිසිය [illegible] ගැන දැනුනේ බියකි. විශාල විලාසිතාගාරයේ නානා [illegible] ඇඳුම් විය.

"බබා මොනාවද ගන්නෙ........?"

"ඔයා ආස මොනාවටද.........?" මම ඇසුවෙමි.

"ඕනම ඇඳුමක් ඔයාට ලස්සනයි..... මොනා ඇන්දත් හැඩයි." අපි දෙදෙනාම එකතු වී ඇඳුම් තේරුවෙමු. ලෝචන ඇඳුම් අතර සුදු පැහැති සල්වාර් ඇඳුමක් විය. ඒ ඇඳුමට මගේ සිත ගියේ නිරායාසයෙනි. කළු පැහැති බෙල් වර්ගයේ පොකට් කලිසමක්ද ඔහු තේරුවේය. ටේප් පටියක් ගෙන ඉන මැන්නේද ඔහුය.

"ඉරිසියා හිතුනාද සේල්ස් බෝයි කෙනෙක් ඉණ මනිනවට....?" මා ඇසුවේ රහසිනි.

"ඔව්.........." ඔහු පැහැදිලිවම කීවේය.

"හජ්ජේ කෙල්ලෙ..... අවුරුදු විස්සට ඉණ තිස්දෙකයි....."

"ඉතිං......."

"දැන් ඉස්කෝලේ යන්නෙ නැතුව ගෙදර ඉන්නකොට තවත් මහත් වෙයි......."

"ඉතිං මොකද........?" මා බැලුවේ ලතා දෙසය. ඈය තනියම සිනාසුනාය.

"ඔබා සාරි අඳින්නෙ නැද්ද........?"

"ඉස්කෝලේ යද්දී නම් ටී ටී ප්‍රෝග්‍රෑම් එකකට ඇන්ද.... වෙසක් භක්ති ගීත වලට ඇන්ද...... එච්චර තමා....."

"වෙඩින්ස් වලට මොනවද අඳින්නේ......? මගෙ කෙල්ල...."

"සල්වාර් තමයි...... ප්‍රියතම ඇඳුමත් ඒකමයි....." මා කීවේ සිනාසෙමිනි.

"එහෙනම් තව සල්වාර් ටිකක් ගමුද.......?"

"අනේ පිස්සෝ...... මේ ඇති......." මා කීවේ ඔහු ගැන ඇතිවූ ආදරයෙනි. ඒ ඇඳුම් කට්ටල දෙකක් සහ තවත් සායහැට්ට කීපයක්ද ඔහු තෝරුවේය.

"මේ සේරම ම...ට...ද?" ඇඳුම් කන්ද දෙස බලා ඇසුවෙමි.

"නැතුව...... මට තව කෙල්ලෝ ඉන්නවද......?"

"අපි දන්නැති වුණාට ඉන්නවද දන්නෑ.......?" අපි දෙදෙනාම සිනාසුනේ එකම විටය. ඔහු මගේ කනක් මිරිකුවේ බොරුවට පාරක් ගසාය.

"ඇත්තටම ඔබා ඔයාට බෝයි ෆ්‍රෙන්ඩ් කෙනෙක් හිටියෙම නැද්ද......?"

"නෑ.... ෆස්ට් ඇන්ඩ් ලාස්ට් ඔන්ලි වන්....." මා කියද්දී ලෝචන සතුටින් සිනාසුනේය.

"එතකොට ඔයාට.......? හිටියෙම නැද්ද......? ඇත්තම ඇත්ත කියන්න....."

"දැන් අවුරුදු හතරකට උඩදි කෙල්ලෙක් මං ගැන උනන්දු වුණා...... මමත් බැලුවා. හිනාවුනා.... ඒක එතනම ඉවරයි.... මං බලාගෙන හිටියා. කවුරුන් හරි එන විත්තිය මං දැනං හිටියා. ඔයා ආවා." ලෝචන කීවේ හැඟීම්බරවය. මා අසා සිටියේ ආසාවෙනි.

"බබෝ...... තව දෙයක් අමතක වුණා...... අර අහිංසක කෙල්ල උඩේ ඉඳන් වෙලි වෙලි ඉන්නවා. මොනාහරි අරන් දෙන්න....... මං ටිකක් එළියට ගිහින් එන්නම්......."

"ඔව් මටත් ඒක අමතක වුණා......" ලෝචන ගියපසු මම ලතාට ඇඳුමක් සෙව්වෙමි.

"ලතෝ ආස දෙයක් තෝරගන්න......."

"අනේ බබා...... මට මව තේරෙන්නෑ..... රෙදි කෑල්ලක් අරන් ... කාවේ ඇඟට කියලා මහගන්නවා මිසක්.... මහපු ඇඳුම් ... ජීවිතේට......"

"ඒකට මොකක් නෑ අද ගමුකෝ....." ලා පාට දිග සායකට ... අත්දිගු සුදු හැට්ටයක් ලතාට තෝරා දුන්නේ මාය.

"හොඳයිද......?"

"හො....ඳ....යි....." ඒ දෑස්වල තුනී කඳුළු පටලයක් තිබුණි.

"ජීවිතේටම මේ වගේ ඇඳුමක් ලැබුණමයි......" ඈය කීවේ හදවතින්මය.

"කෙල්ලේ උඩට යට ඇඳුම් තියෙනවද.......?"

"දෙක තුනක් තියෙනවා....... හුඟක් පරණයි......" ලතා කීවේ අහිංසකවය. ලතාට යටඇඳුම් කීපයක්ම තෝරා දුන්නේද මාය. ලෝචන පැමිණියේ එවිටමය.

"හරිද බබෝ..........?"

"හරි....... හැමතිස්සෙම බබෝ බබෝ........ මැදපු දවසක මින්නාවේ වගේ මතුරයි......" මා සිතුවේ ආසාවෙනි.

"එහෙනම් යමු........" ලෝචන කවුන්ටරයට ගොස් බිල ගෙවද්දී මට දුක සිතුණි. රෙදි බෑග් කීපයක්ම අතින් කරින් උස්සගෙන එන ඔහු ළඟට අපි දෙදෙනාම ගියෙමු.

"තව මොනවද ඕන......?"

"මේ හොඳටම ඇති.........." මා කීවේ හැඟීම්බරවය.

'ඔයා පව්.....' මම සිතුවෙමි. අපි වාහනයට නැග ගමන් කලේ එකිනෙකා දෙස දුකෙන් බලමිනි. අද ගෙදර ගොස් සිතන්නට බොහෝ දේ තිබේ. සිතිවිලි මැන කිරා බලා යම් තීරණයකට එළඹිය යුතුය. නැත්නම් මා කොළඹ ගිය පසු මේ අසරණයාට කාගේ රැකවරණයක්ද........? කාගේ පිළිසරණක්ද......?

"අම්ම ඉස්සරමින් දන්න........" පුංචි ගුරු පාර පෙනෙද්දීම කීවෙමි. වාහනය නතර විය. බහින්නට සිත් නොදේ, මොහොතකටවත් වෙන් වෙන්නට බැරිසේ අපේ ආත්මයන් එකිනෙකා වෙලී පවතී.

"මං ඉකිහින් එන්නම්....... ඔයාට බුදු සරණයි......." මා ඒ දෑත තදින් මිරිකා ගත්තේ උතුරා යන ආදරයෙනි. ඔහු යන්නට [illegible] දෑත තදින් අල්ලා ගෙන සාක්කුවෙන් යමක් එළියට ගත්තේය. මා [illegible] බලා සිටියේ කුතුහලයෙනි. රත්තිඳු බැහාලන කුඩා පෙට්ටියකින එළියට ගත්තේ රන් මුදුවකි. මම ඒ මුහුණේ හැඟීම් තේරුම් ගන්නට උත්සාහ කළෙමි. වමතේ වෙදගිල්ලට ඔහු ඒ මුදුව ඇඳෙව්වේ ඉමහත් භක්තියෙනි. ඕනෑම යුවතියකට පෙම්වතියක විය හැක. එහෙත් ආදරණීය පෙම්වතියක විය හැක්කේ කලාතුරකිනි. මේ එවන් පෙම්වතියකි. ලෝචන ඇය ගැන සිතුවේ මහත් ආඩම්බරයකිනි.

"මගුල් මුද්ද දම්මා කියලා හිතාගන්න......." ඔහු සිටියේ අත අත් නොහැරය.

"මේ අතට වෙන කවුරු මුදු දම්මත් දන් මගේ වෙලා ඉවරයි......" ඔහු කීවේ බිම බලාගෙනමය.

"මොනවද මේ කියන්නේ......? ඔයා හිතනවද මේ අත තව

කාට හරි දෙයි කියලා......" මා කීවේ ඒ මුහුණට එබිය.

"ලස්සනයිද මුද්ද......?" අත ඒ මේ අත පෙරලමින් ඔහු හැට බැලුවේය.

"හ්ම්.... හුගක් ලස්සනයි......." දෙනෙත් වල කුඩා කඳුළු පටලයක් පිරුණි. මෙවැනි අහිංසක ආදරවන්තයින් විරලය.

"කවදද යන්නේ......?"

"අද......"

"කොයි වෙලේද.....?" මා ඇසුවේ විශ්මයෙනි. ඔහු අද සිටියේ මා සමගය.

"ඔයාලා ඇඳුම් තෝරද්දී පුටුවකට කියලා මං එළියට ගියේ මේක ගන්න තමයි......"

"[illegible]නේ...... හරි හොරෙන් ඔයා......"

"[illegible] දන් යන්න මැණික..... පරක්කු වුණා හොඳටම....."

[illegible] ඔහුට වැන්දෙමි. ආදරය තරමට මම ඔහුට ගරු කරමි. ඒ දෙනෙත්වල කඳුළු පිරෙද්දී මගේ නළලත ඔහු සිපගත්තේ ආදරයෙනි. ලෝචනට සමුදී එන්නට ආවේ බැඳීම් තවත් තර වෙද්දීය. යම් තම් පිරිපොද වැටුණු නිසා ගුරුපාර තෙත්වී ඇත. ලතාගේත් මගේත් දෑත්වල මළු කීපයක්ම විය. අපි නිවසට යන විටත් [illegible] පෙනෙන්නට නොසිටියේය. කාමරයේ ඇඳ මතට ඇඳුම් බෑග් දමා මම අම්මාව සෙව්වෙමි. අම්මා කාමරයේ නිදිය. පැත්තට හැරී නිද සිටින අම්මා ගැන මට දුකක් දැනිණ. ඇය නිදි නිසා මා නාන කාමරයට ගොස් ඇඟ පත සෝදා ගෙන කෝපි සෑදුවෙමි. අප්පුද පෙනෙන්නට නැත. ලතා ගෙදර ගියාය. මල්ලී තවම පැමිණ නැත. චොක්ලට් රෝල් පෙති කීපයකුත් කෝපි කෝප්ප දෙකත් ට්‍රේ එකේ තබාගෙන අම්මාගේ කාමරයට යද්දී ඇය නැගිට සිටියාය.

"කොයි වෙලේද ඔයා ආවේ......"

"මං එද්දී අම්ම නිදිනෙ...... ආ කාලා බොන්න......" අම්මා කේක් කෑල්ලක්ද කෝපි කෝප්පයද ගත්තේ ඇඳට හේත්තු වෙමිනි.

SHINA

"අම්මා නිදි ගත්තේ ඇගට හරි නැද්ද......?"

"නෑ.... අම්මාරුවකට නොවී..... ඔයත් නෑ.... මල්ලිත් නෑ.... මට හරි පාළු හිතුනා."

"අම්මා පලු......" මට කියැවිණි.

"ඒකට මොකද......? ඔයාලා මෙහේ ආවේ මගේ සැනි රකින්නයෑ.... ඒකනෙවී දුව.... මට කියන්න දෙයක් අමතක වුණා...."

"ඒ මොකක්ද.....?"

"අපේ අයියලා හෙට උදේ මෙහේ එනවලු......."

"ඇත්තද...... එහෙනම් රසට ලන්ච් හදමු....."

"ඔව් කන්නත් හිටියනම් හොඳ්..... හැබැයි ඔයයි මල්ලියි හෙට නම් කොහේවත් යන්නෑ..... හරිද.....?" අම්මා කියද්දී මම හිස වැනුවෙමි. අම්මාගේ මහගෙවල් තිබුනේ කළුතැලේ ප්‍රදේශයේය. දැන් එහි සිටින්නේ අම්මාගේ එකම සොහොයුරාය. ඔවුනුත් අපත් මුණගැසෙන්නේ කලාතුරකිනි. මේ මුණගැසෙන්නේද අවුරුදු කීපයකට පසුවය. ලොකු මාමාට දරුවන් තිදෙනෙකි. දැන් ඔවුන්ද අපමෙන් උස්මහත් වී ඇතැයි මම සිතුවෙමි.

• • •

එද රාත්‍රිය ගෙවීගියේ සුන්දර සිහිවිලි වලින් මගේ සිත පිරී තිබෙද්දීය. ලෝචන සමගින් ගෙවීගිය දිනය සිතේ අපූරු සටහනක් ලියවී තිබිණ. ඔහු මට රැගෙන දුන් ඇඳුම් සියල්ලම, බෑග් වලින් ඉවතට ගත්තෙමි. මාවත් මෙතරම් ඇඳුම් ප්‍රමාණයක් එකවර මිලදී ගෙන නැත. ඔහු ආදරය කරනා දේවල් අපූරුය. සුන්දරය. ඇඳුම් සියල්ල නවා අල්මාරියට දමුවේ ආශාවෙනි. ලෝචනට ඇමතුමක් ගත්තේ එසැනිනි.

"හලෝ...... ලෝචන පැටියා...... මොකද කරන්නෙ.....?"

"මොනා කරන්නද...... මමයි.... මේ අංකලුයි පොඩි කතාවක් දොඩන එළියට වෙලා ඉන්නවා."

"කෑවද රත්තරනේ........"

"අංකල් එයා කෑම රත්කරන්න......"

"පරක්කු නොවී කන්න.... නැත්නම් පිත්තු වෙයි කෑම..."
"හරි. ඔබ කෑවද......?"

"ඔව්, මේ නිදාගන්න හදන්නේ......"

"මුද්ද...... අතේ තියෙනවා නේද.....?"

"ඔව් රත්තරන්...... ඒක කවදාවත් ගලවන්නෑ......"

"පැටියා නිදාගන්න..... බුදු සරණයි......"

"ඔයාටත් බුදු සරණයි...... ජේසු පිහිටයි.... දෙවි පිහිටයි..."

සුදු පැහැති වවුන්චිස් වර්ගයේ වෑන් රථයක් පැමිණියේ දහවල් එකොළහ පසුවෙද්දීය. මාමාත්, නැන්දත්, ඔවුන්ගේ දරුවන් දෙදෙනාත් වාහනයෙන් බසිද්දීම අපි මිදුලට ගියෙමු.

"...කින්ද අපි මේ මුණගැහුනෙ.....?" අම්මා කීවේ සිනාසෙමිනි.

"...නෙ..... දරුවෝ උස්මහත්වෙලා.... අඳුරන්නත් බෑ..." නැන්ද කීවාය.

"යමු දරුවනේ..... ගෙට....." අම්මා මාමාගේ දරුවන්ව ආදරයෙන් තුරුළු කර ගත්තාය. මම ඉක්මනින් කුස්සියට ගොස් වෙලාසනම සාද තිබූ ෆලූඩා බීම හතරක් වීදුරුවලට දැමුවෙමි.

"හෝ මේ.... දුව... මොකද මේ හැංගිලා...." නැන්ද කුස්සියටම පැමිණියාය. ඇය මා දෙසම බලා සිටියේ විස්මිතවය.

"ආ..... ගන්න....." ඇයට බීම වීදුරුවක් පිළිගන්වා මම සාලයට ගියෙමි. අනෙක් අයට බීම පිළිගන්වා යන්නට හැරෙද්දීම, නැන්ද ඇය අසලින් මා වාඩිකරවා ගත්තාය. ඔවුන්ව මට එතරම් හුරුපුරුදු නැත. ජීවිතකාලයටම මට මුණගැසී තිබුණේ තුන්හතර වතාවකි.

"මටනම් හිතාගන්න බෑ..... සහනයා මේ තරම් ලොකු වෙලා... ඒ විතරක්ද සුදුම සුදු වෙලා.... හරිම ලස්සනත් වෙලා.... පුතාත්.... උස ගිහිල්ලනෙ......" නැන්ද කීවාය.

SIHINA

"ඉතිං.... ඉතිං..... කොහොමද ඔයාලගේ අළුත් තොරතුරු....." අම්මා ඇසුවේ මාමාගෙනි.

"කීන්නපුත් වරදක් නෑ..... කෙරීගෙන යනවා.... ලොකු පුතා කැම්පස් තේරිලා ඉන්නෙ..... ජයවර්ධනපුරේට...... දූ නම් ලබන පාර ඒ ලෙවල් කරනවා.. පොඩි පුතාට හැමදාම ටියුෂන්..... ඒකයි ආවේ නැත්තෙ.... ඒකනෙවී.. අයියා කොළඹ ඉන්නෙ කොහොමද තනියම....."

"තනියම නිසා පාළුත් ඇති.... ඒත් හැම සති අන්තෙම එනවනෙ... අනික අම්මා ඉන්නවා රාජිනී ඉන්නවනෙ එහෙ......."

"ඒක මිසක්......."

"නංගිට එක්සෑම් කොහොමද......?" මෙතෙක් වෙලා මුනිවත රකිමින් සිටි මාමාගේ පුතා කතා කළේය.

"ගාණක් නෑ......" මම කෙටියෙන් කීවෙමි.

"ඒ කියන්නෙ..... පාස් වෙයි කියලනෙ......"

"ඔව්......"

"අන්න එහෙම ඔයාලා ලැජ්ජා ගති අත්හැරලා කතා කරන්න. පිට අය නෙවීනෙ..... නැතලා...... මස්සිනාලනෙ......" ඒ කතාව නම් මට ඇල්ලුවේ නැත. කොහොමත් නැන්ද කියවිල්ල වැඩි නැනැත්තියකි. මම පුටුවෙන් නැගිට්ටේ කාමරයට යාමටය. මල්ලීද මා සමඟම ආවේය.

"මොකද අක්කේ........ නැගිට්ටලා ආවේ....."

"නිකන්......."

"ආ..... ඇත්තද.... මං හිතන්නේ මෙගොල්ලො ඇවිත් තියෙන්නේ ඔයාවම බලන්න වගේ......"

"ඒ මොනවටද.......?"

"බලනවකො ආපුවෙලේ ඉඳන් කියවන්නෙ...... ඔයා ගැනනේ......." මම ඉවත බලාගත්තේ කේන්තියටය.

"අන්තිමට කියපු වචනෙ මට ඇල්ලුවේ නෑ..... අක්කෙ......"

"මටත්...... නැතලා, මස්සිනාලා කිව්වේ මොකද කියලා......"

"පවුල් පිටින් ඇවිත් තියෙන්නේ කවුරුවටද දන්නෑ......"

"ඔයා හිතනවද මම එයාට කැමති......" ඉකිබිඳි වචන කියද්දී මල්ලී මා වැළඳුවේය.

"මං දන්නවා..... ඔයා හිතෙකින්වත් ඌට කැමතිවෙන්නෑ කියලා...... හරි... අපි බලමුකො......" මල්ලී මට කට්ටුවක් දමා කීවේ ලොකු මිනිහෙකු ලෙසිනි.

"යමු යමු..... නැත්නම් මොනාහරි හිතයි......" මල්ලී සාලයට ගියේය. මමද ඔහු පසුපසින් ගියෙමි. අම්මා මාමලා සමඟ දිගු කතාවකය. මම කුස්සියට ගියේ කළයුතු වැඩ ගැන සොයා බැලීමටය.

"අප්පූ..... මොනවද අඩුපාඩු......"

"අඩුපාඩු නෑ බේබි......"

"එහෙනම්........ අප්පු වැඩක් කරන්න..... ලොකුටයි, අම්මටයි බත් මාළුපිනි භාජනයකට බෙදලා ගිහින් දීලා එන්න......"

"කමක් නැද්ද...... ලොකු බේබි......"

"කමක් නෑ...... කමක් නෑ..... යන්න... ඉක්මණට දීලා එන්න..." අප්පු කෑම භාජනය රැගෙන ගියේ පිරී ගිය මුහුණෙනි. ඔහු ගිය පසු පැමිණ සිටි අයට දීසිවලට කෑම බෙදුවෙමි. එත්වරම උගුර පාදන හඬකින් තිගැස්සුනෙමි.

"ඇයි බයවුනාද.......?" පැමිණ සිටියේ මාමාගේ පුතාය. එතරම් උස මහත් නැති තලෙළු පැහැති ඔහුට මා එතරම් ප්‍රිය කළේ නැත.

"ම්........ කෑම වල සුවඳනම් අරෙහෙටත් ආවා...... කවුද ඉව්වෙ.....?"

"අ.....ම්.....මා......"

"ඇයි ඔයා උයන්න දන්නැද්ද......?"

"නෑ......"

"අයියෝ... මට කිව්වට කමක් නෑ...... කාටවත් කියන්න එපා....."

"නෑ........"

"ඉතිං...... ළමයො උයන්න පුරුදුවෙන්නකො....... හැමදාම අම්මා අතින් ස්වීටන්වලා අතින් උයන් කන්න හිතන්න එපා......" මා අම්මා සිටියේ කේන්තියෙනි. එය මැඩගෙන සිටියෙමි. කෑම කාමරයට ගොස් කෑම මේසය සූදානම් කළේ අම්මාටත්, අප්පුටත් පහසුවීම පිණිසය.

"එහෙනම් නංගි..... රිසල්ට්ස් එන්නත් තවකල් තියෙනවනෙ... හරියද මුකුත් කෝස් එකක් කළොත්........" එවර ඔහු මාතෘකාව වෙනස් කළේය.

"කොළඹ ගියාම කරන්න තමයි ඉන්නෙ........"

"ඒක හොඳයි....... ඔයත් ජයවර්ධනපුරට ගත්තොත් හොඳයි....."

"කොහෙට තේරෙන්නත් විභාගේ පාස්වෙන්න එපැයි...." ශීතකරණයේ තිබූ පුඩිමත්, ජෙලි බඳුනත් ගෙන මේසය මත තැබුවෙමි.

"ඩෙසට් එක හැදුවෙත් අම්මද......?"

"නෑ..... කඩෙන් ගෙනාවා......"

"අයියෝ..... ඔයාට මුකුත් බැහෙ...... ඉන්නකො මං තාත්තට කියලා යන්නම් ඉක්මණට උයන්න උගන්නන්න කියලා......" මම යටිහිතින් ඔහුට සිනාසුනෙමි. අම්මා කෑම කාමරයට ආවේ මා සොයාගෙනය.

"කනවා........ කෑම ලෑස්ති කළාද දරුවෝ......"

"හරි අම්මේ........"

"එහෙනම් පුතේ ඔයාම කථා කරන්න තාත්තලට......." මම

කාලයට ගොස් සියල්ලන්වම කතා කළෙමි.

"අපි නිසා මහන්සි වෙන්න වුණා නේද දුව......" මාමා කීවේ කෑම මේසයට එමිනි.

"මොන මහන්සිද තාත්තේ මේ මක්කොම කඩෙන් ගෙනත් තියෙන්නෙ........"

"ආ...... මොන බොරුද......? මල්ලීගේ පුතානම් හරි විහිළුකාරයා වගේ........" අම්මා කීවේ සිනාසෙමිනි.

"ඒකනෙව් තාත්තේ........ මෙච්චර ලොකු දුවෙක් ගෙදර තියාගෙන තාත්ත තනියම උයන්න මහන්සි වෙනවනේ........"

"මොකක්ද ඒ කථාවේ තේරුම........" අම්මා ඇසුවේ විමසියෙනි.

"[illegible] කනහාට උයන්න පුරුදු කරන්නැත්තෙ.....? අපේ නෑඹිට අවුරුදු [illegible] වෙලත් රහට උයනවනෙ...... අපෝ ලැජ්ජයි....... සිතෙන්නාක්......"

"අපුරුයිනෙ අක්කෙ..... මෙච්චර ලොකු ළමිස්සියෙකට උයන සිහන වැඩ බෑ කිව්වම......" අම්මාත්, පුතාත් මට දෙස් කියන ආකාරයට මට සිනා නැඟුණි.

"මොනවද මේ ඔයාලා දොඩවන්නෙ......" අම්මාටද තරමක් කේන්ති ගොස් තිබුණි.

"මේකයි අක්කෙ........ තරහා ගන්නෙපා...... අපි කියන්නෙ ඔයාලගෙම හොඳටයි......"

"ඔයාලට කවුද ඔය බොරුව කිව්වෙ......? අද ඔයාලා මීට සූදු එසේ ඉදන් මේ කන කෑමත්, ඩෙසට් එකත් හැදුවේ සහනා තමයි......" අම්මා කීවේ මගේ කරවටා දැත යවමිනි. තාත්තත්, ඇගේ පුතාත් ගල් ගැසී සිටියහ.

"කවිද...... ඔයා..... බොරුද පුතා කිව්වෙ.....? තාත්ත ඔහුගෙන් අසද්දී ඔහුගේ මුහුණ ලැජ්ජාවෙන් බර විය. තාත්තත්, පුතාත් නිහඩ

වුනේ ලැජ්ජාවට බව කාටත් තේරුම් ගියහ. පැමිණ උන් පිරිස කෑම කන අතරතුර මම ලෝචනාට දුරකථන ඇමතුමක් ගත්තෙමි.

"දැන් හොඳයිද.....? මගේ හොර කෙල්ලට.........."

"ඔව්......"

"බෙහෙත් බිව්වද.......?"

"ඔව්.... ඔයා..... කෑම කට තිත්තයි."

"තාත්තලා තාම ආවේ නැද්ද.....?"

"නැහැ දැන් එයි....... ඒකනෙවී නෑදෑයෝ එනව කිව්වෙ.... ආවද.....?"

"ඔව්, ඒ අය මට එච්චර අල්ලන්නෑ.... ඒකෙන් වැඩක් නෑ.... ඔයාව මට අද බලන්න එන්න බැරිවෙයි........." අපි දෙදෙනාම දිගු සුසුමක් හෙළුවෙමු.

"අද විතරක් නෙවී...... ඔයා මාව දාලා ගියාම හැමදාම......මම තනියෙන් තමයි." ඒ කථාවට පසුව අරුතින් දවුනි.

"සඳහටම නෙවීනෙ රත්තරන් මං කොළඹ යන්නෙ...... නිතර එන්නනේ යන්නෙ....."

"සහනා...... සහනා......" අම්මා කතාකරනු ඇසිණ. මම ඔහුට සමුදී කෑම කාමරය වෙත ගියෙමි.

"දරුවෝ...... ඔන්න නැන්දම්මා කියනවා කෑම නම් අති විශිෂ්ටයි කියලා......"

"ඇත්තටම දුව හරි රහයි..... කොළඹ ඉඳං දියුණුවුනේ..... කුකරි ක්ලාස්නෙ නැත්තෑනම්....... නේද.....?" නැන්ද කීවාය.

"අනේ මොන පිස්සුද.....? සහනා ඉස්කෝලෙදි හෝම් සයන්ස්වත් කරපු නැති කෙනෙක්...... එයාට උපතින්ම හොඳ අත්ගුණයක් තිබ්බා...... සර්වන්ට්ලා හිටියට...... එයාලටම වැඩ පවරන්නෑ.... හැමදේටම උදව් වෙනවා..... මඟුල් ගෙදරකට හරි තනියම

උයයි......." නැන්දගේ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරු දුන්නේ අම්මාය.

"ඒකනෙවී..... හැංගිත් හරි රසට උයනවා කියලා මේ අයියා කියන්නෙ......" මා කීවේ සචිදුගේ නැගණිය දෙස බලාය.

"අපෝ මේ තරම් රසවත්නම් නෑ...... ඔයාගේ කෑමක් එන්න මට නැවරෙන්නවත් බැරි වෙයි......." ඇය කීවේ අභිංසකවය. නැන්දත්, සචිදුත් තරම් ඇය අහංකාර නැත. ඇයට ඇත්තේ මාමාගේ ගතිගුණයැයි මට සිතුණි. පැයකට පසු ඔවුන් කෑම මේසෙන් නැගිට්ටහ.

"අක්කේ...... කයිවාරු ගගහා මේසෙම හිස් කරලා......" මල්ලී මගේ කණට කර කීවේ සිනාසෙමිනි.

"ඔන්න අක්කේ නුවරඑළියෙන් යන්න කලින් ඔයාලා අපේ ගෙදර එන්නෝනා......" ඒ කීවේ සචිදුගේ නැගණියයි.

"[illegible]......"

"...නෙවී...... කොළඹ ගියාම නම් මය එවිලි මොරු..... ...නෑටම කට්ටියම එන්න..... ඊනා....... දවසක් ඉඳලා යන්න...." නැන්දද දියණියගේ කථාව ස්ථිර කලාය. සාලයේ ඉඳගෙන උන් පිරිස තවත් බොහෝ දේ කතා කලහ. කුමක් කලත් මා සිටියේ වෙනත් සිහියකිනි. මා සිටියේ ලෝචනාගේ ආදරය ගැන සුන්දර සිහිනයකය. ඒ සිහිනයෙන් අවදිවන්නට ලොබ සිතේ.

"අක්කෙ....... අපි යන්නත් එපා..... මෙහේ කළුවර වැටුනම් පාරවල් වල යන්නත් බයයිනෙ......" නැන්ද කීවේ අත් ඔරලෝසුව දෙස බලාය.

"සිරි....... ඔයාම අහන්න... අක්කගෙන්......" නැන්ද මාමට සෙමෙන් කීවත් එය කාටත් ඇසිණ. මමත්, මල්ලීත් මුහුණට මුහුණ බලා ගත්තෙමු.

"ඇයි....... මල්ලී.... මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක්ද.....?"

"නෑ....... අක්කෙ..... සචිදු..... ලබනමාසෙ ඉඳන් කැම්පස් යනවා..... ඉතින් ඉන්න තැනක් තාම හොයාගන්න බැරිවුණා......"

"කැම්පස් එකේම හොස්ටල් එකේ හිටනැතිනෙ අයියා......"

SIHINA

මල්ලී කීවේය.

"මෙයා කැමති නැතෙ..... අනික අපේම නැතත් කොළඹ සිටෙද්දී බෝඩ් වෙන්නෙ මොකටද.....? නේද පුතා......" මොවුන් වටින් ගොඩින් එන්නේ කුමකටදැයි කාටත් තේරුණි..

"අක්කලාගේ ගෙදර පුළුවනිද..... කවිඳුව නතර කර ගන්න......" මෙසේ මල්ලීත් යළිත් මුහුණට මුහුණ බලා ගත්තෙමු. ඔවුන් පැමිණ සිටියේ අපව බැලීමට නොවේ. ඔවුන්ගේ උවමනාවකටය. අම්මා අප දෙස බලා මොහොතක් කල්පනා කළාය.

"ඇයි අක්කෙ..... ප්‍රශ්නයක්ද......? එහෙනම් මාසෙට ගාණක් දෙන්නම් එයාලට........" එවරනම් අම්මාට කේන්ති ගියාය. නැන්දට ඇත්තේ කටක් නොව ආයුධයකි.

"එයාලා හිතුවද කෙනෙක්ට බත් වේලක් දෙන්න බැරි තත්වෙට අපි පත්වෙලා කියලා......"

"අපේ ගෙදරින් දවසකට කෑම පාර්සල් දෙක තුනක්ම දෙනවා හිඟන්නන්ටවත්......" මල්ලී කීවේ කේන්තියෙනි. හොඳ වැඩේ මම සිතුවෙමි.

"සිරිගෙත්..... යාළුවෙක් ඉන්නවා කොළඹ...... මං හැදුවේ එහේ නවත්තන්න...... කොහෙද ඉතිං සිරි කැමති නැහැනේ........"

"කමක් නෑ..... කවිඳුව අපේ ගෙදර නතර කරන්න......" එවර අම්මා කීවේ මා දෙස බලාය. නැන්දගේ මුහුණේ ජයග්‍රාහී සිනාවක් පහළ වූවාය.

"දැන් ඉතිං අයියව නතර කලාම කොළඹ සහනාටයි, සතන්ටයි විදූෂත් යන්න ඕනෙත් නෑ...... ඒ ගාණත් ඉතුරුනෙ අක්කෙ....." නැන්ද කීවේ මහත් අභිමානයෙනි. තවත් පැයකින් පමණ ඔවුන් යන්නට පිටත් වූහ. බොහෝ ඕපාදූප කිවූ නැන්ද කපටිකමත්, උවදුකමත් පිරි ඇති ගැහැණියකැයි මට සිතිණි. මා ඔවුන් යන දෙස බලා සිටියේ මහත් වූ කළකිරීමෙනි.

"ඇති යන්නම්...... කොණ ගහගෙන වැඩලා...... ඇවිත් වගේ......" ඔවුන් ගිය ගමන් මල්ලී කීවේය.

"තවත් ලෙඩක්නෙ මල්ලී වැටුනෙ......" මා කීවේ උපහාසයෙනි.

"ඇයි කවිඳු අපේ ගෙදර එන එකද?"

"ඔව්......" මම හිස වැනුවෙමි.

"ඇයි දරුවනේ........ ඒ එයාලගේ අයියා කෙනෙක්නෙ......" අම්මා අප අතරට ආවේ එසේ කියමිනි.

"මම නම් පුටිටක්වත් කැමති නෑ..... ඒ කොල්ලා අපේ ගෙදර එනවට......" මා කීවේ කේන්තියෙනි.

"මොනා වුනත් මල්ලී මගේ සහෝදරයනෙ...... එයාගේ දේකට බෑ කියන්න බෑ......" අම්මා කීවේ ඇගේ අසරණකමය.

"[illegible] නතර කරවන්න ඕන නිසා පෝඩ්ඩේත් පෙන්නන්න ඇති......"

"අපිට මොකද දුව..... ඉගෙන ගන්න ළමයෙකුට උදව්වක්නෙ අපි කරන්නෙ......"

"හොඳ කරන්න ගිහින් අපිට නරකක් වෙයිද දන්නෑ......" මම එසේ කියාගෙනම කාමරයට ගියෙමි. කවිඳු ගැන කිසිම ආකාරයේ පහන් හැඟීමක් ඇති නොවේ. ඔහු සුහදශීලි හෝ හැදිච්ච අයෙකු වූවා නම් මාගේ ප්‍රතිචාරය මීට වඩා සුහදයක වනු ඇත. ඔහු නැන්ද මෙන්ම ඕපාදූප සොයන, තවකෙකුගේ අඩුපාඩු සොයන, ඒවාට හිනාවෙන කැනැත්තෙකි. එනිසා එවන් අයෙකු අපේ වහල යටට එනවට මා අකමැතිය. නිදහස්, නිවහල් සැහැසීමෙන් පිරුණු අපේ නිවසට, අපේ පවුලට ඔහුගේ පැමිණීම කෙබඳු ආකාරයේ බලපෑමක් කරාවිදැයි මට නොතේරේ.

රැය උදාවෙත්ම යළිත් පරිසරය සීතලෙන් බර විය. ලෝචන රැගෙන දුන් ඇඳුම් සියල්ලම ඇඳ මතට දමා එකින් එක ඇඟලා බැලුවෙමි. අප දෙදෙනාගේම තේරීම් එක සමානය. හිතට දැනුනේ සතුටකි. ඇඳුම් සියල්ල සුන්දරය. ලෝචනට යළිත් ඇමතුමක් ගත්තේ

SIHINA

ඇඳුම් ගැන කීමටය. එහෙත් දුරකථනය ක්‍රියා විරහිත කර ඇත. සමහර විට ලෝචනාගේ පියාත්, තුවම්මාත් යළි ගෙදර පැමිණෙන්නට ඇත. හිතට දනුනේ දුකකි.

• • •

කාන්ති උපතින්ම පොදු ජාතියක් වූවාය. ලෝචනාගේ පියා සමග විවාහ වීමට පුරම ඇය දික්කසාද එක් දරු මවක් වූවාය. පෙර සහාදයෙන් කාන්තිට විසිරත් නැවිදිරි දියණියක් වූවාය. ඇයව ඔස්ට්‍රේලියාවේ පාසලකට ඇතුලත් කලේ ලෝචනාගේ පියාගේ මුදලිනි. අධ්‍යාපනය නිමාකර ඇය ලංකාවට එන කාලයද ලං වූවාය. මධ්‍යම පාන්තික පවුලකට උරුමකම් කිවූ කාන්ති ධනවත් ව්‍යාපාරිකයෙකුගේ බිරිඳ වූයේ ගැණියේ විහ කුණු මුල්ලේ කියමිනි. ලෝචනාගේ ජීවිතය කණපිට හැරුණේ එතැන් පටන්ය.

ලෝචන සාලයට එනවිට තාත්තා සිටියේ පුටුවට බරවීය. තාත්තාව දුටුවිට ඔහුට පපුව හරහා සිදුම් දුකක් මහා වේදනාවක් කරමින් සිරුර පුරා ගලායන්නට විය. ඒ අතීතය සිහිවීමෙනි. සැදෑසමය ගෙවමින් උන් පියාගේ වියපත් මුහුණ දෙසත් විඩාබර දෑස් දෙසත් ලෝචන බලා සිටියේ වේදනාවෙනි.

"ලෝ...ච...න....." අහම්බෙන් පියා පුතාව ඇමතීය.

"තාත්තෙ....... තාත්තා හොඳින් නේද....?" අම්මා මියගිය පසු තාත්තා මේ නිවසට ගෙන ආවේ තවත් අම්මා කෙනෙකු නොවේ. ඔහු කැන්දන් ආවේ කුණාටුවකි. දේවාලයක් මෙන් පිරිසිදු, පිවිතුරු පුංචි කැදැල්ල අද විනාශ වී ගොස් ඇත. ඒ දේවාලයට යක්ෂණියක් සවාසැන්වූ නිසාමය.

"ඇයි ලෝචන..... කල්පනා කරන්නෙ.....? ඔයාට මුකුත් අවුපාඩුවක් නෙමෙ නෑ නේද......?"

"නෑ... තාත්තෙ..... නෑ..... මම හොඳින්......" ඔහු කීවේ මැඩගත් වේදනාවෙනි. තාත්තා තවත් බිරිඳක් ගෙනාවේ ඔහුගේ ජීවිතයේ සැනසීම ලබාගැනීමටනම් ඒ සැනසීම ඔහු අත්විඳිනවා නම් තමාට දුකින උන් විඳින්නට වුවත් කම් නැතැයි ලෝචන සිතුවේ අසරණවය. පියාටත්, පුතාටත් කථා කරන්නට බොහෝ දේ තිබුණත් වචන සිත් තුළ සිරවී තිබුණි.

"තාත්තයි පුතයි...... මොනවද කොඳුරන්නෙ.....?" කාන්ති එතැනට පැමිණියේ අඩි හප්පමිනි. ලෝචන තාත්තා දෙස බලා සිනා බලා ගත්තේ අසරණවය. තමාගේ නිවසේ අද ඉන්නට සිදු වී ඇත්තේ පිටසරැවකු ලෙසටය. තමාගේ ජීවිතයේ සිටින එකම ලේ නෑයා සමගවත් දුකසැප බෙදා ගැනීමට ඉඩක් නැත. පුංචි අම්මාට දෙන්නට උත්තර තිබුණත් මුණිවත රකින්නේ තාත්තාගේ සැනසීම සිඳෙයැයි සිතූ නිසාය.

"ඇයි......? මම ආපු නිසාද කථාව නැවැත්තුවේ......" යළිත් ඇය ඇසුවේ කේන්තියෙනි.

"අපි විශේෂ දෙයක් කතා කලේ නෑ කාන්ති..... දුක සැප ඇහුවා විතරයි......" තාත්තා කීවේ සෙමිනි.

"ආ...... ඒ ගැන ලෝචන වදවෙන්න එපා.... මම ඉන්නවනෙ දුක සැප බලාගන්නයි, බෙදාගන්නයි..... තේරුණාද.....?" ඇය කීවේ රළු දෑස් ලෝචන වෙතම හෙලා ගෙනමය.

"[illegible]...... මං මේ කියන්න ආපුදේත් අමතක වුණා......" එක්වරම කාන්තිගේ මුහුණ ප්‍රීතියෙන් ඉහිරෙන්නට වූවාය.

"දුව කෝල් කරා...... එයා...... හෙට එනවලු ලංකාවට......"

"ආ...... ඇත්තද......? හොඳ ආරංචියක්නෙ..... තාත්තාගේ මුහුණද ප්‍රීතිමත් වනු ලෝචන දුටුවේය.

"එයාර්පෝට් එන්න කරදර වෙන්නෙපාලු..... දුව ටැක්සියක එන්නම් කීවා...... පවු..... දරුවව දකින්නෙ අවුරුදු කීයකින්ද...? හෙට එළිවෙනකන් ඉවසුමක් නෑ අනේ......" කාන්ති කියාගෙන ගියේ සැමියාගේ අතක් පිරිමදිමිනි. ලෝචන පුටුවෙන් නැගිට්ටේ තමාට වැදගත් නැති කථාවක් අසා හිඳ පලක් නොවන නිසාය. පුංචි අම්මා තමා දෙස බැලුවේ තරහෙන් පිපිරෙමින් බව ඔහු දුටුවේය. තාත්තා දෙස වරක් බලා ඔහු නැගිට ගියේ තේ ෆැක්ටරියට යාමටය. නුවරඑළිය නගරයේ සදාතනික සීතල මේ මොහොතේ ඔහුට දැනුනේ නුරුපුරුදු සුවදායි සහනයක් ලෙසිනි.

• • •

සහනයා උදේ දහයට පමණ නිවසින් පිටත් වූයේ ලකා

SIHINA

සමඹිනි. තාත්තා දුරකථන ඇමතුමින් දන්නේ පාන්දරය. තවත් සති දෙකක් යනතුරු අධික රාජකාරී බැවින් ඒමට නොහැකි බව මනු කියා ඇත. මේ නිසා තවත් දින කීපයක් නුවරඑළියේ සිටිය හැකි නිසා සනතා සිත ඇතුළෙන් රහසින් සතුටු වුවාය.

"ලතෝ..... අපි දෙන්නගේ වෙලාව හොඳයි වගේ......"

"අපි දෙන්නගෙද......?"

"නෑ ඔන්...... මගෙයි.... ලෝචන මහත්තයාගෙයි........" මම සිනාසෙමින් කීවෙමි.

"තාත්තා එන්නේ තව සති දෙකකින්...... තව දවස් දහතරක් අපි මෙහේ.... පැය නම් තුන්සිය තිස් හයයි. විනාඩි නම් විසිදහස් එකසිය හැටයි......" මා කීවේ ප්‍රීතියෙනි. අපි කෙළින්ම ගියේ නුවරඑළිය නගර මධ්‍යයේ පිහිටා ඇති විශාල කඩ දෙසටයි. ලෝචනට මොනවා හෝ තෑග්ගක් දිය යුතුය. ඒ නිසා ඔරලෝසු කඩයකට ගොඩ වීමු. නාකාවිට පිරිමි අත් ඔරලෝසුව ඒ අතට මනාව ගැලපේ යැයි මට සිතුණි. දෙවරක් නොසිතාම එය මිලට ගත්තෙමි. ඊළඟට ගත්තේ මනුට කාර්යාලයට ඇඳීමට සුදුසු අත් දිග ෂර්ට් එකකි.

"තව බෙල්ට් එකකුත් ගමුද ලතා........"

"නෑ....." ඇය ඕනෑම දෙයකට එපාකාම කියන්නේ නැත. කළු පැහැති ඉන පටියකුත් ගත් අපි අවන්හලකට ගියේ [illegible] බත්තටය. මොහොතකින් මේසය මත උණු මස් හොදි සමග පරාටා, මිරිස් රොටි සමග කට්ට සම්බෝල, තවත් කෑම ජාතිද විය. ලතාට කන්න කියා මා ගොස් ලෝචනට දුරකථන ඇමතුමක් ලබා දුනි. යළි මා පැමිණියේ සිනාමුසුවය. කෙල්ලට යමක් වැටහිණ.

"මහත්තයා එනවා කිව්වද......?"

"මම් කෙල්ලෙ...... ඒ දොළහට කතා කලත් පිස්සා එවි......." තවත් විනාඩි පහකින් මනු පැමිණියේ සිනාසෙමිනි.

"අඩි..... අද මෙහෙන්ද උදේ කෑම........"

"මධුහිනි ආවා....... ලතා තමයි මෙහේ හොඳයි කිව්වේ...."

"මම් මෙක වැඩිල් කට්ටියක් කරන්නෙ...... කෑම ටික නම් මරු......"

"මයත් කමු......."

"කමු........" ලෝචන මා අසලින් ඉඳගත්තේ ආදරයෙනි.

"ඉස්සෙල්ලම මොනාද කන්නෙ......? ආ මම......"

"පරාටයි.... විකක් හොඳයි......" එතැම විනෝදයෙන් දවල්ට කාපු කෑම වේල රසවත්ය. ඔබ පිරෙන කුරු පැවේ රස නිසාය. සිට තෝපි බිව් අපි අවන්හලේ පැයකට ආසන්න කාලයක් සිටියා සිසා හැක. නුවරඑළිය නගරයේ ඇතුල් පාරක කිලෝ මීටර් ගානක් දුර යද්දී හමුවන අපූරු ස්ථානයක වනාන්තර නගර සෝබන වටිට අති රමණීයය. වටිනාගේ පරිසමාප්තයෙන්ම සුන්දරය. හින්දු කොවිලක් එහාට වන්නට තිබිණ. වැඩිය සෙනඟක්ද නොවීය. ඉඳහිට එක්කෙනෙක්, දෙන්නෙක් පැමිණ යති. විශාල රතුරෝස මිටි රැගත් දරුවන් දෙපලක් අප අසලට ආවේ අහිංසක සිනාවක්ද සමගිනි. ඒ මල් මිටි දෙකට මුදල් ගෙවා ගත්තෙමි. ඔවුන්ගේ මුහුණු යළිත් සිනාවෙන් පිරී විය.

"ලතෝ...... මේ මල් වගේම මයාලත් ලස්සනයි කියලා දෙමාපියන් කියන්න උඹ දන්නවද......?"

"ඔව්...... ඉන්ද මල් මාදිරි නීංග පසින්ද......." මම දරුවන් දෙදෙනාට එසේ කීවේ ඔවුන්ගේ හිස් අතගාය. ඔවුන් මට අතවනා දිවගියේ සතුටිනි. වෙළෙන්දන් තීර දෙකෙහු කොවිලට යන අතරම සිටියහ. පූජා වට්ටි දෙකකුත්, මල්මාලා දෙකකුත් ගත් අපි කොවිල වෙත පයින් ඇවිද ගියෙමු. හතර වටින් දිස්වූයේ හරිත කඳු මුදුන්ය. අප සිටින්නේද ඒ අතර මැද කුඩා කන්දක් මුදුනේය. වටේටම ඇත්තේ මල් වලින් පිරුණ පරිසරයකි. මීදුම් තැරලි කඳු මිටියාවත් වල සිපත් ගලා යද්දී තවත් පැත්තකින් සිරිපාට පෙන හංවමින් දිය ඇල්ලක් ඇද හැලුනේය. දිව්‍ය ලෝකයත් මේ වගේ ඇතැයි මම හදවතින් අනුමාන කලෙමි. ලෝචන රැගෙන දුන් සුදු සල්වාර් ඇඳුම ඇඳගත්තේ කොවිලට එන බව කලින් නොදනය. ශෝලය හිසවට දමා ගත්තෙමි.

"දන්නම් නියම හින්දි කෙල්ලක් වගේ......." ලෝචන මනුගේ ජංගම දුරකථනයෙන් මගේ ඡායාරූපයක් ගත්තේය. කොවිල තුළ මහා නිශ්ශබ්දතාවයක් විය. හඳුන්කූරු, පහණුරු වලින් එන සුගන්ධයක්.

මල් පුවදත් එහි සිටි සිහුණි.

"ඇයි අද මෙහේ එන්න හිතුවෙ.......?" මා ඇසුවේ ඔහුගෙනි.

"මෙතන පුහාස් නාන්නම් තියෙනවලු බබා.........."

"මටත් මෙතන දසපු ගමන්, මොකක්දෝ දනුණා......" අපි කෝවිල තුලට පිය නැගුවේ ඉමහත් භක්තියෙනි. සුදු අත්දිග කමිසයට කෝවිල තුලට පිය නැගුවේ ඉමහත් භක්තියෙනි. සුදු අත්දිග කමිසයට සුදු දිගකලිසමක් හැද සිටි ලෝවන තුලින් අද දිස් වූයේ පින්බර බවකි. රවුල කපා කොණ්ඩය මනාව පසුපසට පීරා සිටි ඔහු තුලින් ප්‍රභාමත් ව්‍යාපාරික තරුණයකුගේ පෙනුම දිස් විය. අපි දේවාල භූමියට පිවිසියේ ඉමහත් බැතිබර සිතිනි. පූජනසුමා ශාන්ත. සිත්ගන්නා සුළු පුද්ගලයෙකි. ඔහු අප ලගට ආවේ කරුණාවෙනි.

"මේ..... දරුවො පූජාව තියන්නද......?"

"ඔව් සාමි......"

"මේ දරුවො....... සිංහලද....?"

"ඔව් සාමි......"

"මොහෙද ගම......?" අපි මුහුණු බලා ගත්තෙමු.

"මම නම්..... නුවරඑළියෙමයි....... මෙයා නම්..... කොළඹ......" සාමිවරයා මා දෙස බැලුවේ කරුණාබර බැල්මකිනි.

"ගෙවල්වල උදවිය මේ ගැන දන්නවද.......?" ඔහු අසද්දී මමත් ලෝවනත් පුදුම වීමු.

"නෑ....... සාමි......." අපි අතර මොහොතක නිහැඩියාවක් ඇති විය.

"කමක් නෑ..... හිත්වල තියෙන කරුණු කාරනා ඉටුකරලා ජීවිතය හදලා දෙන්න කියලා අපි පූජාව තියමු දරුවනේ........"

දෙවියන් ඉදිරියේ පූජාවට්ටි තබා මල් මාලා දමා අපි පූජා පැවැත්වීමු. සාමිවරයා ස්තෝත්‍ර කියා අපිට ශාන්ති කර පැවැත්වූ පූජාව අප දෙදෙනාගේම හදවත් නිවාලූය. මම ලෝවනා දෙස හොරැ

හින් බැලුවෙමි. පැත්තට පෙනෙන ඒ මුහුණ පින්බරය. ශාන්තය. ඒ මුහුණ එක් වරක් දුටුවොත් හදවත සිංදහස් වාරයක් කිවි සැනසේ. ඒ ආදරයේ හැටිය. මම දෙවියන්ගෙන් ඉල්ලුවේ එකම එක දෙයක් පමණි. ඒ ඔහුගේ ජීවිතයේ සතුටයි. අපේ තැලේ මත පිලන තැලි සාමිවරයාට දක්ෂිණ තබා වැන්දෙමු.

"දෙවි පිහිටයි........."

"අපි ගිහින් එන්නම්...... සාමි....."

"හොඳයි...... දෙවියන්ගේ නැමැත්තට නැමදෙම වෙයි......" අපි ආපසු එන්නට හැරුණේ සැනසීමෙනි. හිතට සතුටක් දනිණ. මේ මා හින්දු කෝවිලකට පැමිණි ප්‍රථම වතාවය. හින්දු වුණත්, කතෝලික වුණත්, මුස්ලිම් වුණත් මා මේ කොයි දහමටත් ගරු කළෙමි. ඒ මගේ හැටිය. කවුරු අසිතුන් විය යුත්තේ එයයි. අපි කෝවිලෙන් පිටත තිබූ පඩිපෙල මත හිඳ ගත්තෙමු.

"......... අර බඩු ටික ගේන්නකෝ...... තොදු තෙල්ල බෑග්......" මා ලිතාට කීවේ රහසිනි. ලතා බඩු බෑගය මට දී අපෙන් ඉවත්ව ඈතට ගියාය.

"මොනාද බබා ඔය......."

"ඔයාට ගෙනාවෙ....... මොනාවද කියන්න පුළුවන්නම්.....?"

"මට....... ඒ මොනාවද.......?" ඔහු ඇසුවේ පුදුමයෙනි.

"ගන්නකො........" මා තැගි බඩු ටික ඔහුට දිගු කළෙමි. ලෝවනා කුතුහලයෙන් බෑගය විවර කර තැගි ටික බැලුවේ ආසාවෙනි.

"පිස්සු කෙල්ල...... මොනාවද මැණිකා... මේවා......" ඔහු මගේ හිස සිපිමැද්දේ ආදරයෙනි.

"මේවා ගන්න සල්ලි තිබ්බද ලග........"

"ම්........" මම හිස වැනුවෙමි.

"එච්, රත්තරන්......" ඔහු මගේ නළලත සිප ගත්තේ උතුරායිය ආදරයෙනි.

SIHINA

"එතකොට මේවා හොඳද කියන්නකො..........."

"හොඳයි.... මට නම් ආස හිතුණා...... මේ වගේ තෑග්ගක් ලැබුණේ කොච්චර කාලෙකින්ද....?" ඔහු ඒවා අතගෑවේ ආශාවෙනි. මට සතුටක් දැනිණ.

"ලෝ..ච..නා...." ඒ නමින් මා ඔහු අමතන්නේ ඉඳහිටය. ඔහු මා වෙත හැරුණේය.

"මට පුදුමත් හිතුනා...... ඒ සාමි දන්නෙ කොහොමද අපි දෙන්න අතර......"

"එහෙම තමයි.... දෙවියො ලඟ ඉන්න, දෙවියො ඇසුරු කරන අයට දිව්‍ය ඥානය ටිකක් හරි පිහිටලා තියෙනවා......" ඔහු කීවේ හාස්‍යයෙනි.

"ඔයා මොනවද ප්‍රාර්ථනා කළේ.........?" මා ඇසුවේ ඒ ඇස් අල්ලා ගනිමිනි. අපේ දෙනෙත් පැටලුණේ ආදරය උතුරද්දීය.

"මගේ කෙල්ලව...... මටම දෙන්න කිව්වා........" ඒ දෑත් මගේ කරවටා වැලුණේ සුරක්ෂිතවය. ඒ අත්ල මුවට [illegible] ඉහළට සුසුමක් ගත්තෙමි.

"ඔබා...... දන්මම කොළඹ යන්නෑ නේද.....?"

"ම්..... කියන්නත් අමතක වුණා..... තව සති දෙකක් අපි මෙහේ ඉන්නවා......"

"හා... නියමයි...... දෙවියො අපිට උදව් කරයි ඔබා.... ඒකනේ ඔයාට මට කියන්නත් බැරි වුණා..... කාන්ති පුංචිගේ දුව හෙට ලංකාවට එනවා.... කාන්තලාට හරි සතුටුයි."

"ඔයා..... කැමති නැද්ද එයා එනවට.........."

"එයා..... කවුද මගේ.......? මට ආවත් එකයි..... නාවත් එකයි.... තයාගේ පැටියා තයි පැටියම තමයි......"

"සමහර විට පුංචි වෙනස් වෙයි දුව ආවම.........."

"මමනම් හිතන්නෑ...... ඒ කොහොම වුණත් අපි බැන්දට පස්සෙ එහේ ඉන්නෑ....... වෙන ගෙදරක පදිංචි වෙමු." ඔහු කීවේ මා තුරුලට ගනිමිනි. ඒ අනාගතය අතිශය සුන්දර වනු ඇත. ඒ සුන්දර සිහින පෙළ සිහිනෙන් පෙළ ගස්වන්නටත් ලෝභය.

නුවරඑළියට පැමිණ මාසයකට අධික කාලයක් ගෙවී ගොස් තිබිණ. කොළඹ ගමන තවත් සති දෙකකින් ප්‍රමාද විය. අපේ අනාගතය ගැන තීරණයක් ගත යුතුව තිබිණි. කොහෙන් කොහොම පටන් ගන්නදැයි නොතේරේ. ඔහුගේ ජීවිතයට ගැහැණියකගේ සෙනෙහස රැකවරණය, උපකාරය අත්‍යවශ්‍යය. පිරිමියෙකුට අම්මා නැත්නම් බිරිඳගේ රැකවරණය අත්‍යවශ්‍යමය. නැත්නම් ඒ ජීවිත නාල පවාගත් හරක්ගේ මෙන් නැති නාස්ති වන්නේය.

* * *

[illegible] කාන්තිගේ එකම දියණිය ලංකාවට එන දිනය උදා විය. [illegible] සුදුපැහැති වොල්වෝ රථයක රියදුරා සහ තවත් [illegible] පැමිණියාය. කාන්ති ඉවසුමක් නැතිව ඇයව ඇති [illegible] වැලඳ ගත්තාය. මවත්, දුවත් විනාඩි කිහිපයක් එක්ව සිටියහ.

"යමු දුවේ ගෙට.........." කාන්ති දියණියව තුරුළු කරගෙනම ගෙට එක්ක ගියාය.

"පොඩ්ඩක් ඉන්න අම්මා.........." ඇය වාහනය අසලට ගියේ ඇය සමග පැමිණි අහිත් තරුණයා ලඟටය. රියදුරා සූට්කේස් සියල්ලම වාහනයෙන් ඉවතට ගෙන ගෙතුලින් තිබ්බේය.

"රයන්...... ඔයා ඇතුලට එන්නැද්ද.....?"

"නෑ...... රශ්මි...... මම යන්නම්.... අපි ෆෝන් එකෙන් දිනයක් දාගෙන ආපහු මීට් වෙමු.... ඕ....කේ...."

"කමක් නෑ එහෙනම්..... ටේක්කෙයා ඔබේ...... බායි....." ඇය තරුණයාගේ දෙවුරෙන් අල්ලා කම්මුල් සිඹිනය. කාන්ති සිටියේ දොරකඩම නිසා ඇය දුවගේ ක්‍රියාව දුටුවාය. පිටරටවල හැදී වැඩුන නිසා ඒවායේ සිරිත් විරිත් දියණියටද පිහිටා ඇතැයි සිතූ කාන්ති එය එතරම් ගණනකට නොගත්තාය. වාහනය ඉගිලී ගියේය. රශ්මි එය

නොපෙනෙනතුරු බලා සිටියාය.

"යමු........ හෙට...... අනේ රත්තරන්...... ඔයා හරියට වෙනස්වෙලානෙ........ සුදුවෙලා..... කොණ්ඩෙත් පාට කරලනෙ......" කාන්ති දියණියගේ රුව දෙස බලා සිටියේ පුදුමයෙනි.

"පස්සෙ කථා කරන්න බැරියැ........ මගේ දූ...... ටිකක් විවේක ගන්න....... යමු කාමරේට........"

"ඒක හොඳයි. කොහෙද මගේ රූම් එක........"

"උඩට යමු......" කාන්ති සේවකයාට සූට්කේස් උඩට ගෙන එන ලෙස අණ කළාය. කළු ඇඟටම හිරවූ අත් නැති බ්ලවුසයකට කළු ජීන්ස් කලිසමක් ඇඳ සිටි රශ්මි වෙතින් දිස් වූයේ බටහිර පෙනුමකි. මෙතරම් උසමහත දියණියක් තමාට සිටිනවායැයි කාන්ති හදවතින් උදම් ඇතිය.

"ඔයාට බොන්න මොනවද ගේන්නෙ........?"

"කට් ජූස් එකක් හොඳයි......." කාන්ති කාමරයෙන් පිටවූයේ දියණියට විවේක ගන්නට දීය.

රශ්මි තමාගේ අළුත් කාමරයේ කවුළු පියන් හැර දැමුවාය. සීතල සුළං පාරක් කාමරයට ආවේ ඇගේ කෙටි කොණ්ඩය අවුල් කර දමමිනි. ඕස්ට්‍රේලියාවේ ශීත පරිසරය පුරුදු පුරුදු නිසා නුවරඑළියේ සීතල ඇයට ගානක් නොවීය. කාන්ති බීම වීදුරුව රැගෙන උඩුමහලට ආවාය. රශ්මි අවට සිරි බලමින් සිටියේ ජනේලයට බර වීය.

"ආ... බොන්න දුව......."

"තැන්ක්ස්..... ඒකනෙවී හෝ මේ ගෙදර මිනිස්සු......." රශ්මි ඇසුවේ බීම උගුරක් බොමිනි.

"ඇංකල්..... එතකොට එයාගේ සන්..... කෝ......?"

"එයාලා දෙන්නම ටී ෆැක්ට්‍රිවලනේ දුව..... තව ටිකකින් එවී..."

"හරි..... අම්මා යන්න... මට ටිකක් රෙස්ට් කරන්නෝන......"

කාන්ති යන්නට ගොස් යළි හැරුණිය.

"ඒක නෙමේ..... ක..වු..ද අර දූත් එක්ක ආපු... පිරිමි ළමයා...?"

"ම්..... ආ..... ඒ... එයාද......? ශී ජ්... මයි ෆ්‍රෙන්ඩ්......" රශ්මි කීවේ කලබලයෙනි.

"එකටද ඉගෙන ගත්තේ......?"

"ම්..... ම... ඔව්."

"දෙන්නම එකටද ලංකාවට ආවෙ.......?"

"නෑ..... නෑ...... එයාව මීට් වුනේ එයාර්පෝට් එකේදී. මට කලින් ලංකාවට ආවේ. මං ටැක්සියක එන්න හැදිදී ලිෆ්ට් එකක් දුන්නා......" රශ්මි කීවේ තරමක් තදිනි. කාන්ති වැඩි විස්තර නොඅසාම පිටවූයේ අවුරුදු ගානකට පසු හමුවූ තම එකම දියණියගේ හිත රිදේයැයි [illegible].

"[illegible]......." රශ්මි සිතේ මව ගියාට පසුවය. ඕස්ට්‍රේලියාවේදී ජීවත් වූයේ වැඩි හරියක් රයන් සමගය. අවිවාහක මුත් විවාහක යුවලක් ලෙස එකම නිවසක සිටියහ. ඔවුන් දෙපල ලංකාවට ආවේ දැනට සතියකට පෙරය. ලංකාවේ බොහෝ සොඳුරු තැන්වල ඇවිදිමින් සතුටු වූහ. ස්ථිර නොවූ ප්‍රේමයක පැටලී සිටින රශ්මි ජීවිතය ගැන සිතුවේ සරලවය. සැහැල්ලුවය. රශ්මි කාමරයෙන් පිටවී උඩුමහලේ ඇවිද්දාය. ඇගේ කාමරයට යාබද කාමරයේ දොර විවර කළ ඇය එය තුලට ගියාය. විශාල යුගල යහනක්, කණ්ණාඩි මේසයක් බිත්තිය ඇතුලටම අල්ලා තිබූ අල්මාරියක්. යාබද නාන කාමරයක් දෙස ඇය මාරුවෙන් මාරුවට බැලුවාය. අල්මාරියේ තිබුනේ පිරිමි ෂර්ට්, කලිසම්ය, කණ්ණාඩි මේසය මත පිරිමි විලවුන්, හිස් ආලේපන, ක්‍රීම්වර්ග ආදිය විය. ඇඳ අසලම ඒනෝ ප්‍රමාණයේ ඡායාරූපයක් විය. ඇය යහන මත වාඩිවී ඡායාරූපය අතට ගත්තාය.

"වාව්..... අයි කාන්ට් බිලීව්......" ඇය ඡායාරූපයෙන් ලෝචනව හඳුනා ගත්තාය. රශ්මිට අවශ්‍ය වූයේ ලෝචනව ඉක්මණින් දැක බලා ගැනීමටය. ඇය අම්මා සොයා ගියාය.

"ඒකනෙව්..... ඇංකලුයි, ලෝචනයි දැන්ම එන්නැද්ද......?"

SIHINA

"එයි... එයි... ඉක්මණට එයි. ඔය තරමටම ආසද අංකල්ව බලන්න....." අංකල්ව කෙසේ වෙතත් ලෝචනාව දකගන්නා තුරු රශ්මි සිටියේ නොඉවසිල්ලෙනි.

"අම්මලා ඉන්නෙ..... කොයි රුෂී එන්නේද.....?"

"අපි ඉන්නෙ පහල..... ඇයි ඔයාට පාළුද.......?"

"නෑ..... නිකන් ඇහුවේ......."

"උඩ ඉන්නේ ලෝචනා විතරයි....." අම්මාගේ කථාවට රශ්මිට සැනසීමක් දැනුනාය.

"ඉසී..... ඉසී..... ඔයාලා..... හැමෝම සතුටින් නේද.....?"

"හැබැව..... ඔයා නැති දුක තමයි තිබුනෙ..... දැන් ඒකත් හරි....."

"අ..මී..මා.... තමා.... ලෝ..ච..නාට වෙ..නස් නැද්ද.....?" රශ්මි ඇසුවේ අම්මාගේ හැටි දන්නා නිසාය.

"අපෝ..... එයාට තියෙන්නෙ..... අප්පගෙ ගුණත් නෙවි..... අර මැරිච්ච ගැණියගේ ගතිගුණ...... මටනම්.... පේ..න්..න බෑ....." රශ්මි කට කොනකින් සිනාසුනාය. අම්මා දෙවැනි විවාහය කරගත්තේත් වයසක අයෙකු සැමියා කරගත්තේත් දයාබර ප්‍රේමයකට නොවේ. ඒ දේපල මිල මුදල්, යානවාහන තණ්හාව නිසාය. ඒ බව දියණිය හොඳින්ම දන උන්නාය.

එකවරම පියාගේත්, පුතාගේත් වාහන දෙකම වත්තට ඇතුල් විය. මවත්, දුවත් බලා සිටියේ ඔවුන් ගෙතුලට එනතුරුය.

"හෙලෝ..... අංකල්.... හව් ආ යූ......" රශ්මි සුළු පියාව බදාගත්තාය.

"ෆයින් ඇන්ඩ් යූ.......?"

"වෙල්..... වෙරිවෙල් අංකල්....." ප්‍රීති සිනාහඬ සාලය පුරා ඉතිරෙද්දී ලෝචනද ගෙට ඇතුල් විය. රශ්මි ඔහුව නෙත පුරා දකගත්තාය. ඇය සිහිනෙකුදු නොසිතූ ලෙස ලෝචනා සුන්දර

කාරුණිකයෙන් අග තැන්පත්ව සිටියේය.

"හායි...... ලෝචන...... අයි කාන්ට් බිලීව්..... යූ ආ සෝ හැන්ඩ්සම්......." ඇය අනවසරයෙන් ඔහුගේ දෙවුරෙන් අල්ලා මුහුණ සිපගත්තාය. ලෝචනගේ දෑසින්ම අල්ලා ගත් රශ්මි ඒ මුහුණේ සිරුරත් දෙස මහත් ගිජු කමකින් බලා සිටියාය. ලෝචන මවගේ ප්‍රීතියත් ඔවුනට පෙන්වා උඩුමහලට ගියේ අවියට දෙකටය. ඔහු තම කාමරයට වැදී දොර අගුල් ද ගත්තේය. පුංචිගේ දියණියගේ පැමිණීම මේ නිවසට කුමන ආකාරයේ බලපෑමක් කරාවිදෝයි ඔහු සිතුවේය. නිදන යහනේ රෙද්ද ඇඹිලි තිබෙනු දුක ඔහු කලබල විය. බිත්තියේ ගසා තිබූ ඡායාරූපයද ඇද ගිහා. රශ්මි නිසැක වශයෙන්ම කාමරයට පැමිණ ඇතැයි ඔහු අනුමාන කලේය. නානකාමරයට ගිය ලෝචන බොහෝ වේලාවකින දිය නා ගත්තේය. දිය නා ගැනීමෙන් පසුව ඔහු කාමරයටම වී සිටියේ අළුත් අමුත්තිය නිසාය. කවුද විනාඩි කීපයකින් පසු දොරට ගසනු ඇසින. ලෝචන දොර විවර කලේ නොසිතූ වෙලාවක. දොර අරිද්දීම දුටු රුවින් ඔහු කලබල විය.

"හායි....." රශ්මි අතේ බෑගයක් තබාගෙන දොරකඩම සිටියාය.

"මං..... එන්නද ඇතුළට......" ඔහු මොහොතක් කල්පනා කලේය.

"ම..... එන්න......." ඔහුගේ අවසරයෙන් ඇය කාමරය තුලට ගියාය.

"ආ......... මේක ඔයාට......" ඇය අත තිබූ පාර්සලය ඔහුට දිගු කලාය.

"තැන්ක් යූ..... මට මොනවටද තෑගි......"

"ඇයි ඔයා පවුලේ කෙනෙක් නෙවිද.....?" ලෝචන නිහඬවම සිටියේය.

"මම නම් හිතන්නෙ..... අපි එක ෆැමිලි එකක කියලා..... එහෙම නේද.......?" රශ්මි ලෝචන දෙස බලා සිටියේ ආශාවෙනි. එතරම්ම ඔහු කඩවසම්ය. සිත් පැහැරගන්නා පෞරුෂයක් ඔහුට තිබුණි.

"ඉතිං..... මොනවද ලෝචන ඔයාගේ තොරතුරු......? අපි මේ මිට වුනේ අවුරුදු කීයකින්ද.....? ඒ දවස්වල අපි දෙන්නම පොඩියි.... තේරුමක් නෑ....."

"කියන්න තරම් වෙනසක් නෑ රශ්මි........ බිස්නස් ටික කරගෙන පුරුදු විදිහට ඉන්නවා......."

"ඇයි නිකං සැඩ් එකෙන් වගේ........" ඒ පැනයට වතාප් සිනාවක් ඔහුගේ මුහුණේ මතුවිය.

"ඒක නෙවී..... මං ආවේ ඔයාට පොඩි ආරාධනාවක් කරන්නත් එක්ක......"

"ඒ මොකක්ද.....?"

"අද රෑට ඩිනර් එකට ලස්සන රෙස්ටුරන්ට් එකකට යනවා..... ඔයත් එන්න ඕනා.... මගේ ඩිසයිඩ් එකක් නෙවී..... ඔයාගේ තාත්තාගෙ ඩිසයිඩ් එක..... ඔහේ.... සී යූ....." ඇය කාමරයෙන් පිටවී ගියාය. ලෝචනට දුකක් දැනිණ. තාත්තා තමාටත් වඩා රශ්මි ගැන විශේෂයෙන් කරන්නේ ලේ නෑයෙකු ලෙස සිටිද්දීය. අම්මාගේ මරණයෙන් පසු ජීවත් වුවද මියගිය අයෙකු බවට පත්විය. අම්මාගේ [illegible] නිරුද්ධ සිරුර පොළවට වැළලී ගියේ තමාගේ ජීවත්වන ආත්මයද සමගිනි. අනාරක්ෂිත ශෛදවිය ගැන ඔහුට දැනුනේ දැඩි කෝන්තියකි.

"ලෝචන..... පහළට එන්න......" කාන්ති ලෝචනගේ දුරකථනයට කථා කර කීවාය. සරමට උඩින් සැහැල්ලු ටීෂර්ටයක් ඇඳගත් ඔහු පහත මාළයට යද්දී තාත්තාත්, පුංචීත්, රශ්මිත් සිටියහ. කාන්ති පෙරමගට ආවේ තරමක කෝන්තියෙනි.

"ඔයා..... එන්නෙ නැද්ද......?"

"කොහේ යන්නද........?"

"ඇයි රශ්මි කිව්වෙ නැද්ද......?"

"පුංචිලා යන්න..... මම ඉන්නම්....."

"මච්චර උඩඟු වෙන්නෙපා ලෝචන..... අර ළමයා අවුරුදු

ගාණකට පස්සෙ ගෙදරට පය තිබ්බෙ..... මට නම් ඔයා ආවත් එකයි.... නාවත් එකයි.... ඒත් රශ්මි.... ඔයාව බලාපොරොත්තු වෙනවා... එකත් මතක තියාගන්නවා......." පුංචි අම්මා ලෝචනට ඇඟිල්ල උලුක් කලාය. තාත්තා රශ්මි සමග දිගු කථාවකය.

"ඔය ලොකුකම් අපිට දන්නෙපා..... දත් මිතින් ලැස්සි වෙනවා......" කාන්ති ගියේ තපුරු මුහුණ කොද මූණකට පෙරළාගෙනය.

"පුංචි අම්මෙ...... ඔයා ගැහැණියෙක් නිසා ඉවසනවා..... මගේ තාත්තා වෙනුවෙන් ඉවසනවා......" ලෝචන හදවතින් කීවේය. ඔහු කාමරයට ගොස් දොර වසද්දීම රශ්මි දුවගෙන ආවාය.

"ඇයි මේ.......?"

"[illegible]ද අඳින්නෙ......?" රශ්මි ඇඳුමේ පුරතලේටය.

"[illegible]......"

"[illegible] මං තෝරලා දෙන්නං"

"ඕනා නෑ..... වෙනදටත් ඔයා නෙමේනෙ.... ඒක කරන්නෙ..."

"අනේ මච්චර තපුරු වෙන්නෙපා...... මං දීපු ටී ෂර්ට් එකට නිල් ඩෙනිම් එකක් අඳින්න...... ඔහේ.... කම් ඔන්....." රශ්මි ඉවත්ව ගියේ දඟකාර සිනාවක් පාය. ලෝචන මොහොතක් කල්පනා කලේය. කාන්ති පුංචි කිවූ වදන් ඔහුට සිහි විය. අවුරුදු ගණනාවකින් පැමිණි රශ්මිගේ හිත නරක් නොකිරීම පිණිස ඇය දුන් පාට කීපයක් මිශ්‍ර අපදිග වී ෂර්ටයට නිල් ඩෙනිම් කලිසමක් ඇඳගෙන පහත මාලයට ගියේය. රශ්මිගේ මුහුණ පිපී විකසිතව ගියාය. තාත්තාත් පුංචි අම්මාත් සමඟ එකට ගමනක් යන්නේ අවුරුදු ගණනාවකට පසු අදය. ඔවුන් රාත්‍රී කෑමට ගියේ නුවරඑළියේ සුපිරි අවන්හලක් වෙතය. ලෝචන සිටියේ දැඩි අපහසුවෙනි. මේ ඇසුරට ඔහු ප්‍රියකලේ නැත. එහෙත් සියල්ලම ඉවසන්නට සිදු වී ඇත. සහනයට තිබිච්චේ මේ වෙලාවටය. ජීවිතය නිවී සැනසෙන්නේ ඇය ළඟදී පමණි. ඇණවුම් කල කෑම ලැබෙන්නට විනාඩි කීපයක් යන නිසා ලෝචන එම පරිසරයෙන් මිදී පිටතට ආවේ සැහැල්ලුවෙනි. රාත්‍රී අහසේ තරු පිරිවර අද නැත. ඔහුට කම් ආදරබර පෙම්වරියට තිබිවිය. ඇයට

SIHINA

ඇමතුමක් ගත්තේ ආදරය උතුරද්දීය.

"හෙලෝ........"

"ඔබා..... මම........"

"අම්මෝ..... දුන් සමයි පසුව වැඩකරන්නෙ........ මං බලාගෙන හිටියෙ කතා කරනකම්......."

"ඇයි ඉතිං ඔබා මට ගන්නෙ නැත්තෙ........?"

"අද මයා බිසි කියලා හිතුනා......"

"ඊයත් විතර බිසි උනා තමයි.... දවසෙම ඔෆිස් එකේ හිටියෙ......"

"ඒක නෙවි....... පුංචිගේ දුව ආවද.......?"

"ඔව් මම ඔෆිස් ඉඳන් එද්දී ඇවිත් හිටියා......"

"කොහොමද කෙල්ල ලස්සනද......?"

"මහ සත්සරවට්ටමක්........"

"ඇයි ඒ.......?" මා ඇසුවේ සිනාසෙමිනි.

"පුද්දියක් වගේ......."

"පුංචිට සතුටු ඇති නේද.......?"

"අපේ කාන්තටත්...... එයාගේ දූ ආවා වගේ...... අද එයා ගෙනේ ඩිනර් එකක්......"

"ඔයාට මොනාද එහෙන් ගෙනත් තියෙන්නේ........?"

"ටී ෂර්ට් වගයකුයි, බොඩි ලෝෂන්, ආෆ්ටෂේව්, ටයි, ඔය අතන්මිතන්....."

"කෙල්ල එහෙනම් හොඳඇති........ අම්මට වඩා........"

"මං දන්නෑ සහනා..... මට වැදගත් නෑ......... මාව හොයනවා ඇති...... මං තියන්නම්. හෙට හම්බවෙමු."

"හොඳයි මහත්තයෝ..... ඔයාට බුදුසරණයි......" සෙල්ෆෝනය සාක්කුවට දමද්දී කවුදෝ උරහිසට අතක් තැබීය. ලෝචන කලබල

ඒ බලද්දී දුටුවේ රශ්මිවය.

"කාටද කෝල් කළේ........" ඇය ඇසුවේ කුතුහලයටය.

"මගේ යාළුවෙක්ට......"

"ඇයි මෙහෙට වෙලා තනියම......"

"මං කැමතියි තනියම ඉන්න......"

"ඔයා...... මං ආවට කැමති නෑ වගේ....."

"අනේ ඒකට මොකද...? මං ඔයාව උස්සන් ඉන්නවද.....?" ලෝචනට මෙය මහා වදයක් විය. ඔහු රශ්මිව මගහැර හෝටලය තුලට ගියේය. රශ්මි වයින් ඇණවුම් කර සිටීණ. ලෝචනට ඇය සමග වයින් බොන්නට සිදුවිය. එසේ සිදුවෙත් පුංචි අම්මාගෙන් බැණුම් අහන්නට සිදුවේ. කාන්තාගේ මුහුණ තරක් වේ. ඔහුගේ ... කරන්නේ අනුන්ට මහා විදියටය. ලෝචන සිතේ ඇති... ...වෙය. එද රාත්‍රී කෑමෙන් පැය කීපයකට පසු ... රාත්‍රිය ...න්න වෙද්දී ඔවුන් යලි පිටත් විය. වාහනය පැදවූයේ රශ්මිය. කාන්තටත්, ලෝචනටත් පසුපට වෙයි වී සිටුණි. ලෝචනව උඩුමහලේ කාමරයට ගෙන ගියේද රශ්මිය. ඇයට දනුනේ විශාල සතුටකි. මේ නිවසට පැමිණි ප්‍රථම දිනයේදීම තම බලාපොරොත්තු ඉටුවෙමින් පවතින බව ඇයට තේරුණි. ලෝචනගේ කඩවසම් රුවත්, මහාපෞරුෂයත් නිසා රශ්මි සිටියේ පිස්සු වැටීය. ලෝචනගේ රුවට රසන්ව ලශින්වීත් තියන්නට බැරි බව ඇය සිතුවාය. ලෝචනව එක් වරක් දුටුවානම් ඇය ලංකාවට එන්නේ මීට පෙරය. රශ්මිට කුඩා කල පටන් ආදරය ලැබුනේ නැත. ඇය එවන් උත්කර්ෂ දහමක් දන නොසිටියාය. පිරිමින්ගේ බාහිර ස්වරූපයට වශී වීම සහ සිතේ ඇතිවන රාගය ආදරය යැයි ඇය සිතුවාය. ඇය සිටියේ වැරදි පාරකය. එතැන් පටන් සිදුවූයේ රශ්මිට අවශ්‍ය දේ පමණි. වයින් වලට සැර මත්ද්‍රව්‍ය එක් කර ලෝචනට දුන්නේද මේ නිසාය. මේ නිවසට පැමිණ පැය විසි හතරක් යන්නට මත්තෙන් අහිංසක කොල්ලුල්, නොකැලැල්. පිරිසිදු පිරිමි ජීවිතය අපිරිසිදු කළාය. හිමිතර ගන්නාය. කලින්ද තම පෙම්බරිය සමග දෙවියන් ඉදිරියට ගොස් පූජා පවත්වා ආදරය වෙනුවෙන් පේවී සිටින්නට ප්‍රතිඥා දුන් අහිංසකයාව, ජීවිතයම අපිරිසිදු කරගත් පිරිමි ඉදල් කල ගැහැණියක

SIHINA

විසින් බිලි ගන්නාය. දෙවියන් පවා වැලපෙන්නට ඇත. එහෙත් ඔවුන්ට කළ හැකි දෙයක් නොවීය. පෙර අකුසල් පල දෙනවිට දෙවියන්ට තම බලය පාවිච්චි කළ නොහැක. සහනයා සිහිනෙන් බිය වී කෑ ගසා නැගිට්ටාය.

ඇය සිහිනෙන් දුටුවේ ලෝචනව මහා ප්‍රපාතයකට ඇද වැටෙනුය. ඇඳටම වී ඇය කල්පනා කළේ දුටු බියජනක සිහිනයය. ඇය ඒ මොහොතේම ඔහුගේ ජංගම දුරකතනයට ඇමතුමක් ගත්තාය. එය ක්‍රියාවිරහිත කර ඇත.

දෙවියනේ...... මොකක්ද මං ඒ දක්කෙ...... දහඩියෙන් මුළු ගතම තෙත්වී ඇත. වෙලාව රාත්‍රී දොළහයි හිත ලෙස සටහන්ව තිබුණි. දුටු සිහිනය නිසා තවමත් පපුව ගිරිවැටී ඇත. නින්ද අහලකටවත් එන්නේ නැත. තම ආදර හිමි සඳුව නපුරු ගැහැණියක් අල්ල කළ බව ඇය දන්නේ නැත. තෙනෙතුට අසීමිතව ආදරය කරද්දී කරදරයක් වන විට ඉවෙන් මෙන් එය දැනෙන්නේ ආදරයේ බල මහිමය නිසාමය.

යම්තම් එළිය වැටිගෙන එද්දී ලෝචනට අමුත්තක් දැනිණ. පෙරදා රාත්‍රියේ සිදුවූ සියල්ල එකිනෙක මෙනෙහි වීය. ඔහු හැඬවතින හඬා වැලපුණි. දත් සියළු විනාශයෙන් සිදුවී හමාරයි. තම පොලිදුරු පිරිමි ආත්මය අල්ල වී ගියේ නොසිතූ ලෙසය. 'මං අපි අනිත්‍ය සෙල්ලට මුණ දෙන්නේ කොහොමද.' ඔහු හිස බදාගෙන සිතුවේය. සිරුරට දැනුනේ මහත් වේදනාවකි. රශ්මි ඔහුගේ නිරුවත් පපුවට ගුලිවී නිද සිටියාය. මේ දකින්නේ නපුරු සිහිනයක්දෝ ඔහු සිතුවේය. රශ්මිගේ අසිත සබඳකම් ලෝචන දන්නේ නැත. ඔහු සිතුවේ රශ්මි පිරිසිදු කැකැල්ලියක් කියාය.

"රශ්මි...... රශ්මි..... නැගිටින්න......" ඔහු රශ්මිට කතා කළේය.

"මං..ට නි...දිමතයි....." ඇය තවත් ඔහුටම ගුලිවූවාය. රෙද්දක් ගෙන රශ්මිගේ සිරුර වසා ලෝචන නැගිට්ටේය.

"දෙවියනේ..... මං අතින් මෙහෙම උණේ කොහොමද.....?" ඔහු සිතුවේ පපුව පිච්චෙද්දීය. රශ්මි පැත්තට හැරී නිද සිටියාය. ඔහුට හීල්ලීන. සහනයාට වෙන්කර තිබූ තම ජීවිතයම රශ්මි

මංකොල්ල කා අවසානය. මේ ඇඳේ මෙලෙස නිදිකරවාගන්නට සිහින දක්කේ සහනයාව පමණි. ඔහු නානකාමරයට වැදී දිය නා ගත්තේය. මහා පාන්දර වුවත් සිතට දැනුනේ තමා ගැනම පිළිකුලකි.

"රශ්මි.... රශ්මි..... නැගිටලා යන්න..... ඔයාගේ රූම් එකට...." ඔහු යළිත් ඇයට කතා කළේය. රශ්මි නැගිට්ටේ ඇස් පොඩි කරමිනි. ඇය ඇඳේ සිටම ලෝචනගේ කම්මුලක් සිඹ ගත්තාය. ඔහු මුහුණ අහකට හරවා ගත්තේය.

"ඇයි මේ තරහද මාත් එක්ක...."

"මොකවද රශ්මි..... මේ වුනේ......"

"වෙන්න තියෙන දේ වුනා...... එච්චරයි......" ඇය කීවේ සැහැල්ලුවෙනි.

"... සෙල්ලෙන් වෙලත් කිසි ගාණක් නැහෙ...... අපි අතින් වුනේ ... වැරැද්දක්......" ලෝචන කීවේ අඩන්නට මෙනි.

"කාටවත් වැරැද්දක් වුනේ නැහැනේ......"

"ඔයා තමයි මේකට වගකියන්න ඕන......"

"ලෝ...ච...න... එහෙත් මතක තියාගන්න.... තනි අතින් අප්පුඩි ගහන්න බෑ...... තේරුණාද......? මේක අපි දෙන්නගෙම කැමැත්තට උන දෙයක්......"

"මං සිහියෙන් නෙවිනෙ හිටියෙ......?"

"එහෙම කියලා මාව තනි වැරදි කාරයෙක් කරන්න එපා... අනික සිද්ධ වුනේ අතිශය සාමාන්‍ය දෙයක්... ඕක මච්චර හිරියක් හිතන්න එපා........" ලෝචනට පුදුම සිතුණි. රශ්මි කතා කරන්නේ සිදු බරපතල දෙයක් නොවූ පරිද්දෙනි. ඇය සමග තවත් වාද නොකර ඔහු සැහැල්ලු ඇඳුමක් ඇඳගෙන නිවසින් පිටවූයේ උදේ හත වෙද්දීය. ඔහු වාහනය පැදවූයේ පිස්සෙකු ලෙසය. මේ පෙනෙන ප්‍රපාතයට වාහනය කපන්නටද සිතුණු වාර අනන්තය. මෙවැනි වැරැද්දක් තමා අතින් සිදු වූයේ කෙසේදැයි ඔහු සිතුවේය. තමන් දන් පෙරහැර ගොස් අවසානය. ලෝචන නොදැනුවත්වම ගමන් කළේ

SIHINA

සෙවිනක ගිය කෝවිල වෙතය. සහනාගේ පිරුණු මුහුණින් අහිංසක සිනාවක් හඬවමින් නැවී පෙනුණි. කෝවිල ඉදිරියට ගියද දෙවියන් ඉදිරියට පැමිට පයට වාරු නැත. දෙවියන් ඉදිරියේ උනු පොරොන්දු දකිමින් තවා ඇත. ඔහු අසරණව කෝවිල් බිම පඩියක් මත ඉඳගත්තේ ලෝකයම අහිමි කරගත්තකු ලෙසය. කෝවිල් බිම නිස්ය. පාන්දර නිසා බැතිමතුන් තවම පැමිණ නැත. කුමක් කරන්නදැයි නොතේරුණි. කෝවිලේ පුජකතුමා සුවඳ දුමක් අල්ලමින් ඉදිරියට එද්දී කල්පනා කරමින් උන් ලෝචනව දුටුවේය. ඔහු දෙවියන්ට වැඳ පුද දෙවනුව ලෝචන ළඟට ආවේය.

"පුතා..... ඇයි අද තනියම......" සාමි ඇසුවේ කාරුණිකවය. ඔහු පඩියෙන් නැගිට බිම බලාගත්තේය.

"අද මියාලා ආපුවෙලේ මම කිව්වා නේද දෙවියන්ගේ කැමැත්තට නැමදෙම් වෙයි කියලා........ ඒ නිසා හිතන්න හැමදේම වුනේ දෙවියන්ගේ කැමත්තට කියලා......." ලෝචන දිගු සුසුමක් හෙලීය.

"ඔයාගේ ආගමේ හැටියට පෙර ආත්මෙක නරකක් මේ ආත්මේ පලදීලා......" ලෝචනට පුදුමත් සිනිණි. සාමිවරයා කථාකරන්නේ හැමදේම දුටු පරිද්දෙනි.

"මම මහා කාලකණ්ණියෙක්...... සාමි. මට හිතුනාවා මේ හැමදෙයක්ම සහනාට කියන්න......"

"එතා, ඔයා හදන්නෙ..... ඒ අහිංසක කෙල්ලව මරලා දාන්නද....? අද දක්ක ගමන් මට තේරුනා..... හරිම පින්වන්ත දරුවෙක් කියලා...... පව්..... පසුව පැලිලා මේ සිකල නුවරඑළියෙම මැරිලා යයි..... එයා එයාටත් වැඩිය ඔයාටනෙ ආදරේ කරන්නෙ..........." සාමිවරයා කිවේ සාස්තරයක් කියනා පරිද්දෙනි.

"මං මොකක්ද කරන්නෙ දන්......?" ඔහු ඇසුවේ උගුරෙනි.

"පුතාට මෙතනට එච්චෙ නොපෙනෙන බලවේගයක් කියලා හිතන්න...... දන් ඔහින් ඒ දරුවට කතා කරන්න..... ආදරෙන් සලකන්න.... මිට පස්සෙ පච්කාර හැගීම් වලට වහල් වෙන්නෙපා—

වෙනද වගේම ඉන්න....." ලෝචන සාමිවරයාගේ දෙපා අල්ලා වැන්දේ ගෞරවයෙනි.

කෝවිලෙන් පිටව ලෝචන ආවේ තරමක් ධනාත්මක හැඟීමෙනි. සාමිගේ වදන් වලින් නැවතක් ඔහුගේ හිසට දිරිය එන්වෙමින් තිබුණි. සහනා මගේමය. ඇය නැති ලොවක් මට සිතිය නොහැක. ඔහු සිතුවේ ස්ථිර වූ සිතිනි. එත්වරම ඔහුට අම්මාව සිහිවිය. ඇය ජේසුපිළිමයෙන් තමා දෙස බලා හිඳිනු ඔහුට පෙනුණි. 'මට සමාවෙන්න අම්මෙ.........' ලෝචන සිතුවේ වේදනාවෙනි. ඔහුට එක්වරම අද දිනය මතක් විය. දෙයියනේ..... අද අම්මගේ දනෙ..... පසුව පිච්චෙන්නට වූයේ සැනෙකිනි. ඔහු තමාටම දෙස් තැබුවේ එය අමතක වූ නිසාය. අම්මා මිය ගිය පසු හත් දවසේත්, තුන්මසේත්, අවුරුද්දේත් දානය හාමුදුරුවන් ගෙදරට වඩම්මවා නෙදින් දුන් නමුත් පුංචි අම්මා නිවසට ඇන්දත් ආ පසු මේ වනතුරු ඒ නිවසේ සාංඝික දානයක් නොදුන්නේය. තාත්තාට අම්මා අමතක වූ නමුත් ලෝචන [illegible] අවුරුද්දකම තමාට හැකි ලෙස අසරණයින්ට සෑම [illegible] නොකළේය. පෙරදා රාත්‍රියේ තම ජීවිතයේ [illegible] අත්දැකීම නිසා මොහොතකට මුළු ලොවම නැවතින. ඔහු ඉක්මණින් පියාට ඇමතුමක් ගත්තේය.

"හෙලෝ......"

"ආ...... තාත්තෙ....... මම......"

"කොහෙද මිනුස්සයෝ ඉන්නේ......?"

"ම...ම මේ..... ටවුන් එකේ......."

"මොනාවා කරනවද මේ පාන්දර......? මේ ගෙදර මිනිස්සු හොයනවා......"

"තාත්තෙ...... මං කරා කලේ..... අද අම්මගේ දනේ....."

"ඉතිං........ මොනවද කරන්න කියන්නෙ......" ඔහු ඇසුවේ කුපිත ලෙසටය.

"ඇයි තාත්තෙ..... අම්මා වෙනුවෙන් පිං අනේ වැඩක් කලොත් හොඳයි නේද.......?"

"ඔයාට ඕන දෙයක් කරන්න..... මගෙන් අහන්න වැඩක් නැතෙ......." ලෝචනට දුනුනේ දුකකි. පිට මිනිසකු මෙසේ කීවානම් නැත. මේ කථා කරන්නේ මියගිය අම්මාගේ සැමියාය. රශ්මිගේ පැමිණීමේ සතුට වෙනුවෙන් ඩිනර් පාටි දෙන්නට ඔහු මැලි නොවේ. එහෙත් අසරණ අම්මාගේ මියගිය ආත්මයට සැනසීමක් දෙන්නට ඔහු මැලි කරයි.

"මං කියන්නම් තාත්තෙ........"

"මේ..... ඔයා ඔය විකාර වැඩ කළාට ඒ ගැනි කොහේ හරි ඉපදිලත් ඇති....... පිස්සු........" ඔහු දුරකථනය විසන්ධි කළේ එසේ කියමිනි. සිත සිතා ඉන්නට වෙලාවක් නැත. මේ ලෝකේ තමාට ඉන්නා හිතවත්ම හැඟැත්තිය සහනායාය. ඔහු ඇයට ඇමතුමක් දුන්නේය. හිතක් පපුවක් නැති තාත්තාට වඩා අහිංසක කෙල්ල උතුම්ය. සහනාට රාත්‍රිය පුරාම නින්ද නොගිය නිසා උදෑසන තරමක් නින්ද ගියාය. නොහඬවන්වම දුරකථනය නාද වූ නිසා ඇය නැගිට්ටාය.

"හෙලෝ........" ඇගේ හඬ ඇසෙද්දීම ලෝචනගේ පපුව දුවෙන්නට විය. මේ අපිරිසිදු ජීවිතේ හුස්මක් වැදීමටවත් ඇය සුදුසු නැත. ඇය පවිත්‍ර දේවතාවියක් බඳු පින්වතියකි.

"හෙලෝ......"

"බබා..... ගුඩ් මෝනින්......" අපහසුවෙන් මුත් ඔහු කථා කළේය.

"හානේ..... ලෝචන..... ඔයා..... ඔයා හොඳින් නේද.....?"

"ඇයි බබා..... එහෙම අහන්නෙ.....?"

"ඔයාට කරදරයක් නෑ නේද......?" ඇගේ කටහඬට ඔහු සිනැස්සුනි.

"නෑ..... නෑ...... ඇයි මේ.....?"

"මම ඊයේ රෑ මහා කලුරු තරන හීනයක් දැක්කා......"

"ඒ මොකක්ද......?"

"ඒක වැඩක් නෑ......"

"කමක් නෑ කියන්නකෝ......"

"ඔයාව...... ලොකු ප්‍රශ්නයකට වැටෙනවා..... ඒ දෙලනාමෙව් ඉදන් ඇහැරිලා......" ලෝචනගේ ඇසහිත පිරුම් දුන්නේය. හදවතින්ම ආදරය හඳුනන, ආදරය කරන අහිංසක ඇයට ඔහුත් කොහේ හිටියත් තමා ආදර හවුල්කරුට වන තරමක්, විනාශයක් කරගෙ ඔහින් දනේ. නැගේ. ඒ උතුම් ආදරයේ මහිමයය. ඊයේ රාත්‍රියේ තමාගේ ජීවිතයට කැළලක් එකතු වූයේ සහනාට කිසියම් ලෙසකට හෝ එය පෙන්නුම් කරදීය.

"මට ඔයා ගැන බයයි රත්තරන්......" සහනායා සීරුවට හඬන්නට මෙනි.

"ඔයා බයවෙන්නෙපා..... මට මුකුත් වෙන්නෑ......" ලෝචන කිවේ [illegible]වන්න තියෙන ලොකුම තරක වී අවසන්ය. ඒ මොහොත [illegible] කරන්නට බැරිය. දන් කියුවන්නට තරමක් නැත.

"බබා.. [illegible] කථා කළේ..... වැදගත් වැඩකට...."

"ඇයි.........?"

"අදට අම්මා නැතිවෙලා අවුරුදු දහයක් පිරෙනවා......"

"අනේ දෙයියනේ...... ඇයි කලින් කිව්වේ නැත්තේ.....?"

"බබා...... කලින් කියන්න හිටියත් අමතක වුනා..... අද මොකද කරන්නෙ......?"

"ඒකනම්යි..... අර ලඟා තියනු ආරාමෙට දානෙ විතකුයි පිරිකරයි ගෙනියමු......"

"ඉතිං බබා....... දානේ හදගන්නේ කොහොමද.....?"

"ආරාමේ ඉන්නේ මැණිවරු කුත්තමයිනෙ..... මම ගෙදරින් දානේ හදන එන්නම්......" ලෝචනට ඇඬෙන්නට ආසන්නය. ඔහුට අවශ්‍ය දේ කෙල්ල දනී. ඔහු හිස් අහස දෙස බලාගෙන සුසුම් හෙලමිනි. සහනායා වැනි උතුම් යුවතියක් ලේලි කර ගැනීමට අම්මා නොසිටීම ගැන ලෝචනට දුක සිතිණි. අවුරුදු හතලිස් ගණනක් පවුල් කෑ, තම ලෙයින් දරුවකු මෙලොවට බිහිකල බිරිඳ ගැන තාත්තාට හැන්නුමක්

හැකත් අම්මාව ඇහින් නුදුටු පිටම කෙල්ලෙකු අම්මා වෙනුවෙන් දන් හදන් එන්නම් යැයි කීවූ විට ලෝචනට පියා ගැන දැනුනේ අභිමාන සැලකිරිනි. ඇයගේ ගුණ දන්නා නිසාම අම්මාගේ දස අවුරුදු මරණය සැමරුම තිබේවිය.

සහනායා ඉක්මණින්ම මුහුණකට සෝදගෙන අප්පු අතේ ලසාට පණිවිඩයක් යැව්වාය. ඊලඟට සිහුවේ දනෙට හදනා දේවල්ය. සිල්මෑණිවරු නිර්මාංශ අය නිසා සෝයාමීට් සැරට හද, අල හොද්දක් සුදට හද, කරට ලුණු මිරිසුත්, අඹු එළවලු සලාදයකුත් සෑදීමට තීරණය කළාය. අම්මා කුස්සියට ආවේ කුස්සිය පෙරලන ශබ්දයටය.

"මොකද දරුවො...... මේ පාන්දර කරන්නෙ......?" අල ටික හොද්දදි අම්මා ඇහුවාය. අම්මාට ඇත්තම කීවෙමි.

"ශ්‍රී නාමත් ඉන්නවද ඔය ආරාමෙ.......?"

"ඔන් නමයි අම්මේ........."

"ඔයත් පුදුම දරුවෙක්නෙ...... ඔය වයසට මේ වගේ ලස්සන වැඩ කරන්න හිතෙන එක තමයි පුදුමෙ........ බොහොම හොඳයි......" ලෝචනගේ අම්මාගේ දනෙ බවත් අම්මාට නොකිවෙමි. අම්මාත් මට උදව් කළේ ආසාවෙනි. ලසාද පැමිණ ඉතිරි වැඩ වලට උදව් කලාය. හැම කනත් ඇඹුලන කෑම ටික සුදනම් කර බාස්කට් වලට දමුවෙමු. මමත් ලසාත් ඉක්මණින් ඇදගෙන පාරට බැස්සේ අනෙ ටිකත් උස්සාගෙනය. කලින් කිවූ පරිදිම ලෝචන පාර අද්දර වාහනය නතර කරගෙන උන්නේය. බරත් උස්සාගෙන සිනාමුසුව එන සහනාව දුටු සැනින් ලෝචනගේ පපුව අලුතින් දවාලීය. ඇයට මුහුණදීමට හිතට දිරි ගැනීම අපහසුය.

"අම්මේ..... මං ඔයේ හිටියේ වෙලාවට උයාගන්න බැරිවෙවි කියලා......"

"ඔයා..... මේ කලේ ලොකු උදව්වක් මැණික......"

"උදව්වක් කියලා හිතන්නෙපා...... මේ මගේ යුතුකමක්...."

"අම්මට මොකා කියලද ආවෙ......?"

"ආරාමෙට දනේ ගෙනියනවා කිව්වා........ අම්මත් හරියට උදව් කලා........ මේ ලසා කෙල්ලත් එක්ක......"

"අනේ...... ඔයාලා තුන්දෙනාටම පින්........"

"ඒකනෙවී...... පිරිකර ටිකකුයි...... පලතුරු ටිකකුයිත් ගමු..."

"ඔව් ඔබා........ මට ඒ තරම් තේරුම්කුත් නෑ....." වාහනය නැවතුනේ නගරය මධ්‍යයේය. මමත්, ලසාත්, ලෝචනත් නගරමධ්‍යයේ වෙළඳ සැල්වලට ගොස් අවශ්‍ය ඉතිරි කළමණා ගත්තෙමු. මෑණිවරුන්ට සිවුරු සහ අත්‍යාවශ්‍ය ද්‍රව්‍යද පිරිකරවලට තේරුවේ මාය. ලෝචන සියල්ල බලා සිටියේ ආසාවෙනි.

"ඔබාට මේ වැඩ හොදට පුරුදුයි වගේ....."

"සංසාර පුරුද්ද වෙන්නැති......" ලෝචන සහනායා දෙස බලා සිටියේ දුකෙනි. සහනායා තමාට මෙසේ උපකාර කරන්නේ ලේ බැඳීමක් ඇති අයෙකු ලෙසිනි. තමාත්, රශ්මිත් අතර සිදුවූ දේවල් ඇය දැනගත්තොත් නම් සාමිවරයා කිවූ පරිදි ඇගේ පපුව පැලී මියයන්නට ඉඩවන. එසේවම ඇ අවංකය. දුකේදී සැපේදී එකට සිටින කෙනෙක්ල්ලකි. තමා ඇයට කළේ දරුණු වැරැද්දකැයි ලෝචනගේ හිත වරින් වර දෙස් කීවේය.

• • •

නිස්කලංක වටපිටාවක තිබූ පුංචි ආරාමය දුටු සැනින් සිත නිවේ. "ලසා ඔයත් දන්නේ මාර තැන්නෙ....! ඇත්තටම කොහොමද මෙතන ගැන දන්නෙ........?"

"මං පුංචි සන්දියේ අම්මා එයට නෑකත් සුළුවට දන්හදත් හදන් එනවා මෙතනට....... ඉතිං මට හරි මතකයි මෙතන." අපි ආරාමය තුලට ගොස් ප්‍රධාන මෙහෙණින්වහන්සේ හමු වූයෙමු. හිස මු ගා කහවතින් සැරසී හුන් ශාන්ත මුහුණැති මෑණිය අවිහංසකය. අපි ඇයට පැමිණි කාරණය කීවෙමු. ඇය සතුටින් එය පිළිගත්තාය.

පුංචි බුදුගෙට ගිය අපි මල් පූජාකර පහන් දැල්වූයෙමු. බෝධිරාජයාද කුඩාවියේ උන්නත් සිටියාවත්තය. දුටු මෙන් සිත් නිවී සැනසේ. මම ලෝචන අසලින්ම බිම ඉඳගත්තෙමි. ඔහු දැන් එක්කොට

SIHINA

වැදගෙන සිටියත් හිටියේ වෙන කල්පනාවකය.

"ඇයි මේ......? දුකෙන් වගේ......"

"තාත්තා සිටිය වගේම අම්මා කොහේ හරි ඉපදිලත් ඇති......"

"සමහරවිට...... ඒත් මේ කරන්නෙ කොහේ කොහොම හිටියත් ඒ අම්මගෙ ආත්මෙට දරුවො විදියට අපි පින් පුරවන එකයි...... ඔයාගෙ හිතුමටත් පින් පිරෙනවා එතකොට.........."

"හරියට මහත් ඇහුවා වගේනෙ......" ඔහු කීවේය.

"සමහර මිනිස්සු බැංකු පොත් පිරෙන්න සල්ලි පුරවලා තියනවා...... ඒත් මේ වගේ පුංචි දෙයක්වත් කරලා තමන්ගෙ අධ්‍යාත්මයට සැනසීමක්, සතුටක් ලබා ගන්න දන්නෑ...."

"ඒක හරි........" අපි වැඳ පුදගෙන ආරාමය තුලට ගොස් දන් දීසිවලට දමා පිළියෙල කළෙමු. දිග බංකුවක අසුන්ගෙන හුන් මැණියන් හුන් තමට දනෙ බෙදද්දී මුළු පරිසරයම දන් සුවඳින් පිරුණි. සන්සුන්ව දන් වළඳන මැණිවරුන් ගැන හදවතේ වූයේ භක්තියකි. පළතුරු සියල්ලම කපා දීසි කීපයකට දමා අතුරුපස ලෙස තැබුවෙමි. එදිනෙද අවශ්‍ය සිල්ලර බඩු ලොකු මැණියන්ට බාරදී පිරිකර ලෙස පූජා කළෙමු. දානයෙන් පසු භාවනා වූ මැණිවරුන් පිරිත් දේශනාකොට පින් දුන්නෝය.

"දරුවනේ...... බොහෝ කාලෙකට පස්සෙ.... අපිට මේ වගේ දානයක් ලැබුනෙ...... මට හරි...... සතුටුයි.... අනිත් අයටත් සතුටු ඇති."

"ලොකු දෙයක් මැණියනේ......."

"අපිට දන් දෙන්නේ පූජා කලානේ...... ඔයාලත් කෑම ටිකක් වෙහෙදිම කාලා යන්න......"

"හොඳමයි මැණියනේ........" අපි ආරාමයේ පසෙක තිබූ කුඩා තඹුත් ඉතා පිරිසිදු මුළුතැන්ගෙට ගොස් කෑම බෙද ගත්තෙමු. පිටුපස දියකඩින්න ගල් ගුහාවකින් එන්නකි. මුහුණ අතපය සෝදගත් අපි කෑම කෑවේද ගල් ගුහාවේ සිටය.

"ඊයෙත් දෙකමෙත් තිබුනේ මෙහි...... මහත්තයයි, මෙහිට කාලා ඉන්න........"

"ලතා එක පිඟානක කන්න...... එකත් අපිට දෙන්න......" ලෝචන කීවේය.

"අද මම තමයි...... මැණිකට කවන්නෙ......" ඔහු කියද්දී මට ආශා සිතුනි. මම හොඳදරුවකු මෙන් කට ඇරියෙමි. ඔහු ලොකු බත් කටක් මගේ මුවේ තැබුවේය.

"ඔයා කන තරම් ලොකු කටවල් මට එපා.... පුංචි කටවල් කවන්න......." කෑම ටික නිර්මාංශ වුවත් ඉතාම රසවත්ය. ලෝචන බත් අනුරක් කා හිස සලා නියමයි කීවේය.

"ඔබා...... කොහොමද මෙච්චර රසට උයන්නෙ......? ඔයත් අර ටීවී [illegible] වගේ පුස් කැට දානවද කෑම රසවෙන්න......"

"[illegible]...... මගෙන් ගුටිකන්නෙපා..... මගේ අත්ගුණෙයි, සුභාන මිරිස් පදමයි, පුස්කැට වලට වඩා වටිනවා නේද......?" මං කීවේ ඇඟිල්ල උලුක් කරගනිමිනි.

"හරි හරි මං කිව්වෙ විහිළුවට......" ඔහු කීවේ සිනාසෙමිනි.

"ඔයත් කන්නකො ඉතිං......."

"ලතෝ...... තව බත් බෙදාගෙන වරෙන්කො කෙල්ලේ මේ පිඟානට....." ලතා හනිකට හිස් පිඟාන රැගෙන ගියේ අප දෙදෙනා දෙස බලා සිනාසෙමිනි.

"ඔබා...... හිත පිරිලා අද මගේ...... මට මේ මුකුත් හරියට කරගන්න තේරුමක් තිබුනෙ නෑ මැණික......" ඔහු කීවේ කඳුළු දිලිසෙන නෙත් වලිනි.

"ඔයාට මම කරදරයක් වුනා නේද......?"

"ඇයි ඔය වගේ කතා කියන්නෙ......? ඔයා මගේ නේද.....? ඔයාගේ තැම දුකක්ම මගේ.... මට ඔයා කරදරයක් නෙවේ මහත්තයො......" මං කීවේ ඒ හිස අතගාය. ලෝචනගේ පපුව අරබින් වූයේ මිරපතල දවුනි. මෙවන් උතුම් සැනැත්තියකට තමා අනිත් වූයේ [illegible]

වරදකි. ඇය දෙස බලන්නටත් ලැජ්ජා සිතෙන්නේ පෙරදින මුසල රාත්‍රිය සිහිවෙද්දීය. එය නපුරු සිහිනයකැයි ඔහු සිතුවේය. සහනා තමා ලග වැටී හිඳින්නේ තමාට අපමණ ආදරයකිනි. මේ අවිහිංසක මුවැත්තියගේ නොඉදුල් හිත් පොඩියට පැලෙන්න ආදරය දුන්නේ තමාය.

"මොනවද අප්පේ..... මේ කල්පනා කරන්නෙ.....?" ඔහු හිනැස්සිණ.

"ඔයාට මං ණයගැතියි..... ඔයාට හුගක් පින්..... ලස්සනට මේ හැමදේම කරාට......."

"ඉටිස්..... මගේ ලෝචනා..... මං ඔයාට හුගක් ආදරෙයි.... ඒක තමයි ඇත්ත....." සැබැවින්ම හදිසියේ වුවත් මේ දානය පිළිවෙලට සුන්දරව කරන්නට හැකිවුයේ සිතේ ධෛර්යයෙනි. ඔහුගේ අම්මා වෙනුවෙන් යමක් කිරීමට හැකි වීම ගැන මට දැනුනේ ප්‍රීතියකි. ලෝචනා අතා කැවූ දතේ බත් ටික රසය. හිතත් ගතත් පිරී තිබුණි. අපි ආරාමෙන් පිටත් වී ආවේ පැය ගණනකට පසුය. ලෝචනාගේ දුරකථනය නාදවිය.

"හෙලෝ......" ස්ක්‍රීනයේ සටහන් වුනා [illegible] ඔහු ජංගම දුරකථනය කනේ තබා ගත්තේය.

"හායි....... ලෝචනා....... ඔයා කොහෙද ඉන්නෙ......." කතා කරන්නේ රශ්මිය. ඔහු දියෙන් ගොඩදැමූ මාළුවකු ලෙස කලබල විය.

"ටවුන් එකේ......"

"අද දවසම මට පාළුයි......... ඔයා කීයටද එන්නේ.......?" ලෝචනා බැලුවේ සහනා දෙසය. ඇය ඉදිරිපස අසුනේ සිට පාර දෙස බලමින් සිටියාය. "මං පස්සෙ කතා කරන්නම්......" ඔහු තවත් දේවල් නොඅසාම දුරකථනය විසන්ධි කළේය. සහනා ඇමතුම ගැන කිසිවක් ඇසුවේ නැත. ඇය එතරම්ම තමාව විශ්වාස කරන්නීය. ලෝචනාට දැනුනේ විශාල පීඩනයකි. රශ්මි ලංකාවට නාවානම් මේ කරදර මුකුත් නැත. ජීවත් වන්නට සිදුවී ඇත්තේ විශාල බියකිනි.

"අපිව මේ හරියෙන් ඩ්‍රොප් කරන්න......" වාහනයෙන්

බසින්නට ප්‍රථම ලෝචනා මගේ දකුණත අල්ලා ගත්තේය. ඔහු බැලුවේ මුද්ද දෙසය. ඉස්සීසි දැතම සිපගත්තේ ආදරයෙනි. ලෝචනා සහනාව ඇරලවා නිවසට නොගොස් කෙලින්ම ගියේ තේ කම්හලටය. සේවකයින් ලහි ලහියේ වැඩය. කාර්යාලයට ගිය ඔහු ඉඳුරු දුම් තේකක් ගේන්නට කියා පුටුවේ ඉඳගත්තේ ලිපිගොනු බැලීමටය. යළිත් දුරකථනය නාද විය. ස්ක්‍රීනයේ සටහන් වූයේ සිය නිවසේ අංකයය. එසත් එසැටම රශ්මි වන්නට ඇතැයි ඔහු සිතුවේය.

"හෙලෝ.........."

"ලෝචනා....... තමුන්ට ගෙයක් දොරක් නැද්ද.....ආ......?" ඔහු හිනැස්සිණ. කතා කළේ කාන්ති පුංචිය.

"කොහෙද ඉන්නෙ.....?"

"ම...ම.... මේ ෆැක්ට්‍රියේ......."

"ඉක්මණට ගෙදර එනවා......" කාන්ති පුංචි පිළිවරය [illegible] තැබුවාය. ලෝචනාට පුදුම සිතුණි. ඇය වෙනදාට තමා [illegible] කොහෙද කියා කැවාද බිව්වාද සොයන්නේ නැත. දැන් තමා ගැන සොයන්නේ ඇයි දැයි ඔහුට ප්‍රහේලිකාවක් විය. ඉක්මණින් ලිපිගොනු පරීක්ෂා කළ ඔහු තේක බී යාමට පිටත් විය. නිවසට යද්දීම පුංචි අම්මාත්, රශ්මිත් මිදුලේ වාඩිවී කතා කරමින් උන්හ.

♦ ♦ ♦

රශ්මිට ලෝචනාව දුටු සැනින් පෙරදා රාත්‍රිය සිහිවිය. ඇගේ කම්මුල් රත්පැහැ වූවාය. නෙත් දිලිසෙන්නට පටන් ගත්තාය. අද රාත්‍රියද සුන්දර එකක් වනු ඇතැයි ඇය අපේක්ෂා කළාය. ඇය තුළ අහිංසකයා ගැන තිබුණේ ආදරයක් නොවේ. කාමරාගයකි. සිල්ලු වෙද්දද ගැන හුස්මක් ගානේ ඔහු පසුතැවෙන බව ඇය දැන් උන්නේ නැත.

"කොහෙද අද දවසෙම හිටියෙ......?" රශ්මි ඇසුවේ දෙතොල් කරකවාය.

"අදට අම්මා නැතිවෙලා අවුරුදු දහයයි......." ලෝචනා හදිසියේම කීවේය. අම්මත්, දුවත් ඒ කතාවට අන්දමන්ද විය.

"ඉතිං ආරාමෙකට දනෙයි පිරිකරයි ගිහින් දුන්නා......" ඔහු

කියද්දී කාන්තිගේ නෙත් කෝපයෙන් දිලිසුනාය.

"පව් දෙයියනේ....." රශ්මි මවාගත් දුකකින් කීවාය. කාන්ති පුටුවෙන් නැගිට්ටේ කේන්තියටය. ලෝචනද යන්නට හැරුණේය.

"හෝ..... හෝ..... මෙහෙන් ටිකක් ඉඳගන්නකෝ........" රශ්මි ඔහුගේ අතක් අල්ලා ගත්තාය. ඔහු වටපිට බැලුවේ බියෙනි.

"මොකද මේ........? බයවෙලා........ මොනවටද බයවෙන්නෙ.....? නැංගිලා වෙස්බැන්දට එළිපිටවලු නටන්න වෙන්නේ...." ඇය කීවේ සැහැල්ලුවෙනි.

"කවුද නැංගිලා වෙස්බැන්දේ......?" ඔහු ඇසුවේ කෝපයෙනි. ලෝචනට රශ්මිව මහා කරදරයක් වෙමින් තිබුණි. ඇගෙන් ගැලවීමට ඔහු මගක් සෙව්වේය.

"මේ අහන්න මට ඔයා නැතුව ඉන්න බෑ........" රශ්මි කීවේ ඒ අත සිපුම්ව පිරිමදිමිනි. ලෝචන ඇගෙන් අත ගලවා ගත්තේ අමාරුවෙනි.

"ඇයි මේ......? මාව එපාද.......?"

"එපා..... කවදවත් එපා......" ඔහු කීවේ ආවේගයෙනි.

"ඔයාට එහෙම කියලා මාව මඟාරින්න බෑ........"

"මට මගේ පාඩුවේ ඉන්න දෙනවද........?" ඔහු උඩුමහලට නැග්ගේ අඩියට දෙකටය. කාමරයේ දොරවසා ලොක් කරගත් ලෝචන ඇඳේ ඉඳගත්තේ දෑසින්ම හිස බඳ ගනිමිනි. සුළු මොහොතක වැරැද්දක් නිසා මුළු ජීවිතයම විඳවන්නට සිදුවීම ගැන ඔහු සිටියේ වේදනාවෙනි. ඉක්මණින්ම මේ ජීවිතය ගැන තීරණයක් ගත යුතුව තිබුණි. ඔහු බොහෝ වේලා කල්පනා කළේය.

♦ ♦ ♦

පසුදා උදෑසනම ලෝචන කාටත් පෙර නැගිට සූදානම් වූයේ කර්මාන්තශාලාවට යාමටය. දවසම එහි සිටීම නිවසේ සිටීමට වඩා හොඳ යැයි ඔහු සිතුවේය. කරප්පු පෙළ බැස්සා පමණි පුංචි අම්මා ඉදිරියට ආවාය.

"මෙන්න තේ........" ඇය කිරි තේ වීදුරුව ඔහුට පෑවාය. ලෝචන කිරි වීදුරුව දෙසත් පුංචි දෙසත් මාරුවෙන් මාරුව බැලුවේ පුදුමයෙනි. සහනයා කිව් පරිදි දියණියගේ පැමිණීම නිසා පුංචි අම්මා වෙනස් වූවා දැයි ඔහු සිතීය. ඔහු කිරි වීදුරුව ගෙන සාලයෙන් ඉඳ ගත්තේය.

"ඔෆිස් යන්නද.......?"

"ඔව් පුංචි........"

"ඔයා ඔෆිස් යන්න එපා..... අද කාන්තා යයි..... ඔයා..... රශ්මිත් එක්ක එළියට යන්න......" ඔහු තිගැස්සුණේය.

"ඇ...යි... ඒ.......?"

"ඒ ළමයට බඩු වගයක් ගන්නෝනලු...... මේ පැත්ත ගැන [illegible]නෙ........"

"එපා... පුංචි.... මට අද වැඩක් ......" ඔහුට කරා කිරීමට හැකිවූයේ එපමණකි.

"මේ..... ඔයිට වැඩිය වචනයක්වත් කියන්න එපා...... ඔය හැමදේටම වැඩිය ලොකුයි රශ්මි..... තේරුණාද.....?" පුංචි අම්මා කීවේ දබරැඟිල්ල මූණටම දික් කරය. මේ නිවසේ තීරණ ගන්නේ පුංචි අම්මාය. ඇගේ තීරණය අවසාන තීරණයද වේ. සියල්ල සිදුවන්නේ හොඳටයි කීවත් තමාට සියල්ල සිදුවන්නේ නරකටය. ලෝචන සිතුවේ කළකිරීමෙනි. මේ නිවසත්, පියාවත්, දේපොළත් සියල්ලම හැරද මෙයින් නික්මයන්නටද ඔහුට සිතුනු වාර එමටය. එහෙත් කාත් කවුරුවත් නැති තම පිරිමි සිත අපමණ දුර්වල වේ. තීරණයක් ගත නොහැක්කේද ඒනිසයි. අහිංසක කෙල්ලව රැගෙන ගොස් දුක් දිය නොහැක.

"හායි..... ගුඩ් මෝනින්........" රශ්මි කරප්පු පෙළ බැස පහතට ආවේ සතුටිනි. තොප්පියක් හිස පළඳ, අත් දිග ටී ෂර්ටයකට ස්ලිම්ෆිට් කලිසමක් ඇඳ සිටි රශ්මි, ලෝචන දෙස බැලුවේ ආශාවෙනි.

"ඇයි මේ....... පාන්දරම මූණ බෙරි කරගෙන......"

SIHINA

"මේ..... යන තැනක ගිහින් ඉක්මණට එන්නෝනා........ මට වැඩ තියෙනවා......" ඔහු කීවේ සෝන්තියෙනි.

"ඕකේ..... බබා.... කූල් ඩවුන්......" ඇය කීවේ ලතාවකටය.

"ඉන්න මං...... හැන්ඩ් බෑග් එක අරන් එන්නම්......" ඇය උඩු මහලට නැග්ගේ එසේ කියාගෙනය. ලෝචනගේ දුරකථනය නාද විය. කථා කරන්නේ සහනා බව අංකයෙන් දැන ගත්තේය.

"හෙලෝ......"

"ගුඩ් මෝනින්........" ඇය කථා කළේ හුරතලයටය.

"මෝනින් මැණික....... ඇයි හදිසියෙන්ද......?"

"ම්.... නෑ.... අද මොකද කරන්නෙ මහත්තයෝ......"

"ඇයි..... ඒ......?"

"මමයි ලතායි දන් බඩු වගයක් ගන්න යනවා........ ඔයත් එන්නකෝ......" ඔහුට පපුව විදී යන හීයක් මෙන් මහා වේදනාවක් දැනිණ. තමා රශ්මි සමග එළියට යෑමට සූදානම්ව සිටී. ඒ පුංචි අම්මාගේ අණක් නිසාය. තුන් හිතකවත් කැමැත්තක් තියානම් නොවේ.

"ඇයි කල්පනා කරන්නෙ........?"

"ම්..ඹා.... ම්.... මට එ..න්..න බැරිවෙයි. මම ලොකු වැඩක මේ ඉන්නෙ......" ඔහු මුසාවක් කීවේ කරන්නට දෙයක් නැති තැනය. වෙනදටනම් ඇය කථා කරන පරක්කුවය. යන්නේ ඉබිල්ලීය.

"ඇ..ත්...ත..ද...? කමක් නෑ......"

"ත..ර..හ...ද...?"

"අයියෝ.... නෑ...... මට චුට්ටක් මූණ බලාගන්නයි එන්න කිව්වේ..... මම කියන්නම් මූදු සරණයි මහත්තයා........" සහනා ලෝචනව පූර්ණ හදවතින්ම විශ්වාස කලාය. ඇගේ පණ තිබුණේ ඔහු ළඟය. ඔහුගේ ආදරය හදවතේ ඉපදී සිරුර පුරා ලේ සමග බද්ධ වී තිබුණි. සහනාට මෙසේ බොරු කියන්නට සිදුවේයැයි ඔහු සිහිනෙකුදු නොසිතුවේය. තමාට මේ ලෝකේ සිටින එකම හිතවතා, හැදෑයා.

සිතුවිය ඇය පමණකි. එවන් අයෙකුට මේ තියනා බොරුවට තමාට සාප වන බව ඔහු සිතුවේය. ඔහු වාහනයට වී සිටියේ රශ්මි එනතුරුය. ඇය මොහොතකින් පැමිණ ඉදිරිපස අසුනේ ඉඳගත්තේ පලපුරුදු ලෙසිනි. ලෝචන රථය පණගන්වා පාරට දමුවේ අරමුණකින් තොරවය. වෙනදටනම් මේ රථයේ මේ අසුනේ ඉඳගත්තේ සහනා පමණි. ලෝචන සිටියේ දරාගත නොහැකි වේදනාවකිනි.

"ලෝචන ඇයි මේ සයිලන්ස්.........?" ඔහු ඇගේ වචන ගණනකට නොගත්තේය.

"මාත් එක්ක තරහින්ද ඉන්නේ......?" එවර ඇය ඔහුගේ බාහුවක එල්ලුනේය.

"මට ඔයත් එක්ක තරහකුත් නෑ..... යාළුකමකුත් නෑ......"

"[illegible]න් ලෝචන.... ඔයාට මං ගැන ඉන්ටරෙස්ට් එකක් නැද්ද......?"

"නෑ...... [illegible] ඔයාට කැමති නෑ......"

"ඇයි ඒ.....? මං ඔයාව දන්න වෙලේ ඉඳන් ඔයා ගැනම හිතනවා...... ඔයා ඇයි මට මෙහෙම කරන්නේ......? එද ඒ හිටපු මෑන් කෙව් දන්........"

"එද ඒ මම හිටියෙ හොඳටම බීලා...... මම කිසිදෙයක් දන්නෑ......"

"හරි දන් ඉන්නෙ හොඳ සිහියෙන්නෙ........"

"ඒ නිසා තමයි ඔයාට එපා කියන්නෙ...... අනික මට." ඔහු කියන්නට ගිය දේ හිලගත්තේය. 'මට කෙල්ලෙක් ඉන්නවා' කියන්න හැදුවත් ඔහු එය මැඩගත්තේය.

"හැබැයි ලෝචන.... මං මේ දේවල් අපේ අම්මටයි, ඔයාගෙ තාත්තටයි කිව්වනම් ඔක්කොම හරි නේද......?" ඇය කීවේ කපටි සිනාවක් මුවේ රැඳවගෙනය. ඔහු තිගැස්සුනේය. ඇය එසේ කලහොත් සිදුවන්නේ මහත් විනාශයකි. සීතල නගරයේ ඔහුව දහදියෙන් නැහුණේය.

SIHINA

"ඔයාට කොහෙටද යන්නොනා......." ඔහු ඇසුවේ මවාගත් සන්සුන් කමකිනි.

"මට හැන්ඩ් ෆෝන් එකට සිම් එකක් ගන්න ඕන...... තව සුපර් මාකට් යන්නොනා......"

"එහෙනම් ඉස්සෙල්ලම සුපර් මාකට් යමු......." ඉදිරියේ තිබූ පුළු සිටි එකක වාහනය නතර කෙරුනා.

"බහිමු......"

"ඔයා යන්න......"

"එහෙම බෑ...... යමු......" රශ්මිගේ ඇවිටිල්ල නිසාම ලෝචනා වාහනයෙන් බැස ගත්තේය. ඔහුගේ අත තුරුළුකරගත් රශ්මි සුපිරි වෙළඳසැලට ගියේ අත්ත බැඳුනු වූවලක් සේය.

රශ්මි ඇයට අවශ්‍ය සියළු දේ ගත්තාය. ලෝචනා ඇය සමගින් සිටියේය. මේ අතර සහනා ලතා සමග නිවසට අවශ්‍ය බඩු ලැයිස්තුව ඇනීමට ගියේද රශ්මිත්, ලෝචනාත් සුන් සුපිරි වෙළඳ සැලටය. වාහන අංගනයේ ඔහුගේ රථය දුටු සහනාට සතුටක් දැනුනාය.

"ලතෝ...... මං එන්න හිටියම හදිසි වැඩක [illegible]...... බෑ එන්න බෑ කිව්වා...... මං මෙතනට එනකොට දන්න නිසා කලින්ම ඇවිත්...... යමු යමු......"

"මට මෙහිට පුදුම කරන්න වෙන්නැති......"

"මේ...... හරි පිස්සෙක් තමා......" සහනාගේ මුහුණේ ඇඳුන මහමෙළ සිනාව ලතා රසවින්දය. සහනා සුපිරි වෙළඳ සැලේ රාක්ක අතරින් ගොස් ඔහුගේ රුව සෙව්වාය. රශ්මි සිටියේ ලෝචනාගේ ඉණවටා අත දමාගෙනය. සහනා හදිසියේ පිටුපා සිටින වුවල වූවාය. ඇය සිටියේ සිහිනයක මෙනි. තමාගේ සුපෙම්බරයාගේ ජායාවෙන් හෝ ඔහුව හඳුනාගැනීමට ඇයට අසීරු නැත.

"ලතා...... මේ...... මේ...... අපේ ලෝ...... ලෝචනා මහත්තයාද.....?" මං කියද්දී ලතාද දැස් පියද යලින් බැලුවාය.

"ම...... ඔව් මෙයි...... අ...පේ ම...හත්තයාම තමයි......" තරුණියන්

SIHINA

දෙදෙනා මුහුණු බලා ගත්තේ විස්මයෙනි.

"දෙ...යි...යනේ...... ලෝ...ච...නා මොකාවද මේ වෙන්නේ......?" සහනාගේ පමණක් නොව ලතාගේද පපුව වේගයෙන් සැලුණි. ඔවුන් ලෝචනා දෙස බැලුවේ කොරටයෙනි, බැතියෙනි. එහෙත් මේ ගැහැණිය සමග ඔහු මෙසේ අශෝභන ලෙස හැසිරෙන්නේ ඇයි දැයි ඔවුන් හදවත් වලින් ඇසීය. සහනාගේ සුන්සිහම් අවුල් වූවාය. මුළු සිරුරම දවී අළුවී යන සෙයක් දැනුනාය. ඔහුගේ ආදරයේත් ඒ උණුසුමේත් පූර්ණ අයිතිකාරිය තමා පමණක් යැයි සිතා සිටියද ඇස් ඉදිරිපිටම සියල්ල බොඳවී ඇත. දෙතොල් තතියමින් ලේ උණුවෙමින් දුක දෝරගලන්නට සැරසෙන බවත් ඇයට දැනුණාය. මම ලතාගේ අත තදින්ම මිරිකා ගත්තෙමි. අහිංසකියේ මුහුණද හඩන්නට මෙනි. ලෝචනාත් පැමිණ සුන් යුවතියත් කවුන්ටරයට ගොස් මුදල් ගෙවා පිටවී යන අයුරු අපි බලාසිටියේ සිහිනයක් මෙනි. වාහනය පණ ගන්වා [illegible] යන් ඉගිලී යන අයුරු දුටුවේ වීදුරු අතරිනි. නැගෙන අන්තිමට [illegible] දෙතොල්පට සපා ගත්තෙමි.

"ලතා අපි යමු......" මම ඇගේ අතින් ඇද්දෙමි.

"අපි ගන්න ආපු බඩු......"

"ඕන නෑ ලතා...... අපි යමු......" අපි ගන්නට ගිය කිසිවක් නොගෙන හිස් අතින්ම පිට වීමු. සිදුවූයේ සිහිනෙකුදු නොසිතූ පව්කාර සිදුවීමකි. මෙතුවක් කල් ඔහු ගැන සිතා සිටියේ පිවිතුරු පූජනීය ලෙසටය. එපමණක් නොව 'ලොකු වැඩක එන්න බෑ' කීවේද විශාල මුසාවකි. හදවත කැලිවලට කැඩී බිඳී ගොස් ඇත. ඉක්මණින් නිවසට ගිය අපි අම්මාට බොරුවක් කීවෙමු. බඩුත් නැතිව ගිය පයින් පැමිණි අපි ගැන ඇය පුදුම වූවාය. ලතා පසෙකට වී මට තනිවන්නට ඉඩදුන්නාය.

ලෝචනා රශ්මිගේ පසුපසින් ගියේ වෙන කරන්නට දෙයක් නැති තැනය. සිහිය, අවසිහිය වූ නිමේෂයට ඇය ඔහුව තමා සතුකර ගත්තාය. ඇය ගසනා පදයට නටන්නට වූයේ ඒ නිසාය. ඇය දෙන සුකාන්ම රශ්මි සමගින් එහේ මෙහේ ගිය ලෝචනා නිවසට ගිය පසු කෙලින්ම කාමරයට ගොස් දොර වසා ගත්තේය. සවස් වරුවේ හෝ සහනා මුණ ගැසිය යුතුයැයි ඔහු කලයේ සිතා ගත්තේය. ඇයට ඇමතුමක් ගත්තේ ඒ නිසාය.

නිවසේ දුරකථනය එක දිගටම නාද විය. ලතා සාලයට දිව ආවේ දුරකථනය කවුරුත් නොගත් නිසාය.

"හ...ලෝ......"

"හෙලෝ සහනා ප්ලීස්....." බේබිට ඇසුනු පිරිමි හඬ ලෝවන මහත්තයාගේ බව හැඳින ගත්තාය. ලතාගේ සිතද අවුල් වූවාය.

"ඇ.... ඇයි මහත්තයා...... ම...ම ලතා......"

"අනේ ලතා...... මාව අඳුර ගත්තද......? කෝ බේබි......"

"බෙ.... බේ..බි...... නා..න...වේ....." ඇගේ දිව පැටලුණි.

"ඇයි ලතා... කෝ බේබි.......?"

"ඉන්න මං.... කතා කරලා.... කියන්නම්......" ලතා දුරකථනය ඒගෙනම සහනා සොයා ගියාය. ඇඳට වී කොට්ටයක් තුරුළු කරගෙන හඬාවැටෙන තම ස්වාමි දුව ගැන ලතාට දැනුනේ දරුණු වේදනාවකි.

"බේබි.... ලෝවන මහත්තයා කථා කරනවා.. මේ...... ආ...."

"මම තව මොනවා කථා කරන්නද ලතා......... මට එපා........" සහනාගේ වදන් දුරකථනයේ උන් ලෝවනට ඇහුණේය. ඔහුට කුමක්දෝ අනපේක්ෂිත සියක් දැනිණ.

"ම..හ..ත්..ත..යා..... බේ..බිට කථා කරන්න බැලු......"

"මට ඇහුනා ලතා. ඒත් ඇයි ඒ.....? ඇයි.....?"

"අ...නේ මන්ද මහත්තයා......"

"බේබිට මුණ ගැහෙන්න එන්න කිව්වා..... මම ලොකු වැඩක හිටපු නිසා බැරි වුණා. ඒකට කේන්ති ගිහින්ද ලතා........?"

ලොකු වැඩය කොහෙවත් යන බැල්ලියොත් එක්ක රවුම් ගසන එකදැයි අසන්නට සිතුනත් ලතා කට පියා ගත්තාය.

"ඔයා දන්නවා ඇතිනෙ ලතා..... ඇයි මේ.......?"

"මහත්තයා බේබි හම්බනොවුනෙ ලොකු වැඩක් කිව්වා

නේද......?"

"ඔව් ලතා ෆැක්ට්‍රියේ වැඩක්........."

"ඇයි රත්නරත් මහත්තයෝ බොරු කියන්නෙ........?" ලතාට කෑවුණාය.

"මමයි බේබියි උඩ සිටි එකට ආවා දන් පැය තුනකට කලින්... මහත්තයාගේ ඇඟේ තුඩුල්ලෙත් වගේ එල්ලිලා හිටපු ගෑනි කවුද......?" ලෝවනගේ හිසම හිරිගත්තේය. තමා බොරුකාරයෙකු වැරදි කාරයෙකු වී හමාරය. එක වැරැද්දක් නිසා මොහොතින් මොහොත තමාම බැරි බැරි උපදින්නට සිදුවී ඇත.

"ඇයි මහත්තයා ගොළු වුණේ......?"

"ලතා...... මං පිළිගන්නවා.... මං කිව්වේ බොරුවක්... බේබිගේ හිත රිද්දන්න බැරි නිසා......"

"[illegible] බේබි හෝදලා බොන්න පුළුවන් රත්නරත් කදත් මහත්තයා......... ඇයි විශ්වාසෙ කීත්ද........?"

"ලතා.... අපේ පුංචිගේ දුව රශ්මි තමයි ඒ මං එක්ක හිටියෙ...... ඊයේ එයා ලංකාවට ආවෙ....... මෙහේ කිසි කැනක් දන්නෑ කියලා පුංචි කිව්වා එයාව වටුත් එක්ක යන්න කියලා...... මගේ මැණිකගේ හිත රිදෙයි කියලා බොරුවක් කිව්වෙ........."

"ඇයි එයා මහත්තයව බදගෙන හිටියෙ.......?" ලතා ප්‍රශ්න කළේ පොලිසියෙන් මෙනි. සහනා වෙනුවෙන් ඇය හඬ නැඟුවාය.

"ඔයා කියන්නෙ ඇත්ත.... පිටරට හැදුන නිසා රශ්මිගේ ගතිගුණ අමුතුයි තමා...... අපේ තෙල්ල කවදවත් සෙනග මැද්දෙ මගේ අතකින්වත් අල්ලන්නෑ ලතා....... ඒ හැදිච්චකම පිටරට හිටපු නිසා රශ්මි ළඟ නෑ........"

"බේබි ඇල්ලුවත් මොකෝ..... මහත්තයා බේබිගෙනේ......" ලතා කිවේ යටහත් පහත්කම පසෙකලාය.

"මට තේරෙනවා ලතා. මගෙ කරුමෙ තමයි මේ හැමදේටම මුල...... රශ්මි එක්ක තාවනම් පුංචිගෙන් බැණුම්. වාහනේට වෙලා

හිටියා නම් දුව අම්මට කියලා මන්නයි...... බැහැලා ගියාම ඇගේ එල්ලුනා..... අනේ ලතා මට සමාවෙන්න...... මගේ මැණිකට තේරුම් කරලා දෙන්න...... මට මේ ලෝකේ ඉන්නෙ එයා විතරයි..... එයා ඔහොම කරනා වුනොත් වගේනේ කන්දකින් පාතට දාගන්නවා. ඊට හොඳයි මැරෙන එක........" ලෝචන එක දිගටම කියාගෙන ගියේ වේදනාවෙනි. ලතාගේද හිතද උණු වූයේ නිශ්ශබ්දයෙනි.

◆ ◆ ◆

දුරකථන සාලයෙන් තමා කුස්සියට ගිය ලතා පුංචියට තැම් ටිකක් පිගානකට බෙද වතුර වීදුරුවක්ද රැගෙන සහනා සොයා ගියාය. තවමත් දුකෙන් සිටින බේබී දෙස ලතා බලා සිටියේ අනුකම්පාවෙනි. අද වූ දර්ශනය බේබීගේ පමණක් නොව තමාගේද හිත අසරණ කළේය.

"බේබී...... තැම් ටිකක් කමු......"

"බෑ ලතා..... පිරියක් නෑ......"

"මම කවන්නද......?"

"එපා කෙල්ලෙ......"

"බලන්න බේබී.... මූණ පරවෙලා ගිහින්..... ඇස් ඉදිමිලා......"

"ලතා මොනවද ඔච්චර වෙලා කථා කරකර හිටියෙ......?"

"එක අතකින් ලෝචන මහත්තයා පවු කියලත් හිතෙනවා...... අපිට හිතුණෙ මහත්තයා ලගට ගිහින් කථා කරන්න........" සහනා කිසිවක් නොදොඩා අසා සිටියාය.

"මහත්තයාගේ කුටුම්බයේ දූ තමයි ඇගේ එල්ලිලා ඉඳලා තියෙන්නෙ......" සහනා හිතැස්සුණු අයුරු ලතා දුටුවාය. "මහත්තයා බෑ කියද්දී ඕක ඇඳගෙන ඇවිත් තියෙන්නෙ...... බේබීගේ හිත රිදෙයි කියලයි බොරුවක් කියලා තියෙන්නෙ...... මහත්තයා අසරණයි...... පවු...... තැබැයි බේබී ඉක්මණට දෙන්න එක්ක තීරණයක් අරන් කුඩු වෙන්න නැත්නම් ඒ අම්මයි දුයි අපේ මහත්තයව අයිතිකරගෙනයි ඉන්න බලන්නෙ........" ලතා කීවේ දුරදිග බලාය. සහනාට පුංචි හෝ සැනසීමක් දැනෙන්නට ගත්තේ දැන්ය. බඩගින්නත් දැනුනේද එතැන් පටන්ය.

"බේබී මන්ට්ක කාලා මහත්තයට කථා කරන්න...... මොනවයින් මොනවා කරගනිද දන්නෑ මේ පුංචි දේවල් ලොකු කරගෙන......."

"මට ලොකු බයක් දැනෙනවා ලතා......"

"මටත් බේබී...... ජීවිතයේ ගැඹුරක් නොදත් යුවතියන් දෙදෙනා අසරණව සිටියහ.

◆ ◆ ◆

ලෝචන කාමරයට වී ඇස් කසියනකුරු හැඬුවේය. අම්මා මෙලොව හැරද ගිය මොහොතේ හැඬුවේද මෙලෙසය. අද දෙවන දවසය. අම්මාට පසු ඇගේ ආදරයේ සුවඳ විඳිද්ද අනෙක් තැත්තිය සහනාවම පමණි. තවවර වූ තම සිත් අහසට ආදරයේ සඳැස් ගෙනාවේ අහිංසකාවියයි. මේ ජීවිතය අනුන්ට ඕනා විදියට හසුරුවනවාට නොදී ඉක්මණින්ම තීරණයක් ගත යුතුයැයි ලෝචන කල්පනා කළේය. කොහෙන් පටන් ගන්නදැයි ඔහුට තේරුමක් නොවීය. අද සිදුවූ දේ නිසා සහනා කෙබඳු තීරණයක් ගනීදෝයි ඔහු සිටියේ භයෙන්දයෙනි. රශ්මිත්, තමාත් අතර සිදුවූ දෙය නිසා ඇගෙන් ගැලවීමද සිතනා තරම් ලේසි පහසු නොවේ. රශ්මි ඇගේ උවමනාවෙන්ම කරගත් දේවල් වලට ඇයද වගකිව යුතුය. ඇය හැසිරුනේ ලැජ්ජාවක නැති ගැහැණියක ලෙසය. ඇයට ඒ ජීවිතය ඉතා පුරුදුවූ බව ලෝචනට තේරුණි. කාන්ති දියණිය සමග වත්තේ අයිනක සතා තිබූ පොකුණ අසල බංකුවේ ඉඳගත්තේ වැදගත් කථාවකට මුලපුරන්නටය.

"ඇයි අම්මා...... මොකක්ද ප්‍රශ්නෙ......?"

"ඔයා දැන් අඟෙන ගෙනත් ඉවර එකේ..... හරිද..... අනාගතයක් ගැන හිතුවොත්......." අම්මා ගෙනෙන් ගෙවී එන්නා මෙන් ඇසූ ප්‍රශ්නය නිසා රශ්මි කලබල වූවාය.

"මොනා ගැනද මේ කියන්නෙ......?"

"ඔයා කසාද බඳින්න නියම වයස තමයි මේ......" රශ්මි හඬනගා සිනාසුනාය.

"පිස්සුද අම්මට...... මම හිතන් ඉන්නෙ ජොබ් එකක්

කරන්න......"

"ඔයාට පිස්සු හැදිලා එකවද.......?" කාන්ති ඇසුවේ කේන්තිය උතුරද්දීය.

"මම මේ මිනිහව බැන්දෙ මට පිස්සුවට නෙවී...... මට වගේම ඔයාටත් සැප විඳින්න ඕන නිසයි...... මොන එකෙකටද රස්සාවල් කරන්නෙ......? පරම්පරා ගානකට සැපසම්පත් උතුරද්දී......"

"අම්මා කියන්නෙ මට මේ ගේ ඇතුලට වෙලා කොටුවෙලා ඉන්න කියලද......?"

"කවුද එහෙම කිව්වෙ.......?"

"ඕන තැනකට යන්න එන්න නිදහස තියෙනවනෙ ඔයාට......"

"ඒත් මට මැරී කරන්න නම් කියන්න එපා......"

"කවද වෙනකන් මෙහෙම ඉන්නද කල්පනාව.......?"

"අයි ඩෝන්ට් නෝ......?" රශ්මි කීවේ ලතාවකට.

"එහෙත් මතක තියාගන්නවා......... මේ ලෝචනගේත් බඳින වයස.... ඌ පිට ගෑණියෙක් මේ ගෙදරට ගේනවට මං කැමති නෑ.... එහෙම වුණොත් මං පරාදයි..... ඒ ගෑණි මේ ගෙදර පාලනය කරයි......"

"ඉතිං දැන් මොකක්ද කරන්න කියන්නෙ.......?"

"ඔයා ලෝචනව බඳින්න ඕනා......"

"කවදද......?"

"පස්සෙ නෙවී මේ අද...... නෙවම......"

"ඉතිං එයා කැමති වෙයිද.........?"

"අකමැති වෙලා කොහොමද.........? දනවා දෙට්ට...... අනික දූවි...... ඔයා මේ වෙලේ හිතන්න.... මේ ගෙදර දේපල. මිල මුදල් ගැන..... ඔයා ලෝචන බැන්දොත් දේපල පිට යන්නෑ...... අපිටමයි......" කාන්ති කීවේ ලෝභකමිනි. කාන්තිගේ දෙනෙත් තණ්හාවෙන් දිලිසුණි. රශ්මිට අම්මාගේ ධන තණ්හාව ගැන පුදුම

නොසිතුණි. ඇය දෙවන විවාහය කරගත්තේ දේපල තණ්හාව නිසාය. ආදරයකට අනුකම්පාවකට නොවේ. අම්මා එවැනි තීරණයක් නොගත්තානම් අද තමාට රට රැජවල යන්නටවත් මෙවැනි විනෝදමත් භාස්සිකාර ජීවිතයක් ගෙවන්නටද ඉඩ නැත. එක අතකින් අම්මා ගැන දුකක්ද රශ්මිට දැනුනාය. එහෙත් ඇය විවාහයට කොහෙත්ම කැමති වූයේ නැත. ලෝචන පමණක් නොව මිනෑම තරුණයෙකු සමග විනෝද වනවා මිස සදාතනික බැඳීම් සමග ගැනීමට ඇය අකමැති වූවාය. කුඩාකල පටන් දෙමාපිය ආදරය රැකවරණය නොලද නිසාත්, පිටරට සිටීමට හුරු නිසාත් ඇය සංකර වූවාය.

කාන්ති කිසිවක් කල් දැමීමට අකමැති වූවාය. සැමියා සමග නින්දට යන මොහොතේ ඇය වෙනදටත් වඩා සැමියාට ආදරයෙන් කතා කලාය. ලෝචනගේත්, රශ්මිගේත් විවාහයට සැමියා කැමති කර ගැනීම අමාරු නොවන බව නොහොම දන සිටියාය.

"ඔයා ලෝචන ගැන හිතනවා මදි........" ඇය පොටක් පාද [illegible]ත්තා.

"මොකක්ද ඒ කථාවේ තේරුම.......?"

"ඇයි අනේ..... ලෝචන දැන් ඉන්නේ කසාද බඳින වයසෙ.....?"

"ඉතිං......?"

"ඉතිං නෙවී..... හොඳ මඟුලක් කරලා දෙන්න එපායැ....."

"ලෝචන කෙල්ලෙක් හොයාගනී...... අපි කරලා දෙමු. එච්චරයි........" කාන්ති සිටියේ වැරදුනු කුරුමානමෙනි.

"එහෙම කියලා කොහොමද......? හොඳ කෙල්ලෙක් වෙන්නත් ඕනි...... ගුණ යහපත්, හැදිච්ච... වැදගත් පවුලක වෙන්න ඕනි......" බිරිඳගේ කථාවට සැමියා හඬනගා සිනාසුණේය.

"අයියෝ කාන්ති........ මං ඔයාව බැන්දෙ නම් ඔය මොකුත් බලලා නෙමේ........" ඇයට කේන්තිය උතුරා ගියේ නොදැනුවත්වමය.

"හ්ම්...... ලෝචන කියන්නෙ ගෑණි බැරිලා ළමයෙක් එන්න කනිවෙච්ච මිනිහෙක් නෙවීනෙ...... එහෙම මිනිස්සුන්ට ගෑණිවෙලා

එක එකම ඇති........" කාන්ති කීවේ උතුරාගිය තරහකිනි.

"හරි හරි ඔයා මොකක්ද මට කරන්න කියන්නෙ........?"

"හොඳ කෙල්ලෙක් ඉන්නවා....... ඔයා කැමතිද.......?"

"කවුද........?"

"ඔයා දන්න කෙනෙක්......? පුංචි කාලෙ ඉඳන්ම........"

"අනේ හොඳට කියන්නකෝ කාන්ති...... කවුද......?"

"වෙන කවුරුත් නෙවී.... අපේ රශ්මි......" සිරිද කියද්දී ඔහුගේ මුහුණ තරමක් වෙනස් වුනි.

"ඇයි.....? ඔයා අකමැතිද......?"

"ඒ වුනාට එහෙම හොඳද.......? එයාලා නෑකමට සහෝදරයොනෙ......."

"එයාලා අතරේ ලේ නෑකමක් නැතෙ.......? මොකද කියන්නෙ......?" කාන්තිගේ සිත වේගයෙන් සැලුනාය. සැමියා අකමැති වුවොත් සියළු බලාපොරොත්තු බිඳ වැටේ. දෙවියන්ගේ පිහිටෙන් සියල්ල හොඳ අතට වේවායි ඇය සිතුවාය.

"ඉස්සෙල්ලා ළමයින්ගෙන් අහලා බලන්න ඕන නේද......?"

"මගේ දුවව මං බලාගන්නම්. ඔයා පුතත් එක්ක හෙටම මේ ගැන කථා කරන්න....." කාන්තිට සැනසීමක් දැනුණි. ඇය නින්දට පියෙද්ද දෙවියන්ට පින් දෙමිනි. කෝටි ප්‍රකෝටි ගණනක තනි අයිතිකාරිය වීමේ සතුට ඇයට තිබුණි.

ලෝචන පසුද උදේම ඇඳ පැළඳ කාර්යාලයට යාමට පිටත් විය. පහත මාලයේ දුරකථනය නාද වුවත් කිසිවකුත් නොසිටි නිසා ඔහු දුරකථනය ගත්තේය.

"හෙලෝ......."

"හෙලෝ..... රශ්මි ඉන්නවද......? කථා කළේ පිරිමියෙකි.

"රශ්මි උඩ ඇති....."

SIHINA

"එහෙනම් අනිවාර්යෙන්ම නිදි ඇති නාම...... ඔයා කවුද.....?" ලෝචන ගල් ගැසුණි. තමාටත් ඇයටත් ඇති නෑකම කුමක්ද.....? කවුරුන් කියා හඳුන්වන්නදැයි ඔහු සිතුවේය.

"ම...ම... මේ ගෙදර ඉන්න කෙනෙක්......."

"ඔ...... රශ්මිගේ අංකල්ගේ පුතාද......?"

"ඔ..... ඔව්....." ඔහුට සහනයක් දැනුණි.

"හලෝ..... ඔයත් එක්ක කථා කරන්න ලැබුන එක සතුටක්.... එද රශ්මි ඇරලන්න ආපු වෙලේ හිටියේ නැතෙ ඔයා......?"

"ඔ... ඔව් මං ඔෆිස් එතෙන්නෙ දවසම ඉන්නෙ....? ඔයා රශ්මිගේ යාළුවෙක් වෙන්නැති......." එවර තරුණයා වහජ සිනාවක් පෑවේය.

"එහෙමත් නෑ..... ඔයත් කොල්ලෙක්නෙ..... ඕන විදියකට හිතා ගන්නකො......" ලෝචනට යමක් වැටහිණ.

"දවසක් එන්න මේ පැත්තේ......." ලෝචන කීවේ ඔහුව යාළු කරගන්නා අදහසිනි.

"එන්නම්. අනිවාර්යෙන්ම.... කෝ ඉතිං රශ්මි කැමති නැතෙ.... මං ගැන කියන්න......"

"ඒකට මොනවට ලැජ්ජ වෙනවද......? ඕව කවදහරි කියන්නම එපැයි......" ලෝචන ඔහුගේ කථාවට පෝර දැමුවේ බොහෝ දේ දැනගැනීමටයි.

"ඔයා නම් නියමයි......"

"ඉතිං මල්ලි...... ඔයාලගේ අපොයා එක හුගක් කල් නම් කෙලින්ම ගෙදරට ඇවිත් කථා කරන්නකො......"

"රශ්මි ඕස්ට්‍රේලියා ආපු දවස්වල ඉඳලා අපි අඳුරනවා..... දැන් අවුරුදු ගාණකට කලින් තමයි එකට ජීවත් වෙන්න ගත්තෙ......" ලෝචනට ඒ කථාවෙන් හිතට දැනුනේ තිවනකි. රශ්මි සමග කායික සබඳතාවයක් ඇති වූයේ ප්‍රථමයෙන් තමා යැයි ලෝචනට සිතක්

තිලුණි. ඇය ගැහැණියක් වී ඇත්තේ පිටරටදීය.

"ඉතිං සල්ලි...... මම යමින් යනවා. ඔයා ගෙදරටම ඇවිත් වැඩිහිටියන්ට කියන්න......"

"ඔයාට තැන්ක්ස් අයියෙ......" රයන් කුරුමානම් ඇල්ලුවේද රශ්මිගේ ධනයටයි.

"ලව් ලන්... බායි...." ලෝචනා දුරකථනයෙන් සමුගත්තේ සැනසීමෙනි. ඔහු ඉන්මෙසින්ම කාර්යාලයට ගොස් එහි පැය කීපයක් සිටියේය. ඊයේ රාත්‍රියට කෑමක්වත් නොගෙන සිටිනිසා දරුණු බඩගින්නක් දනුනේය. කෑම කන්නට යාමට පෙර සහනාට ඇමතුමක් ගත්තේය. බඩගින්නට වඩා දරුණු ලතැවිල්ලක් පපුවේ පිරී ඇත.

"ඔබා...... තාම ක...ර...හද......?" සහනා දවසක් තිස්සෙ ඒ හඬ ඇසෙන තුරු බලා සිටියේ නොඉවසිල්ලෙනි. ඇයට අවශ්‍ය වූයේ ඔහු ලව්වාම කථා කරන්නටය.

"රත්තරන්...... ඊයේ ඒ ඉඳන් බඩගින්නෙ........ මේ කන්න කියලා එළිය" යන්න කලින් ගන්නෙ......?"

"අ...නේ.... ඉන්න මං කන්න මොනාහරි අරන් පැය බාගෙන් එන්නම් පාර ලඟට එන්න......" ලෝචනාට සිතට දනුණේ අපූරු සුවයකි. මියගොස් ඉපදුනා වැනි හැඟීමක් දනිණ. සියල්ල හොඳින් සිදුවේවායි ඔහු සිතින් යැද්දේය. හරියටම පැය බාගයකින් ලෝචනා පාර අද්දරට වී වාහනය නතර කරගෙන සිටියේ ඇයව අපේක්ෂාවෙනි. මගින් ගත් රතුරෝස මිටිය ඇයට දෙන්නට ඔහු බලා සිටියේය. තවත් මොහොතකින් ඒ රුව ඔහු වූයේ රෝස මලකට වඩා සුන්දරවය. යළිත් ඔහුට ඇය ගැන දනුනේ ලෝබකමකි.

"සුසත් වෙලාද ඇවිත්......?"

"නෑ මැණික..... මේ ආව විතරයි...... යමු......" රතු රෝස මිටිය සහනාගේ අතට දුන් ලෝචනා මල් දෙසත් ඇය දෙසත් බැලුවේ සුන්දරත්වය විඳගැනීමට බැරිවය.

"බඩගිනිද......?"

"නැහැ...... ඉන්න බෑ......"

"එහෙනම් ඔය කොහෙත් හරි නතර කරල කාලා ඉන්න......"

"ඔබා කාලද......?"

"නෑ......" කෑම කන්න තමා සූදානම් ගන්නැවත් හිතට දිරියක් නොවූවේ පෙරද සිදුවූ අනපේක්ෂිත සිදුවීම නිසාය. තවමත් හදවත තුවාල වී ඇත්තේ ඒ වේදනාව උහුලාගත නොහැකිවය. ඇය ලෝචනා දෙස බැලුවේ උතුරායිය ආදරයෙනි. ඒ ආදරයේ ආත්මාර්ථකාමීත්වය හා ලෝභකම තිබුණි. පැල් බැඳගෙන ආදරේ කරන කොල්ලන් කාගේත් හැටි ඔහොමය.

නිශ්කලංක වටාපිටාවක වාහනය නතර විය. ලාවට අව්වත් පැලුවේ මීදුම පටල දියකරවමිනි. ඔඩොක්කුවේ තබාගෙන උන් කෑම පාර්සලය රැගෙන පිටුපස අසුනට ගියේ නිදහසේ කෑමටය. කෙසෙල් කොළයේ ඔතා තිබූ තෝසේ ටිකත් පොල් සම්බෝලයත් දිග ඇරිය දුන්... සුවඳ වාහනය පුරාම පිරී ඉතිරී ගියේය. සහනා සෙනෙහෙවන්ත අතා සිරුවට ඔහුට කැව්වාය.

"අම්මෝ රසයි...... අර අපි වෙනදාට කන ඉන්දියන් කෑම මොනාවද කියලා හිතෙනවා...... කවුද බබෝ...... හැදුවේ......?"

"අප්පුනෙ...... මිනිහා තෝසේ වලට එක්සලන්ට්..... තව රොටිත් ගෙනාවා......"

"ඔයත් කන්න අම්මෙ......" ඒ ඇමතුමට ඇය කවදත් ආසා කලාය.

"ඉස්සෙල්ලා මගේ පුතා කාලා ඉමුකෝ......" ලෝචනාගේ පපුව දවී ගියේ අහිංසක මුවැත්තියගේ ආදරය උතුරන මෙවන් මොහොතකදීය. අම්මා කෙනෙකුගේ පපුව දරුවෙකු වෙනුවෙන් උණුවන්නේද මෙලෙසිනි. බඩගින්නට ගෙදරින් කෑම ටික ඔතාගෙන හංගාගෙන විත් කවන්නේ එහෙමත් කෙල්ලෙකි. කටවල් දෙකතුනක් ඔහුට කවන අතරතුර පුංචි කෑම කටක් පමණක් ඇය කෑවාය. සහනා බිය වූයේ ඔහුට කෑම මදිවෙනැයි කියාය. තෝසේ ටික ඉවර වූ පසු හංගාගෙන උන් රොටී දෙකත් සිරුවට කවා ඔහුට කැව්වේය. තමාටම

SIHINA

කවින කෙල්ලගේ බඩ පිරී නැති බව තේරුනා ලෝචන රොටියක්ම ඇයට කැව්වේය.

"මේකත් කමු පැටියෝ......"

"අපෝ මට ඇති.... රොටියක්ම කෑවා.... මේක ඔයා කන්න...."

"ඔයාගේ බඩ පිරුනා මදි දරුවෝ........"

"ඔයා ආසාවෙන් කෑම ටික කද්දී මගේ බඩ පිරුනා මහත්තයෝ......" අපි කෑම කාලා කෝප්පා දෙකක් බීවෙමු. සැරකෑමක් කා කෝප්පා එකක් බොද්දී කෑම වේල සම්පූර්ණ යැයි සිතේ. මගේ දෙකම්මුල් සහ නලල සිඹගත් ලෝචන කරවටා දෑතම යවා මා තුරුළු කර ගත්තේ ආදරයෙනි.

"බබා...... ඊයේ වෙච්චදේට මට සමාවෙන්න......" යළිත් ඒ සිදුවීම මතක් වී මට තුනී වේදනාවක් දැනිණ.

"මට බයත් දැනෙනවා...... ඔයාව මගෙන් කවුරුහරි උදුරගනී කියලා......"

"අපි අපිට අවංකව ආදරේ නම් කාටවත් බෑ අපිව වෙන්කරන්න........"

"ඔයා ගැන නරක හීනයක් දක්ක ද ඉඳලා හිතට හරි නෑ...... සිද්ධ වුනොත් නරක දේවල්......"

"රන්මි අමුතු ජාතියේ කෙනෙක්...... කිසි බරපතලක් නෑ...... එයාට ලැජ්ජ බයක් නෑ........"

"ලෝ....ච....න.... අපි බ...දි...මු......" මා කීවේ ස්ථිර හඬිනි.

"මොනවා...... මගේ කෙල්ල මේ තරම් එඩිතර වුනාද......?"

"මට බයයි...... ඔයා මට නැතිවෙයි කියලා........"

"අපි ඉක්මණට බඳිමු මැණික...... මටත් ඔයා විතරමයි ඉන්නෙ...... ඔයා නැතුව ඉන්න බෑ මට දැන්......"

"අපි තව සතියකින් මෙහෙන් යනවා..... ඊට කලින් මොනාහරි

කරමු......" මා කීවේ ස්ථිර හඬිනි.

"බයවෙන්නෙපා..... මං තාත්තා එක්ක හැමදේම කියනවා..... ඊටත් පස්සෙ ඔයාලගේ ගෙදර එනවා...... අම්මා කොහොමහරි ඉඳන් හැමදේම විසඳලා දෙයි බබා...... අම්මා එයා වෙනුවෙන් දන දෙන පුංචි කෙල්ලව නැති කරගන්න දෙන්නෑ......" ලෝචන කීවේ හැඟීම්බරවය.

ලෝචනත්, සහනායාත් තාවකාලික සමුගැනීමකින් පසු වෙන්වී ගියේ අස්ත් වූ බලාපොරොත්තුවකිනි. සියලු කරුණු කාරණා සිතාබලා දෙමාපියන් වැදගත් සුන්දර තීරණයක් ගනීවියැයි දෙදෙනාම පිරුණු සිතින් සිතුහ. ලෝචනට කාර්යාලයට යාමට සිතක් නොවීය. ඔහුට අවශ්‍ය වූයේ දුවගෙන ගොස් පියාගේ දෙපාමුල යදී ඇයව පුංචි මනාලිය කරගැනීමට අවසර ඉල්ලීමටය. ඔහු කෙලින්ම ගියේ සිය නිවසටය. උඩුමහලේ බැල්කනියට වී පුටුවකට බරවූ ලෝචන කතාව කොහොමද පටන් ගන්නදැයි කල්පනා කළේය. අම්මා ජීවත්ව සිටියානම් මට සහනායා ගැන පවසා මුණගස්වාද අවසානය.

◆ ◆ ◆

"ලෝචන මහත්තයෝ...... අන්න ලොකුමහත්තයා පහළට එන්න කිව්වා......" කුස්සි අම්මා හදිසියේම පැමිණ කීවාය.

"ඔයා යන්න මං එන්නම්......" කුස්සි අම්මා ගියපසු ලෝචනද ඒ පිටුපසින්ම පහත මාලයට ගියේය. තාත්තා පුටුවකට බරවී තරප්පු පෙළ බසින තමා දෙස උවමනාවෙන් බලා හිඳින බව ඔහු දුටුවේය.

"මෙහෙන් ඉඳගන්න........" පියා කීවේ තරමක් කරුණාවෙනි.

"ඇයි අද ඔෆිස් ගිහින් වෙලාසනම ආවද........?"

"ඔ.... ඔව් තාත්...තව ටිකක් හම්බවෙලා කතා කරන්න ඕන කියලා හිතුනා......" නියම වෙලාවට පැමිණ ඇතැයි කොල්ලාට සතුටු සිතිණ.

"මටත් ඔයත් එක්ක ටිකක් කතා කරන්න ඕනා......"

"ඒ මොනාගැනද තාත්තෙ.....?" ඔහු කලබල වූයේ විශාලවීන

SIHINA

වැඩක් වැරදිලාවත්ද කියාය.

"නෑ... නෑ... කලබල වෙන්න එපා... මේ වෙන වැදගත් දෙයක්....."

"ඉතිං ඔයාට මොනවද මගෙන් එන්න කථා කරන්න තියෙන්නෙ......?" පියා අසද්දී ලෝචනට තරමක බියක්ද වකිතයක්ද දැනිණ.

"ඊට කලින් සාන්තා කථා කරපු කාරණේ කියන්නකො.....?" පියා සිටියේ පුතාගෙන් කිසිවක් අසන්නට බැරිවය. අරන් සිටිද නිසා පියාත් පුතාත් අතර දවි දුරස්ථ බවක් ඇති විය. පුතාට උදේ හවස දක්සත් ඔහුගේ සිත දකිමට පියාට නොහැකිවිය. තම ලෙයින්, මසින් උපන් පුතා වුවත් ඔහු සමග සමීප සබඳතාවයක් නොවූ නිසා පියා සිටියේ අසරණවය.

"ලෝ...ච...න ඔයා දැන් මැරේජ් එකක් කරගන්න වයසෙයි ඉන්නෙ........" එස්වරම පියා කිපු වදනින් ලෝචන සිහැස්සින. එහෙත් සිතට අරුත් සතුටක් ගලා ආවේය. සාන්තා නියමිතැනට ආවායැයි ඔහුට සිතින.

"මොකද ඔයා ඒ ගැන කියන්නෙ.........?" ඔහුගේ ඇවසිල්ල නිසාම මේ ගැන කථාකරනවා මිස ඔහු සිය එකම පුතාගේ අනාගතය ගැන සිත දක්නේ නැත. සිනෙකෙනෙත් ලෙසෙන් සිත විදියකට හිටපුදත් ඔහු පුතාගේ විවාහය ගැන සිතුවේ එබන්දකි.

"මමත්... සා..න්..ත එක්ක කතා කරන්න හිටියේ......" ලෝචන කීවේ සන්තුෂ්ටවය.

"එහෙනම් මේවා කල්යල් නොයවා කරමු......" ලෝචනගේ මුහුණේ තුනී හසරැල්ලක් මතුවිය. ඔහු සහනයා ගැන කීමට මුව විවර කලා පමණි.

"මන්න සාන්ති ඇන්ටි ඔයාට මනමාලියක් හොයලා..... වෙන කවුරුවත් නෙවි රශ්මිව......... මට මේ ගැන කියන්න කිව්වෙ සාන්ති ඇන්ටි......" ලෝචන සියල්ල අසා සිටියේ අසිහියෙනි. ඔහුගේ පපුවට පිහිතුඩකින් අනින්නාක් මෙන් වේදනා දැනිණ.

"ඔයා...... මේ ප්‍රපෝසල් එකට කැමතිනේ........" ලෝචනගේ මුහුණ වේදනාවෙන් බරවිය.

"සාන්තා සම්භවයට දන්නැතුව ඇති......... රශ්මිව බඳින්න කෝටි කෙනෙක් ඉන්නවනෙ........" ඒ කථාවට පියාගේ මුහුණ රතු විය.

"ඔයා දන්නෙ කොහොමද.........?"

"ඒ මෝයි මෙහාට කෝල් කරා...... ලඟදී දවසක එනවත් කිව්වා...... අ... අ...නික මම රශ්මිට කැමති නෑ........"

"මො...න...වා..... එහෙනම් මිනාදෙයක් කරගන්නවා..... අර ගෑණියෙක් දැන් මට තමයි ඉන්න හම්බෙන්නැත්තෙ..... මාව මරාගන්න තමයි....." සාන්තා පුටුවෙන් නැගිට ගියේ කෝන්තිය උතුරද්දීය. ඔහු [illegible] නැග ඉගිලුනේ වේගයෙනි.

[illegible] කාලයක් පුංචි අම්මා කළ වෙනස් කම් දෙස බලා [illegible] ගොළුවකු ලෙස සිටියේ සාන්තාගේ ජීවිතයේ [illegible] සිතාය. එහෙත් තමාගැන මිදුවත් නොසිතන පියෙකු වෙනුවෙන් තම ජීවිතයේ එකම පැතසිල්ල නැතිකර ගත හැකිද.....? අඩුම ගණනේ සහනයා ගැන වචනයක්වත් කීමට හැකිවූවානම් යැයි ඔහු සිතුවේය. අනුන්ට ඕනෑ විදියට මාල්දුවන මේ නීරස ජීවිතය එපා යැයි ඔහු වීවෙන සිතුවේය. ලෝචන තරප්පු පෙල නැග උඩුමහලට යද්දී රශ්මිගේ කාමරයෙන් යමක් ඇසී ඔහු නතරවුනේය. රශ්මි කවුරුන්නෙ සමග දුරකථනයෙන් ප්‍රේම කරනු ඔහු අසාගෙනය. ලෝචන කාමරයට ගියේ යටිසිතෙන් සිනාසෙමිනි. සාන්ති තවත් විනාඩි විස්සකින් පමණ රශ්මිගේ කාමරයට ආවේ කෝන්තියෙනි. පුංචි අම්මාගේ කෑ ගැසිල්ල ඇසී ලෝචනද දොරකඩට පැමිණ අසා උන්නේය.

"රශ්මි...... ඇත්තද මේ කියන්නෙ..... උඹ කාත් එක්ක හරි යනවද.....?"

"මොකද මේ කෑගහන්නෙ.......? අම්මට පිස්සුද.....?"

"එහෙනම් අරූ මහප්තාට කියලා තියෙන්නෙ උඹව බඳින්න කොල්ලෙක් ඉන්නවය........ ඌ තම් බඳින්නෑ කියලා......"

SIHINA

"මමත් කැමති නෑ ඒ තාපසයව බඳින්න......." රශ්මි කෑ ගසා කීවාය.

"මං උඹට කලින්ම කිව්වා....... මේ වෙලේ හිතපන් කෝටි ගානක දේපල ගැන..... අනික ලෝචනයව බඳින්නෙ ආදරේකටයැ..... දේපල ලියාගත්තම අයින්කරලා දාන එකනෙ..... ඊට පස්සෙ එකට දහයක් බැඳපන්......" පුංචි අම්මා ගර්ජනා කරන හඬ ලෝචන ඇසා සිටියේ දුකක්, වේදනාවක් උසුරද්දී. මවුනට ලෝචන නිවසේ ඉන්නවාදැයි කියා මතකයක්වත් නැත. ධන මල තණ්හාව සියල්ල පරයා නැගෙමින් තිබුණි. මේ අම්මාත්, දුවත් සැරසෙන්නේ තමාව බිල්ලට ගෙන සියළු වස්තුව මංකොල්ල කෑමටය. තාත්තා විවාහයක් කියා කරගත්තේ මර උගුලක වැටීමකි. දැන් මේ නිවසේ ආධිපත්‍ය ඇත්තේ කාන්ති පුංචිටය. ඇයගේ වචනයට පිටින් තාත්තා යන්නේද නැත. සහනයාත්, ලතාත් මේ ඉරණම වන බව ඉවෙන් මෙන් කීහ. කෙල්ලො දෙන්නට තමාටත් පෙර සියල්ල වැටහුනේ කෙසේදැයි ලෝචනට තවමත් පුදුමය. පසුදා උදෑසනින්ම ලෝචන කාර්යාලයට යාමට පහත මාලයට බැස්සේය.

"ලෝචන......, ඔහොම ඉන්නවා........." පුංචි අම්මා පසුපසින් ආවාය. ඔහු නැවතිණ. සිළුවන තැම දෙයක්ම තීරණාත්මකය. තම ජීවිතය එතරම්ම ව්‍යසනයක් වී තිබුණි.

"මොකක්ද අන්තිම තීරණේ........?" ඇය ඇහුවේ උස්හඬිනි.

"මං තාත්තට කිව්වා........"

"ඒකද එහෙනම් අවසාන තීරණේ......?"

"ඔව්......"

"තමුසෙ කවුරු කියලද හිතන්නෙ.........? වැඩිය උඩපනින්න එපා..... මට මේ ලෝකෙ දෙයක් ඇතිකරන්නත් පුළුවන්...... නැතිකරන්නත් පුළුවන්......." කාන්ති කොකියා කියන්නේ මරණ තර්ජනයකි. කිසිදු හැකමක් නැති ධන තණ්හාවට පියාගේ බෙල්ලේ එල්ලුන ගැහැනියක් තමාගේ ජීවිතයට සිටම මරණ තර්ජන කරන්නීය.

"හිතන්නෙපා...... කියන කියන හැමදේටම මම කැමති වෙයි කියලා......... කාන්ති ඇත්තිගේ වැඩ මං ඉවසගෙන හිටියෙ තාත්තා

නිසා...... හැමදාම මුරුංගෙත් වගේ ඉඳී කියලා හිතන්නෙපා........." ලෝචන කීවේ දබරඇඟිල්ල දිගු කරය.

"කොහෙත්ද මොල උඹට මෙතරම් හයියක් ආවේ.....? දත ගතින් පයට දගෙන ඉන්න කොරප්පුවෙන් ගහලයි උඹව මං දෙට්ට දක්කේ......... මට ඕනානම් තිබුණා පුංචි කාලෙම උඹව මරණෙට භාරදෙන්න..... පවු කියලා හිතාගෙන අද මට ඇඟිලි දික්කරන්න එනවා......"

"මේන මං ඉපදුන ගේ....... මගේ ගේ..... මගෙම ගෙදරින් මාව දෙට්ට දාන්න කොහෙත්ද බලයක් ආවේ.........!" ලෝචන කෑගැසුවේය. මේ පාපතර ගැහැණියට වෙන කරාකිරීමට ක්‍රමයක් නැත.

"මේ අහපන් උඹට මං පැය විසිහතරක් දෙනවා...... රශ්මිව බඳින්න කැමති වුනේ නැත්නම් උඹව හිගන්නෙක් වගේ පාරට දාලා......" කාන්ති ගෙදුලට ගියේ අඩි තප්පමිනි. ලෝචන සිත ගත්තේය. වත්තේ මුරකරු වැඩි තාවො අසරණ දෑසින් ඔහු දෙස බලා සිටියේය. ජීවිතයේ කෙදිනකවත් මෙවැනි අසරණකමක් දැනී තිබුණේ නැත. ලෝචන තවත් එහි රැඳී නොසිට වාහනයට නැග ඉක්මණින් පිට විය. සිදුවූ දෙයින් ඔහු කම්පනයට පත්ව සිටියේය. යන්නේ කොහෙද කරන්නේ කුමක්දැයි හරිහැටි තේරා බේරා ගත නොහැකිව ඔහු සිටියේ අසරණවය. වාහනය නතර වූයේ කෝවිල අසලය. සෙනඟ ගැවසෙන වේලාවක් නොවූයෙන් කෝවිල් බිම නිහඬබවක් ඉසිලීය. දෙවියන්ගේ ප්‍රතිමාව පෙනෙන, නොපෙනෙන දුරින් ඉඳගත් ලෝචන දෑස්වල පිරකරගෙන හුන් කඳුළු ඔහේ ගලන්නට ඉඩ දුන්නේය. රජකුමරෙකු සේ සැපසම්පත් මැද ඉපදී අද සිය වහල යටදීම අන්ත අසරණ යාචකයකු වූයේය. සහනාව ගෙන්නාගෙන ඒ උකුල මත හිසතබා අඬන්නට සිතුනත් අමාරුවෙන් ඒ හැඟීම මැඩගත්තේ අහිංසකාවියගේ පුංචි හිතට බර දෙන්නට බැරි නිසාය. මේ අඩ අඬා කැවි කැවී ඉන්නට වෙලාවක් නොවේ. ඉක්මණින් තීරණයක් ගත යුතු පුංචි කාල සීමාවකි. එසැවරම සාක්කුවේ තිබූ ජංගම දුරකථනය නාද විය.

"හෙලෝ......."

SIHINA

"හෙලෝ ලෝචනා.... ගුඩ් මෝනින්.... කොහෙද ඉන්නේ......"
සහනා කථා කළේ අමුතු සතුටකිනි.

"මම.... ඒ...ළි...යෙ ඉන්නෙ..... ඇයි ඔබෝ......"

"ඔයාට සුභ ආරංචියක් කියන්න තියෙනවා......."

"මොකක්ද අප්පේ ඒ.......?"

"මන්න අපේ අම්මයි තාත්තයි බැනව බලන්න ආවා......"

"මො..ක..ත්....."

"ඔව්, ඊයේ ඒ තාත්තා ගෙදර ආවා. මං අම්මට හෙමීට හැමදේම කිව්වා. අම්මා තාත්තට කියලා උදේම දෙන්නම ආවා ඔයාලගේ ගෙදර......." ලෝචනාට හීන් දඩිය දැමීමෙය.

"ඇයි ඔබා..... මේ හදිසියේම......?"

"ඔයාට මොකද වෙලා තියෙන්නේ.......? ඇයි මේ බියවෙලා......" පසුගිය දින දෙක තුළ සිද්ධ වූ දේවල් එකවර ඇයට කිව නොහැකිය. රශ්මිගේ විවාහ යෝජනා මැද සහනා[illegible] ගෙදරට කිව නොහැක. කිවත් පලක් නොවන බව ලෝචනා තේරුම් ගෙන සිටියේය.

"ඔබා...... මං ඉක්මණට ගෙදර යනවා......"

"හරි හරි.... ඔය කලුරු මුණ ගිහින් පෙන්නන්නකෝ....... ඔයි." සහනා කීවේ සතුටිනි. ලෝචනා වාහනයට නැග්ගේ ඉක්මණින් නිවසට යාමටය. සහනාගේ මවත්, පියාත් ලෝචනාගේ නිවසට යද්දී ලෝචනාගේ පියාත්, කාන්තිත්, රශ්මිත් සාලයේ ඉඳගෙන සිටියහ. මාලිගාවක් වැනි නිවස දෙස සහනාගේ දෙමව්පියන් බලා සිටියේ ගෞරවපූර්වකය.

"කාව හම්බවෙන්නද......?" එක්තේ මුරකරු පැමිණිවිට කාරණය කීහ.

"විකක් ඉන්න මං ලොකු මහත්තයට කියන්නම්......."

"අන්න මහත්තයලට එන්න කීවා......." මුරකරු විනාඩියක්

යාමට මත්තෙන් පැමිණියේය. සහනාගේ මාපියන් විශාල නිවසට ගියේ සතුටිනි. බටර් පැහැති සාරියක් ඇඳ සිටි පැහැපත් කාන්තාවත්, ඉස්වැටුණු අත්දිග ෂර්ටයට කළු දිගට කලිසම ඇඳ සිටි පිරිමියාත් දෙස සාලයේ හුන් පිරිස බලා සිටියේ වැදගත් පුවලක්ය යන හැඟීමෙනි.

"මේ ලෝචනාගේ තාත්තා වෙන්නැති......" සහනාගේ පියා ඇසුවේ වැදගත් ලෙසය.

"ඔව්...... ඔයාලා...... කවුද......?"

"අපි ආවේ වැදගත් දේකට......."

"වාඩිවෙන්න......"

"තැන්ක් යූ......"

"[illegible]නත් වැඩකට වෙන්නැති......" ලෝචනාගේ පියා ඇසුවේ [illegible].

"අනේ නැහැ...... ඊට වඩා වැදගත් වැඩකට......." රශ්මිත්, කාන්තිත් මුහුණට මුහුණ බලාගත්තේ අන්දුන් කුන්දුන් විය.

"අපි මෙහේ උදවිය නොමේ......... අපි පදිංචි කොළඹ...... මෙහේ ආවේ නිවාඩුවකට....... අපිට ඉන්නෙ දුවයි පුතයි විතරයි......"

"මට තේරෙන්නෑ මොනා ගැනද ඔයාලා කියන්නෙ කියලා......"

"ඇත්තටම මේකයි කාරණය..... අපේ දුවයි ඔයාලගේ පුතයි අතරේ සම්බන්ධයක් ඇතිවෙලා මෙහෙදී......... අපි අද හවස ආපසු කොළඹ යනවා...... ඊට කලින් ආවේ මේ ගැන තීරණයකට එන්නොන නිසා......... පුතා කියන්න ඇති මයෙ හිතේ.........." රශ්මිත්, කාන්තිත් ගල් ගැසුනහ. මවත් දුවත් සිටියේ ගිනි පිටවෙමිනි. රශ්මිගේ විවාහ යෝජනාවට විරුද්ධ වූ හේතුව සියල්ලටම වැටහිණ.

"ඔයාලට මං හිතන්නෙ ලොකු වැරදීමක් වෙලා වගේ......." කාන්ති ශබ්ද නගා කීවාය.

SIHINA

"ඒ කිව්වේ.........?" සහනාගේ මාපියන් අසරණව ඇසුහ.

"ලෝචනාව බඳින්න කෙනෙක් දැනටම ඉන්නවනෙ.........." ඒ කරාවට ඔවුන් සසල විය.

"අනිත...... ආවට ගියාට මඟුල් කරන්නෑ අපි..... අපේ තත්වෙට ගැලපෙන ධනයත් ඇති තැනකින් තමයි කරන්නෙ...... ගියාත කැන්වලින් මඟුල් කරන්නෑ........" සහනාගේ මාපියන් දුවි අඩවි ගියහ.

"එහෙම වෙන්නෙ කොහොමද.....? අපිත් යමක් කමක් තියෙන මිනිස්සු..... දරුවෝ හැදුවෙ මල් වගේ..... ඒ හිත් රිදවන්න බැරිකමටයි මේ ගමන අපි ආවෙ......" අම්මා කථා කළේ සහනා ගැන දැනුන වේදනාව සඟවාගෙනය.

"කරුණාකරල ඔයාලා යන්න දැන්...... මේ කෙරෙන දේවල් නොමේ..... එයාට අපි මුට්ටු කෙනෙක් හොයලා තියෙන්නෙ..... ප්ලීස් අවුට්........" ලෝචනාගේ පියා කීවේ බිරිඳ රණ්ඩුවක් අල්ලන්නට පෙරය.

"ගෙදරට ආපු අමුත්තෙක්ට කථාකරන්න දන්නැති මිනිස්සු ඉන්න ගෙවල් වලට දුවෙක් දෙනවට වඩා හොඳයි බෙල්ල මිරිකලා මරා දානවා........ යමු....." සහනාගේ පියා කීවේ කේන්තිය උතුරද්දීය. ඔහු බිරිඳවත් ඇදගෙන නිවසින් පිට විය.

"ඒ..... පෙනේද ඔයාගෙ පුතාගෙ හපන්කම........" සාන්ති කීවේ හොරයක් අල්ලා ගත් පරිද්දිය.

"මිනිහා කිසිදෙයක් කිව්වේ නැහැනෙ........"

"කපටිකමයි, හොර හිතයි තියෙනවා මොනා නැතත්...... ඒක තමයි මගේ දුව අකමැති වුනේ...... එද්දෙන්නකො අද ගෙදර...... මොනාවද මේ විකාර කියලා අහන්න........ රශ්මිගේ කසාදේ නොකෙරුනොත් මම මෙහේ ඉන්නෑ........" සාන්ති කීවේ සැමියා දෙස තියුණු ලෙස බලාය.

"ඕ...... මටත් හරි ලැජ්ජයි ලෝචනාගේ වැඩ ගැන........" රශ්මි

කීවේ මවගෙත් දුකකිනි. ලෝචනාගේ වාහනය මිදුලේ බිරේක් ගසා නතර කළේ වේගයෙනි. ඉන් බැසගත් ඔහු නිවස තුළට එද්දී සහනාගේ මාපියන් පෙනෙන්නට සිටියේ නැත. පියාත්, තුවම්මාත්, රශ්මිත් ගිනි පිටවෙන දෑස් වලින් තමා දෙස බලා හිඳිනු ඔහු දුටුවේය.

"තා..... තාත්තෙ...... දූ......න් ස... සවුරුතට ආ... වද.....?"

"තව ටිකක් ඉස්සර වෙලාතෙ එන්න තිබුණෙ......? එයාලා ගියා......" කථා කළේ සාන්තිය.

"මොනා...වද කිව්වෙ.......?"

"පුතා කරලා තියෙන හපන්කම් කිව්වා. අපිත් හොඳට සලකලා යැව්වා.........." සාන්ති කීවේ අවඥා සහගතවය.

"[illegible]... තාත්තට ඒ ගැන කියන්න බැරිවුනා..... කියන්න තමයි [illegible]......"

"[illegible] වැඩක් වෙන්නෑ..... ඔයා බඳින්න ඕන රශ්මිව විතරයි......" තාත්තා කීවේ ඇඟිල්ලක් උලුක් කරය.

"මම එකපාරකුත් කිව්වා...... තව කී පාරක් කියන්නද......? මට රශ්මිව බඳින්න බෑ........ මම ආදරේ කරන්නේ වෙන කෙනෙක්ට......"

"කටවහපන්...... උඹ මං කියනදේ කරපන්......"

"මම තාත්තගෙන් මොකුත් ඉල්ලලා නෑ..... ඒත් මං අද හිඟාකනවා මගේ ආදරේ ඉල්ලලා........."

"ඔය කථා නවත්තනවා..... රශ්මිගේ අඩුපාඩුව මොකක්ද.....? තමුසෙ බඳින්නෙ රශ්මිවම විතරයි......"

"බෑ...... ඒක සියටවත් වෙන්නෑ..... මම කවදාවත් ඒ ගොන්කම් කරන්නෑ......."

"පේනවානේද මෙයාගේ අහංකාරකම...... මගේ ළමයෙක් වුනානම් කට උලනවා මම........" සාන්ති කීවේ වෙව්ලමිනි.

"මගේ දරුවෙක්ට පිට ගෑණියෙක් මේ විදියට සැලකුවා නම් මට කලින් කට උලන්නෙ මිනී......"

"කටවහපන්........" නොසිතූ මොහොතක පියා ලෝචනාගේ කම්මුල පිරෙන්න පහරක් ගැසුවේය.

"උඹට අදින් පස්සෙ මේ ගෙදර ඉන්න බෑ....... පලයන්...... දෙවිට බැහැලා මේ දන්ම උඹව හැදුවට වඩා හොඳයි බල්ලෙක් හැදුවනම්....... මගේ දැනට නොපෙනී දන්ම පිටවෙයන්......." ලෝචනාගේ හොඳ සිහිය නැතිවේදැයි ඔහුට සිතිණි. කාන්තා කියන්නේ ඇත්තය. මේ ගෙදර අය තමාට වඩා ආදරෙන් කරුණාවෙන් බල්ලන් ගැන සොයා බලන්නේය. අද සිද්ධියේ තමා සිහිනෙකුදු නොසිතූ නොපැතූ දෛවයේ අකාරුණික පළිගැනීමකි. ලෝචනා උඩුමහලට ගියේ කාටත් මුහුණ නොපෙන්වාය. කාන්තා ගැසූ කම්මුල් පහර වැදුනේ මුහුණට නොවේ පපුවටය. ලෝචනාට අම්මාව සිහිවිය. ඇයද අද සිදුවූ දෙය බලා කඳුළු සලනවා ඇත. බිරිඳ පස් යට වැලලෙද්දී දරුවාගේ මනසයද මිහිදන් කරන පියවරුන් මිහිපිට සිටිනවාදැයි ඔහු සිතුවේය. බිරිඳ මියගිය පසු ඇගේ බඩේ හැදුන පැටියාවත් පියාට එපාවෙන්නට ඇත. දරු සෙනෙහස නැති වන්නට ඇත. ගෙදරින් පිට වන්නයැයි කීවාට පසු තවත් ඉන්නනම් බැරිය. පිට ගැහැණුන් දෙපලක් මැද තමාගේ ලේ නෑකම් පවා කාන්තාට අමතක විය. සිත සිතා ඉන්නට කාලයක් නැත. බෑගයකට ඇඳුම් කීපයක් අල්මාරියෙන් ගෙන දාන් ලෝචනා අම්මාගේ ඡායාරූපයද බෑගයට දාගත්තේය.

"යන්නද ලෑස්තිය......." රශ්මි ආවේ නොසිතූ මොහොතකය.

"ඔව්......"

"මං නිසානේද යන්න උනේ......?"

"මං යන්නෙ මගේ ආදරය නිසා...... මට ඉතුරුවෙලා තියෙන්නෙ එච්චරයි...... ඒකත් නැතිකරගන්න බෑ......."

"මට දැනුයි තේරෙන්නෙ මට මේ තරම් අකමැති ඇයි කියලා......?"

"මට වගේම ඔයාටත් ආදරේ කරන්න කෙනෙක් ඉන්න

එහෙත් ඇයි එයාව බඳින්නැත්තෙ......?"

"කසාදේ කියන්නෙ මොන පිස්සුවක්ද ලෝචනා......" ඈ සමග කථා කර පලක් නැත. ලෝචනා බෑගය කරට ගත්තේය.

"මට ඔය බඳින ඒවා.... මහා විහිළු..... පිස්සු.... ඒවයින් වැඩක් නෑ.... ඔයාට දන් මං කියන දේ කරන්නම වෙනවා..... මෙතෙන් යන්න කලින්......." ලෝචනා බලා උන්නේ කුතුහලයෙනි. රශ්මි ලියකියවිලි කීපයක් ලෝචනාට පෑවේය.

"මොනාද මේ......?"

"මං කියන්නම්....... ඇන්ල්ගෙ දේපල අනාගතයේදී සියයට පනහක් අපේ අම්මට...... ඉතිරි සියට පනහ ඔයාට....... මේ තියෙන්නෙ....... ඔයාගේ සියට පනහ...... මේ ටිකත් අපේ අම්මට පවරලා [illegible] මෙතෙන් යන්න......" ලෝචනා පුදුම වූයේ නැත. අම්මත් [illegible] දගලුවේ ඒකටය.

"ඔයා [illegible] කරන්න එපා අපි අතරේ සිද්ධවුන දේවල්...... [illegible] ඔයාගේ රියල් ෆ්‍රෙන්ඩ්ටවත්, වෙන කිසි කෙනෙක්ටවත් කියන්නෑ..... ඒ ගැන හිතලා..... මේ ප්‍රොපටිවලට අත්සන් කරන්න..... හැබැයි එහෙම නොකලොත් මං හැමෝටම මේ ගැන කියනවා......"

"එච්චර ලොකු කථා කියන්න එපා රශ්මි........ ඔයාගේ උවමනාවටයි හැමදේම උනේ...... මං ඔයාව හොයාගෙන ආවේ නෑ...... අනික මට ආදරයක් නැති අයගෙන් අම්මල් රේණුවක්වත් එපා..... අනික මං දන්නවා ඔයයි ඔයාගේ අම්මයි මෙච්චර දඟලුවෙත් මේ ටික ගන්න කියලා...... ඒත් ඔයාලගේ ඔය තණ්හාව නැතිවෙන්නෑ....... ජීවිතේට......."

ලෝචනාට දැනුනේ දැඩි පිළිකුලකි. කාන්තාගෙන් තමාට උරුම වස්තුවට වඩා වටින්නේ ඔහුගේ පිය සෙනෙහස නොවේදැයි සිතුවේය. ආදරයක් නැති පියාගේ දේපළ කුමකටද? කොහොමටත් කාන්තා දේපල කිසිවක් තමාට නොදෙන බව ලෝචනා දැන සිටියේය. ඔහු දෙවරක් නොසිතාම සියළු ලියකියවිලි වලට අත්සන් තැබුවේය.

"තැන්ක්ස් සෝ මච්........" රශ්මි කීවේ සතුටිනි. ඇය යන්නට

ගොස් යළි හැරුනාය.

"ඔයාට ඕනනම් මං එක උදව්වක් කරන්නම්....... අංකල්ට කියන්නම් ඔයාට සමාව දෙන්න කියලා......."

"නෑ..... රශ්මි තාත්තගෙ ලෙයින් උපන් මට වඩා පිට ලේ තාත්තට ලොකුයි කියල මං දන්නවා. මම තීරණයක් ගත්තා..... මේ වහල යට මං මෙච්චරකල් හිටියෙ යටත් වැසියෙක් වගේ....... මම අදම මෙතෙන් යනවා. සැනසීමෙන් ඉන්න පුළුවන් වෙයි මට......." කොපමණ දේවල් කතා කළත් සිත මේ ක්‍රියාකරන්නේ මවාගත් ආත්මශක්තියකින් නොවේදැයි ඔහුට සිතිණ. තමාගේ මුළු ලෝකයම දෙපාමුල කඩාවැටී අවසානය. සිතන්නටවත් සිතට දිරියක් නැත. සියල්ල අහිමිව ගිය අන්ත අසරණයකු වී ඇත.

◆ ◆ ◆

සහනාගේ පියා මෝටර් රථය පැදවූයේ සෙමිනි. ඔහු බිරිඳ දෙස බැලුවේ වේදනාවෙනි. ඇය තවමත් සිටින්නේ කඳුළු සලමිනි.

"මැණිකෙ......... ඔයාදේ ගියාවෙ...... යන්න කලින් හැමදේම දන කියා ගන්න එක හොඳයි......"

"ඒත් සෙනව් මට දුක මගේ මෝඩි ගැනයි...... පැටලිලා පොඩිවෙලා හැදුන ළමයෙක් නෙවීනෙ..... කපටියෙක්ට අහුවෙලා..... පව්......."

"සහනා..... හැමදෙයක්ම තේරුම් ගනී..... අනික එයා සතුටු වෙන්නෙනෝනා..... ඇත්ත දැනගන්න එකට......"

"මහ වනචර පවුලක් සෙනෙවි....... මය තරම් සල්ලි කාරයෝ වෙලා ආඩම්බර කම........."

"ඒකට තමයි කියන්නේ...... සල්ලි තිබුණට උගත්කමක් හැදියාවක් නෑ කියලා......"

"ඔයා මොනවා කිව්වත් සිතේ දුක තුනී කරගන්නනේ.... ඕව කියන්නෙ......"

සහනා බලා සිටියේ මඟුල් තීන්දුවට ගිය අය එනතුරුය. අද තමාගේ ජීවිතයේ මල් මංගල්‍ය නොවේදැයි ඇය සිතුවාය. ලෝචන ගැන ප්‍රථම වරට බියක් සමඟ ලෝභකමක් දැනුනේ දින කීපයකට පෙර දුටු දර්ශනය නිසාය. ඒ බිය තමාව එවිතර කලාය. අම්මට ලෝචන ගැන තොරතුරු කීවේ ඒ නිසාය. අම්මා පසුදා පැමිණි තාත්තාට සියළු කරුණු කාරණා කීවේ දියණියගේ පැත්තට සහා කරමිනි.

"සෙනෙවි...... දුවට බනින්න හදන්න එපා...... මෙච්චර කාලෙකට එයා නරක දෙයක් කරලා නැහැනෙ......"

"ඒත් මේවයේ ඉන්න මිනිස්සු ගැන අපි දන්නේ කොහොමද.......? අම්මා නැලු කුටුම්බෙස්ලු ඉන්නෙ....... අනේ මන්ද කොහොමම මිනිස්සුද කියලා......"

"ඔව්වා තාමානා දේවල්නෙ සෙනෙවි...... යන්න කලින් විසක් කොටලා හොඳ...... අනික සහනා දැන් ඉගෙන ගෙනත් ඉවර නෑනෙ......"

"හරි... හරි.... මට පුදුම මේ කෙල්ල හොර පූසි වගේ ඉඳගෙන ඉඳලා ඉඳලා අල්ලගත්තා ලොකු දූරකින්ම......."

"කවුද හිටියත් දුලව අයිති පිටට තමයි......"

සහනා පෙරදින රාත්‍රියේ දෙමාපියන් කාමරයට වී කියූ දේවල් මෙනෙහි කළාය. නුවරඑළියට සමුදුන්නත් යන්නේ යළි හවසින්නටම එන්න බලාගෙනය. ඒ නිසා මෙය තාවකාලික සමුගැනීමක් වන්නේය. විවාහය අද හෙටම කරන්නට දින දගතීදෝ ඇය සිතුවාය. එසේ වුවොත් කොළඹ ගොස් කොපමණ රස්සාවී කරන්නට තිබේදැයි ඇය කල්පනා කළාය. හිතට දනෙන්නේ නොයිවසිලිමත් බවකි. පුදුමාකාර සතුටකි.

◆ ◆ ◆

ලෝචන තරප්පු පෙළ බැස්සේ අසිහියෙනි. තමාට උරුම නිවසින් තමාව මෙසේ පන්නා දමාවියැයි ඔහුට තවමත් විශ්වාස කරගත නොහැකි විය. රශ්මිගේ කාමරය අගුලුලා ඇත. කාන්ති පුංචි ඇගේ කාමරය ලොක් කරගෙනම එළියට පැමිණියාය. කොතරම්

SIHINA

වෙනස්කම් කළත් මේ පියාගේ පිරිද හොඳයි ඔහු සිතුවේ ඇය දෙස බලාගෙනමය.

"පුංචි...... මම...... ය......න්...නම්......" ඔහු ඇය ඉදිරියට ගොස් වචන එකතු කළේ අපිරුවෙනි. කාන්ති ඉවතබලා ගත්තේ නොසිතියටය.

"යනවා...... ය...නවා දොර ඇරලන සියන්නෙ.........." ඇය කීවේ කපර ලෙසය. ඇය දෙස සවස්වරක් බලා ලෝචන පිය සොයාගෙන කාමරයට ගියේ අන්තිම වතාවට හෝ තාත්තට වදින්නට සිතාගෙන.

"මේ... මේ... යනවනම් යනවා පව් නොදී.... ඒ මනුස්සයා නිදි... සිතුවද හැමෝ ලඟටම ගිහින් යනවා කිව්වම අපේ යන්නෙපා නවතින්න කියයි කියලා......... අතික තමුසෙ මෙහෙ හිටියත් ඇති වැඩක් නැහෙ....... යනවා.........." ලෝචන එළියට බැස්සේ පපුව විදෙද්දීය. අන්තිම වතාවට හෝ තාත්තව දැක බලා ගැනීමට පුංචි අම්මා ඉඩ නුදුන්නාය. තවත් හැවී හැවී සිටියොත් ඇය කිව පරිදි සෙරෙප්පුවෙන් ගසා පන්නා දමනු ඇත. මිදුලේ නතර කර තිබූ තමා පාවිච්චි කළ ඩබල් කැබ් රථය දෙස ලෝචන බලා සිටියේ දුකෙනි. වත්තේ මුරකරුත්, කුස්සි අම්මාත් කඳුළු සලමින් බලා සිටියේ පසෙකට වී ය. අහිංසකයින්ට තමා වෙනුවෙන් කතා කළ නොහැක. එවිට ඔවුන්ට බැටේ පහර වදිනු ඇත. අම්මාගේ ආත්මයද අද තමා සමගම මේ නිවසින් පිටවෙනු ඇත. ලෝචන පයින්ම මහපාර දිගේ ඇවිදගෙන ආවේ අරමුණකින් තොරවය.

◆ ◆ ◆

සහනා මේ කිසිවක් දන්නේ නැත. ඇගේ දෙමව්පියන් සිය නිවසට පැමිණි වෙලේ ඔවුන්ට කුමන ආකාරයකින් නිවසේ උදවිය සලකන්නට ඇත්දැයි ලෝචන සිතුවේ වේදනාවෙනි. කෙසේ නමුත් තමා අද සියල්ලටම පයින් ගසා මේ යන්නේ නම ආදරය වෙනුවෙනි. යන්නේ කොහේද කරන්නේ මොනවාදැයි ඔහුට පැහැදිලි දක්මක් තිබුණේ නැත. ඔහු මේ පයින් ඇවිදින්නේත් සාමාන්‍ය ජනයා පෙළට වැටී ඇවිදින්නේත් උපන්නාට පසු ප්‍රථම වතාවට අදය. ලෝචනට අඳුනන සුළු තවත් පිරිසක් ඇත. පවුලේ අයට වඩා තමාට ලෙන්ගතුකම්

පෑ ඒ සහාදයින් හමු විය යුතුය. ඔහු කෙලින්ම ගියේ කර්මාන්තශාලාව වෙතටය.

මෝටර් රථය පුංචි පාර දිගේ පැමිණ මිදුලේ අයිනක නතර විය. සහනා දොරකඩටම දුවගෙන ආවේ ඉස්පාසුවක් නැතිවය. අම්මාත්, තාත්තාත් වාහනයෙන් බැස කතාබහකින් තොරව සාලයේ ගොස් ඉඳගත්හ.

"අම්මා ගේ හොයාගත්තද......? ගේ හොයාගන්න කරදරයක් උනේ නැතෙ....."

"ගේ නම් හොයාගත්තා.........." කතා කළේ තාත්තාය. ඉතිරිවා අසන්නට මගේ හිතේ දිරියක් නැත. මා බලා සිටියේ අම්මා හෝ තාත්තා හෝ සියල්ල පවසන තුරුය. මා සිටියේ ලැජ්ජාවෙනි.

"සහනා...... හැමදේම හීනයක් කියලා...... අමතක කරලා දාන්න........." කතා කළේ තාත්තාය. මා උවගොස් බිම වැටුණි.

"අම්මා....? මොකාවද උනේ........!" මා ඇසුවේ උගුරෙනි. මේ මා බලාපොරොත්තු වූ දේවල් නොවේ.

"ඒ කෙල්ලව බඳින්න කෙනෙක් ඉන්නවලු........." ඒ කතාවට යළිත් මා අසරණ විය.

"අතික කෝටිපතියා උනාට මනුස්සයෙක්ට කතා කරන්නවත් දන්නෑ...... අපිව හරියට ලැජ්ජ කරා......" අම්මා කීවේ හඬමිනි. ඒ වචන මට දරන්නට බැරි විය.

"අනේ..... අම්මලට බැන්නද....?" මා ඇසුවේ හැඩුම් අතරිනි.

"දැන් වෙන්න තියෙන දේ වුනා...... ඔයා ඔය දේවල් ඉක්මණට අමතක කරලා දාන්න........ අපි ගියන්නොලු....... මෙච්චා කොරන්නෑ දුව...... අම්මයි මමයි හරියට ලැජ්ජා වින්ද...... ඒකට කමක් නෑ...... දරුවො වෙනුවෙන් ඔන දෙයක් ඉවසනෑකි....... ඒ මිනිස්සු අපිව එළව ගත්තා......." තාත්තා කීවේ මැවගත් දුකෙනි. මට මේ සියල්ල තවම අපැහැදිලිය. මා නිසා වැදගත් දෙමව්පියන්ට අද නින්දා විඳින්නට සිදුවිය. මට දැනුනේ දරුණු වේදනාවකි. දෙවියනේ ලෝචන මේ සියල්ල මෙසේ සිදුවෙද්දී නිහඬව සිටියාද......? ඔහු මගේ දෙමාපියන්

SIHINA

වෙනුවෙන් වචනයකුදු කතා නොකළේද........? මට දැනුනේ පසුව සිරවී යන බවකි. මම කාමරයට දුවගියේ හඬාගෙනමය. මා සිතා සිටියේ දෙමාපියන් විවාහයට දිනක් නියම කරගෙන එන්නට ඇතැයි කියාය. සිදුවී ඇත්තේ වෙනකකි. හදාගෙන සිටි හීන මාළිගය අළු වී ගියේය.

මුවලින් බෑගයකුත් කරේ දමාගෙන අඳුරු වූ මුහුණකින් කාර්යාලයට එන ස්වාමි පුත්‍රයා දෙස සේවකයින් බලා සිටියේ වැඩ නවතාය. කාගේත් මුහුණුවල වූයේ ප්‍රශ්නාර්ථයකි. ලෝචනට ඒ බැව් තේරුණි.

"ස..ර්.... ඇයි මේ.......?" සියල්ලෝම ඔහුව වටකර ගත්හ.

"මම...... ආවේ කි...යා...ලව යනවා කියලා යන්නයි......." ලෝචන කීවේ හැඬීම්බරවය.

"කො... කොහේ යන්නද සර්........? කෝ..... වාහනේ......?"

"හැමදේම ම...ට නැතිවුණා.... ගෙදරින් මාව දොට්ට දැම්මා...."

"දෙයියනේ..... මොනවද මේ සර් කියන්නේ.......?"

"ඔව්... මගේම තාත්තා මාව හිගන්නෙක් වගේ එළියට දැම්මා...."

"ඒත්... ස..ර්... එහෙම කොහොමද....? ස..ර්... කොහේ කියලා යන්නද....?"

"ඒක ක...ම...යි කා...ක්...කට ඒක අ...ම...ත...ක වෙන්නැති."

"ලොකු සර් ඇයි මෙහෙම දෙයක් කළේ........?"

"කුඩම්මගේ දුව රශ්මි බඳින්න බෑ කියපු නිසා......"

"මො...න...වා... ඇයි සර්... අර මිස් ගැන කිව්වෙ නැද්ද......?"

"මොනවා කිව්වත් එයාලගේ තීරණේ අවසාන තීරණේ......"

"දැන් සර්.... කොහේ යන්නද.......?"

"මටත් හිතාගන්න බෑ......."

"සර් යමු අපේ ගෙදර......" සියල්ලෝම ඉදිරිපත් වූහ.

SIHINA

"ගෙදර අයට බරක් වෙච්ච මං ඔයාලට බරක් වෙන්නෙ කොහොමද.......?"

"සර්...... මෙහෙම අසරණ වෙන්නෝන කෙනෙක් නෙවිනෙ......"

"ඔයාලා මට ආදරේ බව දන්න නිසයි මේ හොයාගෙන ආවේ...... කියලා යන්න....." කාගේත් නෙත් කඳුලින් බර වූහ. රජෙක් බඳු වූ සිය ස්වාමිපුත්‍රයාට සිදුවූ ව්‍යසනයට ඔවුන් කම්පා කළේය.

"සර්..... අපි සර් වෙනුවෙන් කථා කරන්නම්......" පියසීලන මහතා සේවක පිරිස දෙස බලා කීවේය. සියල්ලෝම හිස් සැලූහ.

"එපා කලබල වෙන්න ඕන නෑ..... ඔයාලා බයවෙන්න එපා... තාත්තාගේ සිත උණුවෙයි දවසක...... එතකන් මං ටිකක් ඈත් වෙලා ඉන්නම්......" සේවකයන්ගෙත්, තමාගේත් සිත් සනසන අයුරින් ඔහු කීවේය.

"මං ගිහින් එන්නම්.........." ලෝචන අවසන් වතාවට නෙත් සරඹා කර්මාන්ත ශාලාව දෙස බැලුවේ දුකෙනි. තාත්තාටත් වඩා තමාගේ ශ්‍රමය මහන්සිය මේ ව්‍යාපාරයට යොදවන්නට ඇත. මේවා මෙතරම් සාර්ථක ලාභ ලැබුවේද එහෙයිනි. ඒ බව මේ සේවකයින් කවුරුත් දන්නා රහසකි.

"සර්..... වාහනයක් නැතුව යන්නේ කොහොමද.......? මගේ බයික් එක ඕනනම් ගන්න........"

"එපා කොල්ලො...... මං මේවට පුරුදු වෙන්නෝනා..... දැන්... මට පවුලක් නෑ, ගෙයක් නෑ, කිසිම දෙයක් නැති නිසාමම හිතන් මිනිහෙක් මං.............." ස්වාමි පුත්‍රයා බෑගයකුත් එල්ලාගෙන පයින්ම පිට වී යන අයුරු කාර්ය මණ්ඩලය බලා සිටියේ කඳුළු සලමිනි. ලෝචන කර්මාන්තශාලාවෙන් ආවේ අපත් වේදනාවෙනි. ගෙදරින් තමාට පන්න පන්නා පිට පිටම පහර දෙන්නේ ඇයිදැයි සිතුවේය. ඔහු පාර අද්දරට පැමිණ සහනයට ඇමතුමක් ගත්තේය.

♦ ♦ ♦

නුවරඑළියට ආයුබෝවන් කියා සහනා දෙමව්පියන් සමග

සුදනම් වුණේ යළි කොළඹ යාමටය. ඇය රෙදි ටික සූට්කේස්සයට ඔබා ගත්තේ නීනාවට එපාවටය. මේ ගමන ආවේ කොතරම් සතුටින්දැයි ඇය මෙනෙහි කළාය. ඒ සතුට උපරිමය දක්වා විඳගත්තේද, හා හා පුරා ආදරය දුන්නේද, ඇලුම්වේද නුවරඑළියේදීය. සියල්ල ඇතු අඳුරින් නිමා නොවී මහා වේදනාවක් ඉතිරි කර ඇත. මෙතෙක් කල් දුටු සිහින ලොවින් මිදී නැගිටින්නට දැන් වේලාව පැමිණ ඇත. අඬදී වෙන්නට ලෝබ කමින් සිටියත් දුකෙදී වෙන කරන්නට දෙයක් නැත. තාත්තත් මල්ලීත් වාහනයට බෑග් දමමින් සිටියහ.

"අපරාදේ තාත්තේ....... තව ටික දවසක් ඉන්න තිබුණා....."
මල්ලී කියනු ඇසිණ.

"ඒත් පුතේ..... අක්කා මෙහෙන් යන එක තමයි හොඳ.......
යමක් නිතර දකින කොට ඒක හිතින් ඈත් කරන්න අමාරුයි......
දෑසුතින් ඈත් වුනාම හිතෙනුත් ඈත් කරන්න ලේසියිලු......"

"අපේ අක්කා පවු...... එයාට ඇයි මෙහෙම වුණේ......" පුංචි එකා කීවේ දුකෙනි.

"මටයි අම්මටයි අක්කා ගැන හරියට දුක් වෙනවා..... ඒත් මුහුණේ ඉන්නේ එක මාළුවද දරුවො........" තාත්තා කියනු ඇසෙයි. එහෙත් ලෝචනා ගැන අමතක කිරීම නොහැක. ඔහු තමාට ආදරය දැක්වූයේත් තමා ඔහුට ආදරය කළේත් පුදුමාකාර බැඳීමකිනි. එය පුංචි දෙසතින් මඟ හැරෙන හිතින් අමතක කල හැකි පුළු බැඳීමක් නොවේ. ලතා කාමරයට ආවේ පරවී ගිය මුහුණෙනි.

"බේබී.... හිතපු දෙයක්ද මේ වුණේ.......?" ලතා කීවේ උතුරාගිය වේදනාවෙනි.

"මගේ හිතේ තිබුන හීන සේරම බිමට සමතලා උනා ලතෝ....."

"අනේ මං හිතුවෙත් නෑ මෙච්චර ඉක්මනට බේබි ආපහු යයි කියලා......" ඇය හිල්දුවාය.

"මම දන්නවනම් මෙච්චර ප්‍රශ්නයක් වෙයි කියලා කීයටවත් අම්මලට මේ ගැන කියන්නෑ...... ඒත් දැන්..... හැමදේම වෙලා ඉවරයි....."

"බේ...බී අපේ මහත්තයට මොකද වෙන්නේ......?" ලතා ඇසුවේ ඇස්වල කඳුළු පුරෝගෙනය.

"ඇයි උඹ හිතුවද මම මැරිලා ඉපදුනා කියලා...... මගේ ලෝචනාව මගේ පපුවෙ හොවාගෙන ඉවරයි මම......" මම මුහුණ වසාගෙන ඇකිතරම් හැඩුවෙමි. දුකකට ඇත්තේ කාත් කවුරුත් නැති අසරණයාව තනිතර දමා යන්නට සිදුවීමය.

"ලතෝ........ පුළුවන්නම් උදව්වක් කරපන්........"

"කියන්න බේබි මේ මොඩ හිතන්නි ඕන දෙයක් කරන්නම්...."

"මගේ ලෝචනාට කියපන් මං අසරණයි මේ වෙලේ කියලා... මං නිසා අපහාස විඳපු අම්මලාගේ හිත නරක්කරන්න බැරි නිසා අද යනවා කි...යා...න්න..." මා කීවේ කැඩුනු වචන වලිනි.

"...... හරිද.....?" අම්මා කාමරයට එබී ඇසුවාය. දුව ගැන අම්මා ...

"ආ..... හරි අම්මෙ........"

"යමු එහෙනම්...... නැත්නම් රෑ වෙයි ගෙදර යද්දී........" මම ලතාගේ දෑත් වලින් අල්ලා ගත්තෙමි. අපේ ඇස් හතර කඳුළු වලින් පිරී ගියහ. අපි අපිව වැළඳගෙන හැඩුවෙමු. අපි අතර ස්වාමි සේවක බැඳීමක් වුවද මේ ගලන්නේ සහෝදර ප්‍රේමයක කඳුළුය.

"උඹ කරපු උදව් කවදාවත් අමතක වෙන්නෑ ලතෝ........"

"ම...ට...ත්..... බේබි...... බේබි අද ගියත් ආපහු එන්න ඕන. මේ නුවරඑළියේ නවතින්නම්.........." එවැනි අනාගතයක් ගැන පැහැදිලි දසුනක් සිතේ නැත.

"එන්න වාසනාව තිබ්බොත් එනවමයි........" අප්පුත්, සිරිදත් දොරකඩට වී බලා සිටියේ දුකෙනි.

"එහෙමනම් අප්පු අපි ගිහින් එන්නම්......... ලඟදීම කට්ටියක් ඒවි. ගේ අස්කරලා දෙන්න ඒ අයට......" අම්මා කීවාය.

"හොඳයි ලොකු නෝනා......." අපි වාහනයට නැග්ගෙමු. ලතාගේ දෑස්වල තවමත් කඳුළුය. බොඳවූ දෙනෙත් වලින් මම ඇයට

SIHINA

අත වැනුවෙමි. වාහනය මහපාරට දමා ඉදිරියට ඇදුණේ සෙමිනි. පුංචි වැහිබිඳු මහා වැස්සක් වී කඩා වැටුණේය. සාන්තා වාහනය පැදවූයේ අමාරුවෙනි. පාරවත් හරියකට නොපෙනේ.

"මෙහෙම වහියි කියලා දන්නවනම් අද රෑත් ඉඳලම එන්න තිබුණා........" අම්මා කීවේ පසුතැවීමෙනි. මේ සොබාදහම පවා අද දුක්වෙනවා ඇත. මගේ මනසම අවුල් වී ඇත. ඒ පැටලුණු නූල් බෝලයක් සේය. අගක් මුලක් සොයාගත නොහැකිව මා අද අතරමං වී ඇත. බෑගයෙන් පැනඩෝල් පෙති හතරක්ම එක උගුරට බීවෙමි. අම්මා සියල්ල බලාගෙන මුත් කිසිවක් කීවේ නැත. ඇය සිටියේ මා සමඟ පසුපස අසුනේය.

"ටිකක් නිදාගන්න පුතේ........" මම අම්මාගේ උකුලේ හිස තබා ගත්තෙමි. අම්මා පුංචි කාලයේ මෙන් හිස පිරිමදිද්දී ඇස් වලින් කඳුළු උතුරා ගියේ නොනවත්වාමය. අම්මා හිස අත ගෑවේ නූල්ලමිනි. මගේ කඳුළු නවත්වන්නට ගියේද නැත.

◆ ◆ ◆

එකදිගටම සහනායාගේ නිවසේ දුරකථනය නාද වූ නමුත් කවුරුවත් එයට පිළිතුරු නොදුන් නිසා ලෝචන සිටියේ වේදනාවෙනි. ඔහු ත්‍රීවිලයකට නැගුණේ සහනායාගේ නිවසට ගොස් ඒ දෙමාපියන්ට සියල්ල වටහා දී සමාව ගන්නටය. එහෙත් ඔහුගේ සිතට නිවනක් වූයේ නැත. විනාඩි පහළොවකින් ත්‍රීවීලරය නිවස අසල මිදුලේ නතර විණි. ඔවුන්ගේ වාහනය ගරාජයේ නැත. එය ඇරදමා තිබුනි. නිවසේද කවුරුවත් පෙනෙන්නට නොසිටියේය. සඳ වැස්ස අඳුණු ගසමින් වැස්සේය. වැස්සේම ගොස් නිවසේ දොරට තට්ටු කළ ලෝචන බලා උන්නේ දෙගිඩියාවෙනි.

"මේ මහත්තයා ඇයි.......?" අප්පු දොරකඩට ආවේය.

"ම..... මය අප්පුද.......?"

"ම... ඔව්..." විට කෑමට නැවරුණු දත් වලින් ඔහු දසන් පෙන්වා සිනාසුණේය. "කවුද මේ මහත්තයා......?"

"කෝ..... මෙයි.......?"

"අයියෝ මහත්තයා පැය බාගයකට කලින් ආවනම් හරි......"

"ඇ..... ඇයි.......?"

"මෙයිලා ගියා........"

"ගි..... ගියා.... කොහෙද........?"

"කොළඹ ගියානෙ.........." ලෝචනගේ පපුව පුරා අඳුණු දහසක් එකවර කෙටුවේය. ඇය නොකියාම යන්නට ගියේ ඇයි? ඔහුගේ පපුව දැවී අළුවී ගියේය.

"එ..ක..කොට ලතා..... නැද්ද......?"

"ඒ මගේ කෙල්ලගේ මහත්තයෝ..... ඊයින් අඬ අඬා ඉන්නවා මෙනී ගියා කියලා........"

"අනේ.....අ..ප්පු මට ලතාට ටිකක් කතා කරන්න ඕනා......"

"පුංචි දුව...... මෙහාට එන්නේ..... කවුද මහත්තයෙක් ඇවිල්ලා......" අප්පු දොරකඩ සිටම කීවේය. ඔහු පැමිණ සිටි අමුත්තා දෙස මහත් පුදුමයෙන් බලා සිටියේ ගෙටවත් නොගොස්ය. ලතා පැමිණියේ පරවී ගිය මුහුණෙනි.

"ම....හ.....ත්තයා....... ඇගේ කඳුළු යළි අවස් වූයේ ලෝචන දකිමෙනි.

"එන්න මහත්තයා ගෙට.... ඉඳගන්න......" ලතා කීවේ යටහත් පහත්වය. "තාත්තේ කෝපි ටිකක් වක්කරමුද මහත්තයට........" අප්පු සාලයෙන් ඉවත්ව ගියේ දියණිය දෙසත්, අමුත්තා දෙසත් මාරුවෙන් මාරුවට බලාය.

"මගේ කෙල්ල යන්න ගිහින් නේද ලතා......?" ලෝචන කීවේ ගොත ගසමිනි.

"මහ වෙලාවක් නෑ ගිහිල්ලා..... මළ ගෙදරක යනවා වගේ අඬ අඬ ගියේ......"

"ඇයි ඔබා ගියේ......? මට කියලවත් ගියේ නෑ........" ඔහුට

SIHINA

හැඬුම් පාලනය කරගත නොහැකි විය.

"හැමදේම සිද්ධවුණේ පැය දෙකතුනක් ඇතුලත..... අද ගියේ යන්න හිතන් හිටපු ගමනක් නෙමෙයි......."

"මම නිසාද ගියේ......?"

"ලොකු හෝනලාට මඟුල් කථා කරන්න ගියාම බැනලා පන්නගෙන ලෝචන මහත්තයලගේ ගෙදරින්........ මෙහෙම වෙයි කියලා දන්නවනම් බේබි ලෝචන මහත්තයා ගැන නොකියම ඉන්නවා කිව්වා...... ලොකු හෝනයි, මහත්තයයි තමයි කිව්වෙ අදම මෙහෙන් යන් කියලා....... අපේ බේබි ගැන මට දුකයි..... මොනවා කර ගනීද දන්නෑ..... මහත්තයට මේ ගැන කියන්න කිව්වා......"

"ලතා....... මං වියවෙලේ ගෙදර හිටියේ නෑ...... එනකොට හැමදේම වෙලා ඉවරයි..... හැමතැනදීම මං පරක්කු වුණා......" අප්පු ගෙනා කෝපි කෝප්පය ලතා පිළිගැන්වුවාය. පසුව ලතා පියා සමග මුළුතැන්ගෙට ගියාය.

"කවුද මන් ඒ.........?" අප්පුත් බිරිඳත් පුදුමයෙන් ඇසූහ.

"අපේ බේබිව බඳින්න හිටිය මහත්තයා........"

"මො.... මො..නා..වා..." "ඔව්... හාන්නේ........"

"ඉතිං දැන් මොකද වෙලා තියෙන්නෙ.........?"

"වෙන්න තියෙන හැමදේම වෙලා ඉවරයි......."

"ඒ කිව්වෙ..........."

"මං පස්සෙ කියන්නම්.... මහත්තයා තනියම සාලෙ......" ලතා සාලයට එද්දීත් ඔහු බර කල්පනාවකය.

"මහත්තයා කෝ වාහනේ.......? ඇයි මේ බෑග් එකකුත් උස්සන්...."

"හැමදේම මට නැතිවුනා ලතා.........."

"ඒ කිව්වෙ........?" ලෝචන සියල්ල කෙටියෙන් ලතාට කීවේය.

SIHINA

"හන්දෙයියාගේ මහත්තයෝ....... මොන අපරාධයක්ද මේ.....?"

"අන්තිමට මට මගේ කෙල්ලත් නැති වුනා......." ඔහු කථා කළේ අප්‍රමාණ වේදනාවක් පපුවේ පුරවාගෙනය.

"දැන් ඉතින් මේ කොහේ යන්නද.........?" ලතා ඇසුවේ උගුරෙනි.

"මට කියලා දැන් කවුරුවත් මේ ලෝකේ නෑ ලතා......"

"එහෙම හිතන්න එපා. මහත්තයා වෙනුවෙන් තව කෙනෙක් මැරි මැරී උපදිනවා......"

"මට මගේ මැණිකා වෙනුවෙන් කිසිදෙයක් නැතිකරගන්න පුළුවන්..... ඒකයි හැමදේම දීලා එන්න ආවේ......." ඒ දෑස්වල කඳුළු පටලයක් ගලමින් තිබුණි.

"[illegible] රත්නායක මහත්තයෝ මට මොනවද මහත්තයා වෙනුවෙන් [illegible] පුළුවන්........" ලතා ඇසුවේ අසරණවය. ආදරයක් [illegible] වෙන් පැතුවමිනත් අත්හැරද එන්නේ එහෙමත් කොල්ලෙකුය. උන් හිටිතැන් පවා අහිමිකරගත් ඔහුට අද ඇයත් නැත. වචනයක් කියා සනසන්නට හැක්කේ ඇයට පමණි. හිතට වීරිය දෙන්නට හැක්කේද ඇයට පමණි. හා කියන්නත් එපා කියන්නත් හිටියේ ඇය පමණි. තමාව අන්ධයකු, බීරකු, ගොළුවකු ලෙස අද අසරණ වී ඇත්තේ ඒකය. මහා අහෝරා වැස්ස පායමින් තිබුණි. එහෙත් පරිසරයම අඳුර වෙලාගෙන තිබුණි. ලෝචන පුටුවෙන් නැගිටවෙ රෙදි බෑගයද අතට ගනිමිනි.

"මහ.....ත්....තයා....." ලතාට ඇඬුනි. මේ රජෙක් සේ පිරිවර මැද විරාජමාන වුණු අයෙකි. මෙසේ අසරණව සිටිය යුතු අයෙකු නොවේ.

"මම යන්නම් ලතා.........."

"මහත්තයා කොහෙද යන්නෙ.......?" ලතා ඇසුවේ අඩමින්ය.

"කොළඹ යනවා......."

"බේබිව හොයාගෙනද..........?"

"කොළඹ කොහේ කියලා හොයන්නද ලතා...... දවසක අපි දෙන්නට දෙවියෝ පිහිටෙන්නයි...... මට දෙවියෝ මුලින් විශ්වාසයි...... ඒ ඇයත් මගේ නැට්ටව අම්මා......... කෙල්ලව හොයා දෙයි මට........"

"අනේ මහත්තයට බුදු සරණයි..... සියළු දෙවියො පිහිට වේවා........" ලතා කීවේ දෑස් එකතු කරගෙනය.

"මම ආවේ මගේ මැණිකගේ අම්මගෙයි, කාන්තගෙයි කසල් දෙක ලඟ වැටිලා සමාව ඉල්ලලා යන්නයි අද වෙච්ච දේට...... ඒත් මං පක්කු වැටිලි......" ලෝචන මැගයන් කරේ එල්ලාගෙනම නිවසින් පිටවිය. මිදුලේ පසෙක පිපූ රෝස පාත්තිය ලඟ ඔහුගේ පය නතර විය. පෙඳීගත පාත්ති ඉදිරි කරමින් රෝස මලක් සේ ඇය සිට ආකාරය ඔහුට මෙනෙහි විය. ලතා දොරකඩටම වී ලෝචන දෙස බලා උන්නේ වේදනාවෙනි. අප්පුත්, සිරිදත් ලතා අසලට ආවේ සියල්ල අසාගෙන සිටය.

"සතාමන අභියෝගයි...... පවු කියලත් හිතෙනවා......" අප්පුගේ සිරිද කීවාය.

"පවු තමයි අම්මේ........ කොහොම හිටපු කෙනෙක්ද...... යාතවනත, මාළිගා වල හිටි කෙනෙක්...... කෝටිපතියෙක්...... දේවා දුලා ඇවිත් මෙහිම අත්හරින්න බැරි නිසා........."

"මං ඒක් කල්පනා කලා........ එකපාරට ගෙහෙණි ශෙඩි එන්න වගේ මිසේ මොකද කියලා........" අප්පු කීවේ මුලත් කෙල ගසමිනි.

"ලොකු හෝගලත් වැරදි නෑ..... දෙන්න මහගොඩක් ඉන්නවයැ.... එනවිතෙ____"

"අපිට කරච්ච වැඩක් නෑ මොල...... මෙන්න මේ ගෙවල් අස්කරලා දලා උඹලා පලයල්ලා.......... ඒ වෙන්න ආවා........." අප්පු කීවේ සිරිද දෙස බලාය. කාන්තා එසේ කීවද මේ සිදුවු සිදුවීම ලතාගේ ජීවිතයටද මහා වේදනාවක් එක් කලාය. පහත පන්තු කරද්දී මෙහිත්, මහත්තයා වැනත් ප්‍රාර්ථනා කලයුතු යැයි සිතා ලතා හිත සනසා ගැනීමට වෙර දරුවාය. ඒ ආදරය ගැන දන්නේ ලතාය. දෙන්නට දෙන්නා අහිමි වුවොත් ඇත්ත ආදරය පරාද වුවොත්

දෙවියන් පවා ඒ වැරැද්ද ඒ පාපය බාර ගත යුතුය.

නුවරඑළිය බස් නැවතුමේ කොළඹ බලා යන සීඝ්‍රගාමී බස් රථයට ගොඩවූ ලෝචන දෑස් නද කරගත්තේ දුනුත විඩාවටය. දැන් ජීවත් වීමේ එකම අරමුණ සහනා වෙනුවෙනි. ඇයගේ ගෙන් වැදී එන සුලයක්වත් විඳගත හැක්කේ කොළඹදී පමණි. දැන් නුවරඑළියේ ඉඳ පලක් නැත. කා වෙනුවෙන් ඉන්නදැයි තමත් වෙනුවෙන් ඉන්නදැයි ඔහු සිතුවේය. කොළඹ ගියත් ඉන්නට තැනක් නැත. නැදෑයෙක් හිතවතෙක් නැත. සියල්ල දැන් දී මේ යන්නේ අවිනිශ්චිත ගමනකි. එකඅතකින් භයානක ගමනක ආරම්භයකි. බසයත ගමනත් යන්නේ ඉපදුනාට පසු අදය. කොළඹ කිට්ටුව සිටිනා ගේ ඇසුරුම් වෙළඳ සමාගමක තමන්ගේ වයසේ තරුණයකු ගැන ලෝචනට මතකය ඇඳුනි. කොළඹ ආවොත් එන්න ඒ පැත්තෙ ඔහු නිතර කීවේය. ජංගම දුරකථනය ගෙන අංකය සොයාගත් ලෝචන ඔහුට ඇමතුමක් [illegible]

"[illegible]......" එහා කෙළවරින් හඬ කරද්දී ඔහුට සහනයක් දැනුණි.

"හෙලෝ අමිල්........ මම ලෝචන කථා කරන්නෙ......"

"අඳුරගත්තා.......... අමතක වෙලාද නම්බර් එක ඩයල් වුනේ......?"

"අනේ නෑ කොල්ලො...... මම ලොකු කරදරේක......"

"මො...ක.....ක්...... මොනවද මේ කියන්නෙ.........?"

"ඔව්, මං මේ කොළඹ එන ගමන්..... ඔයා විතරයි දන්න කෙනෙක්ට ඉන්නෙ......"

"බයවෙන්න එපා..... ඔයා එන්න........."ලෝචනට සහනයක් දැනුණි. අමිල්ගෙන් ලිපිනය අසාගත් ලෝචන යළිත් දෑස් පියාගත්තේ ගමනාන්තයට තවත් පැය ගාණක් ගතවන නිසාය. මියගිය අම්මා අවස් ආත්මයක් ලබා හොයනවා ඇත්තේද තමාට සිදුවන මේ දුක්ගැහැට නිසා වන්නට ඇත. තමා පසුපසින් හිද අසරණවන හැමවිටම මග පෙන්වන්නේ ඒ නිසාම වන්නට ඇත. කොයි මොහොතේ හෝ සහනාගෙන් ඇමතුමක් එනතුරු ලෝචන බලා සිටියේය.

SIHINA

◆ ◆ ◆

මෝටර් රථය මිදුලේ නතර කරද්දී සහනාට වෙනසක් දැනුනාය. නුවරඑළියට පුරුදු වී සිටි සිතටත් ගතටත් කොළඹදී දැනුනේ අමුතු වෙනසකි. රාජිනීත්, ආච්චිත් මිදුලට දුව ආවේ ප්‍රීතිමත් මුහුණු වලිනි.

"අම්මෝ...... ඇති යන්තම් පුටි මැණිකෙට අපිව මතක් වුණා......" ආච්චි මා තුරුළු කරගත්තාය.

"දැන් ඉතිං ආවනේ අම්මේ........." අම්මා ආච්චිට කීවාය.

"රාජිනී කොහොමද කෙල්ලේ........."

"සැපෙන් තමයි හිටියෙ.........." නිවසත් අවට පරිසරයත් පිහිටුණු ආකාරයෙන්මය. වෙනස් වී ඇත්තේ මගේ හිත පමණි. අරත් මිය ගිය හදවත ආදරයෙන් පුරවාගෙන ආවේ වේදනාවන්ද සමගිනි. මගේ ඉස්මතින් එන්නටය. ආවේ නොඇවිත් බැරිකමටය. මම ඉස්සරින් උඩුමහලට මගේ කාමරයට ගොස් තනිවන්නටය. රාජිනී ඇළුම් බෑග් මා පසුපසින්ම රැගෙන ආවාය. මාස දෙකකට වැඩි කාලයක් වසාතිබූ කාමරය අරිද්දීම ආවේ පරණ ගඳකි.

"ගෙට අස්කරලා දම්මි බේබි........ බේබි නැති නිසා කාමරේ ඇරියෙම නෑ........"

"රාජිනී...... මට නිදිමතයි කෙල්ලෙ........"

"ඇයි බේබි...... මුකුත් කන්නෙ බොන්නෙ නැද්ද.........?"

"නෑ. කූල් එකක් හදලා දෙන්න පුළුවන්නම්........." රාජිනී මා දෙස බලා සිටියේ තරමක් කුතුහලයෙනි. ඇය කිසිවක් නොකියා කාමරයෙන් ඉවත්ව ගියාය. ගෙදරට පැමිණ පැයට දෙකට දහඩිය ඉතින් තනින් උතුරන්නට විය. නානකාමරයට ගොස් බොහෝ වේලාවක ඇඟපත සෝදගත්තේ අප්‍රමාණව දැනෙන දහය නිසාය. නුවරඑළියේ සිටිනාතුරුම නෑවේ උණුවතුරය. දැන් එහි අනෙක් පැත්තය. අල්මාරියේ තිබූ තුනී යි ඇඳුමක් ඇඳගත් මම ඇඳට වැටුනේ දැනුන කායික මානසික පීඩාව නිසාය. වැඩිවෙලා යන්නට පෙරම අම්මා සාරිය පිටින්ම කාමරයට ආවේ බීම වීදුරුවකුත් රැගෙනය. මා නිසා ඇයටත් සැනසීමක් නැති නැටි.......? මා සිතුවේ වේදනාවෙනි.

"සහනා...... කෑම ටිකක් කමු......"

"නෑ අම්මේ..... මට නිදිමතයි......."

"නින්ද යයිද බඩගින්නෙ........"

"මට මුකුත් එපා..... පැනඩෝල් දෙකක් ගෙනත් දෙන්න....." අම්මා බලා සිටියේ අසරණවය.

"ඇයි තාම ඔළුව රිදෙනවද........?" ඔළුවට වඩා සිත රිදෙනවා යැයි කීමට සිතුනත් දරා ගත්තෙමි. සිතේ වේදනාවට බෙහෙත් නැතිබව කවුරුත් දන්නේය. අම්මා පැනඩෝල් දෙකක් සොයාගෙන ආවාය.

"කවද වෙනකම් මෙහෙම පැනඩෝල් බිබී ඉන්නද.....?" මම අවක බලා ගත්තෙමි. දෙනෙත් කකියන්නේ කඳුළු එන්නටදෝයි බිය වුනෙමි. අම්මා අපිව හැදුවේ සමනල් පැටව් දෙන්නෙකු සේය. සැප ලැබුවත් අපිට කිසිදු දුකක් දුන්නේ නැත. දුක් විඳින්නට සිදුවූයේ ආදරය නිසාම ගොස්ය. එයට අහිංසක අම්මා පළි නැත.

"ඇයි රත්තරන් මේ ....? ආපහු අඬනවා..... කවද වෙනකන් මෙහෙම ඉල්ල ඉල්ල ඉන්නද........? හිතන්න හැමදේම එහෙ වලදලා ආවා කියලා....... ඔයා වෙනුවෙන් අපි එහේ ගියා. එයාලා අපිට කැමති නෑ..... අපිව එයාලගේ තත්වෙට ගැලපෙන්නැලු...... ඉතිං මොනවද අපි කරන්නෙ....... එයාලා අපිට කැමති වුනානම් අද ඉදන් අපි මඟුල් ගෙදරට ලෑස්ති වෙනවා..........."

"ඔය ගැන අපි කථා නොකර ඉමු අම්මේ...... එයාලා මට කැමති නැති එකේ...... තව මොනා කරන්නද.......?"

"ඒකනමයි...... ඔයා බොරුවට අඬන්න එපා..... අනික පුතේ ඔයා විභාගෙ ලිව්ව විතරයි...... ඔහොම යනකොට හොඳ කෙනෙක් හම්බවෙයි....... තව වයස තියෙනවනෙ........ අපිට ඕන ඔයාව ලස්සනට මඟුල් පෙරහැරකින් පිටත් කරන්නයි........" දිනක් ලෝචනද එසේ කීවා මතකය.

"මං මැරිලා ඉපදුනත් නැහෙ අම්මේ......... පළවෙනිත් අන්තිමත් ඔච්චරම තමා......"

"හරි හරි අපි පස්සෙ ඔය ගැන කතා කරමුකෝ....... ඔයා දැන් නිදා ගන්න......... දැඩි නැට්ට........" අම්මා හිස අතගා යන්නට ගියේ කාමරයේ දොරත් වසාගෙනමය. මම දිගු සුසුමක් හෙළුවෙමි. ලෝචන දැන් මොනවා කරනවා ඇත්ද්දැයි මට සිතුනේ උතුරන වේදනාවකිනි. අද පැමිණි මේ ගමන පවා හරිමත් මට පුදුමය. කුමක් හෝ දෙයක් නුවරඑළියේ දමා ආ බව විටින් විට දැනේ. අප්‍රමාණ පාළුවක්, වේදනාවක් දැනෙන්නේ ඒ නිසාය. අන්තිම වතාවට හෝ ඒ මුහුණ සිහ එන්නට තිබුණානම් ඒ සුවඳවත් රැගෙන එන්නට තිබුණි. ලෝචන දැඩි මුදුව මා පපුවට තියා ගන්නෙමි.'මේක කවදාවත් ගලවන්නෙපා. අද මං ඔබාව බැන්ද කියලා හිතාගන්න. මේ ඇඟිල්ලට වෙන මුදු දන්නත් එපා.' ඔහු කීවූ වචන කාමරය පුරා දෝංකාර දුනි. වෙන කාටවත් මුදු දන්නට දෙනවා තියා හදවතේ මායිම්කටවත් මා එන්නට දෙන්නේ නැත. එය ස්ථිරය. එහෙත් ඔහුව කවදාවත් දකින්නට ලැබෙන්නේ නැත. ආපහු අම්මලා කවදාවත් නුවරඑළි නොයනු ඇත. නිදාගන්නට ගියත් නින්ද අහලකටවත් එන්නේ නැත. කාමරයේ ජනේලයක් හැර දැමූ මම පාර දෙස බැලුවෙමි. මධ්‍යම රාත්‍රිය පසුවී තිබුණද කොළඹ නගරයේ පාරවල් වල වාහනවලින් අඩුවක් නැත. මා මේ බලා සිටින්නේ කවුරුන් එනතුරුද......? එහෙත් ඔහු කවදාවත් නොඑනු ඇත. ඇසිපිය නොහෙලා ජනේලයේ අල්ලේ හිඳ හඬ වන පැයකින් ඇඳට වැටුනේ දෑස් විඩාබර වූ නිසාමය.

බසයෙන් බැසගත් ලෝචන අසල නවතාතිබූ ශ්‍රීරෝද රියකට ගොඩවී අමල්ගේ ලිපිනය කීවේය. වෙලාව පාන්දර දෙකට කිට්ටුය.

"මහත්තයා හයර් එකට පන්සීයක්වත් ඕනා........ රෑ නිදිමරාගෙන ත්‍රී වීල් එක හයර් කරන්නේ අම්බර ගාතක් නොයාගන්න......"

"කමක් නෑ....... යමු........" ත්‍රීරෝද රිය ඉදිරියට ඇදුනේ වේගයෙනි. සීතල හිමකඳු මැද සුන්දර පරිසරයක සිටි ලෝචනට රාත්‍රියෙහි වුවත් කොළඹ පරිසරයෙන් දැනුනේ දැඩි රස්නයකි.

"මහත්තයා නුවර දුර ඉඳන් වගේ....... එයාර්පෝර්ට්, ආමිද.....? අනේ නෑ..... මං නුවරඑළි ඉඳන් මේ යාළුවෙකුගේ ගෙදර යන ගමන්......" උන් හිටිතැන් අහිමිව අන්ත අසරණව යන එනාමං නැති තමා මුළු දවස පුරාම පාරේය. ඔහුට තමා ගැනම දැඩි

ආත්මානුකම්පාවක් දැනිණ.

"තව නුගක් දුරද.........?"

"නෑ....... විනාඩි පහක් යයි..... මිට කලින් ඇවිත් නැද්ද......?"

"නෑ............"

"එහෙනම් එළිවෙලාම එන්න තිබුණනෙ....... මේ කොළඹ රෑට නොදන්න තැන්වලට රෑ යන එක පරිස්සමින්..........." ඔහු උපදෙසක් දුන්නේය. රථය නගරවලයේ පාරවල් කීපයක් ගොස් අවසන පුංචි ගුරු පාරකය. වියලූරා රථයේ 'හෝන්' නැලුවේය.

"ගෙදර අයවත් කුද්දලම යන්නම්........" ඔහු යලිත් 'හෝන්' නැලුවේය.

"[illegible] සල්ලි......"

"[illegible] මහත්තයා. හිහින් එන්නම්......" රථය පිටවිය. [illegible] දැලි පහනක් දල්විය. ඉදිරිපස දොර ඇරගෙන ආවේ අමල්ය.

"අනේ ලෝචන........ යමු ගෙට...... යමු..... එන්න......"

"නුගක් රෑ වුනා නේද......?" ලෝචන කීවේ යටහත්වය.

"ඒකට මොකද........." අමල් ලෝචනගේ කරේ තිබූ බෑගය අතට ගත්තේය.

"කෝ වාහනේ.........?" අමල් ඇසුවේ පුදුමයෙනි. ලෝචන අමල් දෙස බැලුවේ අසරණවය.

"පස්සෙ කතා කරන්න බැරියැ...... ඔය දරුවව එක්ක එන්න ලොකු පුතේ......"

"ඉඳගන්න....... ඒකනෙවී..... මේ මගේ අම්මා........" ලෝචන අභිංසකව සිනාසුනේය.

"ඇයි පුතේ පරක්කු වුනේ.........? මං ඒත් බයවුනා ගේ හොයාගන්න බැරි වේද කියලා.........." ඒ අම්මා කීවේ ලෝචනගේ හිස අතගාමිනි. ඔහුට හීල්ලීය. අම්මා සිහිවී උගුර හිරවූයේය.

SHINA

"එහෙනම් අම්මේ.... මගේ යාළුවට දැන් බඩගිනි ඇති........"

"අනේ මට පුතේ..... මං කෑම ටික රත්කරන්නම්....... ලොකු පුතා මේ දරුවව ඇතුලට එක්ක යන්න......"

"මට කෑම එපා අ...ම්...මේ..... තේ ටිකක් තිබ්බොත් ඇති......"

"අනේ...... එහෙම බෑ..... කෑම ටිකක් කන්නම ඕනා......"

"අම්මා ඔයා එන නිසා උනන්දුවෙන් උවමනාවෙන් කෑම ටික හැදුවා.... අපිත් ඒ නිසා බඩ පිරෙන්න කෑවා....... අම්මා පවුනෙ..... පුට්ටක් කමු......" අමල් කීවේ අම්මා දෙසද බලාගෙනය. අමල් ලෝචනාව කාමරයට කැඳවාගෙන ගියේය. පුංචි කාමරයක් වුවද එය නුරුලුනුවිය. ඇඳක්, මේසයක්, කණ්ණාඩියක් පමණක් තිබූ කාමරය පිළිවෙලය. මේ වෙලාවේ හැටියට හිසට සෙවණක් වූ මේ නිවස ඔහුට මාළිගයකට වඩා උතුම් විය.

"අතන ඔහේරුම් එක...... ඇගෙන හොඳක් ඉමු......." ලෝචනා දියනා ගත්තේය. විඩාබර ගතට සනීපයක් දැනුනේ වතුර වැටෙද්දීය. සැහැල්ලු ටී ෂර්ට් එකක් හා සරමක් හැඳගත් ලෝචනා කෑම මේසයට ඉඳගත්තේ එතරම් පිරියකින් නොවේ. කෑමවල සුවඳ එද්දී බඩගින්නක් ඇතිවිය.

"වැඩිදෙයක් නෑ පුතේ..... ඉඳිආප්පයි, පරිප්පුයි, සීනිසම්බෝලයි, කහපොල් මැල්ලුමයි....... හෙට දවල්ට හොඳට හදමු......."

"ඇයි අම්මේ....... මට වැඩිය හොඳ කෑම තියෙනවද.......?" ලෝචනා ඇසුවේ ඒ අම්මා ගැන උපන් ආදරයෙනි. ඇය ලෝචනාට කෑම බෙදා මුළුතැන්ගෙට ගියාය.

"මං නිසා උඹලට කරදරේ නේද ?"

"ලෝචනා..... හීනෙකින්වත් හිතන්න එපා..... අපිට වදයක් කියලා...... අපිට දුක ලෝචනා වගේ කෝටිපතියෙකුට මේ පුංචි පැල හොඳ මදි... ඒක තමයි....."

"මේ වෙලාවේ හැටියට මේක මට මාළිගාවක් කොල්ලො.... උඹලත් නොහිටියනම් මං කොහේ යන්නද අද.......?"

"හරි හරි අපි පස්සෙ කථා කරමුකො........ දැන් කාලා නිදාගන්නකො......." අමල් තවත් ඉඳිආප්ප දෙකක් පහළොවක් මිතුරාගේ පිඟානට දමා ව්‍යංජනද බෙදුවේය. කෑමවල රසට බඩගින්නත් දැනුනේ ඔහුට නිරායාසයෙනි. හොඳට ඉන්නට සිතුවත් දන්නෙම නැතුව බඩ පිරෙනතුරු කෑවේය.

"එළිවෙන්න ටික වෙලාවයි තියෙන්නෙ..... දැන් හොඳට නිදාගන්න....... උදේ දහය වෙනකන් නිදාගන්න......" ලෝචනාට අමල් ගැන දැනුනේ දයාවකි. මෙතරම් පිළිගැනීමක් තමාට ලැබේවි ලෝචනා සිතුවේ නැත. අහිංසක දුප්පත් මිනිසුන් ලඟ ඇති මනුස්සකම මිල මුදල් වලට වඩා වටින්නේය. ඇදට වී දෑස් පියාගත් ලෝචනාට බොහෝවේලාවක් නිනි වුණේය. නොසිතූ නොපැතූ මොහොතක දෛවය කණපිට පෙරළුනේ පුදුමාකාර ලෙසය. අද හොඳින්ම නිවසක නැතිත් ගියාඩුත් නොවන පිරිසක් ආදර සංග්‍රහ කර සලකන්නේ කාලාන්තරයක් දන්නා අඳුරන පරිද්දෙනි. පිටම මිනිසුන් ලඟ ඇති මේ මනුස්සකම සිය නිවසේ උදවිය ලඟ නැත්තේ ඇයි දැයි ඔහු සිතුවේ විමතියෙනි. මේ කොළඹ නගරයේ තවත් කොතෙක සහනය මිනිසුන් සිටිනු ඇත. හිතට සැනසීමට තිබුණේ එපමණකි. සිතේත් ගතේත් තිබූ විඩාවටම ලෝචනාට නින්ද ගියේය.

◆ ◆ ◆

එක් දිනක පැය කීපයක් ඇතුලත සිදුවූ තීරණාත්මක සිදුවීම පෙළක් නිසා ආදරබර සිත් දෙකකට දෙපසට වන්නට වුයේත් එක් අයෙකු අන්ත අසරණයෙකු වුයේත් දෛවයේ සරදමකටය. පසුදා එළිය වැටෙමින් තිබිණි. සහනා නැගිටිවේ ප්‍රමාද වීය. රාත්‍රිය පුරා එක දිගට සුව නින්දක් නොලැබී වූ නිසා ඇයට තවත් කළ නින්ද ගියාය. රාජනී කාමරයට එද්දී සහනා නැගිට සිටියාය.

"ගුඩ් මෝනින් බේබි..........."

"මෝනින්.........." කිරි වීදුරුව අතට දුන් රාජනී සහනාගේ ඇඳුම් බෑගය විවර කර තිලිට් ඇඳුම් තේරුවාය.

"එහෙ කොහොමද බේබි........"

"හො.....ඳ.....යි....."

"සී...න...ල...ද.....?"

"ඒ සී සරා වගේ...... ජර්සි දාගෙන හිටියෙ......."

"අ...නේ... මටත් ආසයි..... දවසක මාවත් එක්ක යන්න හොඳේ........" මම ඉවක බලාගත්තේ හිස්බවිනි. ආයේ එහේ යන්නට වෙන්නේ නැත.

"ඒකනෙවී........ බේබි නම් ජම්බුගෙඩිය වගේ......... එහෙ කැම හො...ද...ද.......?" ඇය ඇසුවේ ආශාවෙනි.

"බඩගිනි හැදෙනවා හොඳට........ ඉතිං කනවා........."

"අව්වත් නැතෙ........ ඉතිං සුදුත් වෙලා......." රාජනී කීවේ ආශාවෙනි.

"තාත්තා ගියාද.....?"

"ඔව්, උදේම ගියා...... මැඩම් නානවා. ලොකු හෝනා බේබි නැගිටිනකල් ඉන්නවා විස්තර අහන්න....... බේබි මහත්තයා එළියට ගිහින්......"

"ආච්චිට මොනවා කියන්නද........? මහු හිමි වී අහිමි වූ හැටි කියන්නද......"

"අනේ බේබි මොකද මේ...... ටිකේ රැත් හරි අමුතුයි...... බේබි නෙවී ආවේ...... වෙනදට හිනාවෙනවා හේතුවක් ඇතත් නැතත්... ඒත් දැන්... කොයිවෙලේත් හරිම නිහඬයි........" රාජනී සනියම කියෙව්වාය. රාජනීට කාමරය අස්කරන්නට දී මම පහත මාලයට ගියෙමි. ආච්චි ජාතක කතාවක් කියවමින් සිටියේ හරි අපූරුවටය. මා ලඟට ආ බව දුටුවේ පසුවය.

"අනේ මැණික...... කොයි වෙලේද නැගිට්ටෙ.........?"

"ටිකකට කලින්........"

"ඉතිං කොහොමද පැටියො.......? ට්‍රිප් එක හොඳද......?"

"කියන්න තරම් වරදක් නෑ........"

"ගියාලා කා අහිතුත් වරදක් වෙලා නෑ පුතේ......" ආච්චි

කියද්දී මම ගැස්සී ගියෙමි.

"ඔළුවට තෙල් ටිකක් දාන්නද..... පුතේ......"

"හා.........." මා කීවේ ආශාවෙනි. ආච්චිට කියා ඔළුව අතගාගන්නට මා කවදත් කැමතිය.

"ඔය තෙල් මොනාවද ආච්චියේ......?"

"හංගමාලකයි, නීලාදියයි..... කලවම් කරලා ගාන්නෙ...... මගේ කොන්ඩෙ තිරෝගී ඒකයි...... ඔයාගේ තාත්තා පුංචි කාලෙත් මම තෙල් දාලා මසාජ් කරනවා...... ජේන්නැද්ද කොණ්ඩෙ තාම කළුයි........." ආච්චි කීවේ ආඩම්බරයෙනි.

"ඒකනෙවී........ කියන්නෙකො ඉතිං එහේ විස්තර....." මම මොහොතක් කල්පනා කළෙමි.

"පිස්සු... සොබාවික ලස්සන කියන්න වචන නෑ...... සිතළුත් ඒ වගේ...... [illegible] මිනිස්සු........" ආච්චි අසද්දී සහනගේ ලය [illegible].

"හො..... හො....ද....යි...... අප්පු..... ලහා.... එයාගේ අම්මා....."

"ඕ..... ඔයා මැණික මට තව කෙනෙක් ගැන කිව්වේ නැතෙ......" මම ගැස්සී ගියෙමි.

"ආච්චි මොනාද මේ කියන්නෙ.......?"

"ඔව් දුවේ. මං හැමදේම දන්නවා. අම්මා මට හැමදෙයක්ම කිව්වා........" මගේ හිත මොහොතකට නොසන්සුන් වූවාය.

"එයා.... කො....හො....මි.... කෙනෙක්ද මගෙ පුතේ......?" මම දෙවරක් නොසිතාම බිම දණ නමා ආච්චි වැළඳගත්තේ අවම්නි. ඇති තරම් ඇඬුවෙමි. ආච්චි කිසිවක් නොකියා අඬන්නට ඉඩදුන්නාය. ඉදිරියට ආ සිය ලේලියට ඇය අහින් යන්නට කීවාය. මිණිපිරියගේ නොකුළුල් හදවත පුන්නීය බව ආච්චි දැන උන්නාය. දුකත් උහුලන්නට තරම් මේ පුරං හදවත සහනම් නැති බව ඇය දැන සිටියාය. දරුවන්ගේ හිත් කියවන්නට දන්නා ආච්චිට මිණිපිරියගේ හිත ගැන අමුතුවෙන් කිවයුතු නොවුනි.

"ආච්චී..... මට සමාවෙන්න මං නොදැනුවත්වම හිත රිද්දුවට....."

"ඔයා කාගෙවත් හිත රිද්දුවේ නෑ රත්තරන්....... කොල්ලෙක් කෙල්ලෙක් යාළුවෙන එක සාමාන්‍යයි....... ඔයා අසාමාන්‍ය කෙල්ලෙක් මටනම්..... ඇයි ඉස්කෝලේ ගමන යන අතරේ ඔය හිත පරිස්සම් කරගෙන හිටියෙත කාටවත් නොදී......"

"ඒත් ආච්චී..... කවදාවත් හොඳ නොවෙන තුවාලයක් හිතේ හදාගත්තා....."

"මේ අහන්න පුතේ..... ඔයාලගේ බැඳීම සංසාරගත බැඳීමක් නම් මේ විශ්ව ශක්තියටවත් බෑ ඒ බැඳීම වෙන් කරන්න....... මම මුළු දුක් එක්ක ජීවත් වෙන ගෑණියෙක්.... ඔයා බය වෙන්න එපා. අබාවුලපෙත්තන් එපා...... ඔයා වගේම එයත් ඔය විදියට අවංක ආදරයක් කරනව නම් ඔය දෙන්නා මොන බාධකේ ආවත් එකතු වෙනවා.... අනිවාර්යයි......" ආච්චි කියූ වචනවලින් කොහේවත් නැති ශක්තියක්, ආත්ම විශ්වාසයක් මා තුළ ගොඩ නැගුනාය. අපිට අපි හමුවේ නම් ඊට වඩා සතුටක්, සැනසීමක් වෙන කොයින්ද?

"මගේ දුව හවසට යමු පන්සල්..... මිහින් මලක් පූජා කරලා පහනක් පත්තු කරලා ඔය හිත ටිකක් නිස්කලංක කර ගමු..... [illegible] හොඳ අතට වෙයි බය වෙන්නෙපා......" ආච්චිගේ වචන වලින් මගේ හිතට අපමණ සැනසීමක් දැනුණි. මම උදේට දුරකථන ඇමතුමක් දුන්නේ ආවා කියන්නය.

"හෙලෝ....."

"ආන්ටි උදේ නැද්ද......?"

"සහසා දුවේ කොහෙද ඉන්නෙ.......?"

"අපි කොළඹ ආවා. ගෙදර ඉන්නෙ......"

"එයාගේ යාළුවා.... දැන් මිරිදත් දුව......"

"මො.... මොකක්.... මට අදහාගැනීමට බැරි වූවාය."

"ඔව්. උදේ මැරුණ......"

"මො....නැ....වා කිසිවෙක් නෑනෙ..... අනිත හදිසියෙම......" මගේ මුවින් පිටවිය.

"එයාගේ ඉස්සර කිරණගෙ දුව....."

"දැන් උදේ කොහෙද ඉන්නෙ......?"

"එයාලා ඇනෙක්ස් එකක ඉන්නෙ..... දෙන්නම ජොබ් කරනවා......"

"එතකොට ඇන්ටි විතරද ගෙදර......?"

"ඔව්. පුතා සති අන්තෙ එනවා..... එයත් මේ අවුරුද්දේ කැම්පස් එකෙන් අවුට් වෙයි......" උදේගේ නව ලිපිනය ඉල්ලාගත් මා දුරකථනය තබා අම්මා සොයා ගියෙමි.

"අම්ම දන්නවද වැඩක්......?"

"ඇයි......?"

"උදේ මැරිලා......"

"නැ.... ඒ පුංචි කෙල්ල......"

"ඔව්. [illegible] ගෙදරකලු ඉන්නෙ...... මට එයාව හම්බවෙන්න ඕනා..... අපි යමුද....?"

"අනේ දරුවො.... දුර ගමනක් මිහින් ආවා විතරයි.... මටනම් හරි මහන්සියි......"

"එහෙනම් රාජනී එක්ක යන්නද.....?"

"ම..... හා.. පවු කොහොම ජීවත් වෙනවද දන්නෑ....."

"දෙන්නම ජොබ් කරනවා ඇති....." මම උඩුමහලට ගොස් මුහුණ සෝදා සායකුත් හැට්ටයකුත් හැඳ ගත්තෙමි. රාජනී සමගින් පාරට ආවේ ත්‍රීවීලරයක් ගැනීමටය. දුව ගිය පසු අම්මා නැන්දම්මා සොයා ගියේ දියණිය ගැන කථා කරන්නටය.

"මොනවද අම්මේ දුව කියන්නෙ.....?"

"තැලිලා පොඩිවෙච්ච දරුවො නෙවිනෙ..... පවු....."

"හොඳ වගේම නරක පිරිමින් මේ ලෝකේ ඉන්නවා....."

"ඒ ළමයා හොඳද නරකද කියන්න අපි දන්නැනෙ දුවේ....."

SHINA

"නරක මිනිස් හොඳ නම් වෙන්න බෑ........"

"දෙමව්පියෝ නරක විදිහට කතාකරාට ඒ ළමයා පලි නෑ නේද.....?"

"දෙමව්පියොත්ද දන්නෙත් නෑ.... අම්මා හාට්ඇටෑක් එකකින් නැතිවෙලාලු. තාත්තා කුඩම්මෙක් ගෙනල්ලලු...... අනේ මන්ද අපේ සමහරුන් නම් පොඩිඑවුන් ලොකු කරදරේක වැටෙනවා........"

"ඒත් ඔයාලා ඒ පිරිමි ළමයා එක්ක කථා කරලා නැහෙ......."

"මොනවා කථා කරන්නද මහ මිනිස්සු එපා කියනවානම්......"

"ඒ වුනත් ඔයාලට ටිකක් ඉවසන්න තිබුණා....... ඔයාලත් හදිසි වෙලා ඒ වෙලාවෙම මේ කෙල්ලවත් අරන් ආවා........ අපි බලන්න ඕන අපේ එකාගේ සතුට නේද.......?"

"තව ටිකියානම් මේවා කොහෙත් කෙලවර වෙයිද දන්නෑ....." ඇය එසේ කියා යන්නට ගියාය. ලේලිය සමග වාදකර පලක් නොවන බව හැන්දම්මා තේරුම් ගත්තාය. කෙසේ හෝ මේවා සිය මිණිපිරියන්ගේ ජීවිතයට සතුට සැනසීම ලැබේවායි ආච්චි අම්මා සිය සිතින් සිතුවාය. පැතුවාය.

* * *

ලෝචන උදේ අවදිවෙද්දීම නැගිටවේය. පැය කීපයක් වුවද සුව නින්දක් ලැබුනි. අමල් මිදුල අතුගාමින් සිටියේය.

"ලෝචන...... නින්ද ගියාද උඹට.......?" අමල් මිතුරා ලගට ආවේ ඉදල සහිය.

"ගෙදර වගේ නින්ද ගියා......." ඉස්තෝප්පුවේ තිබූ පුටුවක ඉදගත් ලෝචන අසලින්ම අමල් ඉදගත්තේය.

"අද වැඩට යන්නේ නැද්ද.......?"

"මං කෝල් කරලා නිවාඩුවක් ඉල්ලගත්තා......." ලෝචනට මිතුරා ගැන දුක සිතුනි. ඔහුව සති දෙකකට පෙරක් නුවරඑළියේදී හමුවේ. ඔහුගේ ආයතනයට තේ සපයන්නේ ලෝචනගේ කර්මාන්ත

ශාලාවෙනි. එතරම් මිත්‍රත්වයක් නොතිබුනේ ව්‍යාපාරික අවස්ථා කාර්ය බහුල නිසාය. එහෙත් පැමිණි එක දිනයකින් ඔවුන් දෙදෙනා අතර හොඳ මිත්‍රත්වයක් දළුලමින් තිබුණි.

"අමල් ඇයි තාම බැන්දෙ නැත්තෙ......?"

"අදහස නම් හොඳයි... හරියන එකක් තාම හම්බවුනේ නෑ......"

"ඉතිං හොයාගනිංකො......."

"මේ ගෙදරත් ඉන්නේ අම්මයි මායි විතරයි....... මල්ලි හදිසියේම බැන්ද...... අවුරුදු පහක් විතර යාළුවෙලා ඉඳලා එකපාරටම හිතුවා බැන්ද......."

"එයාලා කොහේද ඉන්නෙ........?"

"මල්ලියි වයිෆුයි දෙන්නම වැඩකරන්නෙ පිළියන්දල නිසා..... [illegible] ඒ හිටවුව පුංචි කාමර කෑල්ලක් අරන් ඉන්නෙ...... [illegible] තාම නෑ.... කවදාවත් එන්නෙ නැහැ....." ඔහු කීවේ [illegible]. අමල්ගේ මව කිරිතේ එකක් සාදා ගෙනවිත් ලෝචනට දුන්නාය.

"කොහොමද පුතේ.....? ඇගට මහන්සිත් ඇතිනෙ...... මං උණුවතුර හදන්නද ඇග ටිකක් හෝදා ගන්න......"

"අනේ අම්මේ..... දවල් වෙලා ඇල් වතුරින් හෝදගන්නවා..... මෙහේ කොහොමත් රස්නෙයිනෙ......." අම්මා ගෙට ගියේ ලෝචන දෙස අනුකම්පාවෙන් බලාය.

"අමල්....... එක අතකට උඹ අද ගෙදර හිටිය එකත් හොඳයි. මට කියන්න ලොකු කතාවක් තියෙනවා......."

"කියන්න...... ඕන දෙයක්...... මං අහන් ඉන්නම්......" ලෝචන මිතුරාට සිදුවූ සියළු දේ පැවසුවේය. විටින් විට දෑසට උනන කඳුළු ඔහු හැංගුවේ නැත. ඒවා ඔහේ ගලන්නට දුන්නේය. උන් සුසුම් කඳුළු අතරින් අමල් සියල්ල අසා සිටියේ මිතුරා ගැන උපන් දුක් වේදනාවෙනි.

"මට හිතාගන්නත් බෑ...... හුස්ම ගන්නත් අපහසු වුණා.... ලෝචන......" අමල් කීවේ දරාගත නොහැකි වේදනාවෙනි.

SIHINA

"උඹලා...... හිතන් ඉන්න තරම් අපේ ජීවිත මතුපිට වගේ ඇතුළ ලස්සන නෑ........"

"මං කවදාවත් හිතුවේ නෑ උඹ මේ තරම් කරදර ගොඩක කියලා........"

"මං මොනවද කරන්නෙ කියලා මටවත් හිතාගන්න බෑ අමල්...... මට දැන් කිසි දෙයක් නෑ........ යාන වාහන, ගේ, සල්ලි, දේපළ, සේවකයො, බිස්නස් හැම දේම ඉවරයි......... මං දැන් නිකම්ම මිනිහෙක්........"

"උඹ හිතට දහිරිය ගනින්....... ඕනම දේකට මමයි මගේ දූපත් අම්මයි ඉන්නවා.

"ඒත් මං මෙහෙම උඹලට බරක් වෙවී ඉන්න කැමති නෑ....."

"කියන විදියකට කාල බීල වැටිලා ඉමු...... කිසි දෙයක් හිතන්න එපා......"

"මගේ සහනයා කොහේ ඉන්නවද දන්නෑ අමල්...... මට කෙල්ලව දකිනකම් හිතට හරි නෑ........"

"එහෙනම් ටිකක් ඉවසලා බලමු...... ලෑඩිම සහනා කරයි...." අමල් කීවේ මිතුරාගේ පිටට තට්ටුවක් දමනා ගමන්ය. ... තැති මිතුරාට එකම හවිහරණය තමන් පමණක් බව්දු මුහුට කලහැකි, නොහැකි ඕනෑම දෙයක් කරදීමට අමල් අදිටන් කර ගත්තේය.

◆ ◆ ◆

ශ්‍රීරෝද විය හතරවූයේ කුඩා ගෙයක් අසලය. ඉන් බසිද්දීම උදේ මීදුලට දුවගෙන පැමිණ මා වැළඳ ගෙන හැඬුවාය. මම ඇගේ හිස අත ගෑවෙමි. අහිංසකී මෙවන් තීරණයක් ගන්නට ඇත්තේ ලොකු හේතුවක් නිසා වන්නට ඇත. අපි දැන් පටලාගෙනම ගෙතුලට ගියෙමු. එක කාමරයකුත් පුංචි කුස්සි කාල්ලකුත් පමණක් තිබූ කපරාරු නොකල නිවස දකිද්දී මගේ බඩ පපුව හෝස් ගා ඇවිලී ගියාය.

"කවද්ද සහනයා ආවේ......?" ඇඩීම නවතා ඇය ඇසුවේ මගේ අසලින් ඉද ගනිමිනි.

"ඊයේ ගෙදරට කෝල් කලාම අම්මා කිව්වා......" මම ඉපිරිය නොකීවෙමි.

"උඹ මාත් එක්ක තරහද......?"

"නෑ........ මම පුදුම වුණා......"

"අපි එළියට යමු ටිකක්...... රාජනී වාඩිවෙලා ඉන්න......" උදේ මා කැඳවා මිදුලේ පසෙකට ආවාය. කුඩා වතුසුදු ගසක් මිදුලේ කොනක තිබුණි. ගහ පිරෙන්නට මල් පිපී තිබූ අතර බිම පුරා මල් වැටී තිබුණි. උදේව දකිද්දී මට මගේ දුක මොහොතකට අමතක විය.

"ඇයි උද හදිසි තීරණයක් ගත්තෙ......?" මා ඇසුවේ ඒ දෑත් අල්ලාගෙනමය.

"... බරක් වෙලා ඉන්න බෑ කෙල්ලෙ..... අවුරුදු විස්සක් ... උගන්නපු එකම ඇති...... සාක්කක් නැතුව ... අපිදුවයි මේ තරම් ලොකු මහත් කරපු එකම ඇති....... අයියගේ කැම්පස් යන්නට අම්මා හරියට දුක් විඳිනවා මට බලන් ඉන්න බෑ..... ඒකයි මං ජොබ් එකක් හොයාගත්තෙ...... ගෙදර ඉඳන් වැඩට යන්න දුර වැඩියි........ ඇනෙක්ස් එකක කුලියට ඉන්න බෑ, කමල්ව බැන්දේ ඒකයි...... පසුවෙලා බැන්ද කියලා මොකද මඟුල් ගන්නයා......" දිගු කථාවකින් පසුව උදේ සුසුමක් හෙළුවාය.

"දැන් කමල් කෝ........?"

"වැඩට ගියා. අපි දෙන්නම එකම ගාමන්ට් එකේ එකම ෂිෆ්ට් එකේ වැඩ....... පඩිත් හොඳයි..... මෙහාට ඇවිත් වැඩි දවසක් නෑනෙ...... පොඩි පොඩි වැඩ ටිකක් නිසා මම නැවතුනා...... කොහොමහරි සල්ලි ටිකක් එකතු කරගෙන ගෙයක් හදාගන්නවා...... එක අතකට මේ ජීවිතේ සැනසීමයි..... දෙන්නත් එක්ක උදේට උයාගන්නවා දවල්ටත් එක්ක...... බත් මුල් බැඳගෙන යනවා දවල්ට.... ඊට ආප්ප හරි ඉඳිආප්ප හරි ගේනවා එන ගමන්..... අම්මා දැන් නිදහස් සහනයා....."

"ඒ වුණාට අම්මා ටිකක් දුකින් වගේ......"

SIHINA

"මට ඕන තවදාහරි අම්මව මේ විඳපු දුක්වලින් එතෙර කරලා සැපවත් ජීවිතයක් උදාකරලා දෙන්න......"

"මට තේරෙනවා කෙල්ලෙ......... උඹ වැරදීත් නෑ....." මට මහා වේදනාවක් දැනිණ. දුක් විඳින්නට හරි දෙන්නා එකටය. සැනසීම ඒකය.

"ඉතිං කියපන්කෝ......... උඹේ අළුත් තොරතුරු ....? සුදුත් වෙලා...... ලස්සනත් වෙලා....... කොහොමද......?" කෙල්ල මූහුණ සරසවාගෙන ඇස් කරකවා ඇසුවාය. යළිත් මගේ පපුව ඇවිලුණේය. මේ අසන්නේ ඔහු ගැනය.

"හැමදේම ඉ...ව...රයි උදා......."

"මොකවද උඹ මේ කියන්නෙ.......?"

"ඔව් උදා.... ආදරේ කියන්නෙ මොකක්ද කියලා...... අතපත ගාවට පස්සෙ හැමදේම ඉවරකරලා ආවා......." මට ඇඬුනි.

"සහනයා ඇයි මේ......?"

"මම මෝඩකමට ආදරේක පැටලුනා...... හිටියා වගේ හිටියනම් මේ තරම් බරක් පපුවේ නෑ........."

"ඉස්සෙල්ලා වෙච්ච දේ කියපන්......" උදා කීවේ කිසිවක් තෝරා බේරාගත නොහැකිවය. මම සියල්ල ඈට කීවෙමි. එහෙත් පපුවේ තිබූ බරනම් අඩු වූයේ නැත.

"උඹලා ඉක්මන් වුණා වැඩියි සහනයා....... ටිකක් ඉවසන්න තිබුණා......" උදා කතා කළේ ඉවසීමෙනි.

"මටත් දැන් හිතෙනවා උදා........"

"අපි ඊයේ අවේ එන්න හිටපු ගමනක් නෙවි....... එයාට කොහිනම් ආවා......" යළිත් මට ඇඬුනි. ආදරයේදී මං අසරණ වූයේ කෙදිනකවත් අසරණ නොවූ පරිද්දෙනි.

"අන් උදා...... මට තේරෙන්නෑ........ මං ඉස්සරහට මොනාවද කරන්නෙ කියලා......?"

SIHINA

"මං උඹේ හිත රිද්දන්න කැමති නෑ...... ඒත් උඹ ඉක්මන් වෙලා හැමදේම විනාසගෙන......" ඇය කීවත් නොකීවත් ඇත්ත ඒකය.

"උඹට වගේ මට ආදරේ ගැන කිසිම අත්දැකීමක් නෑ...... මං හිතුවා හැමදේම ලස්සනට විසඳෙයි කියලා...... කිසි දෙයක් හිතන තරම් ලස්සනට උනේ නෑ......." උදාට මිතුරිය ගැන දැනුනේ දුකකි. ඇගේ ජීවිතයට කිසිදු අඩුපාඩුවක් නැතිව දෙවියන් සියල්ල දී ඇත. එහෙත් එක් තැනකදී දෛවය රුදුරු වේදනාවක් එක්කොට ඇත.

"ඔයාගේ ලෝචනාට කෝල් එකක් දෙන්න....... එයාගේ තත්වෙ ඔයිට වඩා නරක ඇති...... ඔයාට නම් තමන්ගෙ අයගෙ ආදරය හරි ලැබෙනවා....... එයාට කිසි දෙයක් නෑ........ පවු......." උදා කීවේ නොදුටු ලෝචනා ගැන සිතින් මවාගෙනය.

"එයාත් කෝල්ස් ගන්න බෑ...... උදා..... අම්මලා මොනා කියයිද දන්නෑ...... එයාලා දන්නම් කියාවත් මෙතට කැමති නෑ......"

"අපරාදේ කමල් හිටිය නම්......... එයාගේ ෆෝන් එකෙන් කෝල් එකක් ගන්න තිබ්බා......"

"මම යන ගමන් කෝල් එකක් ගන්නවා......" මා කීවේ ස්ථිර නැතිනි.

"උදා මම දැන් යන්න ඕනා........ අම්මා බලාගෙන ඇති. ඒ තරම් කැමැත්තක් තිබ්බෙ නෑ අම්මිගේ මූණේ...... මම එද්දී..."

"අර කෙල්ලත් ගේ ඇතුලේ........" මමත් උදාවත් පුංචි නිවසට ගියේ අත් වැල් පටලාගෙනමය. රාජනී පුටුවකට වී සිටියාය.

"මං හිතුවා මෙච්චර මාව අමතක වෙලාද කියලා.....?" ඇය කීවේ සිනාසෙමිනි.

"මගේ හිත හරි කලබලයි කෙල්ලේ....... මොන දෙයක් උනත් සමාවෙයන්......"

"අනේ මෙච්චි මං විහිළුවට කිව්වේ........." රාජනී දුකෙන්

ජීවිතය. තම ස්වාමි දුව ජීවත් නැතත් නුවරඑළි ගමන නිසා ඇය වෙනස් වී ඇති බව රාජනිට තේරුනාය. කුමන් හෝ දුකකින් ඇය ජීවා විඳින බව පැමිණි දිනයේම රාජනි සිතුවාය.

"උදවි මං උඹට මුකුත් ගෙනාවෙ නෑ..... දනගත්ත ගමන් ආවෙ... ඉඳ මේක තියාගනින්......" අතේ ගුලිකරගත් රුපියල් දහස් සහනා මිසූරිය අතේ තැබුවාය.

"සහනා..... උඹ විතරයි අපිව බලන්න ආවෙ...... වසුර උදුරන්වත් නොකී සල්ලින් දීලා යනවා...... අවුරුදු පහලොවකට කලින් බංගලාගෙදි හම්බවුණ සහනාම තමයි උඹ තාම......" මිසූරියන් දෙදෙනාගේම දෙනෙත් බොඳවූයේ ඒ අහිංසක ළමා විය සිහිවීය. උදවිව සමුදී සහනා රාජනි සමඟින් ප්‍රධාන පාර දක්වා පයින් ඇවිද ආවේ ත්‍රීරෝද රියක් ගැනීමටය. ඊටත් කලින් ලෝචනාට ඇමතුමක් දිය යුතුය. ඔහු සීතල නුවරඑළියට වී දුක් විඳිනවා ඇත. පසුවල් දෙක් බිහි නිවාගත හැක්කේ වචන කීපයක් දෙඩමළ වුවොත් පමණි. පය ඉදිරියට තබද්දීම වාහනයක් අප අසල නැවතිණ.

"පූටි දුව......" කාන්තා අප අසල වාහනය නතර කරමින සිටියේය. මාව සිනැස්සිත.

"කොහෙද යන්නෙ.....?"

"මේ ගෙදර යන ගමන් කාන්තා...... උදවිව බලන්න ආවා..."

"නගින්න..... මං ඩ්‍රොප් කරන්නම්......" මමත් රාජනිත් වාහනයට නැග්ගේ ඉතමණටය. මට යළිත් වේදනාවක් දැනිණි. ලෝචනට ගන්නට සිටි දුරකථන ඇමතුම ගත නොහැකි වූයේ නොසිතූ ලෙසය.

"කොහෙද දුව මේ හදිසියේ ගියේ.....?"

"උදවිව බලන්න........"

"ඒ ළමයා මේ හරියේ නෙවී නේද......?"

"දැන් ඉන්නේ මෙහේ.....එයා මැරි කරලා..... මේ හරියේ ගාමන්ට් ෆැක්ට්‍රියක ඔෆිස් එකේ වැඩ........"

"ඇත්තද........?" කාන්තාගේ ගනිදුණ පුදුම සහගතය. මගේ ජීවිතයට සිදුවූ වේදනාවන් ඉදිරිය ගැනවත් කිසිවක් කරාකරන්නේ නැත. මට හිත හදාගන්නට දී ඔවුන් බලාසිටිනවා ඇත. තවත් මිනිත්තු ගානකින් මෝටර් රථය නිවස ඉදිරිපිට නැවතිණ.

"කාන්තා එන්නැද්ද.......?"

"නෑ...... මම හදිසි වැඩකට යන ගමන්....... එන්න තවත් වෙයි......" මමත් රාජනිත් නිවසතුලට යද්දී අම්මාත්, ආච්චිත් පෙරමග බලා සිටියහ.

◆ ◆ ◆

ලෝචනාගේ නුවරඑළිය නිවස පාළු මුසල නිවසක් බවට පත්වූයේ ඔහුව නිවසින් දොට්ට දමූ දින සිටය. නිවසටත් වඩා කර්මාන්ත ශාලාවල තත්වය එන්න එන්නම පිරිහී ගියේය. ලෝචනාගේ පියා සිරිල් ගජසිංහ පුත්‍රයා පන්නා දමූ දින සිට සිටියේ හදවතින් දුවි දුක්ව. පුතා සිටිද්දී කර්මාන්තශාලා දියුණු කර ගනිමින් සියල්ල සොයා බැලුවේ ... සිරිල් ගජසිංහට කිසිවක් කරන්නට සිතන්නට ඉඩ නොවීය. කාන්තිගේ දියණිය රශ්මි ඔහුගෙන් මුදල් ඉල්ලා කරදර කලාය. ඇගේ විනෝද ගමන්, සමාජශාලා ගාස්තු වැනි නාස්තිකාර ක්‍රියා වලට විශාල මුදලක් අවශ්‍ය වී තිබිණ. කාන්ති සැමියාට කාරණය කීවාය.

"මොකටද සල්ලි........"

"ඔයා වෙනදට ඕහොම අහන්නෑනෙ......"

"ඒත් දැන් අහන්න වෙලා...... දන්නවනෙ ෆැක්ට්‍රිවල තත්වෙ...... එන්න එන්නම කඩා වැටෙනවා........"

"හරි වැඩක්නෙ......... එකපාරට කඩා වැටුනෙ කොහොමද.....?"

"ලෝචන හිටිද්දි මෙහෙම වුණේ නෑ......" කාන්තිගේ මුහුණ වියරු වී ගියේ සැමියාගේ කතාවටය.

"ඇයි ඌ දෙවියෙක්ද.......?"

"දැන් සල්ලි නැත්තං ඔය වත්තක් හරි ෆැක්ට්‍රියක් හරි විකුනලා

දනවා......."

"කාන්ති....... හොඳ සිහියෙන්ද කතා කරන්නෙ.....? මල අම්මාරුවෙන් ගොඩ නාගගත්ත දේවල්........"

"ඒ කතා හරියන්නෑ......... අර ළමයට සල්ලි ඕනා........"

"මට මැරෙන්නද කියන්නෙ....... එකවුන්ට්ස් වලින් එන එප් ඕ පොලී වලින් තමයි දැන් ජීවත් වෙන්න වෙන්නෙ....... තව ටික දවසකින් පාරට බහින්න තමයි වෙන්නෙ........" කාන්ති ඉවත්වී ගියේ සැමියාට දෙස් දෙවොල් තබමිනි. ඔහුට සිය එකම පුතාව සිහිවිය. ඔහු කොහේ යන්නට ඇත් දැයි මොහොතකට සිහිවිය. කනවාදැයි බොනවාදැයි පුතාගේ තත්වය කෙසේදැයි සිරිල් ගජසිංහ එකවරක් නොව සියවරක් සිතුවේය. එහෙත් දැන් කමා ප්‍රමාද වී වැඩිය.

◆ ◆ ◆

නුවරඑළියේ සිට පැමිණ දින සති ගෙවී ගොස් තිබිණ. ලෝචන බලා උන්නේ සහනාගේ ඇමතුමක් කොයි මොහොතේ හෝ ඒවිදැයි සිතාය. ඇය තමාව මුළුමනින්ම අමතක කර දමාලූයි ඔහු සිතුවේ වේදනාවෙනි. සහනා සිටියේ දුරකථන ඇමතුමක් දීමට බැරිව අපහසුවෙනි. ලෝචන ඔහුගේ මිතුරෙකුගේ [illegible] උපයෝගී කරගෙන මුදල් ප්‍රමාණයක් අතට ගත්තේය. [illegible] අමිල්ගේ මව අත තැබුවේය. මව මෙන්ම අමිල්ද ඒ මුදල් භාර නොගෙන තරයේම ප්‍රතික්ෂේප කළහ. ලෝචනගේ බලවත් ඇවිටිල්ල නිසා අමිල්ටත් මවටත් මුදල් ගැනීමට සිදුවිය. සහනා ආච්චි අම්මා සමග දින හතරක් පුරා පන්සල් ගොස් බෝධි පූජාවක් පැවැත්වූවාය. ඇගේ හිතට මහත් සැනසීමක් දුනුනේ ඒ බෝධි පූජාවේ අනුහසිනි. සහනාගේ හිතේ තිබූ සැනසීම අවුල් වී ගියේ මාමාගේ පුතා කවිඳුගේ පැමිණීම නිසාය. ඔහුගේ විශ්වවිද්‍යාල ගමන නිසා සහනාගේ නිවසේ නතර වීමට ඔහු පැමිණියේ නොදන්වාමය. ඔහුට ඇරලවීමට මාමාත්, නැන්දත් පැමිණ සිටියහ.

"ඔයාලා එන බව කලින් කිව්වනම් කවිඳුට රූම් එකකුත් ලෑස්ති කරලම තියනවනෙ......"

"දුර ගමන් එද්දී කිය කිය එන්න හොඳ නෑනෙ අක්කෙ......?" ඒ කීවේ නැන්දය.

"අනිත් මයාලා බලන්න නුවරඑළි ආපු වෙලේ ලෑඳිම එනවා කිව්වනේ........" මම උඩුමහලට නැග්ගේ ඇගේ අහංකාර කතා අසා සිටීමට බැරි නිසාය. ජනේලය අසලටම වී පාර බලා උන්නෙමි. අද පටන් අකමැති අයෙකු සමග මේ නිවසේ විසීමට සිදුවේ. මේ තරුණ මැද්දේ කවිඳු තවත් මානසික වධයක් වූයේය. එකවරම නැන්දත්, කවිඳුත් මිදුලට එනු දුටුවෙමි. ඔවුන් මාව දුටුවේ නැත.

"පුතා........ ඔයා එකක් මතක තියාගන්න...... ඉන්න තැන තියෙද්දී මෙහේ නතර කෙරුවේ කාරණා දෙකකට...... ඉගෙන ගන්න වගේම ඉන්න කාලේ ඇතුලත මාමගෙයි නැන්දගෙයි හිත දිනාගෙන සහනාගේ හිත දිනා ගන්න විශේෂයෙන්ම........" නැන්ද කීවේ සපටි හිනාවක් දමාගෙනය. මගේ දෙපතුල් සීතල විය. ඔහු මේ නිවසට එන්නේ හොඳකට නොවන බව මම කලින්ම අම්මාට කීවෙමි.

"නුවරඑළියේ ගේ කවදාහරි සහනාට තමයි..... ඒකම වටිනවා කෝටියකට වැඩිය...... රෙන්ට් කලාම කෝටි ගාණක් හම්බකරනෑකි. [illegible] ඉන්න දෙන්න හොඳ නෑ....... ඔයාගේ අතේ තමයි වැඩේ.... තේරුණාද.......?" මට මහා පිළිකුලක් දැනිණ. මේ නැන්දත් පුතාත් සැරසෙන්නේ මගේ මුවාවෙන් දේපල කොල්ලකන්නටය. මම කාමරයටම වී සිටියෙමි. මේ කාරණා අම්මාට කිවයුතුයැයි මම සිතාගත්තෙමි. ලගම නැයින් උවත් මට මොවුන් ගැන දන්නා සිට කිසිදු පැහැදීමක් නැත.

"සහනා......... සහනා.........." අම්මා කාමරයට පැමිණියේ මා සොයාගෙනය.

"පුතේ........ අර කවිඳුට උඩින් රූම් එකක් ඉල්ලනවා......"

"මොන විකාරයක්ද........? අපේ ගෙදර අපිට ඕන තැනනෙ දෙන්නෙ........"

"ඒ වුනාට නැන්දලා කියනවා කවිඳුට පාඩම් කරන්න ලේසියි උඩ...... නිදහස්ලු......"

"ඉතිං අම්මා හා කිව්වද......?"

"මල්ලිත් උඩමේ ඉන්නෙ....... ඔන්න ඔහේ දෙමු අනිත් රූම්

එපා....."

"අම්මට කැමති දෙයක් කරන්න........ නැතැයි මං චූට්ටක්වත් කැමති නෑ........" සහෝදරකම නිසා නැන්ද ඉදිරියේ අම්මා අසරණ වූවාය. ඔවුන්ගේ ඉල්ලීම ඉදිරියේ එකඟ වන්නට සිදුවන්නේ ඒ නිසාය. පසුදා සිටම කවිඳු කැම්පස් ගමන ආරම්භ කලේය. ඔහුට උඩුමහලේ කාමරයක්ද හිමි විය. පසුවේ නිවී තිබූ ගින්දර යළි ඇවිලුණේ කවිඳු නිසාය. සමහරදාට ඔහු ගෙදර නතර වී ගෙදර වැඩවලට උදව් කලේය. මා කුස්සියට යන විටත් කවිඳු අම්මා සමඟ කතාවකය.

"සුහනා........ කවිඳු කියනවා රිසාල්ට් එනකන් ඔයාට මොනාහරි කෝස් එකක් කරන්නලු...... මෙහෙත් උදව් කරන්නම්ලු....." අම්මා ඔහු ඉදිරියේ කියද්දී මට ආවේ තරහකි. නැන්ද පුතාට දුන් උපදෙස් අකුරටම පිළිපදින බව මට තේරුනාය.

"ඒ ගැන ඔයා කරදර වෙන්නෙපා......" මා කීවේ කවිඳු දෙස බලාය. "නුවරඑළි ඉඳන් ආවා විතරනේ අම්මේ...... උදව්ත් නැති එකේ තව ටික දවසකින් මොනාහරි කරනවා........" අම්මාට කීවෙමි. කවිඳු ගෙදර අයගේ හිත දිනාගැනීමට ඉවුම් පිහුම් ආදියටද උදව් කලේය. මට නම් දැනුනේ මහා පිළිකුලකි. කවිඳු නැති මොහොතක අම්මා මා සොයා සමීපයට ආවේය.

"මං ඔයාගෙන් අහන්නමයි දරුවෝ හිටියෙ...... ඔයා ඇයි කවිඳුත් එක්ක මච්චරටම තරහ........"

"නෑදෑයෝ බව ඇත්ත අම්මෙ........ ඒත් එයාලා එන්නෙ වෙන පොටකට......"

"මට තේරෙන්නෑ.........."

"අපි කියවත් නොහිතන ඒවා ඒ මිනිසුන්ගේ හිත්වල තියෙන්නෙ......"

"තේරෙන භාෂාවකින් කියන්නකෝ......"

"නැන්දට ඕන කවිඳුට මාව බන්දන්න........"

"මොනවා...... ඔයා මොනවද මේ කියන්නෙ......?"

"ඔව් අම්මා. මගේ කනටම ඇහුනා....." මම අම්මට සියල්ල කීවෙමි.

"මට විශ්වාස කරන්නත් බෑ........"

"මං අම්මට කිව්වෙ හොඳකට නෙමේ මෙහේ නවතින්න එන්නෙ කියලා........"

"උන් හිතන්න ඇති නෑකමට නෑනලා මස්සිනාලා නිසා මඟුල් කරන්න........" අම්මා කතා කලේ උතුරා ගිය කේන්තියෙනි. තව තවත් බොහෝ දේ ඇය කීවාය.

"මට හිතෙනවා දන්ම බැනලා දෙවිට දන්න......."

"ඕක තමයි අම්මට මුකුත් කියන්න බැරි...... කලබල වෙනවා...... ලෝවන ගැන කිව්ව ගමන් අම්ම තාත්තවත් එක්කගෙන එයාලගේ ගෙදර ගියා...... ඇයි කලබල වෙන්නෙ......" මගේ කතාවට අම්මාගේ මුහුණේ වේදනාවක් පැතිර ගියේ කළු දුමාරයකින් වැසී යන පරිද්දෙනි.

"සුහනා........ ඔයාව මං හැදුවේ කොච්චර පරිස්සමින්ද.....? ඔයාගේ ජීවිතේ මට හරියට වටිනවා......" අම්මා කතා කලේ හඬමින්ය.

"ඔයා ආදරේ කරනවා කිව්වම මට සතුටත් එක්කම බයත් ඇති වුණා...... ඒකයි...... වැඩි හොඳටයි මං එද එහේ ගියේ...... මං හිතුවෙත් මේ වැඩේ ලස්සනට වෙයි කියලා....... ඒ ගිය නිසා නේද ඒ මිනිස්සුන්ගෙ හැටි දැනගත්තෙ........ නැත්නම් ඔයා තව දුර ගියා නම් ආපහු හුඟක් දුර ගිහින් හැරිලා එන්න වෙනවා නේද......? ඔයා දුක් විඳිද්දි මේ ලෝකෙ ඔයා වෙනුවෙන් වැඩියෙන්ම අඬන්නෙ මමයි තාත්තයි...." මගේ දෑස් කඳුලින් උතුරා ගියේ අම්මාගේ ආදරේ තරම නිසාය.

"මට සමාවෙන්න අම්මෙ...... මම මොනව කිව්වද දන්නෑ..."

"ඒකට කමක් නෑ....... කවිඳු ගැන තීරණයක් ගන්න වෙනවා......"

"අම්මා ඒ ගැන හිතන්න එපා.... එයාලට තනි අතින් අත්පුඩි

SIHINA

ගහන්න බැහැ...... අපි අසමැති නම් මොනවා කරන්නද....?"

"ඒත් පිලගට මොන උප්පරවැට්ටි ගහයිද දන්නෑ......" අම්මා කථා කළේ සිහියෙනි. අම්මා ආපසු සියේ මහා සිතේ බරකින් බව මට තේරුණි. ඇයට මා නිසා කිසිම සැනසීමක් නැති එක ගැන මට දැනුනේ දුකකි. දූවරුන් සිටින අම්මලා සැගේත් ඉරණම එකයැයි මට සිතුනි.

කවිදුගේත් නැන්දගේත් යටිපුට්ටු වැඩ ගැන අම්මාට සිතූ දිනයේ සිටම ඇය උන්නේ කල්පනාබරවය. සිටි හැටියේ අම්මාගේ රුධිර පීඩනය වැඩි වූවාය. නිවසේ සිටියේ මමත්, ආච්චිත්, රාජනීත් පමණි. මම ඉක්මනින්ම අම්මාව අසල පුරුපුරුදු පෞද්ගලික රෝහලට ගෙනගොස් පවුලේ වෛද්‍යවරයාට පෙන්වූයෙමි.

"ඉක්මණට ඇඩ්මිට් කරන්න....... ප්‍රෙෂර් හොඳටම වැඩියි.... වෛද්‍යවරයාගේ නිගමනය එයවිය. අම්මාව රෝහලේ නතර කර අවශ්‍ය ප්‍රතිකාර කඩිනමින් ලබා දෙන්නට විය. මගේ පපුව වේගයෙන් සැලුනි. මම කඳුළු පිරී දෙනෙතින් ඇය දෙස බලා උන්නෙමි. මේ ඔක්කොම දන්නවනම් මේ ප්‍රශ්න කිසිවක් ඇයට කියන්නේ නැහැ. මම රෝහලේ දුරකථන කුටිය වෙත දුව ගියෙමි. පළමුව තාත්තාට දුරකථන ඇමතුමක් දුනිමි. එය විසන්ධි කොට තිබුණි. ඉක්මනින්ම නිවසට ගත්තෙමි.

"ආච්චී......."

"අනේ රත්තරනේ...... අම්මට මොකද.......?"

"අම්මව ඇඩ්මිට් කරගත්තා ආච්චියේ...."

"අනේ මගේ හිතට හරි නෑ පුතේ........."

"ආච්චී කලබල වෙන්නෙපා...... අම්මට ඉක්මණට හොඳවෙයි...."

"තාත්තා ගෙදර ආවොතින් කියන්න ..... මම රිසිවරය තැබීමි. මිදුල් ගෙවා එන්නට හදද්දී මගේ පය නැවතුනේ ඔහුව සිහිවීය. මෙවන් මොහොතක ලෝචන ලග සිටියා නම් හිතට දනෙන්නේ අපමණ ශක්තියකි. ලෝචනගේ ජංගම දුරකථනයට ඇමතුමක් ගත්තේ

ඇඟිලි වෙව්ලද්දීය. නුවරඑළියෙන් පැමිණ මාසයකට කිට්ටු කාලයක් ගෙවීගොස් තිබුණි. දුරකථනය නාද විය. බොහෝ වෙලාවක් නාද විය. එහෙත් එයට ඔහු පිළිතුරු දුන්නේ නැත. මගේ ලය දැවී ගියේ වේදනාව වැඩි කමටය. තවත් මොහොතක් දුරකථනයේ රැඳී උන් මම එය තබා ආපසු හැරුණේ පැරුණු හදවතිනි. ඔහු දුරකථනයට පිළිතුරු නොදුන්නේ ඇයිදැයි දහක් ප්‍රශ්න මගේ හදවතේ සකියන්නට විය.

"කොහෙද ළමයො උඩබලාගෙන යන්නෙ........" ඒ හඬට මම දෙනෙත් එසවූයෙමි. පැමිණ සිටියේ කවිදුය. මට සරන ගන්නට අමතක වූයේ පැමිණ තිබූ කරදර නිසාය.

"ඒක නෙමේ...... මං ආච්චි කිව්වම දුවලා ආවා...... නැන්දට මොකද උනේ........"

"අම්මට ප්‍රෙෂර් වැඩිවෙලා........" මම ඉවත බලාගෙන කීවෙමි.

"නැන්දව බලන්න යමුද......?"

"අම්මට නින්ද ගිහින් ඇති දැන්......... ඔයා යන්න......" මම ඉවත බලාගෙන කීවෙමි.

"පිස්සුද....... ඔයාව මෙහෙම තනියම දාලා....... මමත් ඉන්නවා ඔයත් එක්ක......." කවිදුගේ වදයෙන් මිදීමට මම පැත්තකට වී ඉඳගත්තෙමි. තවත් මොහොතකින් ඔහු මා අසලට පැමිණ ඉඳගත්තේ ඇගේ ගැවෙන, නොගැවෙන ලෙසය.

"අපේ අම්මලට එන්න කියලා කෝල් කරමුද......?"

"ඒ මොනාවටද.........?"

"තනියම මේවට මුහුණදෙන්න බැහෙ ඔයාට......"

"ඇයි බැරි........ තාත්තා, මල්ලී, ආච්චි, රාජනී මේ හැමෝම ඉන්නවා........ වෙනදාටත් ඔයාලගේ ගෙදරින් ගෙන්නුවේ නැහෙ.... අපේ ප්‍රශ්න වලට........" මට තේන්සි ගොස් තිබුණි.

"අපේ පවුල් දෙක ලගම නෑදෑයෝ...... ලංකාවේ පැති දෙකක

හිරියා කියලා දුරස්ථ බවත් දන් කියාගන්න ඕන නෑ....."

"චී....කා....ර....." මම ඉවත බලා ගත්තෙමි.

"ස....හ....නා....සා.... ඇයි මේ ඔයා මං එක්ක තරහින්......"

"එහෙම දෙයක් නෑ........"

"ඔයාගේ ඔය හිතේ මං වෙනුවෙන් ඉඩක් ඇතිවෙන්නේ කවදද........?" කොයිතු මොහොතක කවිඳු මගේ ඔඩොක්කුවේ තිබූ අත මිරිකා ගත්තේය. මට දැනුනේ අසරණ කමකි. මා වටපිට බැලුවේ ලැජ්ජාවටය. රෝහල තුළ සෙනග ඔවුනොවුන්ගේ ලෝකවලය. අනුන් ගැන සෙවීමට ඔවුන්ට ඉඩක් නැත. මම අත ඔහුගෙන් මුදවා ගැනීමට අභිංසක සටනක් කළෙමි. ඒ රළු අතට මගේ අත හිරවී තිබිණි.

"කවිඳු...... ප්ලීස්...... මගේ අත අතාරින්න........" බැරිම තැන මම කීවෙමි.

"මේ අත මං දනට අතාරින්නම්....... ඒත් කවදහරි මේක මගේම කර ගන්නවා........" ඔහුගේ මුහුණේ කුපිරු [illegible] ඇදී තිබුණි. මට මහා වේදනාවක් මෙන්ම පිළිකුලක් [illegible] අසරණ වන මෙවන් මොහොතක මෙවැනි [illegible] ඔහු සිරිසනෙකි.

"සහනා...... අපි කැතලා මස්සිනාලා....... කවදහරි මේ දේවල් වෙන්න ඕන දේවල්........."

"නෑ කවිඳු...... මේ කවදවත් වෙන්නැති දේවල්..... බොරුවට හීන මවාගෙන හීන ලෝකෙක ඉන්නෙපා........" ඔහු තවත් දේවල් කියද්දී ඇතින් තාත්තා එනු පෙනින. මට සැනසීමක් දැනිණ. කවිඳු මගේ අත අතහැර දමුවේ තාත්තා එනු දකය. මම ඔහු ලගට දිව ගියෙමි. මේ දේවල් තාත්තාට කියා ඔහුගේ හිත මේ මොහොතේ අවුල් කළ නොහැක.

"මොකද උනේ අම්මට........?" තාත්තා සිටියේ කලබලයෙනි.

"අම්මට ප්‍රෙෂර් වැඩි වුනා........ ඩොක්ටර් කිව්වා ඇඩ්මිට්

කරන්න කියලා........." තාත්තා කැටුව මා ගියේ අම්මා සිටි කාමරයටය. කවිඳු අප පසුපසින් ආවේය. ඔහුව දක අම්මාගේ රුධිර පීඩනය තවත් වැඩිවේ යැයි මට බිය සිතුනි. අපි යන විට අම්මා සුව නින්දකට වැටී උන් නිසා අපි නිහඩවම ආපසු ආවෙමු. තාත්තාගේ දෙනෙත් තෙත්වී තිබුණි. අම්මාගේත් තාත්තාගේත් ආදරය අතිශය නිර්මලය. ඔහු බොහෝ සිතින් හඩා වැටෙනවා ඇත.

"තාත්තේ...... මං මෙහෙම්ම නවතින්නම් අම්මා ලග......" මා කීවේ තාත්තාගේ අසරණ මුහුණ දෙස බලාගෙනය.

"මගේ දුව තනියම මෙහේ ඉන්න බෑ..... අපි රෑට්ට එමු....."

"මට තනියක් නෑ........ මං ඉන්නම්........"

"අම්මා උනත් මට ඕනී....... අපි ගෙදර යමු...... රාත්‍රිය ආ[illegible]......" තාත්තා පවුලේ වෛද්‍යවරයා මුණ ගැසී අම්මාගේ [illegible] අසා දැනගත්තේය. අපි වාහනයට නැග්ගේ ඊටත් [illegible] අනුහට වී සිටියේ හොර පුසෙකු පරිද්දෙනි. [illegible] සමග ඉදිරිපස අසුනින් ඉදගත්තේ කැලඹුනු මනසිනි.

"මාමෙ....... මං අපේ ගෙදරට කෝල් කරලා අම්මට එන්න කියන්නද........?"

"ඕන නෑ කවිඳු........ නැතැත්ම ගානක් දුර ගෙවාගෙන එන්න ඇයි එයාලට කරදර කරන්නෙ........?"

"පිට කෙනෙක් නෙමෙනෙ......... නැත්ද, අම්මලා මටත් ඕනී......... කිව්වෙ නෑ කියලා........"

"නෑ කවිඳු........ මං ඩොක්ටර් හම්බවුනානෙ...... දකටමත් ප්‍රෙෂර් නෝර්මල් වෙලා මැණිකෙගෙ...... වැඩි පරිස්සමට තියාගත්තෙ..... හෙට උදේම ගෙදර එන්න යන්න කීවා..... තාත්තා කීවේ සැනසුම් සුසුම් හෙලමිනි. මට දැනුනේ අප්‍රමාණ සැනසීමකි. කවිඳු නිහඩ වුයේ ඔහුගේ උත්සාහය අසාර්ථක වූ නිසාය.

• • •

ලෝචන ඇග පත සෝදගෙන නාන කාමරයෙන් ආවේ සැනසීමෙනි. කොළඹ නගරයේදී දකෙන අප්‍රමාණ දහය කොකොමීද

SIHINA

කීවෙන් නොපමණ දිය නැවත් ඒ වෙලාවට පමණි. ඔහු කාමරයට පැමිණ ඇඳුමක් ඇගලා ජංගම දුරකථනය අතට ගත්තේ නිකමටය. එහි අසාපු ඇමතුමක් සටහන්ව තිබුණි. එය කොළඹ අංකයක් බව ලෝචනට තේරුණි. ඔහුගේ පපුව වේගයෙන් සැලුනි. මේ කොළඹින් කතා කරන්නට සිටින්නේ ඇය පමණකි. ඔහු ගැහෙනා හදවතින් යුතුව අංකය එබුවේය. එහා කෙළවරින් දුරකථනය නාද විය.

"හෙලෝ........" කතා කළේ ගැහැණු කෙනෙකි.

"හෙලෝ...... ස... ස...හනා ඉන්නවද........?" ලෝචන කතා කළේ වෙව්ලමිනි.

"ස... සහනා.... නෑ.... රෝන් නම්බර්......"

"අ... ඔය කොහෙද.....?"

"මේ නර්සින් හෝම් එකක්......"

"කොහේද.........?" ඔහු ලිපිනය අසා දැනගත්තේය. දෙවියනේ මේ ඇමතුම දුන්නේ කවුද..? ඔහු වේදනාවෙන් සිතුවේය. දෙවරක් නොසිතාම ලෝචන සූදානම් වී පාරට ආවේ ත්‍රීවීලරයක් නවතා ගැනීමටය. අමල් වැඩට ගොස් සිටි නිසා ඔහුට කරදරයක් [illegible]. ලෝචන ත්‍රී රෝද රියකින් ලිපිනය සොයා ගියේය.

"සර්...... මං යන්නද......? ඉන්නද.....?" රියදුරු ඇසුවේය.

"ඉන්න.... මං ඉක්මණට එන්නම්........." ඔහු රෝහල වෙත ඇවිද ගියේ විපරමින් වටපිට බලමිනි. ඔහුගේ දෙනෙත් සෙව්වේ ඒ රුවයි. ඔහු පිළිගැනීමේ නිලධාරිනිය අසලට ගියේ තොරතුරක් දැනගැනීමට සිතාය.

"මිස්...... මේ නර්සින් හෝම් එකේ සහනා කියලා පේෂන්ට් කෙනෙක් ඉන්නවද.....?" නිලධාරිනිය පොතක් ගෙන පෙරලා ඒ නම සෙව්වාය. ලෝචනගේ පපුව අළුතින් දැවුනි.

"සොරි....... එහෙම කෙනෙක් නෑ......."

"ඈ— ඇත්තද.....?"

"ඇයි හොයන්නෙ......?"

"මගේ ෆෝන් එකට 'මිස්කෝල්' එකක් ඇවිත් තියෙනවා මෙහෙන්....... ඒකයි හොයන්නෙ.....?" පිළිගැනීමේ නිලධාරිනිය අවඥාවට සිනා වූවාය.

"එතකොට සහනා කියලා කෙනෙක් හොයන්නෙ.....?"

"නෑ..... ඒ...යා විතරයි මිස්.... මට මේ කොළඹින් කෝල් කරන්න ඉන්නෙ........"

"දවසකට කෝල් සීයක් විතර මිනිස්සු මෙතනින් ගන්නවා...." දුරකථන ක්‍රියාකරුවන්නිය කීවේ අනුකම්පා සහගතවය.

"කමක් නෑ...... තෑන්ක්යූ......" ලෝචන එතැනින් ඉවත්ව ගියේ බලාපොරොත්තු සුන්වූ වේදනාවෙනි. යළිත් රෝහල් භූමිය පුරා ඇවිද අන්තිම මුල්ලක් නැරඹ ඔහු සෙවූයේ ඇගේ රුව කොහේ හෝ සිට [illegible] සැහෙනි.

* * *

සහනා ඉසුරුමහලේ සිය කාමරයට වී දහසක් දේ කල්පනා කළාය. අවිඥාගෙන් එල්ලවන යෝජනා, අම්මාගේ අසනීප තත්වය, ලෝචනගේ අහිමිවීම සියල්ල ගෙන දුන්නේ වේදනාවකි. පාසල් සමයේ මෙවැනි දුක් වේදනා තිබුණේම නැත. මිදුලේ අඹ ගස් අතරින් පිරුණු සඳ පෙනුනේ අඳුර කපා පැමිණි තියුණු රළියක් ලෙසය. සහනා පහත මාලයට ගියේ කල්පනා දහසක් මධ්‍යයේය. තාත්තා රාජකීය රෝහලට ඇරලවීමට ගොස් පැමිණ නැත. ආච්චි සාලයට වී පොතක් කියවමින් උන්නාය. ලතාට දුරකථන ඇමතුමක් දීමටවත් අමතක වී ගියේ හිතේ කරදර වැඩි නිසාය. ඇය නුවරඑළිය නිවසේ අංකයට ඇමතුමක් දුන්නේ නිස්කලංකේ කතා කළ යුතු නිසාය.

"හෙලෝ.........." කතා කළේ ලතාමය.

"කෙ......ල්ලෙ මම........" ලතා මගේ කට හඳුනාගෙන හඬන්නට ගත්තාය. අභිංසකීගේ හිත හයිය නැත.

"ලතේ...... ඇඬිල්ල නවත්තපන්..... මට වැඩිවෙලා නෑ.... ඉක්මණට කතා කරන්න ඕනා......"

"අ....නේ ඇ..යි මෙහි.... මෙ..හේ... අමතකම කෙරුවේ....."

SIHINA

"උඹට පිස්සුද......? උඹට ගන්න හුස්මක් ගානේ මිය නුවරඑළියෙ කමයි මං ජීවත් වෙන්නෙ........"

"අනේ බේබි....... අපේ මහත්තයා........"

"මගේ ලෝචනාව උඹට හම්බවුනාද ලතෝ.........." මා ඇසුවෙ උතුරෙනි.

"බේබිලා මෙහෙන් පිටවෙලා පැය දෙකක් ගියේ නෑ...... බෑග් එකකුත් උස්සගෙන මහ වැස්සෙම තෙමී තෙමී ආවා...... එදා ඇවිත් ගියා ගියාමයි මහත්තයාව අද වෙනතුරු දැක්කේ නෑ......"

"කොහේ යනවා කිව්වද.......?"

"බේබිව හොයාගෙන යනවා කිව්වා........" මට හිල්ලිනි. මේ කොළඹ නගරයේ කොහේ කියා ඔහු මා සොයන්නද.....? මගේ ලිපිනයක් වත් ඔහු දන්නේ නැත. ඔහුගැන සිතමින් තැවී තැවී සිටියා මිස ඒ ගැන සිතුවේ නැත.

"බේබි..... අපේ මහත්තයා පවු. හිගන්නෙක් වගේ අන්ත අසරණ වෙලා....."

"උඹ මට පව් කියන්නැද්ද ලතෝ..... මම ඊටත් වඩා අසරණ වෙලා....."

"මං දන්නවා...... බේබි හිරවෙලා ඇත්තෙ........"

"මේ දුක් විදිනවමයි කෙල්ලෙ......."

"ඇත්ත බේබි දුක් විදලා පුරුදු කෙනෙක් නෙවිනෙ......"

"උඹ ගෙදර ගියේම නැද්ද ලතෝ.......?"

"ගියාව ආපහු එනවා..... බේබි හරි මහත්තයා හරි කෝල් කරයි කියලා........"

"ගෙදර අම්මා ඉන්නවා..... තාත්තා ඉන්නවා..... මල්ලි ඉන්නවා... මෙහෙම කරා කරන්න බෑ ලතා...... එයාලා හිතන්නෙ හැම්දේම මං අවසාන කරලා කියලා...... මං දන්නෑ ආපහු කවද මෙහෙම අවස්ථාවක් ලැබෙද කියලා..... ලතෝ....... මගේ රත්තරං

හම්බවුණොත් කියපන් මං පිච්චෙනවා කියලා එයා නිසා...... කවිඳු දේවල් කරා කරන්නට බැරිවූයේ කවිඳු පහත මාලයට බැස ආ නිසාය. මම ඉක්මනින් දුරකථනය තබා ආච්චි ලඟට ගියෙමි.

"මගේ දූ........ ඔයා කෑවද.....?" ආච්චි මගේ හිස අතගෑවේ ආදරයෙනි.

"කන්න පිරියක් නෑ ආච්චි......"

"එහෙම කියලා බෑනෙ......"

"මගේ හිතට හරි නෑ ආච්චි...... අවුල් ජාලාවක්......"

"දුවේ. දුක්කරදර එන්නේ මිනිස්සුන්ට. මාටික ලෙඩ දුක් වේදනා එන්නෙත් මිනිස්සුන්ටනෙ....... එහෙම දේවල් වෙනකොට අපේ ජීවිත හොඳට පදම් වෙනවා........ අත්දැකීම් වැඩි වෙනවා...... සාර්ථක මිනිස්සු වෙන්නෙ ඊට පස්සෙයි......."

"ඒත් ආච්චි..... මං හරි දුර්වල වෙලා......."

"දුවේ ඔච්චර...... ඔහොම නම් බෑ......" ආච්චි මගේ නිකටින් සෙමෙලවේව වියපත් දෙනෙත් වල කරුණාව පිරෙද්දීය.

"සහනා....... කන්නැද්ද......?" කවිඳු අප අසලට ආවේ සරමකුත් ටී ෂර්ටයකුත් හැදගෙනය.

"කවිඳු කෑම මේසෙට තියලා තියෙන්නෙ.... ඔයා කන්න...." ආච්චි කීවේ මා යමක් කියන්නට පෙරය. ඔහු යන්නට හැරුණේ මා දෙස තවත් වරක් යටැසින් බලාය. ඔහුගේ මෙවන් ක්‍රියා මට ගෙනදුන්නේ මහා හිරිහැරයකි.

"ආච්චි........ මං නිදාගන්නෝන......."

"කිරි එකක් හදා දෙන්නද මගෙ පුතේ......"

"එපා ආච්චි..... මම නිදාගන්න යනවා......" ආච්චිට වැන්දද ගියේ මහා බරකින්ය.

"බුදු සරණයි මැණික........" මම උඩු මහලේ කාමරයට ගොස් ඇඟ සෝද කුණී ඒ ඇඳුමක් දමාගෙන ඇඳට වැටුනෙමි. පසුව දුවී

SIHINA

යන්නේ මෙවන් මොහොතකදීය. කකිවන විටදී දනෙනා අසරණකම අනන්තය. අප්‍රමාණය. මේ දුක් ගිනි කියන්නට කෙනෙක් නැත. දනෙන දුක ජීවිතය කඳුළු වලට පෙරලෙන්නේ මෙවන් මොහොතකදීය. කොට්ටයක් පපුවට තබාගෙන මම සුසුම් හෙළුවෙමි. මගේ දෑස් යම්තමට පියවුණේ සිතේ තිබෙන මානසික විඩාවටය. වැටී වෙලාවක් ගියේ නැත. කවුරුන් හෝ මා තරයේ වැළඳගනු දැනිණ. මා ඇහැරුණේ තිගැස්සීමෙනමය. මා අසල ඇඳේ වැතිර සිටියේ කව්දුය.

"මේ මොකද මේ........?" මම නයිටිය සකසා ගැනීමට අසාර්ථක උත්සාහයට යෙදුනෙමි.

"සහනා........ මොකද මේ යකෙක් දක්කා වගේ බය වෙලා.....?"

"කව්දු අයියේ කරුණාකරලා මේ කාමරයෙන් යන්න......"

"නෑ....... මට උත්තරයක් ඕන........ මං ඔයාට ආදරෙයි......."

"ඒක කවදාවත් වෙන්නෑ....... අනික ලැජ්ජ නැද්ද ඇනු ලමයෙක්ගෙ කාමරේකට මෙහෙම හොරෙන් එන්න........" ඔහු මගේ දෑත් හිරකරගෙන සිලෙන්ම මා සිප ගත්තේය. මම හැකි වෙර දරා දඟලුයෙමි.

"අද මං දෙකින් එකක් බේර ගන්නවා...... මම තමුසෙගේ මස්සිනා...... පිට මිනිහෙක් නෙවී......"

"මට ඇත්තටම ආදරේ කරනවානම් මේ වගේ බලහත්කාරකම් කරන්න එනවද.....?"

"හොඳින් කියලා අහන්නැති නිසා මං මේ විදියට කියලා බලනවා...... තමුසේ එනකොට මගේ විතරයි......."

"කව්දු..... එකක් මතක තියාගන්නවා....... තමුසෙ මෙහෙම නෙමෙයි මාව මැරුවත් මම තමුසෙට ආදරේ නෑ........ කරන්නෙත් නෑ..... කවත් පිළිකුල් කරනවා මිස........" මට ලෝචනව සිහි විය. ඔහුට කොතරම් අවස්ථා තිබුණත් මා තලාපෙලා දැම්මේ නැත. ලෝචනගේ ආදරය අතිශය පිරිසිදුය. මගේම නිවස තුළදී මා මෙසේ

අසරණ වෙද්දී ලෝචනගේ දෙපාමුලට දුව යන්නට ඇත්නම් යැයි මට දහස්වර සිතුනි. ගත හැකි පියර වෙර යොදා කව්දුව තල්ලු කලෙමි. ඔහුට විසිවී ගොස් කණ්ණාඩි මේසයේ වැදී වීදුරු කුඩු වී බිම වැටුණි. ඔහු නැගිට කාමරයෙන් පැන ගියේ ඉලක්කය වැරදුනු නිසාය. මම ඉක්මනින් දොර අගුල්ලා දැමුවෙමි. පපුව වේගයෙන් සැලේ. මුළු කාමරය පුරා වීදුරු කැලිය. කව්දුගෙන් බේරුණේ අනු නවයෙනි. මට හැඬුම් ආවේ දැනුන බියටත්, දුකටත්ය. මම ජනේලයේ එල්ලී හැඬුවෙමි. ඇති තරම් හැඬුවෙමි. එසැවරම දොරට තට්ටු ඇසිණ. මගේ පපුව යළිත් බියෙන් සැලෙන්නට විය. මම දොරට පිටදී හැඬුවෙමි.

"අක්කෙ........ අක්කෙ....... මොකක්ද ඒ සද්දෙ.....?" මල්ලි පැමිණ දොරට ගැසුවේය. මගේ බිය තුනී විය.

"අක්කෙ....... දොර අරිනවා........" මල්ලි වේගයෙන් දොරට ගැසුවේය. මම කඳුළු පිසද දොර විවර කලෙමි. මල්ලි කාමරය පුරා නෙත් යොමා පුදුම විය.

"මේ මොකද මේ........?" ඔහුට කුමක් කියන්නද.....?

"බි...දු....නා......"

"අක්කේ........" ඔහු මගේ දෙවුරෙන් අල්ලා නිකටින් ඔසවා මුහුණ සිරුවට බැලුවේය.

"ඇත්ත කියනවා........ මොකක්ද උනේ.....?" කඳුළු පාරවල් මැකී ගියද මගේ ඉදිමුණු දෙනෙත් රතුවී ඇති සැටි ඔහු දකින්නට ඇත.

"අ...නේ... මල්ලී.........." මම ඔහුගේ පපුව බදාගෙන හැඬුවෙමි.

"අ...ක්....කේ..... මට පිස්සු හදන්නැතුව කියන්න මෙතන මොකද උනේ.....?" ඔහු මගේ මුහුණ දෑත්වලට මැදිකරගෙන යළිත් ඇසුවේ සැරෙනි.

"ක..... ක...වි...දු....."

"කියන්න කව්දු....... මොකක්ද.......?"

"එ...යා... ක...ර...දර කරන්න හැදුවා......"

SIHINA

"මොනවා...... ඔයාට මම...... පර බල්ලා........" මල්ලී මා තල්ලු කර දමා යන්නට සැරසුනේ කෝපයෙන් වියරු වැටීගෙනය. මම ඒ සිරුරේ එල්ලී ඔහුව නතර කලෙමි. කාමරයේ දොර අගුල් දමා ඔහු වළකන්නට වෙර දරුවෙමි.

"අක්කෙ....... අයින්වෙනවා........ ඔයාට මං මරනවා......"

"මල්ලී...... අනේ රත්තරන්........ මං කියනදේ අහන්න...... අනේ මල්ලී...... මං වඳින්නම්....... ටිකක් ඉවසන්න.........."

"අපේ වහල යට ඉඳන් උාට මෙහෙම නපුන්කම් කරන්න දෙන්න පුළුවන්ද......?"

"මං බෙරුනානේ මල්ලී.........." අහිංසකයා ඉන්පසු ක්‍රෝධයෙන් වියරු වැටීය. ඔහුට මේ ප්‍රශ්න වලට පැටලිය නොහැක.

"මල්ලී මේ දේවල් රහසක් විදිහට තියාගන්න........"

"ඒ මොකටද...? උාට බයද....?"

"නෑ...... පැටියෝ..... උඹ දන්නවද.....? අම්මා ලෙඩ වුණොත් උා තියන්ද නමයි......"

"මොනවා.........." මම මල්ලිට සියල්ල කීවෙමි.

"ඒත් අක්කෙ........ මේ ප්‍රශ්නෙට විසඳුමක් තියෙන්න ඕනනෙ...... අපි මොනාහරි කරමු......" මල්ලී කරා සිසිල් වගකීමෙනි. අවුරුදු දහසය කොල්ලකු වුවත් උා තවමත් මට පුංචි එකෙකි.

"මං තීරණයක් ගන්නවා සහන්......"

"තී..ර..ණ..යක්....." මල්ලී ඇසුවේ පුදුමයෙනි.

"ඔව් මං වෙලාව ආවම උඹට කියන්නම් මැණිකා....... මමත් මල්ලීත් කාමරයේ වීදුරු කඩු අස් කලෙමු. මගේ තනියට මල්ලී ඒ පසන්වන කුරු කාමරයට වී සිටියේය. අපි දෙදෙනාටම නින්දක් නොවීය.

◆ ◆ ◆

ලෝචනාගේ ජීවිතයට කිසිදු වටිනාකමක් තිබුණේ නැත. කොළඹට පැමිණ දින සති මාස ගෙවී ගියත් සහනායා ගැන කිසිදු

තොරතුරක් ලැබුනේ නැත. ලෝචනාට සිටි එකම පිළිසරණ උන්නේ මිහුරාත් ඔහුගේ මවත් පමණි. දවල් රෑ නින්දේ පුපුම් හෙලමින් අහස පොළව ගැටලන්නට කල්පනා කරන ලෝචනා දෙස මවත් පුතාත් බලා උන්නේ අතිශය සංවේගයෙනි. අමිල් රැකියාව නිමවී ගෙදර ආවේ ලෝචනාව සොයමිනි.

"මවං........ උඹ නිදිද.....?"

"නෑ.........." ලෝචනා කීවේ දෑස් පිසමිනි.

"උඹ අඩලනේ..........." අමිල් මිහුරාගේ දෙනෙත් දෙස බලාගෙන කීවේය. ලෝචනා ඇඳෙන් නැගිට සරම හැට ගසා ජනේල් කුරු වල එල්ලී ඇතින් පෙනෙන හිස් අහස දෙස බැලුවේය.

"මම බියර් ගෙනාවා.......... යමං මිදුලට....."

"[illegible] වෙන් එකක් දගෙන වරෙන්........" සහනයා කුමන [illegible] ලෝචනා සිතුවේ තවත් වරක් පපුව දවෙද්දීය. [illegible] අම්මා කෙනෙකුගේ උණුසුමේ හැදී වැඩුණු දරුවකුට [illegible] වැනි දරුණු තනිකමක්, සංසාරයක් ඔහුට දනෙමින් තිබුණි. කෑම ටික ඔතාගෙන හංගාගෙන ගෙනවිත් කවන්නේ දරුවකුට නම් අම්මෙකි. යාලුවා පාර පෙන්වා ජීවිතය ගැන පුංචි පුංචි මිත අනුරත් හිතට දමන්නේද හොඳ අම්මෙකි. තමාට අම්මෙකු වූයේ ඒ පුංචි කෙල්ලය. අද ඒ හව්හරණය නැතිව ජීවත් වන්නේද මිය ගිය මලකඳක් මෙනි. මිදුලේ කැලු පුටුවක හිඳගත් ලෝචනා හඳ දෙස බලා උන්නේද දුකෙනි.

"ඔබා........ ඔයාට මතකද ඉස්සරත් අපි හඳ දිහා බල බලා කථා කරනවා...... ඔයා ඔයාලගේ ගෙදර...... මං අපේ ගෙදර..... ඔයා දුකෙන් ඉඳ්දි ඒකත් මට දනෙනවා...... මං ප්‍රශ්නෙකින්නම් ඔයාට දනෙනවා......... ඒක තමයි ආදරේ කියන්නෙ........" ඔහු කිසුවේ වේදනාවෙනි.

"ලෝ....ච....නා මවං........" අමිල් යාමද පුටුවෙන් ඉඳගත්තේ මිහුරාගේ පිටට තට්ටුවක් දමාගෙනමය. ඔහු වීදුරු දෙස බලන්නට බියර් වත් කලේ අම්මා බැද දුන් පුංචි මාළු කුරියෙක්ව පමණි.

"කොහෙද බන් ගිහින් හිටියෙ......?"

SIHINA

"මගේ කෙල්ලව මතක් උනා බන් හද දක්කම........"

"හද දකින්න ඕනයැ උඹ තුන්සිය් පැයේම ඉන්නේ හිතින් කෙල්ල ගාවනෙ........"

"කොහේ ඉන්නවද.......? මොනා කරනවද...... දන්නෑ..... පවු......" සියර් උගුරක් බිව් ලෝචනට පපුව සිසිල් වී යනු දැනිණ,

"උඹලා පැලෙන්න ලව් කරානම් අනිවාර්යයෙන්ම කෙල්ලත් විඳවනවැති......"

"මට දැනෙනවා...... මගේ පපුවට හොඳටම දැනෙනවා..... එයාටත් මාව දැනෙනවා....... ඒක එහෙම වෙන්නම ඕන......" ලෝචන කීවේ ස්ථිර හඬිනි.

"අපිට අපි නැතිව ඉන්න බෑ....... දෙවියො සෙල්ලම් කරන්නෙ එහෙම ජීවිත දෙකක් එක්ක........"

"මෙච්චර කොළඹ ඉඳලත් කෙල්ල හොයාගන්න බැරි උනානෙ අපිට........" අමල් කීවේ දුකෙනි.

"උඹ දන්නවද මට වෙලාවකට මැරෙන්න හිතෙනවා...... මට කවුරුත් නෑ..... හිටියෙත් එච්චරයි..... කෙල්ලම තමයි මට තියෙන උත්තෙ ප්‍රශ්න වලින් පැනලා යන්නෙපා...... මූණ දෙන්න කියලා......"

"ලෝචන මචං........ සහනාගේ නුවරඑළිය ගෙදරට කෝල් එකක් දීලා බලපන්......" අමල් කීවේ යමක් මතක් වූ පරිද්දෙනි.

"ගේ බලාගන්න වයසක අංකල් විතරයි ඉන්නෙ........ වැඩක් වෙන්නෑ මචං........"

"අංකල්ගෙන් හරි විස්තරයක් දැන ගන්න පුළුවන් වුනොත්......"

"ඒකත් ඇත්ත..... බලමු....." ලෝචන දුරකථනය අතට ගත්තේ දෑවී සිය හදවතිනි. එසා කෙලවරින් දුරකථනය නාද විය.

"හලෝ........"

"හලෝ........ කවුද මිය ලතාද........?"

"ඔ... ඔ....ව්.... මේ අපේ ලෝචන මහත්තයා නේද.....?"

"මාව අමතක නෑ එහෙනම්........"

"බේබිවයි මහත්තයාවයි මැරුණත් අමතක කරන්නෑ......"

"ලතා ගෙදර ගියේ නෑ......"

"යනවා........ ඒත් පුතෙක් ඉන්නේ මෙහේ........" ඇගේ හඬ වේදනාබරය. ඊටත් වඩා ලෝචනගේ හඬ දුර්වලය.

"ලතෝ..... මගේ...... නැ..කි...ත...... ඔහුට කිසට හැකිවූයේ එපමණකි. පපුව හරහා පැමිණි ඉකියක් උගුරේ හිර විය. ලතාට ඇසිණ.

"අඬන්නෙපා ලතෝ........ මමත් හැරෙන්න බැරි තරම් ජීවිතය හිතෙනවට [illegible] වෙනවා........"

"මහත්තයා කොහේ ඉඳන්ද කථා කරන්නෙ........?"

"මං කොළඹ...... යාළුවෙක් ලග ඉන්නෙ...... තාම බැරි උනා කෙල්ලව හොයාගන්න ලතා......"

"බේබි ක...තා ක....රා ලගදී...... මහත්තයො......"

"අනේ ඇත්තද.....? බබා හොඳින්ද......? මොකද කිව්වෙ...? කටහඬ ටිකටත් අහන්න තිබුණනම්........" ඔහු කියාගෙන ගියේ ඉවසුම් නැතිවය.

"අම්මාරුවෙන් කෝල් එකක් අරන් තිබුණේ...... මට කිව්වා..... හුස්මක් හුස්මක් ගානෙ මහත්තයව මතක් කර කරමු ඉන්නෙ...... මහත්තයාව හම්බ වුනොත් කියන්න කිව්වා..... මහත්තයා නැතිව මිව්වෙනවා කියලා........"

"මට දැනෙනවා ලතා....... බබා අඬනවා.... හුල්ලනවා...... හැමදේම මේ හිතට දැනෙනවා...... ලතා දන්නෑ.... මං උදේ නැගිට්ලා දවල් වරුවම පාරක් පාරක් ගානේ යනවා ගෙයක් ගෙයක් ගානේ යනවා...... බබාව හොයනවා..... මට තාම බැරි උනා..... බබා කොහ

SIHINA

කළොත් කියන්න එයා නැතුව මේ හිතන්නට ජීවිතයක් නෑ කියන්න... මට ඉන්න තැනක් කියලා කෝල් එකක් ගන්න කියන්න...." බොහෝ වේලාවකින් ලෝචන දුරකථනය විසන්ධි කලේ තෙත් වූ දෑස් අතින් පොඩි කරමිනි.

"මං උඹට කිව්වෙ......... මගේ කෙල්ලත් මේ වගේම විඳවනවා.... උකා එක්ක අඩ අඩ කිව්වලු..........." ලෝචන කීවේ වේදනාවෙනි.

"අපි බලන් ඉමු උඹලගේ කඳුළු කවදාහරි දෙවියන්ට පේන්නැතෑ........" අමල් කීවේ මිතුරා ගැන උපන් වේදනාවෙනි. ලෝචනගේ ජංගම දුරකථනයේ සහනාගේ රුව සටහන් ඡායාරූප පෙළ ඔහු අමල්ට පෙන්නුවේ වේදනාවෙනි.

"ල..ස්..ස..න..යි මාරම ලස්සනයි. උඹ පැලෙන්න යන එක අහන්න දෙයක්යෑ........" ලෝචන බියර් බෝතල් දෙක තුනක්ම හිස් කලේ මත් වූ විට තාවකාලිකව ප්‍රශ්නය අමතක වන නිසාය.

◆ ◆ ◆

අම්මාගේ විකට් කප්පවාගෙන [illegible] පැමිණි මොහොතේ සිට සහනා ඇගේ හිත එපාකම සොයා බලමින් ලඟටම වී සිටියේ වේදනාවෙනි. කවිද හැසිරුනු සිරිකත් [illegible] අම්මාට කෙසේවත් කියන්නට බැරිය. ඇය මේවා අසා [illegible] අසනීප වනු ඇත. මල්ලී සිටින්නේද අප්‍රමාණ කෝන්සියෙනි. ලෝචන තම ජීවිතයෙන් ඈත් වූ දින සිට ප්‍රශ්න කරදර එන්නේ වක්කඩ කැඩුවා සේය. සහනා මිදුලට ගියේ සෙමින් අඩි තබාය. අඹ ගසේ කොළ අතු අතරින් සඳ මිනාවට පෙනේ. ඔහුව මතක් වෙන වාරයක් ගානේ පපුව පිච්චෙයි.

"ලෝචන පැටියෝ.......... දවසක ඔයාට ලස්සන කෙල්ලෙක් හම්බවුනොත් මේ මෝඩිව එපා වෙයි නේද......?" මා කීවා මතකය.

"මගේ අහසේ හඳ පායලා තියෙද්දී තරු වලින් මට වැඩක් නෑ........ මෝඩ කෙල්ලට තේරුණේද......?" ඔහු කීවා මතකය. මගේ දෙතොලකර සිනාවක් නැඟුණේ ඔහුගේ කථා මතක් විය. අද මේ ඒ ඔහු මොනවා කරනවා ඇත්දැයි මට සිතුණි. පපුව හාරාගෙන යන

දුකක් දැනෙද්දී දෑතම පපුවට තබා ගනිමි. කෙනෙකුට අමිහිරට ආදරය කිරීමත් දුකක් යැයි මට සිතේ. අද මා විඳින්නේ ඒ දුකය. මගේ අනාගතයම ගෙවෙන්නේ මෙසේ නම් මා ජීවත් වී ඇති පලේ කුමක්ද......? මට හුස්මගන්නත් මතක නැත. ජීවත් වන්නට තේරෙන්නේ නැත. මැරෙන්නත් බැරි ජීවත් වන්නත් බැරි ප්‍රශ්නය මගේ ආත්මය තතර වී ඇත. පපුව හාරනු දුනේ. අපේ ආදරය සතාගෙම් මා මෙන්ම ඔහුත් අද විඳවනු ඇත. අඹ ගසට හේත්තු වී සිටි නිසා කාටවත් මා නොපෙනේ. ඔහු මතක් වෙද්දී වාවන්නේම නැත. හැඩුවෙමි. ඇතිතරම් හැඩුවෙමි.

"මෙ......සී......" රාජනී ළඟට එනතුරු දුටුවේම නැත.

"අනේ...... රත්තරන් අඩනවා නේද......?" ඇය මගේ මුහුණට එබුනාය.

"[illegible] ඇති වෙලා රාජනී......... ඇතිවෙලා......... මේ තරම් විඳවන්න [illegible]......" හැඩුම් අතරින් කතාකරන්නට අසාර්ථක උත්සාහයක යෙදුනෙමි.

"අපේ මෙසී කවදාවත් මෙහෙම අඬලා නෑ.... ජීවිතේ ඇති වෙලා නෑ........ මොකද උනේ.......? මෙහෙම විඳවන්න එපා රත්තරනේ....... ඇයි මේ......?"

"උඹලා හැමෝම මං ගැන දුක් වෙනවා හැර වෙන කරන්න දෙයක් නෑ......." කඳුළු පාරවල් මැකෙන්නට එළියේ ටැප් එකෙන් මුහුණ වතුර පොදකින් තෙමාගෙනම කාමරයට ගියෙමි. රාජනී පස්සෙන් දුවගෙන ආවාය.

"අදත් නොකාම නිදාගන්නවද මෙසී........."

"කන්න බෑ කෙල්ලෙ........ කිරි එකක් ගේපන් පැනඩෝල් දෙකකුත් එක්ක." රාජනී සුසුම් හෙළුවාය. සහනා නිදාගන්නට පෙර අම්මා සොයා ගියාය.

"අම්මා කෑවද......?"

"සුප් එකක් බිව්වා........ පාන් පෙති දෙකක් කෑවා...... මට

පිරුනා.... මයා......?"

"ම...මන් නෑ...වා......" බොරුවක් කීවෙමි.

"ඔයාගේ ඇස් රතුවෙලා පුතේ........ ඒ නැවද.......?"

"නෑ......... නිකන් වෙන්නැති........"

"ඇඩුවද.......?"

"අනේ නෑ........." එකපිට එක බොරු කියන්නට සිදු වී ඇත. ඒ ඔවුන්ව සනසන්නටය.

"එහෙදි වෙච්ච හැමදෙයක්ම හීනයක් කියලා හිතන්න...... ඔවා ආපහු හිතන්න එපා......... ඔයාට අඩ....න්...න හ....ර....න....ත් හෙ....ම.... උනාද පුතේ........" යලිත් මගේ කඳුළු අවත් වූවාය. ඒ අම්මා කිවූ කථාවටය.

"ඇයි අඩන්නේ දරුවො........?"

"මට කිසිම කරදරයක් වෙලා නෑ අම්මා.......... එහෙම කෙනෙක්වයි මට හැසිවුනේ........"

"මං කිව්වනේ......... ඔය විකාර හිතන ඒවා නවත්තලා වෙන දෙයක් හිතන්න ළමයො........"

"හොඳයි.........." කියන්නට දෙයක් නැති තැන කීවෙමි.

"ගුඩ් නයිට් අම්මෙ.........." මම අඩියට දෙකට කාමරයට ගියෙමි. වෙලාවකට අම්මා තාත්තා හැසිරෙන්නේත් හිතක් පපුවක් නැති ලෙසිනි. කොපමණ සැප සම්පත් දුන්නද හදවතට සතුටක් දෙන එක ලේසි නැත. මගේ තුච්ඡල් ආදරය දෙස සාධාරණ ඇසකින් ඔවුන් නොබැලුවේය.

◆ ◆ ◆

අමිල්ගේ ජංගම දුරකථනයට ඇමතුමක් ආවේ පාන්දරය. කථා කලේ ඔහුගේ එකම මල්ලී කමල්ය. ඔහු හදිසියේ විවාහ වූයේ ලන්ඩය. කලින් හමුදාවේ සේවය කළ ඔහු විවාහයත් සමග ඉන් ඉවත් වී පෞද්ගලික අංශයේ රැකියාවක නිරත විය.

"අයියෙ...... නිදිද.......?"

"නැගිට්ටා විතරයි කොල්ලො........ කියපන්.........."

"අද අපි දෙන්නාම මිස් දවසක්...... ඉතිං දවල් කෑමට අයියයි අම්මයි එන්නෝනා........ එනවනේ........."

"එහෙනම් ඉතිං මටත් නිවාඩුවක් දාන්න වෙනවා...... කමක් නෑ එන්නම්කො....... මගේ යාළුවෙකුත් ඉන්නවා........."

"එක්ක එන්න.........." අයියාත් මල්ලිත් දුරකථනයට කිවුයේ ආදරයෙනි.

"මට.......... ලෝචනා.......... මල්ලිලාගෙ ගෙදර එන්නපු ලමයි එකට.......... යමු හොඳේ........."

"අ...ම්...." ලෝචනා කීවේ මිතුරාගේ සිත රිදවීමට බැරි නිසාය. ලතා නිවසක් නැත. සැනසීම ඇත්තේ ඇය ළඟය. අතීතයට සිතා සිදුවූ දෙයට මේ ටික ජීවත් වන්නේය. ජීවිතය වවා වෙලී තිබූ ප්‍රාණය ඇගේ ආදරයයි. තවමත් හිත බලාපොරොත්තු අතහැර නැත. කොයි මොහොතක හෝ ඇය එන බව හිත කියයි. ළඟ ළඟම ඇය සරන බව දනෙයි. ඒ බලාපොරොත්තුව ජීවිතය ජීවත් කරවයි.

◆ ◆ ◆

සහනායාට උදෑසනම ඇහැරුනේය. ගෙදර උදවිය තවමත් කාමරවලය. ඇය පහත මාලයට ආවාය. දුරකථනය ලගට බිය සහිත තුවරළිය නිවසේ අංකයට ඇමතුමක් ගැනීමට ඇයට සිතුමට සිතුනි. ඔහුගේ ජංගම දුරකථනයට ඇමතුමක් ගත්තද එය ක්‍රියා විරහිත කර ඇත.

"අප්පු....... කෝ ලතා........"

"මේ අපේ ලොකු බේබිනෙ උදේම කතා කරන්නෙ...... ඉන්නකො බේබි කෙල්ල එනවා........" මොහොතකින් ලතා පැමිණියාය.

"බේබි........"

"මොකද කෙල්ලෙ නගී දගෙන......"

"මම අම්ම එක්ක අපේ ගෙදර ගියා......... උදේ ආවා කන්තට කොළ කැද හදන්....... ඒකනෙවී.......... බේබි........ මොනවද තොරතුරු......"

"මගේ හුස්ම ටික වැටෙන නිසා ජීවත් වෙනවා....... ලෝචන මගේ ජීවිතය........ මං හුඟක් විඳවනවා හුඟක්.........."

"බේබි......... ලෝචන මහත්තයා මෙහාට ටෙලිෆෝන් කරානෙ......"

"මොනවා...... කවද්ද කෝල්ලෙ.......?"

"දැන් ටික දවසක් වෙනවා......... බේබි වගේම මහත්තයත් විඳවනවා.........."

"මොනවද කිව්වෙ.........? කොහෙලුද ඉන්නෙ........?" මට ඉවසුමක් නැති විය.

"කොළඹලු ඉන්නෙ....... බේබි නැතිව පිච්චෙනවා කිව්වා....... කථා කරද්දි ඇඬුවා..........." ලතා විස්තර කියද්දීම සාන්තා පඩිපෙළ බැස එනු දුටුවෙමි. හැකි ඉක්මනින් දුරකථනය තැබුවෙමි. මුළුතැන්ගෙට ගොස් ටැප් එක ඇර වතුර දෝතකින් මුහුණ තෙමා ගත්තෙමි. මුහුණ පුරා ඇඳී තිබූ කඳුළු පාරවල් සාන්තා දකිනු ඇත. යළිත් දුරකථනය නාද වූයෙන් මම තැති ගත්තෙමි. ලතා වන්නට බැරි නැත. දුරකථනය ගත්තේ සාන්තාය. මම ඉක්මන් ගමනින් උඩුමහලට ගියෙමි.

"දුව මයාට කෝල් එකක්........" මේකි නම් ඔක්කොම ඉවරයි. මම සිතුවෙමි. දුරකථනය ගත්තේ වනිතායෙනි.

"සහනා........ ගුඩ් මෝනින්........." කථා කර ඇත්තේ උදරීය. මට සැනසීමක් දැනුණි. ඇගේ විවාහය නිමිත්තෙන් පවුල් දෙකේ ළඟම ඥාතීන්ට දවල් කෑමට ආරාධනා කර ඇති අතර මගේ පැමිණීම ඇය තරයේ බලාපොරොත්තු වූවාය. ගමනක් යෑමට තරම් හිතට සැනසීමක් නැත. උදරීගේ ඉල්ලීම ඉවත හෙළිය නොහැක. උදෑසනම දිය නාගත්තේ නැවුම් ගතක් සිතක් සහිතව ගමන යාමටය. කෙල්ලව බැලීමට නිකම්ම යා නොහැක. ඇයට ප්‍රයෝජනවත් යමක් ගත යුතුය.

◆ ◆ ◆

ලෝචනගේ සිතට උදේ සිටම අමුත්තක් දැනුණි. සහනා තමා අසලම ඉන්නා සෙයක් ඔහුට දැනුණි. ඇගේ සුවඳ, ආදරණීය උණුසුම, ස්පර්ශය මොහොතින් මොහොත දැනෙන්නට විය. ඇඟ පුරා අසාමාන්‍ය හැඟීමක් දැනුණි. අමල්ට මිතුරාගේ වෙනස පැහැදිලිව පෙනුණි.

"උඹට සනීප නැද්ද කොල්ලො.......?"

"මං දන්නෑ බං........ මට තේරෙන් නෑ..... පාන්දර ඉඳන් ඇහැරිලා......... කෙල්ලව පේනවා......... ඇත්තටම ඇවිල්ලා වගේ......"

"උඹ වගේම කෙල්ලත් නින්දක් නැතුව අඬ අඬා ඉන්නවැති......... උඹට ඒක වෙන්නැති ඔය දැනෙන්නෙ........"

"වෙන්නැති............"

"උඹට ඉන්න අමාරුනම් උඹ හිටපන්......... තමත් නෑ මමයි අම්මයි ගිහින් එන්නම්.......... හිතේ කරදර තියන් යන්න අමාරුනේ කොල්ලො..........."

"මම එන්නම් ටිකක් පරක්කු වෙලා......... උඹ දැන් යනවනේ........."

"උඹේ කැමැත්තක්..........."

◆ ◆ ◆

"අම්මෙ........... මම යනවා..........." අම්මා ඇඳේ හාන්සි වී පොතක් බලමින් සිටියාය.

"හා.......... කාලෙකට පස්සෙ මයාව ලස්සනට දක්කා......."

"මොන ලස්සනක්ද අම්මෙ....... මම මමයි...... ඇඳුම තමයි ලස්සන........"

"මේ නුවරඑළියේ නිම් ඇඳුම් විලාසිතාගාරයකින් ලෝචන ගෙන දුන් සල්වාර් ඇඳුමකි. මේවා දකිද්දී, අඳිද්දී පිච්චෙන්නේ පවුවය.

"මම යනවා........"

"ඉගිත් එන්නම් කියන්න..........." මම ඉක්මණින් පහළ මාලයට ආවෙමි. මගේ පාවහන් යුගලයේ එකක පටි කැඩුණේ එසැණිය. මම යළිත් කාමරයට ගොස් වෙනත් පාවහන් යුගලක් දමා ගත්තෙමි. ඉක්මණින්ම පාරට ආවෙමි. රාජනී මා පසුපස ආවාය.

"මමත් එන්නද මිසී........"

"එපා රාජනී..... අම්මව බලාගන්න........." මම පාරේ ගිය ත්‍රීවීලරයක් නතර කරගෙන ගියෙමි. වැඩි දුරක් යන්නට වූයේ නැත. මගේ හෑන්ඩ් බෑගය සිහි වූයේ එවිටය. පාවහන් දෙක මාරුකරගන්නට ගිය විට හෑන්ඩ් බෑගය ඇඳ උඩ තැබුවා සිහි වූයේ එවිටය.

"අයියෝ........ ත්‍රී වීල් එක හරවනවද.........? මගේ බෑග් එක දාලා ඇවිත්........" ත්‍රී රෝද රථය හැරවිණ. යළිත් අපි නිවස බලා පිටත් වුණෙමු. මම ඉක්මන් ගමනින් නිවස තුළට දිව්වෙමි. කාමරයේ ඇති හෑන්ඩ් බෑගය රැගෙන ආවෙමි.

"සහනා........ ඇයි දරුවෝ මේ ආපහු........"

"මගේ බෑග් එක දාලා ගිහින්....... අම්මේ....... මම යනවා......" මා ඉක්මණින් ත්‍රී රෝද රිය වෙත දිව්වෙමි.

"බේබිට අද දෙපාරක්ම මාධා වුනා මැඩම්.........." රාජනී කීවේ සිනාසී.

"අනේ මන්ද මේ දරුවගේ ජීවිතේට එකපාර මොකද වුනේ කියලා....... එයා තනිකරම වෙනස් වුනානේ........... දන් සිහියක් කල්පනාවක් වත් නෑ..........."

"අනික මැඩම්........ දවසට වේල් කීයක් නම් කෑම නොකා ඉන්නවද......? කල්පනා කරනවා........ හූල්ලනවා...... පව්......" රාජනී දෙනෙතට උනු කඳුලක් පිසදමා ඉවත්ව ගියේ මැඩගත් වේදනාවෙනි.

◆ ◆ ◆

අම්මාත්, අමලුත් පිටත්ව ගියපසු ලෝචනා සෙමෙන් සූදානම් විය. [illegible] සපා කාගෙන අරත් ඇඳුමක් ඇඳගෙන නිවසද වසා

SIHINA

පාරට ආවේද සෙමිනි. ඔහුට තාත්තාව සිහිවිය. දුරකථන ඇමතුමක්වත් දී පුතා ඉන්නවාද, මළාද කියලාවත් සොයන්නට ඔහුට උවමනාවක් නැත. කර්මාන්තශාලා වැසී යන තත්වයේ පවතින බව පසුගිය නුවරඑළි ගොස් පැමිණි අමල් කීවේය. සමහරවිට තාත්තා සිටින්නේ මුහුන දීමට බැරිව වන්නට පුළුවන. එසපාර මේ සැම දිනුම් සරණත්තේ ලෝචනාගේ දැඩි උත්සාහය, කැපවීම නිසාය. ඔහුට දැඩි දුකක් දැනුනේ ඒ නිසාය. පපුවේ ඊට වඩා හින්නක් ඇත. ඒ අහිංසක කෙල්ල වෙනුවෙනි. වැල්ලවත්තේ කදිරේසන් කෝවිලට යන්නට ඔහු සිතා ගත්තේ ඒ නිසාය. පිහිටට ඉන්නේ නොපෙනෙන දෙවියන් පමණි. කෝවිල අසල පුංචි කඩයකින් සමන් පිච්ච මල් මාලාවක් සහ තවත් පූජා ද්‍රව්‍ය ගත් ලෝචන කෝවිලට ගියේ බැති සිතෙනි. කෝවිල් සිංමේ වැඩි සෙනගක් නොවීය. මේ දේවල් තමාට පුරුදු කළේද මේ අහිංසක කෙල්ලය. නුවරඑළියේ සිටිද්දී පන්සලකට ගොස් පහන් දල්වා, මල් පූජා කොට, බෝධිය නාවා පින් පුරවන්නට ගියේ තමාත් ඇදගෙනමය. කෝවිල් ගොස් දෙවියන්ට පූජා පවත්වා භාර හැරයාවද ඇයමය. කොයි ආගමටත් ගරු කළ ඇය සිත නිවා ගත්තේ අහිංසක පාරමිතා වලිනි. අද තමාට දෙවියන් නැති කළ එවැනි කෙල්ලකි. ඔහු දෑස් කඳුළුවලින් උතුරද්දී පිච්ච මල් මාලය සාමි අත තැබුවේ ඇය ගැනම සිතාය. කාලිමෑණියන්ගේ ගෙල පැළඳී මාලය සීප වරක් පැද්දීන. 'අනේ මෑණියනේ මගේ කියලා කවුරුත් නෑ........ මට හිටිය එකම කෙනා අද මට නැති වෙලා........ මේ අවටම කොහේ හරි එයා ඉන්නවා..... මට එකපාරක් හොයා දෙන්න........' ඔහු වැඳගෙනම මෑණියන්ගේ දෑස්දෙස බලා ඉල්ලුවේය. පූජාව අවසානයේ ඔහු කෝවිල්බිමේ රැදී සිටියේ උදේ සිට දැනුන අසාමාන්‍ය හැඟීම යළිත් දැනුණු නිසාය. 'ඔයා මේ කොහේම හරි ඉන්නවා......... මට ඉක්මනට ඔයාව මුණගැහෙයි...... මට දැනෙනවා ඔබා..........' ලෝචන කෝවිල් බිමට සමුදී එන්නට හැරුණේය.

◆ ◆ ◆

සහනායා මගින් මිතුරියට නැම්බෙරිං කියන්ද ගත්තාය. අද සිතට විකක්වත් සැනසීමක් නැති දවසකි. තමා ඇවිදින මළකඳක් සමාන නොවේදැයි ඇයට සිතුනාය. පවුලේ කාගේත් සතුට වෙනුවෙන් තමාගේ සතුට කැප කර අද තමා ජීවිතය එපායක් කරගෙන මේ ගෙවන කටුක ජීවිතය ගැන ඇයට දැනුනේ අප්‍රියකි.

අරුණුණත් නැති ඉරණමත් මැද සිටින යුවතිය ලෝචනාගේ ආදරය ඉන්ම යැයි සිතුවාය. ඒ සතුට කවදාවත් උරුම නොවේ නම් මේ තරුණ ජීවිතය කවදාවෙනතුරු කුමකට පවත්වාගෙන යන්නදැයි ඇය තමන්ගෙන්ම ප්‍රශ්න කළාය. ඔහු නැතිව හිතට සතුටක් නැත. ඔහු තමාගේ ජීවය යැයි ඇය දනී. ඔහු ලග නැති ජීවිතය පවත්වාගෙන ගියද ඒ ජීවිතයේ සතුටක් සැනසීමක් නැත. මරණය නම් ජීවිතය වැළඳ ගනීවායි ඇය සිහින් සිතුවාය. පසුව තාරුකා දනේ. ඔහු කොළඹ කොහේ සිටිනවා ඇත්දැයි ඇය සිතුවේ වේදනාවෙනි. මං උදරීගේ නිවසට යන විටත් හතර පස්දෙනෙක් එහි සිටියහ. ඒ පවුලේම අයයි. උදරීට මං දුටුවනම විශාල සතුටක් දනුන බව පෙනිනා. අපි වැළඳ ගත්තෙමු. අද පුංචි බිරිඳක වී සිටින්නේ මගේ එක වසරේ සිට තාමත් හොඳම මිතුරියයි.

"මං හිතුවා උඹ එන එකකුත් නෑ කියලා..........."

"මං නොමැරී හිටියොත් උඹේ ඕන දේකට එනවා.........."

"අනේ සහනයා පුතේ....... ඔයා කෙට්ටු වෙලා........ සනීප නැද්ද...?" උදරීගේ අම්මා මගේ දෑත්තම අල්ලා ගත්තාය. මම සිනාවක් නොසියා කරමා ගත්තෙමි.

"අම්මේ........ අපේ කෙල්ලට බොන්න මොනවාහරි........"

"දැන් බොන්න බෑ..... බත් වුට්ටක්ම දීපන්........ මට ඉක්මනට යන්නත් ඕනා........"

"අනේ........ හවස් වෙලා පලයන්....... ඇයි මේ......?"

"මට සමාවෙයන් කෙල්ලෙ....... මං හුගක් කරදරෙන් මේ වෙලාවෙ........" උදරී මාව පැත්තකට එක්ක ගියාය.

"මේ මලපත් රත්තරන්......... උඹයි මමයි අතර රහසක් නෑ---- මොකද්ද කියපන් කාරණේ........? උඹව දක්කම මට තේරුණා........ උඹ නැත්තටම නැතිවෙමෙන යනවා කියලා......." මගේ දෙනෙත් අග සිරකරන් උන් කඳුළු බිඳෙන් ගලන්නට ඉඩ දුනිමි.

"උඹ දන්නවනෙ උද...... මගේ ලෝචන....... මට එයා නැතුව ඉන්න අමාරුයි...... එයා දලා ආපු දවසේ ඉඳන් මම නාඩපු දවසක්

නෑ උද......... ලෝකෙට පේන්න හිනාවෙලා බාත්රූම් එකට වෙලා ඇතිතරම් අඬනවා..... උඹට කිව්වට මං කා එක්කවත් මේ ගැන කථා කරන්නෙ නෑ........ කවුරුවත් මාව තේරුම් ගන්නෙ නෑ......"

"මට තේරෙනවා උඹේ තත්වෙ.........."

"මට පිස්සු හැදෙයි උදරී...... මට බඩ පිරෙන්න බත් කාපු දවසක් මතක නෑ......... හොඳ නින්දක් නිදාගත්ත දවසක් මතක නෑ... හයියෙන් හිනාවුන දවසක් මතක නෑ....... හැමදේම හොරු අරන් ගිහින් වගේ..........."

"මේ අහපන්........ උඹේ ආදරේ වගේම එයාගේ ආදරෙත් ඇත්ත නම් උඹලා කොයි ලෝකෙ හිටියත් එකතු වෙනවාමයි......." කවුරුත් කියන්නෙ ඔය කතාවම. උදරීගේ අම්මා බත් පිගානක් ගෙන මගේ දෑතේ තැබුවාය. කෙල්ලන් දෙන්න අඩ අඩා මේ කථා කරන්නේ කුමක්දැයි ඇය අවෙන් මෙන් සිතුවාය. කෙල්ලන්ගේ හැටි [illegible]ටත් අඩයි. සතුටටත් අඩයි.

"[illegible] කෙල්ලෙ........."

"බත් එකත් පුරුදට බත්තොකාම කන්න හිතෙනවා..... ඒත් කන්න බෑ........" මා කීවේ කෑම අත අතාය. ඔහු ලග හිටියානම් මේ බත් එකෙන් බාගයක්ම කවන්නේ ඔහුටය. මා නුල්ලතු උදරී දුටුවාය. ඇගෙ දෑස්ද තෙත්වී ගියාය.

"උඹ මාව තේරුම් ගන්නට කවුරුවත් මාව තේරුම් ගන්නෑ---- ආදරයක් ගැන හිත හිතා පිස්සු නටනවා කියයි...... එයාව අමතක කරන්න පුළුවන් වුනානම් අද මම දුක් විඳින්නෑ කෙල්ලෙ----- එයාව හිතින් උගුල්ලලා දාන්න බෑ.........."

"එහෙම තමයි....... සංසාරේ පුරා එන අයව එහෙම ඇත් කරන්න බෑ...... ඒ බන්ධන කැඩෙන්නෙත් නෑ කඩන්නත් බෑ..... උඹ මෙහෙත් විඳවනවා..... එයා එහෙත් විඳවනවා ඇති. උඹලා හම්බවුනාට හිතින් එක තැනක......." සහනයා ගැන උපන් දුව වේදනාවක් මිතුරියගේ පපුවේ ලියැලන්නට වුවාය. ඇය ආදරය අඳුනන කෙල්ලකී. ඔහු ඇගේ ආදරයට බද්ධ වී හමාර නම් ඇය ඒ හිත්තෙම නහින එක සිදුම නැත.

SIHINA

"කෝ අයියෙ මයාගේ යාළුවෙක් එනවා කිව්ව නේද.....?" මිතුරියන් දෙදෙනා අතරට පැමිණි අමල්ගෙන් උදරි ඇසුවාය.

"එනවලු...... මගලු...... නංගි...... එතකොට මේ නංගි......?"

"අඳුන්නලා දෙන්නත් බැරි වුනානේ......... මේ මගේ හොඳම යාළුවා...... මේ කෙල්ලෙ කමල්ගෙ අයියා........" සහනායා අහිංසක ලෙස සිනාසුනාය. අමල් පාර අද්දරට යද්දී උදරිද ඒ පිටුපසින් ගියේ කෙල්ලට බත් ටික කන්නට දීය. අමල්ට ඇයව දැක පුරුදු බවත් දැනුණි. කොහේදැයි මතක නැත.

"හරි........ අහිංසක පාටයි........"

"මචං අයියෙ........ ලොකු ප්‍රශ්නෙක ඉන්නෙ...... කොල්ලෙක් නිසා......... රන් පිළිමෙ වගේ ලස්සනට හිටිය කෙල්ල දැන් පරවෙලා......."

"එහෙනම් දැන් එන එකාගෙම බෝට්ටුවේ........."

"ඒ කිව්වෙ අයියෙ......?"

"උන් කෙල්ල ගැන හිත හිතා මැරෙන්න යනවා...... ප්‍රශ්න හරියට......"

මම සියල්ලෝටම සමුදී මගට ආවෙමි. උදරි මා පසුපස ආවේ මගේ අතත් අල්ලාගෙනමය.

"උඹට ගෙනාපු ප්‍රසන්ට් වුට් වැඩිද මන්ද.......? කරන නෑනෙ......"

"උඹ ඇරිසනවා මගෙන්...... බත් වුට්ටක් කන්න එන්න කිව්වෙ කැමි ගන්න නෙමෙ රත්තරන්......" මම පාරේ තිබූ ත්‍රීවිලරයට නැඟුනෙමි.

"යන්නම් අයියෙ........." පාරේ උන් අමල් සිනාසුනේ ආදරණීයවය. එසැවරම පිටුපසින් ත්‍රී විලරයක් පැමිණ නතර කෙරිණ.

"අපෝ ඇති යමනම් උඹ ආවා...... මං බියේ හිටියා

හොයාගන්න බැරි වෙයි කියලා......" අමල් පැමිණ සිටි මිතුරා ලඟට ගියේය.

"අපි යමු........" මම රියදුරාට කීවෙමි.

කාලෙකට පසු බඩ වුට්ටක් පිරුණි. හිතටද පුංචි සැනසීමක් දැනුණේ උදරිව දැක තිබූ පසුය. ලෝචනාට දුරකථන ඇමතුමක් ඔවින් දීමට සිතා ගත්තෙමි. ඔහුට ගන්නා සෑම වාරයකදීම උත්සාහය ව්‍යර්ථ විය.

"අයියේ වවුන් එකේ ටිකක් නවත්වන්න........" මම රියදුරාට කීවෙමි.

අමල් ලෝචනාව එක්ක ගෙන ගොස් කාටත් නැන්වා දුන්නේය. සහනායා පිටත් වුයේත්, ලෝචනා එහි ආවෙත් එකටමය. දෙදෙනාට මගහැරුණේ තත්පරයක ඇවෑමෙනි. දෙවියන් වෙලාවකට [illegible] විහිළුය.

[illegible] දෙකක් හෝ කොම්ප්‍රනියෙක් එසක නතර වී [illegible] හෝ සම්බන්ධ කරගෙන මේ ප්‍රශ්නය විසඳාගත [illegible] හැකි සහනායා කරයේ සිතුවාය. පසුගිය කාලයේ ඔහුට ඇමතුම් දුන් සෑම විටම දුරකථනය ක්‍රියා විරහිත කර තිබුණි. ඒ දෙවියන් දුන් දුක් ගැහැටය. සහනායාට වරින් වරම ලෝචනාගේ රුව පෙනෙන්නට විය. ඔහු සිනාසුන අයුරු, හැඬූ අයුරු, බොරුවට ගෝරි දැන් අයුරු සිහි වූවාය. මේ කල්පනාවෙන්ම ඇය ත්‍රීවිලරයට මුදල් ගෙවා පිටත් කර පාර පැන්නාය.

ගත වූයේ තත්පරයකි. පාරේ වේගයෙන් ගිය ලොරියක් වේගයෙන් තිරිංග සද්ද කරනු නගරයේ සිටි සියළු ජනයාට ඇසුනි. ලොරිය ඉදිරියට ඇදුනේ සහනායාව යට කරගෙනමය. ඇගේ විලාපය කිසිවකුට නෑසුනි. අහිංසක කෙල්ල ලේ විලක් මැද මහ පාර වැළඳගෙන ජීවිතයෙන් සමුගන්නට සැරසෙමින් සිටියාය. ලෝචනාට දුරකථන ඇමතුමක් දෙන්නට ගිය කෙල්ල විනාඩි විය අනතුරකට මුහුණ දී ජීවිතයත් මරණයත් අතර දැඩි සටනක සිටියාය. ඇයගේ සිරුරින් ගලන රුධිරය පාර පුරා විසිරී තිබුණි. සෙනඟ පිරුණේ තත්පරයට දෙකටය.

SIHINA

"අපරාදේ පවු ලස්සන කෙල්ලෙක්........." කාගේ මුවිනුත් පිට වූහ.

"ඉක්මණට හොස්පිටල් ගෙනියමු........."

"වැඩක් වෙන්නෑ....... මැරිලා........."

"කොහටත් ගෙනියමු........." කවුරුත් එක් වී සහනාගේ දුබල සිරුර රෝහල් ගත කළහ. ඇගේ හිසටත් පපුවටත් අධික තුවාල සිදුවී තිබිණ. රෝහල් ගත කළත් ඇය බේරුනොත් බේරෙන්නේ පෙර පිනකටය.

ලෝචන සිටියේ මෙදු මත් පිහාන අහගාමිනී. උදේ සිට දැනුන අසාමාන්‍ය හැඟීම පසුව හාරාගෙන ඉතියක් මෙන් දැනුණි. වතුර වීදුරුවක් බීව ලෝචන අසාහොඳ අමිල් වෙතට ආවේය.

"මචං......"

"උඹ මය කැවද.......?"

"උඹට සනීප නෑ වගේ නම් බේත් ගමු කොල්ලො......"

"මටවත් හිතාගන්න බෑ...... අමිල් මට මේ [illegible] කියලා.......... මගේ කෙල්ලට කර...ද..ර...ය..ක්...ද..."

"උඹ වගේම හැඩිගෙන ආදරේ කරන පුංචි [illegible] කෙනෙක් උදේ ඇවිත් ගියා........ මට උඹවමයි මතක් වුණේ...... පව්......."

"අමිල් මං........ ගෙදර යන්නද.....?"

"කව් බීමින් විකක් නිදාගනින්...... අපි හවස් වෙලා එන්නම්......" ලෝචන ඉක්මන් ගමනින් යන්නට පිටත් විය. පන්සලකට ගොස්, පල්ලියකට ගොස් දේවාලයකට ගොස් නොපෙනෙන දෙවියන්, බුදුන්ගෙන් කෙල්ලව ඉල්ලනවා හැර කොහේ කියා කෙල්ලව හොයන්නද.....? මුළු හිසම මහා අවුල් ජාලයක් වී ඇත.

"බබා ඉන්න තැනකින් එන්න........." ඔහු හිස් අහසට කීවේය. එසැවරම ලෝ...ච...න කියා ඇගේ හඬින් කථා කරනු ඇසිණ. පැමිණි ත්‍රී රෝද රිය තවතා ඔහු නැග ගත්තේය. පාරේ පසෙක සෙනග

එක්රොක් වී සිටිනු ඔහු දුටුවේය. ඔහු වටපිට බැලුවේ කෙල්ල සිටිනවාදැයි සෙවීමටය.

"ඇයි මේ........?" ලෝචන එහි සිටි අයෙකුගෙන් ඇසීය.

"එක්සිඩන්ට් එකක් වුනා සර්........ හිතාගන්න බෑ අපිටත්......" පාර පුරා රතු ලේ විලක් සෑදී තිබුණි. ඔහුගේ හිතටද මහා වේදනාවක් දැනුණි.

"අර හැප්පිච්ච ළමයාගේ සල්වාර් ඇඳුමේ කැල්ලක්...... අර පෙන්නුවක්........ මෙතනම ඉවරයි. තව්විය ඉස්පිරිතාලේ ගෙනිච්චා........." ඔහු පෙන්වූ සපත්තුවේත්, ෂෝල් එකේත් ලේ තැවරී ය. සහනාට හුවරඑළියේදී ඒ ගෙන දුන් සල්වාර් ඇඳුම ඔහුට සිහිවිය. ලේ තැවරුනු ෂෝල් එක ඒ ඇඳුමේම එකක් දැයි ඔහුට සිතුනි. පොලිසියෙන් අනතුර වූ තැන ආවරණය කරද්දී එතිනොකා [illegible] ලෝචන වටපිට බැලුවේ කෙල්ල මේ කොහේ හෝ ඇතැයි [illegible] මෙතනදී ලෝචන කියා කථා කළේ ඇයමය.

◆ ◆ ◆

සහනාගේ හිසටත් හෘදය වස්තුවටත් දැඩි හානි සිදුව තිබුණි. විශේෂඥ වෛද්‍යවරු ඇතුළු විශාල වෛද්‍ය කණ්ඩායමක් සැත්කම් සියයක් කිරීමට ඇයව සූදානම් කළාය. ඇයගේ ඉන්ද්‍රියන් වල අභ්‍යන්තර ලේ ගැලීම සීඝ්‍රයෙන්ම සිදු වූ අතර ඒවායේ ක්‍රියාකාරීත්වය තිබුණේ අඩපණවය. එහෙත් වෛද්‍යවරු උත්සාහය අත්නොහරින් නැත. වෛද්‍යවරු යනු මිහිපිට ජීවමානව සිටිනා දෙවිවරුය.

සහනාගේ අත්බෑගයේ තිබූ ජාතික හැඳුනුම්පත අනුව පොලිසියෙන් ඇගේ දෙමාපියන්ට දන්වීය. අම්මා සිහියක්ම නැතිවුන් වූ අතර ඇයවද රෝහල් ගත කෙරුණි. පවුලේ උදවිය රෝහල වෙත ආවේ අසිහියෙනි. ලෝචන ගෙදර නොගොස් පන්සලට ගියේ හිතේ තිබූ බරටය. වෙනද නම් හිත බර වෙද්දී රෙස්ටොරන්ට් එකකට ගොස් බියර් එකක් බිව්වා මතකය. ඒත් ඒ පුරුදු වෙනුවට මේ පිළිවෙත් කරන්නට කියා දුන්නේ ඇයයි. පැන් කල නගකින් බෝධිය නාවා, පහන් දල්වා, මල් පූජා කර බෝ මළුවේ කොනකින් හිදගත් ලෝචන ගරා කියා දෙවියන්ටත්, හියඹිය අම්මාටත් පින් දුන්නේය.

ඔහුගේ සිරුර යළිත් අසාමාන්‍ය ලෙස හිරිගඩු පිපුණේය. ඔහුට ඇඬුනි. කුමක් හෝ යමක් සිදුවන බව නම් පැහැදිලිය. කුමක්දැයි තේරුම් බේරුම් කරගත නොහැක. ලෝචනාට යළිත් ඇගේ හඬ පැහැදිලිවම ඇසුනි. ඒ හඬ විලාපයකි. වෛද්‍යවරුන් සහනායාගේ සිරුර කපා කොටා යළිත් සකසද්දී ඇගේ ආත්මය සිරුරින් ඉවත්ව ඉහළට වී සියල්ල බලා සිටියාය.

"ඔබා...... ඔයා හොඳින් ඉන්නවා නේද.......?" ලෝචනා බෝ ගසේ තුරුපත් දෙස බලා ඇසුවේය. පුදුමයකි ගස වේගයෙන් සෙලවුණි. සෙල්ල ජීවතුන් අතර නැතැයි ඔහුට ප්‍රථම වරට ඉඟියක් දැනිණ. මිනෙතින්ත්වත් එසේ නොවේවායි ඔහු සිතුවේය. සහනායාගේ ආත්මය ඒ මොහොතේ ඔහු සොයා ආවාය. නැමැඟින් හොයා ගැනීමට බැඳිලු සොල්ලාව අනතුරින් විනාඩි කිපයකින් පසුව ඇය දැක ගත්තාය. ඇය හැඬුවාය. ඔහු වැළඳගත්තද ස්පර්ශයක් නොදැනුනි. ලෝචනා වටපිට බැලුවේ සෙල්ලගේ සුවඳ දැනෙන නිසාය. ඇයගේ ආත්මය ඔහුව සිප ආපසු රෝහලට ගියාය. තමාගේ සිරුර පුදුමාකාර ලෙස තුවාල වී ඇත. යළිත් මේ සිරුරට එන්නට හිතක් නැත. රතු විදුලි බුබුළ දල්වෙන 'ඔපරේෂන් තියටර්' එක අසල ආච්චිත්, තාත්තා, මල්ලී, උදවියේ පවුලේ අයත් හඬමින් දෙවියන්ට භාර ගැනෙනවා. අනුරු සහනායාගේ ආත්මය බලාගෙනය. සියල්ලන් ගැනම දැනෙන්නේ දුකකි. අම්මා පෙනෙන්ට නැත. සන්ත්‍රාසය ඇවිලෙමින් ඇය අම්මා සොයා ගියාය. අම්මාත්, රාජනීත් පෞද්ගලික රෝහලක කාමරයකය. ඇය තමාගේ අනතුරින් කම්පනය වී රුධිර පීඩනය වැඩි වී ඇත. අම්මාගේ හිස අත ගා සහනායා යළි ලෝචනා සොයා ගියාය.

සහන ආදරයට අප්‍රමාණ බලයක් ඇත. ලෝචනාට දැනෙන්නේ ඒ ආදරයේ බලයයි. ඔහු සියල්ල හැරද පුංචි සෙල්ලගේ ආදරය පස්සේම ආවේ ඒ නිසාය. ඒ ආදරය ඔහුට විශ්වාසය. ඒ විශ්වාසයම තමාව රකිනු බව ඔහු දනී. ලෝචනාගේ දුරකථනය නාද විය.

"හෙලෝ........"

"මචං....... මම......." කතා කලේ අමල්ය. සහනායාගේ ආත්මය සියල්ල බලාගෙනය. 'ඔයා දැනගන්න ඕන රත්තරන් හැමදේම' ආත්මය සිතුවාය.

"ඇයි අමල්........ මම පන්සල් ආවා......"

"පොඩි හදිසියක් මචං........"

"ඇයි සොල්ලා.........."

"අපේ නැනාගේ යාළුවෙක් එක්සිඩන්ට් වෙලා මචං...... සෙල්ලගේ තත්වය අන්තිමයිලු......"

"නැත්..........." ඔහුට අද තමා දුටු අනතුර සිහිවිය.

"අද උඹ එද්දිම ඒ නැගි ගියේ...... මං හිච්වේ උඹට...... උඹේ ජාතියෙම එක්කෙනෙක් කියලා......... සොල්ලා මින්සෙම් මැරෙනවා......"

"කියපන් අමල්......... මං මොනවද කරන්නෝනා........"

"[illegible] සෙල්ලගේ තත්වෙ බරපතලලු...... මල්ලීගේ වයිෆ් පොළොවේ [illegible] ලේ ඕන කරනවලු...... ලේ ලෑස්ති කරන්න ඕනලු......"

"මොකක්ද බ්ලඩ් ගෲප් එක මචං........"

"O පොසිටිව්ලු........."

"කොයේ හොස්පිටල් එකේද.......?"

"ජෙනරල් එකේ.........."

"මමත් O පොසිටිව් අමල්....... මං දැන්ම යන්නම්....."

"ලොකු පිනක් සොල්ලො........ මමත් එන්නම්........" සහනායාගේ ආත්මය සියල්ල බලා සිටියේ හඬමින්ය. 'ඔයා මට ලේත් දෙනවද රත්තරන් ' ඇය කීවත් ඔහුට ඇසුනේ නැත.

ලෝචනා රෝහලට ගොස් ලේ බැංකුවට ගියේ උදේ සමයය. සහනායා උදේ හවා කියපු උදවි ඇය බව ඔහු දන්නේ නැත. ලෝචනාගේ රුධිරය ගන්නට පෙර රුධිරය පරීක්ෂා කළේය. ඒ රුධිරය පිරිසිදු බව ඔප්පු වීමෙන් පසු ඔහුගෙන් රුධිරය ලබා ගත්තේය. මේ ලේ බිඳුවක් ගානේ දුවන්නේ ඇයට ඇති ආදරයයි. ඒ ආදරය පිරුණු ලේ යන්නේ ඇගේ ඇඟටම බව ඔහු දන්නේ නැත. සහනායාගේ ආත්මය එතැනටත්

SIHINA

ආවාය. නවන මිතුරියගේ කඳුළු පිසදමූ ඇය ළේ දෙන ලෝචන වෙතට ආවාය. ලෝචනට පුළුල් සුවඳ දහෙන්නට විය. "බබා...... බබා......" ඔහු කථා කළේය. "මම ඔයා ළඟම ඉන්නවා මාව දනෙනවද" ඇය කීවාය. ආදරයේ හැටි එහෙමය. මේ සංසාරගත බැඳීමය. මේවා මැරුණත් කැඩෙන්නේ නැත. ලෝචන ළේ දී එද්දී උදරී දණ ගසා ඔහුට වැන්දේ අඬමින්ය.

"බුදු අයියට පින්........"

"ඕක මොකක්ද..... ඒ ළමයා ජීවත් වෙයි..... නංගි කියවෙන්න එපා......"

"අනේ අයියේ ඒකි මගේ පණ......... මොනාහරි උනොත් මම........" ඇය වචන ගිල ගත්තාය.

"පුදුම දේවල් වෙන්නෙ......... ඒ නංගිගේ බෝයිෆ්‍රෙන්ඩ් දන්නැද්ද......?"

"කොහෙත් කියලා හොයන්නද.......?"

"ඒ කිව්වෙ...........?"

"අපේ කෙල්ල නුවරඑළි ගියා නිවාඩුවකට......... එහේ කොයි කෙනෙක් එක්ක යාළු වුණේ....... ගෙවල් වල ප්‍රශ්න......... කෙල්ලෙ අද ඇවිල්ලත් ඒ ගැන කිය කියා ඇඬුවා...... ඉක්මණට ගියොත් එකයි......" ලෝචනාගේ පසුපෙ ගැස්මක් ඇති වූයේ නුවරඑළි කථාවටය.

"ඒ නංගිගෙ නම........."

"ස.....න.....ත.....නා......" ලෝචන එහෙම්මම රෝහලේ විශාල කණුවක් තදකර අල්ලා ගත්තේය. එහෙම්මම ඔහු ඔපරේෂන් තියටර් එක අසලට දිව්වේය. උදරී පුදුමයෙන් ඔහු පසුපස ගියාය. ඔහු ඔපරේෂන් කාමරයේ දොර බදාගෙන හැඬුවේය.

"ඇයි මේ............." වෛද්‍යවරයෙකු පිටතට අවේ ඒ මොහොතේය.

"අනේ ඩොක්ටර්....... ඇතුළේ ඉන්න පේෂන්ට......... කොහොමද.......?"

"අපි උත්සාහ කරනවා...... දෙවියන්ගේ අතේ තමයි තියෙන්නේ......... එයාගේ ඇඟ ඇතුළ හුඟක් වැරැදිලා......"

"ඔයාලා කෙනෙක ඉන්නැතුව එයා වෙනුවෙන් බාරයක් වෙන්න....... අපි පුළුවන් හැමදේම කරනවා......"

"බලන්න බැරිද ඩොක්ටර්........" ඔහු ඇසුවේ උඩගෙනි.

"අනේ දරුවෝ...... එයා දන් ඉන්න තත්වේ දන්නොත් ඔයාට මොනාව වෙයිද දන්නැ...... ඉක්මණටම බලමු......" ලෝචනාගේ පිටට තට්ටුවක් දමා වෛද්‍යවරයා යළිත් ඇතුළට ගියේය.

"අ...යි...යේ..... ම...යා.....?" උදරී ඇසුවේ වෛද්‍යවරයා ගිය පසුය.

"...ගේ යාළුවා.......... මගේ පණ......." ඔහු හැඬුවේය.

"ඒ ...න්නේ ඔයා ලෝචනද......?" උදරී ඇසුවේ වෙව්ලමිනි.

"...ම් නංගී........" උදරීත්, ලෝචනත් හැඬුවේ හොඳටම. මෙතෙක් කල් දෙදෙනාම ළඟ ළඟම ඉඳගෙනත් දෙවියන් හැඩුවේ හරි සෙල්ලමකි. ආච්චි පිටිත් නියමින් සිටියාය. මල්ලිත් තාත්තාත් හිස් බදාගෙන සිටියෝය.

"අනේ මගේ අහිංසක කෙල්ල......" ඔහු පිටිපියෙසු හොඬවන හැඬුම ඇඬුවේය. අද උදේ සිටම දනුනේ මේ ව්‍යසනයේ පෙර නිමිති බව ඔහුට තේරීන. වරින් වර ඇගේ සුවඳ දනුනේද මේ නිසාය." "දෙවියනේ මගේ කෙල්ලගේ ළේ ද මං ඒ දක්කෙ" ලේ තැවරුණු ෂෝල් එක ඔහුට සිහිවිය. අද කෙල්ල එන්නට ඇත්තේ තමා දුන් ඇඳුම ඇඳගෙනය. එහෙම කෙල්ලට දෙවියන් මෙහෙම කළේ ඇයි දයි ඇසිය යුත්තේ දෙවියන්ගෙන්ම පමණී. ඇය අමිත් මියගිය අම්මාගේ දහෙන් වෙල රසට උයා මෙහෙකින් වන්නේලාට පුරා කළ පිනින් හෝ ඇය බේරිය යුතුය.

• • •

පැය ගණනාවක බැරෑරුම් සැත්කම් කිහිපයක් නිම වෙමින් තිබුණි. මධ්‍යම රාත්‍රිය පසුවී පහන් වෙමින් තිබුණි. සහනයට දුරි සත්තාය ජීනයාට දමා ටී සී ඊ ඇතුළු සියලුම යන්ත්‍ර සම්බන්ධ කර

SIHINA

හිඳුණි. කෙල්ල තවමත් සිටින්නේ අනතුරේය. තවමත් ජීවිතය අවදානම්ය. සියළුම දෙනා රෝහලින් පිට වුවත් ලෝචනා දැඩි සත්කාර ඒකකය අසලම රැඳී සිටියේය. සාන්දෑ වෙද්දී සහනාට වරින් වර සිහිය පැමිණියාය. රෝහල් කාර්ය මණ්ඩලයට සැනසීමක් දැනුණි. සහනාට සිහිය ආ හැටියේ ලෝචනාව දැඩි සත්කාර ඒකකය ඇතුලට ගෙන්වා ගත් වෛද්‍යවරයා වාඩි කරවා ගත්තේය. ඒ ඇස් රතුවී ඉදිමී තිබුණි. මුහුණ පුරා කඳුළු පාරවල්ය.

"ඔයා...... ලෝචනාද......?"

"ඔව් ඩොක්ටර්........."

"මේ ජේන්ගේ කවුද........?" ඔහුට යලිත් ඇසුණි.

"ම...ම... ම..ගේ... පණ... තමයි මේ......"

"ජේන් සිහිය ආපු හැටියේ කථා කළේ ඔයාටයි එයාගේ අම්මටයි......"

"අ....නේ......" ඔහුට කියවිණ.

"මට ටිකක් බලන්න දෙන්න......"

"ඒකට තමයි ඔයාව ඇතුලට ගත්තෙ...... ඒත් කලින් මේ උගුරක් බොන්න......" කාරුණික වෛද්‍යවරයා කීවේය. ඊයේ උදෑසනේ ගෙදරින් බිව වතුර වීදුරුව ඇරෙන්නට මේ වනතුරු ඔහුට උගුරක්වත් බඩට වැටුණේ නැත. ඒවා ගැන මතකයක් නැත. පපුවේ දවලන ගින්න ඊට වඩා ලොකුය.

"මට වතුර ටිකක් ඇති මහත්තයො........" කොල්ලා කථා කරන්නේ වාවාගත නොහැකි වේදනාවෙනි.

"අනේ මගේ...... අසරණ කොල්ල...... මොනතරම් දුක් වින්දද......?"

"තාම එයාගේ තත්වෙ කියන්න බෑ...... සිහිය යනවා එනවා...... ඒකයි පුතේ...... ඔහොම හිමින් දකුණට හැරෙන්න...... ඔයාගේ ජේන්ව පරිස්සමට බලන්න........" ලෝචනා ගියේ අඩියට දෙකටය. ඇයව දකිද්දීම පපුව අතින් දුවෙන්නට විය. ඇයව

දකින්නට හිත මැව්වේ මෙලෙස නොවේ. තම ජීවිතයේ දකින දුක්බරම දර්ශනය මෙය යැයි ඔහුට සිතිණ. මුළු සිරුරම බැන්ඩේජ් පටිවලින් වෙලා ඇත. අත පය, පපුව එලෙසම වෙලා ඇත. නොයෙකුත් බටයක්ම ඇඟට සම්බන්ධ කර තිබුණි. ලෝචනා ඇඳ සමීපයට ගොස් නළලත සිඹ ගත්තේ පරිස්සමටය. ටි ක් ටික් යන්ත්‍රයේ ඇගේ හද ස්පන්දනය සටහන් වූයේ ඉතාම සෙමිනි.

"මගේ බබා......... පුංචිකට ඇස් අරින්න...... මම හැමදාකම ඔයාව හෙව්වා. ඔයාව මේ විදියට දකගන්න මං ඇයි ජීවත් වුනේ...... අනේ මගේ ආයුෂත් අරන් ඔයා ජීවත් වෙන්නෝනා...... ඔයාට මුකුත් වෙන්නෑ......... මං ළඟම ඉන්නම්........." ලෝචනා හදවත පිරී දෙනෙතින් අසරණ කෙල්ලට කථා කළේය. ඇගේ දෑතක් ඔහු ඇස් වලට තද කරගෙනම උන්නේය. අනේ අම්මේ...... මගේ බබා ඇස් අරින්නෑ....... එයාට මුකුත් වෙන්න දෙන්නෙපා....... ඔහු මියගිය අම්මාවත් සිහි කළේ අඩමිනි. එතවරම සහනා කෙඳිරිගාන්නට විය.

"ඔයාට සිහිය එනවා රත්තරන්......" අම්මා වරුන් හත්දෙනා ඇය රැකගත යුතුය. අනුන් වෙනුවෙන් සැනසීම ලබාදෙන චින්තනම් වල ඇලී ඇලී ජීවත් වන රත්තරන් ගතිගුණ ඇති පුංචි කෙල්ලව දෙවිවරුන්, දේවමෑණිවරුන් ආරක්ෂා කර ගත යුතුය.

"අ...ම්....මේ..... අ...ම්...මේ..." ඇය අමාරුවෙන් කතා කළාය. ඒ අම්මා තම එකම දුව නිසා රෝහලේ බව ඇය දන්නේ නැත. දරුදුක වැඩිපුර දනෙන්නේ අම්මලාට යැයි කියයි. අද ඒ අම්මා තම දියණියගේ අනතුර දරාගත නොහැකිව විඳවයි.

"ලෝ.....ච.....නා....." ඇය ඔහුගේ නම කියද්දී ඔහු ඇගේ මුහුණටම එබුණේය.

"බබා....... මම ඔයා ළඟ ඉන්නෙ......" දෙනෙතින් කඳුළු පිසිමින් ඔහු කතා කළේය. ඇය සෙමෙන් දෙනෙත් විවර කළාය. ලෝචනාට තමාව පාලනය කිරීමට කිසිසේත්ම නොහැකි විය. ඔහු ඉකි ගසමින් හැඬුවේය.

"අ.....ඬ.....න්....න එ.....පා..." ඇය කීවේ අමාරුවෙනි.

"බබා කතා කරන්නෙපා...... මං කියන දේ අහන් ඉන්න......"

SIHINA

"තො...හෙ....ද.... හි...ටි...යෙ...." ඒ ඇස්වල කඳුළුය. දෑස් කොනින් යම්තම් කඳුළු බේරින.

"ඔයා ඉක්මණට හොඳ වෙන්නකෝ මැණික. මම ගිහින්තොම කියන්නම්......."

"මා...ව... මැ...රේ...යි ම...හ...ත්තයො......"

"නෑ...නෑ...... ඔයාට මාව දාලා මැරෙන්න බෑ......."

"මට හ...රි..., අමාරුයි..... මම ය...න්...න...ම්......"

"කො...හේ....ද.....?" ඇගේ දෑස්වල යළිත් කඳුළුය.

"ඔයාට අඬන්න, කථා කරන්න හොඳ නෑ......"

"ඒ...ත්... ම...ට ය...න්...න වෙලාව හරි......"

"මාව දාලා කොහේවත් යන්නෙපා...ර...ත්...න...ර...."

"ම...ට න...රි... වේ...ද...නා...ව...යි... ලෝ...ච...න."

"ඔයා මගේ මරණේ අත තියලා පොරොන්දු වුනා..... මාව දාලා කොහේවත් යන්නෑ කියලා..... ම...ත...ක...ද.......? ඔයාට මං යන්න දෙන්නෑ......."

"ඒ...ත්.... මට යන්න වෙලාව හරි......"

"එහෙම කියන්න එපා..... ඔයා ගියොත් මට කවුද ඉන්නේ...... මාව තනිකරලා යනවද.....?"

"මං...... ගියත් ඔයා ලඟමනේ මහත්තයෝ........" සහනා ලෝචනගේ දෑතම පපුවට ගත්තාය. මුළු ඇඟම හිරිවැටී ඇත්තේ වේදනාවටය. ඇය යළිත් දෑස් පියා ගත්තාය. ඇගේ හෘද ස්පන්දනය නැවතුනු බව ඊසීජී යන්ත්‍රයේ සටහන් වුනි. ලෝචන ඇයට වෙනයෙන් නෑ ගැලුම්න් ඇය ජීවිතයෙන් සමුගනිමින් සිටියාය. වෛද්‍යවරයා වහා ක්‍රියාත්මක වී හෘදයට පිටින් දෙන 'හාට් මසාජ්' දෙමින් සිටියේ පුනුපුරවය.

♦ ♦ ♦

උදේ හයයි හිත ලෙස වෙලාව සටහන් වී තිබුණි. ඇගේ සුවඳ දැවී ලෙස දැවී සත්කාර ඒකකය පිටතින් සිටි ලෝචනට දනුණි. සහනාගේ පවුලේ උදවිය රෝහලට පැමිණියේද ඒ මොහොතේය. රෝහලේ පසෙක තිබූ බුදුගෙට ගිය ලෝචන සිටියේ අසිහියෙනි. අසරණ කෙල්ල මේ ලෝකයේ නැත්නම් තමා එක මොහොතක්වත්

ජීවත් නොවන බවට ඔහු තරයේ සිතා ගත්තේය. අම්මෙක්, අප්පෙක්, නෑයෙක් නැති තමාට හිටියේ කෙල්ල පමණි. ලෝචන බුදුගෙයි ලිව්වදී ඇගේ සුවඳ යළිත් දනෙන්නට විය.

"බබා........ මා...ව.... දලා ය...න්...නෙපා.... ම...ට ක...වු...රු...ත් නෑ...... ඔ...යා විතරයි ම....ට ඉන්නෙ......." ඔහු හඬමින් කියද්දී සහනාය සියල්ල බලාගෙනය. ඇයට සිරුරින් නික්ම සිටිද්දී සහිතය. ඒ සුවල සිරුරට ඇතුල් වූ විට වේදනාව දරාගත නොහැක. ලෝචන මෙසේ විඳවද්දී සැනසීමක් නැත. සහනාගේ ආත්මයට ඇසින් විශාල එළියක් පෙනිණ. ඒ තුළ සිටියේ ලෝචනගේ මැණියන්ය.

"ආපසු යන්න........ ඔයා දන්නම එන්න එපා..... මේ ඔයාට එන්න වෙලාව නොවේ...... ලෝ...ච....න තනිවෙයි...... ආපසු යන්න...." ඒ මැණියන් කිවේ කරුණාවෙනි. සහනා කඳුළු පිරි දෙනෙතින් ලෝචන දෙස බලා සිටියාය. තමා මෙන්ම ඔහුද එකිනෙකාට [illegible] කරන බව දෙදෙනාම කාටත් වඩා හොඳින් දනී. [illegible] දෙදෙනා මුණ ගැසුනු දෛවෝපගත සිද්ධීන් හා [illegible] වී ඔහු වෙනුවෙන් පසුව උණු වතු ඇයට [illegible] අනාගත හීන් කැත්වල වැටී ඇය සෙවූ නැටී ඇය [illegible]. ඔහු සමඟ ගෙවන ඉදිරි ජීවිතය අතිශය සුන්දර එකක් වනු ඇය දුටුවාය. ඇයට ලෝභ කමක් දැනිණ. ඔහුට ඇති ආදරයට සීමා මායිම් නැත.

විනාඩි කීපයක් ගතවෙන්නට ඇත. උදේම සහනාගේ මව්පියන් සමඟ ලෝචන අසල සිටියහ.

"ලෝ....ච.....න......." කථා කළේ සහනාගේ අම්මාය.

"අපි යලු පුතේ... දුවට සිහිය ඇවිත්..... ඔයාව අහනවා......"

ලෝචනට ඒ සියල්ල ඇසුනේ සිහිනයක් මෙනි. කොල්ලාට වලන්නයක් සෑදුනි. ඒ දුකටදැයි, සතුටටදැයි නොතේරේ. තවත් මොහොතකින් ලෝචන සහනාගේ දෙමව්පියන් සමඟ දැඩිසත්කාර ඒකකයට ගියහ.

"දූ....ව..... මෙ....න්න ඔයාගේ ලෝචන........" සහනා දෑස් හැර බලද්දී ලෝචන දැන් එක්කොට වැන්දේ ඇය බේරූ දෙවියන්ට මිදුන්වය.

"ඊයේ ඉඳන් මේ වෙනකන් ඔයා දොර ලඟට වෙලා හිටියලු...."

තාත්තා කීවේ ලෝචන දෙස කරුණාවෙන් බලා කෙල්ලාගේ කරවටා දෑතම යවමිනි.

"අපි දන්නෑ අපේ දරුවා හොයාගත්තේ මේ තරම් හොඳ කෙනෙක් කියලා.........." ඒ දෙමව්පියන් ඔවුනොවුන්ට තනි වන්නට දී ඉවත්ව ගියේ සැනසීමෙනි.

"බබා.........." ලෝචන සිඹ ගත්තේ කෙල්ලගේ ඇස් දෙකය.

"මා....ව දා...ලා ය....න් නෑ නේද මැ...ණි....ක....." කෙල්ල අමාරුවෙන් හිස දෙපසට වැනුවාය.

"මගේ මැණිකව දෙවියො ආපහු මටම දුන්නනෙ........"

"ම....ගේ.... ල...ග ඉ...න්...න....." කෙල්ල කීවේ අඩ අඩාය.

"ඉක්මණටම හොඳ වෙමු අපි........." ලෝචන කීවේ ඇගේ දෑත සිප ගනිමිනි.

"උපදින හැම ආත්මෙකම මෙහෙම මගේ ළගම ඉන්න....." සහනාා සීවාය.

♦ ♦ ♦

SIHINA

පසුවදන

සත්‍ය ආදරයට අප්‍රමාණ බලයක් ඇත. එකිනෙකා සිතන පතන දේ මෙන්ම සිදුවන්නට යන හොඳ නරක ගැන එකිනෙකාට දැනෙන්නේ ආදරයේදී ඇති ඒ සන්නිවේදන බලය නිසාය. ආත්මගත බැදීම් ඇති වූ පසු ඒවා ලිහනවා බොරුය. මගේ දහම අනුව අපි කරන පින් පව් වල බලපෑම මත අපට ලැබෙන ආදරය සත්‍යවාදී හෝ වංචා සහගත වන්නේ ඒ පින් පව් නිසාය. බොරු ආදරයක පැටලී මං මුලා වන්නේ ආත්මගත බැදීම් හමු නොවුනු කලය. තනි අතින් අත්පුඩි ගැසීමට බැරිසේම එකෙකු අවංක හා සත්‍යවාදී වූවාට මදිය. දෙදෙනෙකු තුළ ඒ හැගීම ඇතිනම් ඒ ආදරයට කළ නොහැකි දෙයක් මෙලොව නැත. ආදරය යනු ලොව ඇති බලවත්ම ශක්තියකි.

නිමි.

තරංගා පුන්සඳනී බෝධිනායක

සිහිනයා

"බබා....කවද්ද අපි අපේ වෙන්නෙ...."

"ඉක්..ම..න..ටම...."

"එතකන් පිච්චි පිච්චි ඉන්න වෙන්නෙ...."

"ඇයි බබෝ දුක් වෙන්නෙ...අපිට අපි ඉන්නවනෙ...."

"ඒ වුනාට රත්තරන් මට හරි බයයි...."

"අපේ ආදරේ රත්තරන් ආදරයක්... ඔයා බයවෙන්න එපා.."

SIHINA

සාරාංගා ප්‍රකාශකයෝ (මල්ටි පොත් මැදුර)
129, නුවර පාර, කඩවත.
දුරකථන : 011 2927400 / 0777 198508 ෆැක්ස් 011 2348876
බෙදාහැරීම : මල්ටි පොත් හල, ... 011 2424212
ISBN 978-955-678-057-4
Web: www.multibookshop.com e-mail: multibookshop@multibookshop.com